MAURO RACCASI

LUPTĂTORUL DE LA STONEHENGE

„O călătorie de dimensiuni epice în fascinanta lume antică." (*L'Informazione*)

POLIROM

MAURO RACCASI

LUPTĂTORUL DE LA STONEHENGE

Traducere din limba italiană
de VASILE MITU

Scriitor, jurnalist şi scenarist italian, Mauro Raccasi s-a născut în 1959, la Parma. Şi-a obţinut diploma în Economie la Institutul IFOR de la Universitatea Bocconi din Milano şi a lucrat în domeniul managementului în afara Italiei. Însă celebritatea i-a adus-o tetralogia istorică din care fac parte aşa-numitele „romane celtice”: *La Spada del Druido* (2004), *Il Regno di Conan* (2005), *I Guerrieri dei Fiordi* (2007) şi *Il Guerriero di Stonehenge (Luptătorul de la Stonehenge*, 2006). Raccasi consideră că marca romanelor sale constă în regula celor trei „a“: acţiune, aventură şi… amor. Şi, într-adevăr, romanele sale se bucură de succes peste tot în lume. În *Luptătorul de la Stonehenge,* era pacifistă instaurată de Conan, „Străinul”, îşi află sfârşitul odată cu devastatorul seism acvatic ce loveşte coasta irlandeză. În capitala Temair Luachra, practic sufocată de miile de refugiaţi aflaţi în căutare disperată de adăpost, izbucneşte o epidemie violentă de ciumă, transformând-o într-un adevărat iad, în care nimeni nu mai crede în rege. De aceea numai un act extrem, de curaj suprem, mai poate salva oamenii de furia zeilor. Neputincios în faţa catastrofei, Conan îşi lasă propriile atribuţii în mâinile druizilor şi, împreună cu soţia sa, Gwynedd, şi fiii lor, porneşte să înfrunte destinul. Se îndreaptă către Inis Prydain, locul unde se înalţă Templul Templelor, despre care vorbeşte o veche profeţie.

CUPRINS

Capitolul 1

Ştia sigur că era gata să-l înhaţe. Ochişorii aceia plini de răutate şi dinţii pe care îi dezvelea, ascuţiţi ca nişte lame, făceau să i se zbârlească părul.

Ţepuşa din spinare îi îndepărtă orice teamă, îndemnându-l să continue cursa. Pentru câteva clipe. Atât cât era nevoie ca să-şi dea seama că şi zdravănul său adversar păţise acelaşi lucru. O pauză scurtă – trebuia să-şi facă nevoile. Privi împrejur, apoi la dreapta şi la stânga, cu nervozitate, adulmecând aerul şi făcând să freamăte firele lungi şi sensibile ale mustăţilor. Şobolanul mare, negricios se apropia tot mai mult. Era mai masiv şi mai puternic decât el, dar mai puţin rapid şi mai prost: pierdea inutil timpul, adulmecând într-o parte şi-n alta, urmărind mirosuri şi urme ce nu existau decât în creierul său primitiv; până când ţepuşa îl aducea pe drumul cel bun. Avea în faţă ultima cotitură, iar botul său alb se afla încă înaintea celui al şobolanului, proiectate amândouă către chemarea aceea extatică, irezistibilă, a parfumului de brânză de oaie ce venea din capătul culoarului. Porţiunea în linie dreaptă care mai rămăsese de străbătut în goană părea interminabilă, obositoare ca un deşert pentru el, care era la capătul puterilor. Barierele de lemn ce delimitau într-o parte şi-n alta traseul nu-i dădeau voie să-şi părăsească veselul tovarăş; deşi ar fi preferat să facă de mult asta. Pur şi simplu asta îi sugera instinctul: *să fugă*, ca *să supravieţuiască.* Dar ţepuşa nu-i dădea voie s-o facă, şi cu atât mai puţin ghearele care-l înşfăcau ori de câte ori schimba direcţia de mers şi căuta să scape. Îl ridicau fără efort şi îl întorceau din nou în direcţia brânzei.

Simţi un junghi arzător, ce îi smulse un chiţăit ascuţit. Aproape în acelaşi moment, auzi ţipetele celor care îl controlau şi se întoarse îngrozit către botul şobolanului adversar, murdar de sânge: sângele lui!

Totul se petrecu în câteva clipite: una dintre ghearele acelea uriaşe se prăvăli de sus şi îl lovi pe şoarecele mare

în cap.

Durerea muşcăturii îi întări pornirea de a lăsa totul baltă; sângele ce îi curgea şiroaie aproape că-l făcea să înnebunească. Dar iată că, din nou, simţi ţepuşa de lemn rănindu-i spinarea. Se văzu obligat să şchiopăteze iar şi iar, târându-se rănit.

Şobolanul masiv era şi mai dezorientat decât el, de la lovitura primită în cap. Se clătina ca după o baie bună într-un urcior de hidromel. Ţepuşa sa îl readuse la realitate, împungându-l de mai multe ori, până începu să sângereze. Şobolanul făcu greşeala de a se elibera, în loc să se ducă înainte: întoarse dintr-odată botul şi ridică o gheară, înfigând dinţii şi făcându-l să sângereze.

Se auzi imediat urletul de răspuns, şi o lovitură zdravănă cutremură locul. Urmă un chiţăit din ce în ce mai înăbuşit, apoi tăcere.

Cu urechile lăsate şi cu botul în pământ, cel aflat în fruntea cursei nu băgă în seamă ce se întâmpla. Întotdeauna se întâmpla la fel; nu concura pentru prima oară în grup. Trebuia doar să încerce să fie primul care înhăţa brânza. Aproape că ajunsese la capăt. Făcu ultima săritură… şi bucăţica de brânză dispăru într-un enorm gâtlej, în strigătul de bucurie incitată al celui care o savura.

Obiectul pentru care alergase până atunci, în întrecerea inegală la care fusese constrâns, dispăruse. Nu fuseseră ghearele celor care îl îngrijeau, care altădată îl mângâiau, ţinându-l la căldura trupului lor. Strigătul ascuţit de satisfacţie se repetă, în timp ce tâlharul înghiţea pe nerăsuflate mâncarea. Un mormăit de mulţumire şi de plăcere ajunse până la el, amestecat cu mirosul brânzei *sale* de oaie. Chiţăi, dar nu de nemulţumire, ci de durere: coapsa de care-l muşcase şoarecele era dureroasă, străbătută de junghiuri nepotolite.

Nu dură decât câteva clipe.

Pe urmă, chiar şi suferinţa aceea deveni neînsemnată, în vreme ce altceva, ceva îngrozitor, îi străpunse toate cele cinci simţuri şi îi puse instinctele în stare de alarmă. Nu-l atingea nimeni, însă era ca şi cum în jurul său s-ar fi aflat

pretutindeni animale de pradă, purtători invizibili de moarte, prezenţe aproape materiale, care puteau fi atinse, în zidurile şi în măruntaiele locului. Nu mai simţise niciodată ceva asemănător, însă vuietul ce i se iscă în creier fu mai mult decât suficient ca să-l facă să se ridice pe picioarele din spate, biciuind aerul ce părea să frigă în jurul vârfurilor fremătătoare ale mustăţilor, şi să lase în jos urechile, dilatându-şi nările şi chiţăind de groază. Şi în clipa aceea se întâmplă. Nici una dintre creaturile ce îl îngrijeau nu-şi dădu seama. Până când fu prea târziu.

Owain avea tot ce-i trebuia pentru a fi socotit un prinţ – forţă şi inteligenţă, caracter şi hotărâre, eleganţă şi frumuseţe. Şi totuşi, la fel ca tatăl său, Conan, ura să-şi etaleze rangul, tot atât pe cât îl stânjenea să fie adulat. Îşi petrecerea zile întregi amestecându-se printre alţi copii de orice *log n-enech*, rang şi origine, care se vânturau prin partea veche a cetăţii Temair Luachra, printre jocuri şi hârjoneli, încăierări şi întreceri ce nu respectau valorile dobândite prin naştere, ci numai pe cele câştigate pe maidan, în mijlocul celorlalţi, fiecare pe cont propriu. Tatăl său îl învăţase că nimic nu i se cuvenea, ci toate trebuiau cucerite. Cu chica sa neagră şi deasă, cu privirea sa limpede şi senină, Owain se distingea dintre ceilalţi. Pentru el, fiecare încercare era bătălia vieţii sale. În acea zi fusese organizată pentru a mia oară întrecerea de şoareci pe micul traseu pe care copiii îl construiseră în apropierea canalului din afara cetăţii.

Covac, un băiat căpos, fiul unui fermier, se lăudase cu o noutate imbatabilă. Într-adevăr, scoase din traista grosolană a tatălui său şobolanul mare şi slinos, iar acesta, îmbibat de mirosul puturos al apei de canalizare, scrâşnea colţii ca un animal de pradă încercat. Râzând de stupoarea pe care o stârnise, Covac ceruse să înceapă imediat întrecerea.

Nu avuseseră nici un efect protestele lui Pwyll – prieten intim al lui Owain, care fusese primit la curtea lui Conan pentru perioada de *fosterage.* Era vorba despre o practică

deja împământenită: copiii erau separaţi de familia din care proveneau încă de la o vârstă fragedă, pentru a fi educaţi într-o familie de rang mai înalt. Pwyll nu făcea excepţie, iar Gwynedd fusese foarte mulţumită să-l primească pe fiul lui *ban-airemh*, ţăranca ce-i dăduse adăpost atunci când, însărcinată fiind, se rătăcise împreună cu escorta sa prin pădurile ce o despărţeau de profeţiile despre pitica Ib-hell şi despre *Micul Popor.*

Owain îi făcuse cu ochiul lui Pwyll şi îl aşezase la start pe micul său „campion”: şoricelul alb primit în dar de la Cathbad. Câştigase întotdeauna. Se dovedise un fenomen de rapiditate încă înainte de a începe să participe la întreceri, judecând după câtă muncă îl costase pe bătrânul arhidruid ca să-l prindă prin grâul proaspăt cules şi pus în gropi special săpate pentru a fi păstrat peste iarnă.

Şobolanul cel mare şi brun al lui Covac era la fel de grosolan şi de urât mirositor ca stăpânul său. De trei ori mai mare decât şoricelul de un alb imaculat, părea a fi şi de trei ori mai prost. Răspândea o putoare nesănătoasă, la fel de îngrijorătoare pe cât era şi viteza surprinzătoare cu care noi colonii de rozătoare apăruseră şi se înmulţiseră în capitală în lunile din urmă.

Întrecerea începu. Şobolanul ocupa aproape întregul spaţiu al pârtiei şi se deplasa prin zvâcnituri nervoase, urmând chemarea irezistibilă a unei bucăţi mici de brânză de oaie plasate la capătul traseului. O adulmeca, dar nu reuşea să înţeleagă de unde venea mirosul.

Şoarecele alb părea prudent. Cunoştea situaţia: se va avânta înspre izvorul acelui parfum divin şi va înhăţa bucata cu dinţii. O localizase deja; avusese dintotdeauna abilitatea de a o face. Şi de fiecare dată premiul fusese sigur… şi suculent. Însă nu mai avusese niciodată alături o prezenţă atât de incomodă şi de ameninţătoare.

Adversarul lui se ridică pe labele dinapoi, dezorientat, iar când şoricelul se strecură pe lângă el fără să-l piardă din ochi, suflă ameninţător. Şobolanul se opri, privind întrebător la Covac.

Băiatul răspunse cu o înjurătură şi îl împinse în lungul

coridorului său cu vârful ascuţit al unui lemn subţire.

Exasperat de acel stimul, rozătorul îşi ajunse din urmă adversarul şi îl depăşi, presându-l de mica barieră de lemn, după care pierdu din nou simţul orientării.

Şoricelul cu ochi roşii îl depăşi cu teamă, însă de astă dată şobolanul reacţionă, înfigându-şi colţii. Chiţăi de durere, în timp ce Owain urlă îngrozit şi îl lovi pe agresor.

Lovitura îl zăpăci şi mai tare pe şobolanul întunecat, care porni să se zbată, în pofida loviturilor de ţepuşă ce îi sfâşiau carnea. În clipa aceea, rozătorul se răzvrăti împotriva stăpânului, muşcându-l. Avea să fie ultimul său gest, înainte ca o izbitură răzbunătoare de pumn să-i verse măruntaiele.

Animalul lui Owain trecu iarăşi primul linia de sosire. Dar nu avu satisfacţia premiului atât de jinduit: Covac, înfuriat de înfrângere, înghiţise sfidător bucăţica de brânză, executând apoi, batjocoritor chiar, câţiva paşi greoi de dans.

Owain nu înţelese. Nimeni nu înţelese. Şoricelul său cu ochi roşii se comporta ciudat, dezorientat, năucit. Tocmai se gândea să-i dea o lecţie lui Covac şi să pregătească o altă bucăţică de brânză pentru „campionul” lui, când se întâmplă ceva cu totul deosebit. Şi atunci fu prea târziu pentru toţi.

Deşi Rury sau Olvik nu fuseseră prin preajmă, Conan se gândise, la început, că era vorba despre o glumă.

Peste holde se produceau fenomene ciudate – lumini inexplicabile ce dansau noaptea prin văzduh ori ieşeau prin crăpăturile stâncilor. Aerul era adesea plin de miasme, mirosea urât, ca unele gaze otrăvitoare, şi multe animale se comportau într-un mod aparte.

Însă ceea ce ar fi trebuit să fie o farsă căpătă foarte curând, în urma observaţiilor atente ale Străinului, forma unor semnale de alarmă. Mulţi ţărani îi atrăseseră atenţia asupra variaţiilor neaşteptate ale nivelului apei din puţuri, iar cei doi druizi din Temair Luachra, în calitate de experţi *neladoir*, vorbeau de la o vreme, cu jumătate de gură,

despre formaţii neobişnuite de nori. Plutea în aer o tensiune ca aceea dinaintea furtunii. Trecuseră astfel câteva zile, iar Conan ajunsese să se întrebe dacă nu era mai bine să-i trimită pe Gwynedd şi pe copii în casa lui Magmor din mijlocul oceanului. S-ar fi simţit mai în siguranţă acolo. Pe de altă parte, Gwynedd îi repeta mereu că ar fi schimbat bucuroasă viaţa de la curte cu o călătorie agitată pe mare, la gospodăria lui Magmor, lăsând sclavului încăperile regale; ar fi făcut orice ca să rămână măcar puţin singură cu Conan.

Străinul ar fi vrut să aibă parte de sprijinul experimentat al lui Cathbad, fiindcă nu înţelegea ce se întâmpla. Însă ceea ce simţea nu-i plăcea deloc.

Păşea printre vânzătorii ambulanţi care ocupau spaţiul deschis în acea zi obişnuită de piaţă; mergea absorbit în gânduri, fără să-i vadă, de fapt, pe vânzători. Se întoarse şi privi în jur de mai multe ori până să-şi dea seama că şi ceilalţi făceau la fel: pavajul de pământ bătut se vălurea sub picioarele lor. Nu mai simţise până atunci ceva asemănător, dar, dacă era adevărat că zeii vorbeau prin semne, atunci acelea erau prevestiri funeste, şi încă atât de puternice, încât îi zbârleau părul. Forţa lumii păru să se reverse din măruntaiele pământului, urcând şi cutremurând locurile, ca să-l uşureze, şi culcând la pământ lucrările înălţate de om. Conan urlă mai tare decât vuietul ce cuprinse capitala; urlă la Gwynedd să rămână afară, departe de turnurile din pământ şi piatră, îi chemă cu disperare pe Owain şi pe Tyren; nu mai era prestigiosul *Ard Righ*, ci doar tată şi soţ, copleşit de îngrijorare pentru soarta celor dragi.

Soarele dispăru, iar cerul se întunecă din cauza prafului ce se ridica învăluind totul, în vreme ce toate se zguduiau şi se străduiau din răsputeri să rămână în picioare. Se porni apoi, şuierător, un vânt cald, ieşit parcă din gâtlejul Tărâmului Morţilor, şi tot ce era în jur începu să se clatine acolo unde oamenii căutau adăpost printre urlete şi gemete, frică şi durere, laolaltă cu o parte din stâncăria ce se vălurea şi se fărâmiţa sub loviturile de baros ale zeilor.

Părea că pământul se sprijinea pe spinarea unui monstruos animal, iar făptura aceea devenise acum sălbatică. Totul era fluid şi confuz, strâmb la vedere şi cu un răsunet inform. Conan îşi întoarse de mai multe ori capul mare şi leonin. Ce trebuia să facă? Încotro să fugă? Se vedeau în jur primele trupuri zdrobite de pietrele ce se prăbuşeau peste ele; altele zăceau pe sub bârnele căzute din acoperişurile cocioabelor. Sângele începu să păteze pământul, amestecându-se cu praful. Totul nu dură mai mult de câteva bătăi de inimă, dar fu atât de adânc, încât lăsă brazde devastatoare în pământul chinuit şi răni de neşters în sufletele celor rămaşi în viaţă.

Tăcerea ce urmă păru ecoul râsetului sarcastic al unui zeu ingrat, mai apăsător decât urletul batjocoritor al unui duşman victorios; plutea în aer ca o pulbere, însoţit de vaietele muribunzilor, urletele de groază ale rudelor şi lătratul câinilor.

Alergară cu toţii afară, şi foarte curând locul gemea de lume.

— Magmor a fost primul care a înţeles, spuse Gwynedd, gâfâind din cauza goanei, cu chipul tras şi acoperită de praf. A luat-o în spate pe Tyren şi m-a târât afară fără nici o explicaţie, îi spuse frenetic lui Conan, fără să-l privească, de fapt.

Scormonea cu ochii de jur împrejur.

— Owain, unde e Owain?

În spatele ei apăru, ca o enormă umbră benefică, viteazul negru. O purta în spate pe adolescenta Tyren.

Cu toţii, şi băieţii, şi fetele, aveau o slăbiciune pentru felul blând de a se purta al acelui uriaş mut. Tyren nu făcea excepţie, şi, ca întotdeauna când era cu el, se simţea în siguranţă. Zâmbea de sus, de pe umerii lui; în cele din urmă, scoase un strigăt de acolo, de la înălţime, profitând de faptul că era bine văzută de ceilalţi.

Tatăl o cercetă plin de mândrie: cei doi gemeni ai săi păreau cu totul diferiţi, fiecare în felul lui. Dacă băiatul avea trăsăturile tatălui, *der* avea acelaşi păr blond şi acelaşi ten fin ca mama ei.

Tyren îl zărise pe fratele ei, Owain, trecând pe sub arcada de piatră a porţii cetăţii. Alerga împotriva şuvoiului de oameni care năvăleau afară într-un haos total. Era urmat de Covac şi de ceilalţi băieţi şi îşi strângea la piept şoarecele alb. Dincolo de porţile cetăţii fiind, se aflase în afara pericolului.

Gwynedd suspină uşurată.

— Să nu uităm niciodată să mulţumim zeilor în astfel de clipe, şopti Conan, în pofida durerii pe care i-o provoca dezastrul din jur.

Îşi reveni din leşin cu o durere de cap copleşitoare, cu junghiuri în ceafă ce nu-l slăbeau şi cu conştiinţa faptului că strângea încă vâsla în mâini, cu disperare, în poziţia de vâslit. Cu precauţie, se aplecă să privească în jos din canoe. Sub el, vârfuri verzi, înfrunzite, de copaci – brazi maiestuoşi, seculari.

Se retrase precum acul unui bondar, cu chipul desfigurat de stupoare.

Apoi, încet-încet, se aplecă iarăşi, scuturând din capul însângerat de parcă l-ar fi avut plin de albine. Erau atârnaţi în văzduh, în vârful copacilor, la o înălţime faţă de pământ – după un calcul făcut iute în minte – cam cât o duzină de oameni urcaţi unul pe umerii celuilalt.

Se ghemui pe fundul canoei, întorcându-se spre celălalt pescar: zăcea ca mort, dar încă respira. În timp ce îl scutura, îşi puse două întrebări, cele mai urgente: Cum o să coboare? Şi, mai ales, cum de ajunseseră acolo?

Înainte încă de a apuca să-şi dea un răspuns, barca grosolană scrâşni sinistru, pornind să se aplece inexorabil. Hotărât lucru, aceea era ziua în care zeii se ocupau în mod special de el: mai întâi îi salvaseră viaţa; se gândeau oare acum să i-o ceară înapoi?

Ţipătul de groază al tovarăşului său sfâşie tăcerea ireală. Privea, cu ochii strânşi, către orizont. Celălalt se întoarse şi el. După o clipă, mâinile îi căzură pe lângă corp: moarte şi distrugere, atât.

Apoi, amintirea veni, dureroasă.

Ardan era doar puţin mai mare decât un băieţandru. Trecuse de curând probele de iniţiere *Aimsir togu* într-un mod rocambolesc şi purta încă pe trup urmele – tăieturi şi zgârieturi – pe care le primise pe când lupta, printre stânci, împotriva curentului oceanului. Marea era viaţa lui, şi astfel fusese şi pentru tatăl său şi pentru bunicul său. În ziua aceea, împreună cu Ferlee – tovarăşul lui încă de pe când erau copii –, coborâse în apă canoea grosolană, scobită într-un trunchi de brad. Se desprinseseră de mal odată cu alte două bărci, cioplite la fel ca a lor, ce purtau alţi patru pescari din sat. Noaptea fusese înăbuşitoare şi plină de umezeală şi îi adusese un somn agitat, care îl secase de puteri. În zori, întinderea mării părea un lac de unt topit. Nici o boare de vânt, nici o tresărire a peştilor în apă, nici un strigăt de pasăre. Nimic, absolut nimic. Cei şase îşi încrucişau privirile surprinşi şi îngrijoraţi. Trecu o bună bucată de vreme până când Ardan observă că putea distinge, în calmul acela nemişcat, cum suprafaţa apei se încreţea în mii de creste mărunte, născute parcă dintr-un tremur ciudat. Chiar în clipa aceea, lovise cu harponul primul peşte. Smulgându-l, cu un strigăt puternic de bucurie, din moleşeală pe Ferlee, aflat la celălalt capăt al bărcii, ridicase pălămida străpunsă cu harponul, lăsând-o să se zbată în aer, spre înălţime, în cinstea generozităţii zeilor.

Şi chiar atunci îl văzu. Văzu valul.

Era cu mult mai înalt decât copacul cel mai impunător pe care Ardan îl văzuse vreodată. Se mişca înspre ei maiestuos, însoţit de un vuiet atât de profund, încât băiatul l-ar fi luat drept o răsuflare a oceanului. Se apropia fără să le lase putinţă de scăpare, iar înălţimea lui creştea din clipă în clipă. Năucit, ca într-o ameţeală cotropitoare, căută să-i spună ceva lui Ferlee, dar aşa cum se găsea, cu ochii strânşi, mădularele şi creierul îi erau ca paralizate de forţa aceea neomenească dezlănţuită de pedeapsa zeilor. Reuşi să scoată doar câteva sunete înăbuşite, nu îndeajuns încât să-l dezmeticească pe Ferlee, încă pe jumătate adormit.

Zidul de apă se întindea până dincolo de marginile vizibile ale orizontului. Nimeni din neamul său nu mai

fusese martor la aşa ceva. Ori, dacă era cineva care trăise o asemenea întâmplare, nu mai apucase s-o povestească.

Mai întâi, se prăbuşi peste ei vântul. Mişcarea imensă de aer îi izbi ca pe nişte surcele. Veni apoi mareea, apa ce se retrăgea înghiţindu-i şi târându-i în jos, în gâtlejul valului; mergeau în direcţie opusă, proiectaţi cu toată viteza spre baza acelui munte lichid ce sorbea peştii şi toată apa de sub ei, dezgolind stânci, pietre, nisip şi lăsând coasta uscată pe o distanţă de mii şi mii de paşi. În momentul acela ajunseră în întinderea de umbră a acelui perete de apă vie şi tunătoare. Îngroziţi, Ardan şi Ferlee se agăţară de margine, pe când canoea începea să urce acel zid lichid, fragilă insectă acvatică în voia unui curent năvalnic. Se căţărau pe drumuri invizibile, ca pe o cărare de munte, către o creastă ce încă nu se zărea. Deasupra lor, dedesubt şi pretutindeni în jur – apă verde, iar în urechi – mugetul tunător al unui monstru pornit la vânătoare. Urcară mereu, căţărându-se tot mai sus, într-o cursă ce părea fără sfârşit. Trecură de jumătatea valului... şi, într-o clipă, direcţia de mişcare se inversă, împingându-i către uscat cu o viteză ameţitoare. Ceva mai jos, la mică distanţă de ei, Ardan zări celelalte două ambarcaţiuni sfărâmându-se la ciocnirea cu avanposturile înalte ale primelor stânci ale coastei.

Ceva se prăbuşi peste canoe, zbătându-se în spasmele morţii. Se gândi la un peşte mare în pericol, la fel ca ei; aruncă o privire distrată şi văzu că era braţul unui om, probabil al unuia din ceilalţi pescari; terminaţiile nervoase pulsau încă, făcându-l să se contracte, în ultimele tresăriri de viaţă. Şi atunci îi văzu. Sfărâmate în bucăţi de izbitură, trupurile tovarăşilor lor mai puţin norocoşi se învârtejeau într-un dans macabru, în moriştile rotitoare din scobitura înspumată a valului.

Ardan şi Ferlee fură cruţaţi de zeul Lir. Fără a se putea opune acelei forţe, urcară pur şi simplu o buclă a curentului marin ce se înşuruba în hăul de apă verde. Atinseră creasta ca şi cum ar fi traversat pânza groasă lichidă a unei cascade, şi acolo şi rămaseră. Scuipară şi tuşiră, pe jumătate sufocaţi, cu apă în urechi, în nas, apă

pretutindeni, cu mirosul uşor sărat ce le pătrundea până în creier. Celţii numeau valurile „caii zeului mărilor Manannan"; micul lemn prinse să călărească acel armăsar enorm, disproporţionat şi nărăvaş, într-o cursă ce dură mult şi care li se păru veşnică. Din înălţime, Ardan înţelese că trecuseră de linia unde de obicei marea uda ţărmul. Oricât de absurd putea să pară, *zburau* pe deasupra uscatului! Nu îşi dădură seama nici măcar că strigau dintr-un fel de frică extatică, amestecată cu o veselie isterică. Valul părea de nestăvilit. Dezrădăcina copaci şi stânci, ducându-le spre înălţime, până pe creastă. Lucruri încă vii pluteau pe lângă Ardan, pentru ca apoi să fie sorbite din nou în vârtejul hăului; ridica tot, resturi de pietre, animale de pe uscat, peşti. Până când ceva solid îl lovi în cap, şi, din momentul acela, pentru el nu mai urmă nimic.

Valul neobişnuit, dezlănţuit de forţa seismului de sub coaja fundului de mare, îşi sfârşi goana. Porni să se retragă, sorbind înapoi în mare victime şi pietre şi lăsând pământului, până departe în zare, doar tăcerea. Cea care urmează morţii.

Capitolul 2

O mare mulţime de oameni răniţi, înfometaţi, nevoiaşi năvălea, venind pe căi diferite şi din direcţii diferite, spre acelaşi loc: Temair Luachra.

Vestea ajunse în capitală a doua zi, împinsă parcă de însăşi forţa mulţimilor care părăseau locul dezastrului. Cel puţin, cei rămaşi în viaţă. Coasta se afla la o distanţă de o zi călare. În veacurile ce urmau să vină, avea să se vorbească despre furia imensă a mării învolburate, iar *filin*-ii aveau să povestească cum aceasta îşi deschisese gâtlejul înfometat ca să înşface pământul, devastând totul în cale, în timp ce se prăbuşea necruţătoare peste cocioabe, bărci legate şi turme ieşite la păscut. Cum lăsa în urma ei devastare şi moarte, în vreme ce se retrăgea, după ce străbătuse mii şi mii de paşi, pătrunzând pe uscat, depozitându-şi pe terenul fertil sarea otrăvitoare care ardea tot ce era cultivat, devorând pajişti şi ape curgătoare. Cel puţin ceea ce mai rămăsese.

Magmor gemu înăbuşit, gândindu-se la casa lui de pe mare, care acum nu mai exista.

— Ai fi preferat să fii în locul lui? îl întrebă prin gesturi Gwynedd. A fost un noroc că te aflai la curte. Mulţumeşte zeilor…

Nu-şi încheie fraza. Mai bine şi-ar fi muşcat limba decât să stârnească o asemenea reacţie.

Deasupra cetăţii Temair Luachra se ridicară zori palizi, o nouă zi de groază superstiţioasă, atât de mare, încât nimeni nu şi-ar fi închipuit că ar fi putut urma ceva şi mai rău. Unii muriseră sub dărâmături, alţii erau răniţi, şi dezastrul nu-i ocolise nici pe cei scăpaţi de cutremurul mării. Stânca fortificată suferise stricăciuni serioase, iar după adunarea convocată de urgenţă reieşi limpede o primă constatare.

— N-am mai fost niciodată atât de vulnerabili la un atac al duşmanului, vorbi Dalan, unul din cei doi druizi bătrâni

care îl sprijinise pe Conan în cucerirea puterii.

Încrederea sa în bunăvoinţa de care se bucura alesul din partea zeilor începuse serios să se clatine.

— Mai pune la socoteală recolta care se anunţă slabă şi pe cei care vin mereu dinspre coastă, adică şi mai multe guri de hrănit, îl avertiză Leogaire, al doilea *ollamh.*

Oamenii gândeau că noul *Ard Righ* nu fusese în stare să controleze evenimentele supranaturale ce duseseră la acel dezastru.

— Daunele pe care le-au suferit construcţiile şi punctele de apărare pot fi repede remediate. Cu siguranţă, nu mâna de lucru ne lipseşte acum! spuse Conan, făcând aluzie la mulţimea care ajunsese să ticsească în ultimul timp cetatea.

— Cât despre duşmani… Fergus şi Illan la un loc nu sunt suficient de puternici ca să ne înfrângă şi nici n-au fost atât de inteligenţi să se alieze cu alte *tuath* de la miazăzi. Mai rămâne Hargar, dar neamul Lochlann e dincolo de mare, prea departe ca să organizeze în grabă o expediţie. Şi Olvik de unul singur…

Nu-şi încheie fraza, afişând un aer de superioritate. De prietenia cu nobilul gennt nici nu putea fi vorba.

Nu prea convinşi, cei doi preoţi puternici făcură stânga-mprejur, ieşind din salonul destinat *oenach*-ului, adunarea tuturor înţelepţilor, la care participa şi Gwynedd.

Conan, cu o mină întristată, se întoarse, dar se împiedică. Când înţelese, îl luă la şuturi: era unul dintre şobolanii mari ce invadaseră cetatea.

— Ei nu te mai iubesc, iubirea mea, inventă skeld, cu un zâmbet amar, un joc de cuvinte. Ei sunt oglinda poporului. Iar poporului acum îi e teamă. Şovăie şi se clatină ca nişte turnuri şubrezite. Nu contează că eşti nevinovat. Nu contează că încă n-ai avut cum să-ţi demonstrezi valoarea. Cei care ieri îţi cântau osanale astăzi muşcă mâna celui care le-a dat pâine. Dreasă cu aroma eliberării de sub tirania lui Eochy.

— Zeii ne-au ajutat mereu, Gwynedd, oftă el, legănându-se pe scăunelul de lemn, în timp ce ea trecu în spatele său

şi îl îmbrăţişă, îndrăgostită ca în prima zi. E destul ca noi doi să rămânem uniţi, şi nimic nu ni se poate întâmpla. *Asta* vor cu adevărat Daoine Sidhe.

Însă abisul deasupra căruia se clătinau fără să ştie, într-un echilibru nesigur, se deschise de parcă răul nu se mai sfârşea, iar lumea lor porni să se prăbuşească, fără ca oamenii din Temair Luachra să poată face ceva.

Aceea fu ziua în care muri şoarecele alb al lui Owain. Supravieţuise cutremurului, pentru ca să se stingă în altfel de suferinţe. Nimeni în afara băiatului nu-i dădu vreo atenţie. Rana provocată de muşcătura şobolanului era umflată, iar trupuşorul său se acoperise de umflături şi de bube.

Aceea fu ziua în care sosi şi Cathbad, însoţit de grosolanul Banan. Plecase din Mur Ollamhan imediat ce aflase de dezastru.

— Fiul meu drag, începu el, prefăcându-se mustrător, fără să coboare măcar din şa. Ai grijă să stai mai zdravăn agăţat de haina mea, fiindcă, de fiecare dată când mă depărtez, faci aceleaşi greşeli ca un copil care l-ar lua la şuturi în testicule pe însuşi marele Dagda! mugi un pic astmatic, fără să arate vreo teamă respectuoasă faţă de noul Rege Suprem.

Conan se înclină în faţa bătrânului maestru.

— E limpede că zeii sunt mâniaţi pentru că ne-ai lăsat aici pe mine şi pe Gwynedd, replică prompt, ascunzându-şi astfel afecţiunea.

— Tinere blasfemator şi înfumurat!

Înălţă din sprâncene, străduindu-se să nu zâmbească într-un moment atât de grav. Urechile sale mari, în vânt, păreau acum încă şi mai mari.

— Şi zici că zeii au pricinuit tot acest dezastru numai pentru tine şi pentru frumoasa ta?

Străinul făcu şiret cu ochiul, în timp ce-l ajuta să coboare.

— Tu trebuie să fii mai mâniat decât ei. Nu te-am auzit niciodată vorbind despre ce are Dagda sub haine!

— Îţi trece cumva prin minte că eu aş fi cauza acestui prăpăd?!

Plânsul încetişor, nu prea îndepărtat, al lui Tyren şi al lui Owain îi atrase atenţia.

Cathbad pufni, îndreptându-se spre ei.

— Nici măcar o îmbrăţişare pentru bătrânul betegit de reumatisme? se văicări el, mai în formă ca niciodată. Cei mai tineri elevi ai mei nu mă mai bagă în seamă?

Nu termină fraza, căci în ochi îi apăru neliniştea.

Gwynedd încerca să-i consoleze pe cei doi copii întristaţi de înmormântarea pe care voiau să i-o facă şoricelului alb.

Conan înţelese, din expresia bătrânului *ollamh*, că era ceva în neregulă. Cathbad se grăbi să smulgă din mâna celor doi gemeni corpul micului şoarece.

— Ardeţi-l! strigă cu voce aproape sugrumată de spaimă. Ardeţi-l! Şi *niciodată*, pentru nimic în lume, să nu vă gândiţi doar să-l îngropaţi! Unde l-aţi găsit aşa, murdărit în halul ăsta? Cum s-a întâmplat?

Îi copleşi cu un şuvoi de întrebări, în vreme ce controla alarmat mâinile celor doi copii, căutând muşcături ori mici răni deschise.

Gwynedd fu cea mai îngrijorată, aşa cum se întâmpla întotdeauna când era vorba despre cei doi copii ai săi. Se lăsă în jos, întinse o mână, în vreme ce Cathbad nu o observa, şi atinse şoarecele mort. Viziunea pe care o avu o zgudui atât de tare, încât căzu la pământ, ca împinsă înapoi de ceva nevăzut, atât de rece şi de neliniştitor, încât nu mai era nici o îndoială.

Cathbad îşi dădu seama de ceea ce se întâmplase şi se întoarse cu iuţeala unui jder. Închise ochii şi şuieră:

— Acum ai înţeles?

— Cheamă-l pe Magmor. Dă-i bucăţi de aur ca să vă plătească şederea la un fermier cât mai departe de aici!

Conan o prinse în braţe pe Gwynedd, palid la faţă.

— Luaţi-i pe Tyren şi pe Owain şi dispăreţi de aici. O să vă caut eu.

— Dar tu nu vii cu noi?

— Ar trebui să-mi las poporul în mocirlă până în gât?

Conan scutură din cap.

— Hai, du-te acum! Eu şi Cathbad suntem mai mult decât suficienţi. Tu trebuie să te gândeşti la copii.

Trei zile mai târziu muri Covac, după ce fusese muşcat în timpul întrecerii de şoareci. Tatăl, înlăcrimat, duse pe braţe trupul neînsufleţit al băiatului, venind înaintea celor doi druizi neputincioşi, iar apoi în faţa lui *Ard Righ.* Ca şi cum puterea cu care era învestit ar fi putut să învingă moartea. Era doar prima victimă a nenorocirii care avea să lovească iar şi iar; o cavalcadă nevăzută a zeilor înarmaţi cu săbii ce secerau trupurile ca pe nişte spice coapte.

Şi întreaga lume a cetăţii Temair Luachra deveni o poartă deschisă larg spre Tărâmul Morţilor.

În dimineaţa următoare, tatăl lui Covac desfăcu, ca de obicei, prelata de piele de la intrarea grajdului. Un nor alcătuit din mii de purici îl acoperi. Insectele îl asaltară, începând să-l muşte de faţă, de mâini şi de braţe, de glezne şi de orice părticică dezvelită a corpului, acoperind-o ca o crustă neagră. Fugi afară, copleşit de oroare şi căutând să se elibereze aşa cum putea de acel flagel, dar nimeni nu se gândi să-l ajute. La vederea sa, lumea fugea îngrozită. Muri a doua zi, acoperit de vezicule şi de bube la subsuori, în gât şi în pântece.

Deasupra cetăţii plutea mirosul dulceag al putreziciunii, dens ca o melasă, fumul cadavrelor arse se împletea cu duhoarea de carne umană carbonizată. Esenţele puţinelor ierburi medicinale pe care Cathbad, Leogaire şi Dalan le administrau bolnavilor erau de-acum pline doar de speranţă. În realitate, nu puteau face mare lucru împotriva unei epidemii ce nu cunoştea oprelişti. Mulţi încercară să fugă, dar puţini reuşiră, căci moartea îi lua din drum, iar singurul rezultat fu acela că epidemia putu să se răspândească şi în afara capitalei. Ciuma nu era ceva nou; apărea regulat, oriunde se găseau mulţi oameni laolaltă, apă puţină, hrană puţină şi multă murdărie.

Singurul pericol ce fusese astfel înlăturat era cel al invaziilor armate; nici un condotier nu ar fi fost atât de

nebun încât să-şi trimită trupele să treacă prin tăişul sabiei un *tuath* slăbit după o ciumă – n-ar fi supravieţuit ca să mai povestească.

Sacrificiile rituale de animale, tăiate spre a mulţumi zeilor pentru recoltă, se sfârşiră. La fel, fu uitată şi celebrarea cea mai dragă celţilor: *Lughnasad*, sărbătoarea mijlocului verii. Pur şi simplu fiindcă părea că nu avea să mai rămână nimeni ca să o sărbătorească.

În căldura neobişnuită a acelei veri, epidemia păru să găsească un teren cu atât mai fertil. Cei loviţi de boală mureau în câteva zile, în febră mare şi vărsături. Pentru oameni era limpede că doar un flagel divin putea să le aducă atâta durere. Contagiunea se manifesta prin bube şi vezicule, pete roşii şi, la sfârşit, negre. Doar în unele cazuri apărea mai întâi o tuse înşelătoare, care în scurt timp făcea respiraţia greoaie chiar şi în stare de repaus, apoi pielea şi unghiile bolnavilor deveneau cenuşii şi, în cele din urmă, ajungeau să vomite ceva asemănător cu siropul de zmeură. Câinii vagabonzi devastau cadavrele lăsate să putrezească în câmp, molipsindu-se şi ei fără să ştie; din trupurile sfâşiate ieşeau măruntaiele de culoare purpurie, şi, de regulă, cadavrele aveau splina, ficatul şi plămânii terciuite. Dar cu toţii aveau ceva în comun: excrescenţe disproporţionate acolo unde fuseseră muşcaţi.

Foarte curând începură să moară şi vaci, catâri şi cai; apoi câinii şi porcii care mâncaseră din cadavrele şoarecilor.

— Puricii de şobolani atacă şi oamenii.

Cathbad îşi scărpina barba, cuprins de descurajare, după o zi în care se istovise inutil încercând să ajute pe unde era nevoie.

— Prin înţepăturile lor, prin muşcăturile şobolanilor şi prin saliva oamenilor se transmite boala. Zeii nu au nimic de-a face cu asta. Nu e nevoie de mare lucru ca să înţelegi: priveşte cadavrele şobolanilor şi pe cele ale oamenilor, şi o să vezi că prezintă aceleaşi indicii şi aceleaşi excrescenţe. Singurul lucru bun e că şi rozătoarele mor…

Râse amar.

Prins de problemele recoltei şi ale secetei, preocupat de ravagiile cutremurului, Conan nu-i dăduse prea multă atenţie, însă acum, când vorbele lui Cathbad aruncau o lumină nouă asupra adevăratelor cauze ale tragediei, Străinul îşi aminti un fenomen ciudat petrecut în ultimele luni.

— A fost o perioadă în care au apărut o mulţime de broaşte. Le găseam în zori pe lângă cursuri de apă, foarte multe moarte ori muribunde. Aproape întotdeauna erau mutilate oribil de şobolani: fără picioarele din spate ori cu cele din faţă devorate. Pe urmă, multe dintre ele nu numai că aveau picioare lipsă, dar erau sfârtecate pe laturi şi pe piept, iar prin răni li se scosese o parte din măruntaie. Aproape întotdeauna ficatul, spuse străinul scuturând cu amărăciune capul mare cu chica întunecată. Se târau prin iarbă, vii, dar cu carnea sfâşiată, pentru a sfârşi în ghearele uliilor şi ale ciorilor. Când soarele era sus, din broaşte nu mai era nici urmă. Măcelul se repeta în fiecare dimineaţă, şi eu, idiotul, nu i-am dat niciodată importanţă!

Urmă îndurerat:

— Am văzut de mai multe ori şobolani atacând alţi şoareci mai mici. Se apropiau pe furiş de victimă, care mânca liniştită, pe urmă se repezeau şi-o muşcau dintr-o parte a gâtului. Trăgeau de carne cu dinţii în aşa fel încât sângele inunda plămânii şi măruntaiele victimei. Ar fi trebuit să omorâm mai întâi toţi şobolanii, dar oamenii aceia sunt obişnuiţi dintotdeauna să trăiască împreună cu rozătoarele. Chiar şi cu cele care vin din pădurile apropiate. Ele sunt cele care ne-au invadat.

Cathbad îşi cercetă cu atenţie elevul pe care îl iubea atât. Slăbise, avea chipul tras de sentimentul de neputinţă şi de înfrângere, nasul mai ascuţit şi şuviţe sure pe care până atunci nu i le observase.

În scurtă vreme, târgul locuit se umplu de cadavre şi de muribunzi, apoi de şobolani mari, bruni, ce se ospătau din trupurile intrate în putrefacţie, răspândind şi mai mult ciuma. Conan era mereu printre oameni, *Ard Righ* şi totuşi aproape de ei, le dăruia permanent eforturile lui, slujitor

între slujitori într-o lume scăpată de sub orice control, a cărei unică regulă era legea morţii. Singurele precauţii pe care şi le luase erau o batistă de in pe gură şi pe nas – mai mult din cauza duhorii decât pentru vreun folos real – şi mănuşile sale de luptă, din piele groasă, cu care împingea căruţele pline de cadavre, arunca în grămezi trupuri de nerecunoscut, căuta să dea ajutor celor care încă îl mai cereau.

În realitate însă, privirile acide ce se îndreptau spre el nu-i lăsau mari speranţe.

Moartea era rapidă şi înfiorătoare. Până şi sentimentele de afecţiune cele mai trainice sfârşeau prin a fi înfrânte. Părinţii îşi abandonau copiii în agonie, şamanii nu voiau să se atingă de cei aflaţi în nevoie, cei care supravieţuiau fugeau în loc să ardă trupurile infectate, pentru a restrânge epidemia. În multe sate apropiate rămaseră prea puţine persoane în viaţă care să elibereze străzile de cadavre; livezile şi grădinile putrezeau fiindcă nu mai avea cine să culeagă; fiecare colţ era inundat de murdărie fetidă ori de trupuri în descompunere; totul se oprise în loc.

— Nu mai eşti pe placul zeilor, fură cele câteva cuvinte pe care Dalan i le adresă Străinului în *oenach;* era pentru a mia oară când făceau o asemenea adunare.

— Nici măcar nu i-aţi lăsat răgazul ca să demonstreze de ce e în stare şi deja îi cereţi capul? îi luă apărarea Cathbad.

— Maestre, interveni Leogaire, având mare grijă să nu intre în conflict cu autoritatea sa. Nu depinde de voia noastră, poporul o cere…

— … Sau ce a mai rămas din el, murmură Dalan.

— Oamenii sunt înfometaţi; trupul îşi cere drepturile pe loc, nu are vreme să aştepte. Regele Suprem e un semizeu care trebuie să fie garantul fertilităţii pământului, trebuie să se împerecheze cu zeiţele, dacă e nevoie, trebuie să arate poporului său integritate fizică, să-i arate că are capacitatea de a-l conduce în afara oricărui pericol, să-i dea prosperitate şi pace. Şi, în loc de asta, cu ce ne-am ales? O căldură ce arde totul şi o recoltă stearpă, care anunţă

foamete, un dezastru ieşit din măruntaiele pământului, flagelul unei ciume cum puţine au mai fost.

Cathbad se pregătea să răspundă, dar Conan îl împiedică, printr-un gest al mâinii. Nimic nu-l putuse îngenunchea până acum, dar se simţea neputincios în faţa unui duşman înşelător şi nevăzut.

— Dacă asta vreţi, asta o să aveţi. Am să plec chiar azi. Cu puterea şi autoritatea care mi-au rămas, pun în mâinile voastre, Dalan şi Leogaire, puterea asupra cetăţii Temair Luachra. Fie ca tot ceea ce veţi face să faceţi cu mai multă înţelepciune decât mine şi cu mai mult noroc.

Cei doi druizi se înclinară, ieşind din vasta încăpere.

Cathbad se sprijini cu spatele de zid, legănându-se cu scăunelul, şi îşi acoperi faţa, învins.

Magmor îi bară femeii drumul cu un gest ce nu admitea replică. Înţelegea perfect cât de riscant era pentru cei doi gemeni şi pentru Gwynedd să vină în contact cu altcineva, oricine ar fi fost.

— Las-o să intre, spuse frumoasa skeld cu îngăduinţă. N-am închis niciodată uşa prietenelor mele. Şi n-o să încep s-o fac chiar acum, zâmbi ea, venind în întâmpinarea mamei lui Pwyll.

Femeia înaintă, şovăind, printre cele două vase cu tăciuni arzând care, cu flăcările lor, luminau seara şi-i împrumutau din căldura lor. *Banri* o privi cu afecţiune. Pwyll devenise cel mai bun prieten al lui Owain, erau acum nedespărţiţi, la fel cum fuseseră odată, demult, Conan şi Rury. Tresări neliniştită; acele vremuri îi păreau atât de îndepărtate, dintr-o altă viaţă parcă.

Mama lui Pwyll se înclină, iar când Gwynedd făcu gestul de a o ridica, se dădu brusc înapoi.

— Doamna mea, ne cunoaştem bine. Ai fost bună cu mine, zâmbi ea timid. Dar îţi cer acum din nou o favoare. Cât o s-o mai suporţi pe această sărmană femeie, care mereu te stânjeneşte?

Nu ridică privirea, iar Gwynedd înţelese că se întâmplase ceva.

— Sunt aici pentru perioada de *fosterage* a fiului meu. M-am rugat zeilor să poată continua cu voi, nu-mi pot închipui o familie mai bună în care Pwyll să se educe.

— Fără îndoială. Nu e nevoie ca tu…

Femeia o opri pe Gwynedd.

— Ştiu, doamna mea. O să ai şi pe mai departe grijă de fiul meu?

Doar în momentul acela mama înălţă ochii străbătuţi de vinişoare sângerii, iar pe Gwynedd o trecu un fior.

Ţăranca încercă să spună ceva, dar din gâtul ei nu ieşi nici un sunet. Îşi ridică atunci o mânecă a tunicii, şi două bube purulente de pe antebraţ dezvăluiră că fusese muşcată şi infectată.

Magmor făcu un pas înainte, protector.

În timp ce femeia se retrăgea resemnată, Gwynedd o opri cu un gest.

— O să-l cresc ca pe al treilea fiu geamăn al meu.

Doar atât spuse; ştia că ea era singura nădejde pentru băieţelul acela.

Dindărătul intrării pe care o avea casa de pe apă a lui Magmor se ivi capul lui Pwyll. Nu înţelese situaţia, căci mama sa reuşi să-şi ascundă iute braţul.

Femeia îi zâmbi, senină, fiului ei.

— Acum sunt liniştită, Pwyll, spuse, mângâindu-l.

Copilul încercă să o sărute, însă ea îl îndepărtă blând şi îi şopti ceva, fără să se apropie de el. Nu plânse; nu-şi putea îngădui aşa ceva, dacă voia să-şi salveze fiul. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze strâns şi să nu-i mai dea niciodată drumul; se mulţumi, în schimb, să-i treacă mâna prin păr, cu un surâs, după care fugi afară, ascunzându-şi faţa şi lăsându-l acolo, în pragul unei noi vieţi.

Gwynedd se lăsă în jos şi îl primi în braţele larg deschise pe Pwyll.

Băieţelul o îmbrăţişă şi el, puţin caraghios şi neîndemânatic. Îi venea greu să înţeleagă. Se întoarse înspre ieşire, unde dispăruse mama sa.

Însă Gwynedd îi luă obrajii în mâini, întorcându-i cu blândeţe faţa spre ea şi sărutându-l pe frunte. Îl chemă apoi

pe Owain şi i-l încredinţă. Nu trebuia să plângă, îşi zise. Altfel curajul acelei femei ar fi fost inutil.

Uriaşul negru înaintă un pas, se înclină şi începu să gesticuleze încet.

— Da, ştiu, Magmor. Trebuie să mergem.

— Nu mai sunt pe placul zeilor. Mă despart de toate bunurile mele, de tot ce am cucerit. Le pun în mâinile voastre; le las vouă, care nu aveţi manta roşie, vopsită cu roibă. Nu sunteţi războinici, ci înţelepţi. Guvernaţi, aşadar, în pace, spuse Conan cu un ton pe care Dalan şi Leogaire aveau să şi-l amintească întotdeauna. Aveţi norocul să vă fie alături ajutorul maestrului meu; bucuraţi-vă de el din plin. El mi-a impus să-i accept dorinţa de a mai rămâne ca să-i ajute pe suferinzi. I-o respect. Va veni după mine la timpul cuvenit, a promis.

Pe toţi îi trecu un fior, simţind siguranţa din glasul său. În clipele acelea era cu adevărat *Ard Righ* suprem, capabil să strecoare teama chiar şi într-o divinitate. Uitaseră din ce aluat era plămădit acel bărbat. Străinul urcă în şa.

— Plec acum, şi voia mea e una singură: să caut un leac pentru poporul meu. Dacă n-o să fiu în stare să-l găsesc, sunteţi liberi să mă înecaţi în hidromel, cum era obiceiul la Primul Popor, spuse el fără să şovăie. Zeii, adăugă cu amărăciune, zeii… cât mi-aş dori să am unul singur, mai puţin capricios şi care să ştie, numai să ierte…

Îşi îmboldi calul fără să privească înapoi. Şi, fără regrete, lăsă totul în urmă.

În zorii cenuşii ai acelei zile începu ploaia, mai întâi nesigură, apoi din ce în ce mai tare. Nu mai plouase de luni de zile. Îndepărtate şi înceţoşate prin rafalele ploii, siluetele celor trei înţelepţi din Temair Luachra luară din nou în stăpânire spaţiul dintre zidurile acelea chinuite.

Străinul nu ştia încă, dar leacul pe care îl căuta era chiar cel care venea din cer: apa ce se revărsa torenţial avea să cureţe totul, mai întâi epidemia, curăţând puţurile infectate şi spălând murdărie şi sudoare, înecând şobolani, ploşniţe şi purici. Călătoria lui însă nu avea să fie fără folos: înaintea

lui, ascuns privirilor de vălul ploii, îl aştepta răspunsul la căutările sale de o viaţă.

Capitolul 3

Lumina se filtra din înălţimea pădurii ca printr-o deschizătură în acoperişul unei colibe lochlann, învăluind o mulţime ciudată de oameni călare, ce aşteptau neliniştiţi; în aerul nemişcat şi umed, răsuna câte un nechezat înăbuşit, iar răsuflarea oamenilor se împletea cu cea a animalelor. Nu se putea spune că era o armată, fiindcă nu erau aşa de mulţi. Nu putea fi vorba nici măcar de un clan, căci niciodată până atunci nu se mai cunoscuse o asemenea alcătuire pestriţă. Poate acel grup numeros de paria te ducea mai degrabă cu gândul la o haită de tăietori de gâturi. Nu erau doar bărbaţi, erau şi femei care călăreau ori mărşăluiau alături de ei. Nu aveau însă nici copii, nici nuclee de familie. Doar furie, arme şi dorinţă de răzbunare. Oricum ar fi fost, aceea era o lume îndepărtată de propriul *tuath* ori de propriul stăpân din motive din cele mai felurite şi totuşi atât de asemănătoare: furaseră sau trădaseră, fugiseră de sacrificii rituale ori încălcaseră o *geasa.* Pădurile deveniseră pentru ei un sălaş şi un refugiu precar. O viaţă de privaţiuni, în frigul grotelor, mereu în nesiguranţă, pândiţi de animalele de pradă şi de vârfurile suliţelor vânătorilor. O existenţă în continuă mişcare, pentru ca urmele lor să nu stăruie prea mult. Dacă ar fi fost dibuiţi, asta ar fi însemnat o soartă încă şi mai rea: sclavie în mâinile negustorilor din sud, dacă omul ar fi preţuit ceva în ochii lor; altfel, tăişul sabiei.

Aşa îi găsise nobilul cu multe luni în urmă. Aşa îi luase pe toţi laolaltă în slujba sa, promiţându-le *celsine* şi „protecţie”, o promisiune ce însemna înălţarea la demnitatea unei vieţi noi, ceea ce pentru ei valora mai mult decât aurul. Rangul de nobil îi dădea această putere. Avea să-i conducă să întemeieze o nouă *tuath,* mai mare, pe pământurile aflate mai la sud. Plătise cu puţin aur, luase cu sine un grup de războinici mai disciplinaţi – între care Llassar, pe care îl pusese căpetenie peste santinele – şi suferise înfrângerea de pe Insula de sub Mare. Jurase chiar

că se va întoarce să le dea un viitor mai bun. Şi aşa şi fusese; în faţa acelor oameni nobilul îşi ţinuse toate promisiunile făcute.

Iar ei îl primiseră în triumf. Se întâmplase aşa şi nu altfel fiindcă nu aveau de ales. Însă el nu le era stăpân cu adevărat, ci doar în virtutea acestor promisiuni. L-ar fi recunoscut ca atare doar dacă ar fi fost capabil să-şi probeze capacitatea de condotier.

Cetele de zdrenţăroşi înşiraţi pe uliţele din Temair Luachra semănau cel mai bine cu o armată a nebunilor. Aproape nimeni nu vorbea aceeaşi limbă cu ceilalţi, căci veniseră din cele mai felurite locuri: erau acolo până şi doi lochlann, trimişi la moarte chiar de neamul lor. Întrucât stăpânea câteva dialecte din nord, nobilul reuşea să se facă înţeles. Îmbrăcaţi în piei aspre şi în zdrenţe, duhnind ca orice paria fugar, însemnaţi de tot atâtea cicatrice adânci câţi duşmani uciseseră, cu obrajii supţi de lipsuri şi cu privirea tăioasă a celui care trăieşte permanent în alertă, îl urmaseră călărind pe căluţii lor cu păr ţepos, cenuşiu, cu o rogojină fără scări în loc de şa. Ajunseseră până în pădure, la o distanţă cale de jumătate de zi de Toraigh.

Nobilul luă cu sine pe doi dintre ei ca escortă şi ieşi din pădure în întâmpinarea siluetei impunătoare care îl aştepta călare în mijlocul luminişului.

— Frumoasă armată de cerşetori, n-am ce zice. Un *Ri* al unei haite, uite ce a ajuns fiul meu, începu necruţătoare Erin cea Frumoasă.

— Până la urmă, e chiar folositor să nu cunoşti dialectul din Toraigh, cugetă Morc, întorcându-se spre escorta sa jalnică.

Oamenii săi nu ar fi tolerat o asemenea insultă. El, în schimb, îşi ascunse nemulţumirea sub un zâmbet regesc, precum al celui mai satisfăcut dintre seniorii din întregul Inis Fail.

— Eu sunt creaţia ta, doamna mea…

Mama *Banri* râse cu poftă.

— Cu adevărat un neobrăzat, asta e fiul meu. Un insolent!

În adâncul inimii, o mulţumea răspunsul lui.

— Eşti tot mai schimbat, Morc.

Strânse pleoapele, cercetându-i inelele de războinic, cicatricele şi tatuajele.

— Oare chiar devii un bărbat?

Şi nu mai adăugă vreo altă remarcă.

— Din partea ta, e un mare compliment, scumpă *Banri.*

Schiţă o reverenţă.

Erin era singura pe care Morc o cinstea cu acest titlu de onoare, însă nu coborî de pe cal, rămânând faţă în faţă cu ea.

— Câţi ai cu tine? întrebă femeia, arătând spre desiş.

Cei doi lăncieri fomorieni din escorta lui Erin, suficient de departe încât să nu-i audă cuvintele, erau totuşi neliniştiţi. Îşi dăduseră şi ei seama că pădurea mişuna de priviri.

— Câţi trebuie, doamna mea, răspunse fiul, fără să se tulbure şi fără să se întoarcă.

— Pentru ei m-ai făcut să pierd atâta timp? îl provocă ea cu un aer de superioritate.

Nobilul zâmbi cu şiretenie, mângâind urechile calului. Îşi cunoştea mama: orice străin îi era nesuferit.

— Pot să-i pun pe toţi în serviciul tău, dacă vrei.

— Câtă generozitate din partea ta… ciripi ea.

Se parfuma cu uleiuri şi cu esenţe balsamice, cochetă încă, în pofida vârstei.

— … Prost primită însă; nu ştiu la ce mi-ar folosi o armată de păduchioşi. Dacă asta era ce aveai de gând să-mi spui, puteai să mă scuteşti de tot deranjul…

Dădu pinteni calului, căutând să-l întoarcă.

Morc se dovedi mai iute. Apucă de hăţuri, oprind-o brusc. Simţi cum sângele i se urcă la cap, dar se stăpâni şi se strădui să pară supus, afişând un zâmbet forţat. Avea prea multă nevoie de ea în acel moment.

Erin îi aruncă o privire ucigătoare fiului ei, pentru acel gest insolent.

Cei doi fomorieni din escortă nu mai ştiau cum să reacţioneze.

Unul dintre căpitanii nobilului ţâşni din pădure. Două

ţeste mici fluturau legate de zăbala calului, iar tunica fără mâneci îi era acoperită de aripi de liliac. Scutură din cap şi din pletele lungi şi soioase ce-i cădeau pe umeri, şoptindu-i ceva căpeteniei lui într-un dialect amestecat.

Morc îi făcu semn mamei sale să-l urmeze. Făcură câţiva paşi călare, până pe buza promontoriului, unde rămaseră ascunşi vederii de rămurişul des al copacilor.

Odată ajunşi în vârful acelui punct de observaţie, văzură ce îl neliniştise pe paria. Departe, mult mai jos, o imensă caravană străbătea litoralul. În mijlocul ei, apărate de priviri străine de către un grup masiv de oameni înarmaţi, înaintau carele pline ochi de hrană şi de bogăţii aparţinând unui personaj ce trebuia să fie cel puţin un *Ri* provincial ori o mare căpetenie de clan.

— Bodmall! şuieră ea dezgustată, strângând din buze. Băşica asta de grăsime, prietenă cu Cathbad… Sunt toate Geal Chossach ale ei! Învinse, înfrânte. Şi pun rămăşag că au primit adăpost între zidurile cetăţii Toraigh, la renegatul de Rury, gemu ea. Ea mai lipsea, continuă, cu un dispreţ pe care-l avea pentru oricine nu era fomorian. Crezi că e meritul clanurilor Partholon şi Nemed?

Morc încuviinţă din cap, încruntat şi gânditor.

— De data asta au făcut o treabă serioasă, chiţcăi, deja înveselită. Nu s-au mulţumit doar să jefuiască pentru a mia oară. Insula Femeilor a căzut în mâna lui Fergus şi a lui Illan. Dar, din păcate, prada le-a scăpat, adăugă ea, agitându-se în şa, cu un strop de dezamăgire amară. Doar jafuri şi nici un viol.

— Tocmai. Din păcate, nu se pot duce spre miazăzi, fiindcă în partea aceea se învecinează cu teritorii ostile. O să ai companie, mamă, o ironiză nobilul.

— O nimica toată pe lângă problemele tale. Tu ai, într-adevăr, companie serioasă, care te caută. Ştii ce rişti venind aici, nu? Toţi druizii din Ţinut te-ar vrea jupuit şi uscat înaintea unui foc de tabără. Fratele tău vitreg a jurat că o să te facă să plăteşti, turui ea, cu un glas monoton şi neutru. Nici un nobil nu ţi-ar da adăpost după ce ai hotărât să-ţi vinzi onoarea lui Eochy pentru o cauză murdară…

Se întrerupse, zâmbind sarcastic.

— Am greşit: ca să vinzi ceva, ar trebui mai întâi să-l ai!

În ochii bărbatului sclipi lumina ucigaşă a lupului care nu mai are nimic de pierdut. Tatuajele întunecate din colţurile ochilor îi dădeau în permanenţă un aer de fiinţă îndurerată, condamnată să rătăcească prin landuri, având ca unică avere propria furie.

În clipele acelea, Erin cu greu mai găsi în fiul ei ceva din ea însăşi. Şi înţelese totodată că erau aproape doi străini. Că fusese aşa dintotdeauna. Şi, cu siguranţă, nu din vina lui Morc.

Şi atunci se petrecu o mică minune. Într-o metamorfoză demnă de Cathbad, bărbatul începu să explice. Acordându-şi vocea, precum notele modulate pe harpa unui *filin*, fascinând-o cu abilitatea care-i atrăsese dintotdeauna sprijinul celor puternici, îi povesti despre bogăţii, secrete şi putere, trei ingrediente cărora o femeie – şi cu atât mai puţin Erin – cu greu le putea rezista. Reuşi să împingă în planul al doilea până şi sacrilegiul moral pe care îl săvârşise masacrându-i pe druizii şi pe şamanii de pe Insula de sub Mare. Fusese un preţ care trebuia plătit, căci tocmai dezvăluirile smulse cu forţa din gura lor risipiseră ceaţa ce învăluia ascunzişurile pline de comorile lui Inis Fail.

Fermecată, Erin se smulse cu greu din şuvoiul cuvintelor; împotriva aparenţei de total libertinaj, rămăsese încă în ea ceva de copilă.

— Informatorii mei mi-au adus la cunoştinţă dinainte că tu ai fi fost singurul supravieţuitor al masacrului druizilor, suspină, iar lui Morc i se păru că întrevede un gest aproape matern. Multă vreme te-am blestemat. I-am ocărât pe zei pentru că-mi dăduseră un fiu capabil să devasteze până şi lucrurile cele mai sfinte ce le avem pe lume. Apoi, încet-încet, am înţeles că vorbeam aşa din cauză că mă temeam pentru tine, pentru pedeapsa pe care zeii ţi-o pregătiseră ţie pentru ce ai făcut… şi mi-o pregătiseră şi mie fiindcă te-am născut.

— Cu siguranţă, nu fiindcă m-ai crescut, veni din adâncuri vocea fiului. Chicol a fost pentru mine şi mamă, şi

tată, mai mult decât aţi fost tu şi Elatha.

Erin îşi plecă privirea şi continuă:

— Am descoperit însă, de-a lungul anilor, că pecetea morţii şi blestemele druizilor şi ale zeilor nici măcar nu s-au apropiat de tine. Şi aşa, puţin câte puţin, un altfel de respect s-a născut în mine. În fond, fiul meu a fost singurul atât de abil încât să supravieţuiască unui dezastru care a măturat condotieri, bărbaţi care se credeau înţelepţi, şi chiar şi pe Eochy, porcul acela bătrân de *Ard Righ.*

Pentru prima dată în viaţa lui, Morc auzea de pe buzele acelei femei, chiar dacă mascate, cuvinte de laudă la adresa lui.

— Mamă... începu el.

Erin încercă să înăbuşe totul din faşă, cu un gest de nemulţumire. Mersese deja prea departe. Dar nu reuşi.

Cu un salt, fiul său coborâse din şa, se apropiase de ea, îşi pusese un genunchi pe pământ şi îmbrăţişase, apropiindu-şi faţa de ea, cizma femeii. Ridică privirea şi apucă disperat mâna mamei sale, sărutând-o cu mare respect.

Morc era un mincinos desăvârşit, dar în acele momente nu se prefăcea.

— Acuma, hai, spune, îşi reveni bătrâna *Banri.* Ce-ţi trebuie?

Fericirea neîncrezătoare încă nu se ştersese de pe chipul răvăşit al nobilului.

— Aur, spuse cu o voce plină de un entuziasm pe care nu-şi mai amintea să-l fi avut de mult. Aur, ca să-i ţin la respect pe neciopliţii ăştia din spatele meu şi pentru tot ce am nevoie ca să ajung la Cazanul Sacru al Abundenţei, cel care nu se sfârşeşte niciodată, pe care Marele Dagda l-a folosit ca să hrănească întreaga cetate vrăjită Murias. Am deja oameni dispuşi să mă ajute...

Surâse enigmatic.

— Cu el o să mă întorc la tine.

Erin schiţă un zâmbet. Dacă îşi cunoştea într-adevăr fiul, atunci însemna că nu avea să-l mai revadă. Doar când şi când ar mai fi primit veşti de la alţii despre cum îşi folosea

noua putere, pentru a cine ştie câta oară, în încleştarea mortală cu fratele său vitreg.

— Conan, spun iscoadele mele, a plecat din Temair Luachra. Învins. Alungat de neamul care l-a primit şi care acum îl reneagă, zâmbi el. Zeii nu fac niciodată nimic fără rost. Iar dacă fratele meu vitreg a plecat ca un tâlhar, nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să se ducă la singurul izvor pe care se mai poate bizui şi să-şi dezgroape comorile. Sunt sigur de asta. Şi, cu ajutorul tău, mamă, o să ajungem înaintea lui.

Morc îi citi lesne gândurile.

— Caută turma de miei, şi o să găseşti lupul! De astă dată însă, o să fiu eu cel care aşteaptă, dacă o să se arate. Şi o să fiu în avantaj. După cum vezi, lupta noastră eternă continuă…

— Muşcăturile pe care ţi le-a lăsat fratele tău nu se mai vindecă, nu-i aşa?

— Pe cele din suflet timpul nu reuşeşte să le vindece. Nu se cicatrizează, dimpotrivă, s-au infectat. Dar azi – înălţă capul – fratele meu e slăbit, cum nu a mai fost niciodată. Zeii i-au întors, în sfârşit, spatele.

Banri oftă, întristată de cuvintele acelea ce nu lăsau nici o speranţă. Pentru toate acestea, o bună parte din vină o purta chiar ea.

— Învăţăturile cioplite pe *Lia Fail* sunt limpezi în privinţa asta.

Morc nu uită care era ţinta lui.

— Ca să fac să apară conţinutul lor, trebuie mai întâi să fie scăldate în apa izvoarelor fermecate Kesair, din munţii Wicklow… Aşadar, într-acolo mă voi îndrepta după aceea.

Erin tresări. Cuvintele fiului său îi pricinuiră un tremur scurt, care făcu şi calul să sară într-o parte, arătând astfel cât era de neliniştită. Hotărâse să nu mai rostească niciodată numele acelui loc.

— Mamă… repetă nobilul, înclinându-şi capul întrebător.

— Chiar e nevoie? De Kesair, vreau să spun.

— Dacă vrei ca profeţia despre Cazanul Abundenţei să se împlinească… da. Nu-mi vine să cred că nu te interesează

să ajungi peste noapte femeia cea mai bogată din Inis Fail.

— Trebuie să fie un joc bizar al zeilor. Acolo a început totul şi acolo se întorc toate...

Cu un efort uriaş, străduindu-se să dea viaţă unor cuvinte rămase moarte în adâncul inimii, femeia începu să povestească ceea ce încercase să uite ea însăşi mai întâi, înaintea celorlalţi martori. Acum dispăruseră cu toţii: de la Chicol şi până la moaşă, de la Cethren şi până la cei din escortă. Doar Morc şi Conan mai trăiau, iar ei îi venea greu să se închipuie împărtăşindu-i lui Morc secretul naşterii fiului ei. Începu să povestească despre furtuna de zăpadă care îi surprinsese în timpul pelerinajului menit să îmblânzească protecţia divină, despre moartea lui Badb, despre ordinul executat de Chicol, despre privirea plină de durere din ochii violeţi ai lui Demne Ban, lăsat pe patul de moarte alături de cadavrul soţiei lui şi căruia i se furase unicul fiu.

Pupilele lui Morc se dilataseră de stupoare. Un bătrân cu ochi violeţi? Iată deci care erau părinţii acelui bastard adoptiv: un demon şi o scroafă! Acum ştia. Era, aşadar, în avantaj faţă de Conan. Simţi cum îi creşte în suflet un sentiment nou, ceva asemănător cu recunoştinţa pentru acea femeie.

Mama *Banri* rămase tăcută multă vreme. Părea sfârşită de acea mărturisire care o încovoiase în şa, făcând-o să pară mai bătrână şi mai veştedă, ca şi cum i-ar fi furat ani întregi din viaţă, ei, care fusese mereu un simbol al vitalităţii şi al vigorii sexuale.

Morc începu să pună întrebări. Voia să ştie mai multe. Dar înţelese repede că greşise: mama sa începuse să se îndepărteze, redevenind Erin cea dintotdeauna.

— Ei bine, fie, spuse ea în cele din urmă. Mâine-seară. Aurul va străluci în razele lunii. Chiar în acest loc, adăugă rece, întorcându-şi calul. Şi... Morc – schiţă ea un gest circular în aer –, nu veni însoţit. Duhoarea lor se simte de la distanţă. Nu e prudent... şi nu se potriveşte unei Banri.

Acum că insecta aplicase înţepătura otrăvită, dădu pinteni calului, urmată de cei doi lăncieri, şi se îndreptă

spre litoralul îndepărtat, ca s-o apuce pe drumul spre Toraigh.

„Mamă…” gândi ea din nou, înfiorându-se.

Trecuseră ani şi ani de când nu se mai auzise numită astfel.

Morc se sprijini cu coatele de şa, ascunzându-şi faţa. Era fericit, fericit în felul său. A doua zi avea să se întoarcă să-şi întâlnească mama. Iar ea îi promisese să-l ajute. Fusese un succes. Îşi privi palmele, şi nu se miră când le descoperi ude.

Se gândi la viitor şi simţi un ghimpe de nelinişte. Avea să dezgroape şi să fure una dintre comorile sacre, probabil în ascunzişul cel mai greu de pătruns şi mai îndepărtat pe care cineva şi l-ar fi putut imagina în acele ţinuturi.

Capitolul 4

Seceta era uitată; norii îmbibaţi de ploaia evaporată din ocean reveniseră la ciclul lor regulat. Anotimpul se îndrepta netulburat spre *Samhain*, când pentru celţi venea sărbătoarea începutului iernii şi al noului an. Aveau să salute atunci spiritele morţilor, care, cel puţin pentru o noapte, treceau pragul lui Sidhe pentru a face o vizită celor dragi ori pentru a regla conturi vechi rămase nerezolvate. Conan zâmbi. Nu era, de fapt, îngrijorat pentru Chicol, ci mai degrabă se bucura la gândul că avea să-l revadă pe Anninn. Se apropie, în întunericul serii, de ţinta sa brobonită de frig şi de umezeală.

Dintre cei care-l aşteptau, Owain se dovedi a fi cel mai iute. Îl zărise pe tatăl său imediat ce ieşise din pădure. Avea să ajungă un vânător desăvârşit; îl recunoscuse chiar şi prin vălul ropotului de ploaie şi ieşise din casă, alergându-i în întâmpinare, fără să-i pese de ploaia torenţială. Părea că de zile întregi nu aşteptase altceva, ca o santinelă de pază. Se avântă spre Conan, care îl prinse din zbor şi îl săltă pe cal, în timp ce băiatul îl îmbrăţişa şi râdea fericit.

Gwynedd şi Tyren veniră şi ele, fără să mai aştepte ca bărbatul să ajungă la adăpost, în vreme ce Magmor şi Pwyll se îngrijeau de cal şi îl ajutau pe Conan să descalece. Îşi găsiseră cu toţii adăpost într-o locuinţă de *airemh,* o construcţie care, la drept vorbind, părea mai degrabă o colibă mare decât o casă, însă Gwynedd spunea mereu că ei îi plăcea, că era simplă, dar primitoare şi, mai ales, că îi amintea de perioada fără griji când ea şi Conan fuseseră împreună la grotele din Uisce Uasal. Deschizătura din mijlocul acoperişului de paie, lăstari şi crengi lăsa să iasă fumul, pe când înăuntru se răspândea o aromă apetisantă de supă de orz şi gâscă friptă.

Acum, că îşi pusese, în sfârşit, pe umeri ceva uscat şi era înconjurat de cei care ţineau la el, toată amărăciunea păru uitată pentru o bună vreme, şi Străinul îi dădu în gând

dreptate lui Gwynedd pentru a mia oară; femeia aceea vedea mult mai departe ca el.

Trecură câteva zile de nelinişte confuză, împărţite între întristarea pentru cele petrecute la Temair Luachra şi bucuria că supravieţuiseră; îi însufleţea gândul unei noi călătorii, dar îi îngrijora necunoscutul ce îi aştepta în acea călătorie cu femei şi copii prin teritorii străine.

Cathbad apăru, ca întotdeauna, pe neaşteptate, într-una dintre manifestările sale miraculoase ce păreau să-l facă să se ivească din nimic. Însoţit de Banan, sosi călare la apus, în vacarmul celor trei copii care se jucau prin casă, chiar la ţanc pentru cină. Înainte ca vreunul să poată deschide gura, el era deja înăuntru şi se aşezase lângă cămin, unde se înstăpânise cu poftă pe o coastă aromată de porc fript pe jar.

— Maestre, nu mi-e frică să-ţi spun că, mai devreme ori mai târziu, mă aştept să te văd apărând în aşternut, între mine şi Gwynedd...

Bătrânul nu se arătă prea tulburat.

— Asta n-ar fi nimic, fiule. N-ar fi nimic. Gândeşte-te, în schimb, ce necaz ar fi dacă aş greşi aşternutul şi m-aş găsi în cel al lui Magmor!

Începu să râdă ca ieşit din minţi, cu gura plină, împroşcând împrejur mâncare şi carne. Avu nevoie de un timp ca să-şi recapete suflul, în mijlocul gazdelor sale oarecum surprinse.

— Nu e drept.

Gwynedd se frecă la ochi cu dosul mâinii, trebăluind pe lângă foc ajutată de Tyren.

— Dar ce e? întrebă Străinul făcând o strâmbătură amară.

— Nu e drept ce ţi-au făcut.

— E deja un lucru mare că poporul nu m-a ucis, adăugă Străinul, simţind ceva zgândărindu-i instinctele.

— Dalan şi Leogaire nu ar fi îngăduit niciodată asta: te adoră.

Frumoasa skeld îşi suflă nasul.

— Doar că n-au putut face altfel.

— Nu vărsa lacrimi, scumpă *Banri…*

— Prostule! Nu mai sunt regină, n-am vrut niciodată să fiu, iar lacrimile vin de la ceapa pe care o curăţ.

Atunci Conan înţelese ce îl distrăgea. Văzu cu coada ochiului cum Pwyll o ajuta pe Tyren printre mici zâmbete şi ocheade. Fiica lui părea încântată de curtea care i se făcea. *Fetiţa lui.* Doar la gândul acela îl străbătu un fior de gelozie. În inima lui însă, nu reuşea să-şi imagineze un băiat mai potrivit. Străinul zăbovi asupra lor doar câteva clipe, dar o văzu pe Gwynedd, care îi zâmbea cu ochii strălucind. Ştia deja; îşi închipuise că era cel dintâi, însă femeia aceea i-o lua mereu înainte.

Cathbad îşi drese glasul.

— E o cetate sacră la miazăzi, pe Inis Prydain, unde, se zice, zeii fac minuni.

Anunţă cu dezinvoltură acel eveniment, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume. Nimeni nu cerceta vreodată de unde avea informaţiile ce deveneau legendă, dar la vestea aceea primită acolo, în jurul focului, se întâmplă ca unora îmbucătura să li se oprească în gât. Era pentru prima oară în viaţa lor când auzeau vorbindu-se despre aşa ceva.

— … Vrei să zici minuni cum ar fi vindecarea poporului meu?

Conan mai că se înecă cu o bucată de carne de porc.

— Un tânăr ţap în călduri ar fi mai ager decât tine. Copilul meu, asta deja s-a întâmplat. Aşa e, imediat ce ai plecat, a trebuit să le dau dreptate lui Leogaire şi lui Dalan. A început să plouă şi în câteva zile ciuma s-a oprit!

Dintr-odată, se lăsă tăcerea. Toţi rămăseseră peste măsură de uimiţi. Şi se întâmplă ceva ce rareori i se întâmpla lui Cathbad: îi păru rău de ceea ce spusese.

— O lucrare atât de mare şi de impunătoare de-ţi stă mintea în loc şi ţi se întunecă vederea, o lăudă bătrânul, şi, cu un gest larg al braţului, le cuceri atenţia.

Hotărâse pe loc să renunţe la glume în seara aceea.

— Şi tocmai fiindcă e atât de minunată, nimeni nu ştie

să-i dea un nume. Unii o numesc Templul Luminii ori Furca de Piatră. Alţii, mai simplu, Cetatea Sacră, alţii Cromlech a Luminii. Acolo trebuie să mergem să ne rugăm şi să cerem ajutor, ca să convingem spiritele ce ne ţin în stăpânirea lor să fie în continuare de partea noastră.

Magmor se apleca înainte, impresionat.

Conan şi Gwynedd trăiră în mod diferit acel moment în care li se dezvăluiau limpede, aşa cum ai dezveli un nerv, motivaţiile unei călătorii ce avea să schimbe multe vieţi.

— Spune-mi, *Eachtrannach*… îi trezi vocea tunătoare a bătrânului *ollamh.* Vrei să împaci *tuath şi* clanurile şi să le uneşti sub un singur stindard al păcii, cum ai promis? Să pui capăt bolilor? Să controlezi toate tezaurele? Să aduci o asemenea rodnicie, încât să alungi de acum din poporul tău foametea şi să faci să rămână gravide până şi bătrânele?

Lui Cathbad îi scăpă o grimasă de dezgust instinctiv.

— Tăcerea ta îmi pare a fi o încuviinţare…

— Şi cum ar putea să nu fie, maestre? Toate cuvintele acestea sunt fermecate. Pare un discurs magic ce cuprinde visul străvechi al omului: fericirea. Făcută din dragoste, pace şi abundenţă. Dar cum ajungi până în inima cetăţii Inis Prydain fără să le tai gâtul tâlharilor, paria, negustorilor de sclavi, duşmanilor vechi şi noi?

Bătrânul râse sarcastic, aparent distrat; nu arăta că ar fi dat mare importanţă unor asemenea întrebări, curăţându-şi, între timp, cu degetul mic ceara dintr-o ureche ce părea mare ca un câmp de joc pentru *Ain phuill.*

— Fiecare lucru la vremea lui, tinere năvalnic. Banan e mai puţin năbădăios decât tine. La vremea potrivită…

Zâmbi cu şiretenie, precum vidra înaintea somonului.

— Au dat vreodată greş divinaţiile mele?

Gwynedd, Owain, Tyren, Pwyll şi Magmor scuturară toţi deodată capul, cu ochii măriţi de puterea magică pe care o transmitea bătrânul arhidruid.

— Am ghicit eu oare întotdeauna lucruri ce nu încăpeau în dovleacul ăsta al vostru? zise el şi arătă înspre Conan.

De această dată, mişcară cu toţii capetele în semn de încuviinţare.

Străinul strânse buzele, prefăcându-se jignit. De fapt, îmbrăţişaseră cauza lui Cathbad, atraşi de fascinaţia pe care acesta o răspândea, şi se coalizaseră împotriva lui Conan, făcându-l să pară un viţel prostănac. Mai lipsea Banan.

Mistreţul se urni chiar atunci, venind alături de micul public, se aşeză şi începu să-şi legene căpăţâna.

Conan scutură din cap de parcă l-ar fi avut plin de fluturi, privi încă o dată micul grup şi îşi spuse că aşa ceva nu era cu putinţă.

— Am motive să cred – declamă arhidruidul, ridicându-se în picioare ca şi cum s-ar fi pregătit să ţină o lecţie, în vreme ce Conan ridica ochii spre cer – că în nu mai mult de o lună, începând de azi, o să avem tovărăşie. Şi încă ce tovărăşie!

Tuşi satisfăcut, mângâindu-şi barba lungă, rărită şi unsuroasă, pe care o tăiase formându-i două vârfuri.

— Am citit asta interpretând norii şi două ace încrucişate pe apa izvoarelor sacre de la Mur Ollamhan. Şi ştiţi de ce? Fiindcă sunt cel mai bun *neladoir* din Inis Fail… proclamă el, rămânând apoi o clipă pe gânduri.

— … Şi chiar din Inis Prydain! adăugă, aplicând lovitura de coadă a scorpionului.

Conan îşi duse o mână la ochi din pricina acelei îngâmfări făţişe.

— Maestre, nu vrei să ne spui mai multe? Cine o să fie alături de noi? Câţi o să fie?

Ochii arhidruidului se strânseră, apoi, cu sprâncenele ridicate, expresia sa deveni înfricoşătoare.

— Sărmanul de mine! Uitaţi-vă la el! Iată aici cel mai bun elev al meu! tună, în timp ce publicul se retrăgea cu teamă şi îl privea pe Conan cu un aer reprobator. Şi tu ai zice că eşti unul care are încredere în al său *ollamh?* N-ai învăţat încă să te mulţumeşti cu ce-ţi spun? Un necredincios, asta eşti!

Îşi aranjă veşmântul şi ieşi, cu un aer ofensat, în seara umedă, urmat, cu un mic tropăit, de Banan.

Micul grup îl fixa pe fostul *Ard Righ* mustrător.

Conan ridică mâinile în semn că se predă şi se lăsă să cadă la locul său, pe culcuşul de blănuri.

Cathbad îşi muşcă obrazul ca să nu râdă. Îi făcu un semn lui Magmor, care veni lângă el în luminiş, şi îi porunci:

— Bătrâne, îmi doresc ca măcar ţie să nu-ţi lipsească bunul-simţ. Ce ai zice să-i luăm cu noi pe mucoşii ăia trei, să facem o plimbărică şi să le explicăm câteva lucruşoare despre *Rehollys,* luna *Ben-Reise Ny Hoie*, regina nopţii?

Văzând că uriaşul nu se urneşte, îi trase nerăbdător un cot în coastă, căscă ochii şi îl fulgeră cu o privire mută, arătând spre locul acoperit cu blănuri.

Atunci Magmor înţelese, o puse în grabă pe Tyren pe umeri, iar fratele ei şi Pwyll o urmară imediat în jocul acela nou.

Cathbad zâmbi binevoitor, pe când se îndepărtau cu toţii.

Întinsă lângă Conan, Gwynedd îl săruta, avându-l cu totul al său pentru câteva clipe; nu-i venea să creadă că era atât de norocoasă, neruşinat de norocoasă, încât să primească în dar acele momente de intimitate.

În noaptea aceea, cel mai tânăr *Ard Righ* din istoria cetăţii Inis Fail nu reuşi să doarmă. Acele câteva zile preţioase petrecute în sălaşul modest, familia, vânătoarea şi pescuitul, faptul că stătuseră pur şi simplu împreună, lipsa însărcinărilor oficiale şi a vieţii din capitală îl făcuseră pe Conan să redescopere gustul dulce al unei vieţi ce părea pierdută. Aveau să pornească odată cu anotimpul rece, iar ploile şi frigul nu erau, cu siguranţă, spre binele femeilor şi al copiilor. Se pusese de acord cu Cathbad şi cu Magmor să nu formeze caravana angajând o escortă de mercenari în care nu puteai avea încredere. Ei şapte ar fi bătut mai puţin la ochi, şi, de altfel, o escortă fără experienţă şi foarte numeroasă nu le-ar fi fost de nici un folos împotriva cuiva hotărât să-i termine şi care i-ar fi atacat în haită. Cât despre teritorii, rămâneau o necunoscută; singura speranţă, firavă şi ea, şi-o puseseră în previziunile lui Cathbad.

În cele câteva reprize, scurte şi confuze, între somn

profund şi stare de veghe, încărcate de viziuni şi populate de coşmaruri, îşi revăzu vechiul prieten, de care se agăţa ca un naufragiat în vâltoarea curentului. Anninn venise din nou să-i facă o vizită, cum i se mai întâmplase şi altă dată, când se pregăteau lucruri importante. La ivirea zorilor, într-un cerc de pietre imense, *cainte* îi arăta cum se strecura lumina printre două blocuri paralele de stâncă. Mai întâi, lumina lunii, într-o anumită direcţie, apoi lumina soarelui de iarnă – un soare de gheaţă –, în altă direcţie. Dintr-odată însă, doi ochi violacei ca ai săi îi veniră în întâmpinare.

Străinul se trezi din somn, încă şi mai confuz. Inutil să încerce să adoarmă din nou. Îşi aruncă pe umeri o blană de urs şi ieşi. Afară, la graniţa dintre pădure şi luminiş, păştea cerbul mândru şi alb pe care Conan îl zărise deja înainte de a cuceri Temair Luachra. Avu grijă să nu-l sperie.

În aerul umed al nopţii, mantaua sa udă strălucea ca argintul sub lumina palidă a stelelor. Animalul îl fixă multă vreme. După credinţa celţilor, zeii vorbeau prin semne. Splendidul animal îşi îndreptă botul către miazăzi şi dispăru într-acolo.

„O Cetate Sacră şi un cerb alb ce îmi apare de fiecare dată ca să-mi arate drumul…”, murmură fermecat. Se lăsă apoi o tăcere, întreruptă doar de trosnetul ultimilor tăciuni ai focului din cort, aproape stins acum. Dură doar câteva clipe, dar lui îi păru o veşnicie. „Într-acolo mergem.”

Capitolul 5

Urletul neomenesc ce se ridica spre cer acoperi până şi zăngănitul armelor. Illan îşi desfăcu larg braţele şi se bucură de bătălia câştigată. Geal Chossach se retrăgeau. Bodmall fusese pusă pe fugă, iar ariergarda sa ridica zid după zid, din scuturi, ca să o apere pe druida care conducea acel clan aparte. Pentru Illan nu conta capturarea lui Bodmall; nu ştia ce ar fi făcut cu ea. Pentru el conta jaful ce avea să înceapă înainte de venirea nopţii; era ceva sigur. Dacă Fergus şi ai săi Nemed ar fi continuat să preseze din flancuri formaţia masivelor războinice, până la apus ar fi trebuit să le spargă liniile. Scoase un muget de încântare, înflăcărându-şi oamenii cu toată suflarea ce îi mai rămăsese, cu ochii strălucind de lăcomia pentru aurul şi bogăţiile ce avea să le descopere scotocind rând pe rând încăperile, cu torţele în mâini, prin întunericul serii, ca la o vânătoare, cea mai frumoasă, cea mai îmbătătoare.

Nu-i reuşi. Nici în noaptea aceea, nici în dimineaţa următoare. Fergus nu fusese suficient de iute încât să înfrângă Garda Aleasă a lui Bodmall, comandată de Sin.

Femeile plătiseră scump, cu sânge şi sudoare, pentru a ţine clanul Nemed în şah, prins în fâşia nisipoasă ce funcţiona ca un pod natural către marea poartă a cetăţii de pe insula lor.

Fergus înţelesese prea târziu care era scopul lor.

Aşteptaseră până în ultima clipă, apoi, în momentul în care mareea începuse să urce, Sin şi ariergarda sa se retrăseseră dincolo de ziduri, lăsând ca nivelul tot mai ridicat al oceanului să-i împiedice pe cavalerii şi pe războinicii Partholon şi Nemed, încărcaţi de arme şi de platoşe, să se apropie fără să rişte să se scufunde în terenul moale. Atunci clanul Geal Chossach ar fi avut la dispoziţie tot timpul ca să se organizeze şi să fugă pe mare până în cealaltă parte a insulei fortificate, în bărci şi în canoele cioplite grosolan, lăsând în mâinile agresorilor doar cocioabele goale, pradă flăcărilor.

Când Illan reuşise, în sfârşit, să treacă pe sub arcada de la intrarea micii citadele, în după-amiaza zilei următoare, era desfigurat de ură din cauza prăzii care-i scăpase printre degete. Ar fi fost bun orice, o ţintă oarecare, asupra căreia să-şi descarce furia şi frustrarea. Şi o găsi. Cel care, în felul său, eşuase: Fergus.

Înfrângerea dramatică pe care o suferise înaintea lui Conan, conducătorul istoric al clanului Nemed, cu ocazia provocărilor rituale de la nunta Străinului, lăsase un semn de neşters asupra orgoliului său. Încetul cu încetul, dar fără cale de întoarcere, îşi pierduse încrederea în sine, nucleul puternic începuse să se dezmembreze, iar oamenii pe care-i comanda fuseseră primii care îşi dăduseră seama şi profitaseră, cu viclenie, de situaţie. Beţiile luaseră treptat locul încăierărilor cu duşmanii, până când masivul războinic, bărbos, hirsut, ajunsese propria umbră, lăsându-se descoperit în faţa noului bărbat în plină ascensiune al celor două clanuri de acelaşi sânge: tânărul şi ambiţiosul Illan.

După ce-l înlocuise prin forţă pe Oengus, figura cea nouă pe care chiar Fergus o dorise căpetenie a clanului Partholon se întorcea acum împotriva lui.

În satul nemed, atmosfera de sărbătoare se stinsese. În jurul stejarului *Crann Bethadh* al marilor focuri rituale înălţate în cinstea victoriei se dansa şi se cânta din plin, însă moralul nu era la înălţimea momentului. Şi totuşi, învinseseră clanul Geal Chossach, reuşiseră într-o întreprindere pe care o încercau de ani de zile. Doar că femeile lui Bodmall şi Sin se pregătiseră din timp pentru o asemenea eventualitate, exasperate de repetatele incursiuni şi de atacurile duşmanilor lor dintotdeauna, drept care ceea ce Illan, Fergus şi neamurile lor adunaseră cu mare greutate prin jafuri se dovedise doar ceva mai mult decât o mână de nisip ce se scurgea printre degete. Iar pocalurile de hidromel nu erau de ajuns pentru a le alunga acest gând.

Niall, unul dintre războinicii cei mai credincioşi ai lui

Fergus, gonind cu sufletul la gură, intră în marele cort al capului clanului său. Spre deosebire de fomorieni, clanul Nemed nu folosise stâncăria pentru a-şi ridica citadele din piatră, înconjurate de turnuri, cum era cea de pe Toraigh, care însemna chiar „multe turnuri”. Niall dădu la o parte perdeaua din piele ce închidea intrarea în cort şi puse un genunchi pe pământ, în aerul afumat din cauza tirajului slab al deschizăturii practicate în tavanul făcut din lemn şi crengi. O duzină de vase cu tăciuni în care ardeau tot atâtea focuri palide, iar dindărătul lor se ridica un stâlp ce avea în vârf un craniu de urs, emblemele acelui *tuath.* Cu acel animal se identificau membrii clanului şi tot astfel se şi purtau şi se îmbrăcau; adesea devorau carne de urs, cu gustul ei aspru, pentru a se îmbiba de curajul şi de forţa lui.

Fergus înaintă spre Niall, înconjurat de o aură de fum, precum un spectru.

— Ridică-te, mormăi el, cu o voce cavernoasă, înăsprită de ceaţa fumegoasă.

Era deja în alertă. Bărbatul care stătea speriat în faţa sa era un războinic încercat, tovarăş credincios în atâtea lupte; nu se îngrijora dintr-o nimica toată.

— Niall, eşti ca un frate pentru mine. Scuipă tot, fără ocolişuri, îi porunci, văzând că acesta şovăia. Hai, repede!

Fergus pornise deja să-şi lege la brâu securea, iar la şold, *claideb* şi teaca.

Cele douăsprezece soţii, copiii, sclavele începuseră să se retragă spre fundul vastei încăperi, cu ochii măriţi, în care se citea groaza pe care o mai trăiseră de atâtea ori înainte, când cineva le ameninţa teritoriul.

— Sunt doar la câteva ore de mers, *Ri,* îşi deşertă cercetaşul sacul. Pe drumul cel mare. La apus o să-şi înfigă suliţele în bătătura din faţa casei tale.

— Câţi sunt?

Niall ridică, în sfârşit, privirea.

— Mulţi, Fergus. Destui ca să-l oprească până şi pe unul ca tine.

— Ai văzut stindardele? mugi, cu o privire ucigătoare, deja injectată, în timp ce îşi lua în mână suliţa cea mai

grea, iar mintea îi scotocea febrilă printre mii de variante de apărare. Cine poate să fie? Cine poate să meargă atât de departe cu îndrăzneala? Nu e nici o armată atât de numeroasă…

Îşi muşcă limba.

— … Lochlann?! explodă vocea sa, mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

Niall scutură din cap şi lăsă ochii în jos.

— Nu, stăpâne… aceia vântură steaguri cu capete de lup însângerate, încheie cu glasul stins.

Sprânceana hirsutului principe al războiului se arcui, cicatricele de pe faţă şi de pe nasul spart se mişcară de parcă ar fi fost însufleţite de o viaţă proprie, preschimbându-i trăsăturile.

— Partholon, murmură.

Îşi auzea vocea şi îi venea greu să creadă că spunea aşa ceva. Bărbia îi căzu în piept. Fuseseră întotdeauna uniţi, ca un monstru carnivor cu două capete. Acum unul încerca să-l sfâşie pe celălalt. Se scutură plin de ură. Dădu să strige noi ordine către locotenentul său, să-l trimită să-l caute pe Leher, cel mai viteaz dintre ai săi, să sune din cornul de berbec… Chiar aşa, cornul! Nu sunase din corn ca să anunţe pericolul.

Însă credinciosul Niall nega deja din cap. Totul era inutil.

În clipa aceea Fergus înţelese. Îl prinseseră în capcană, îşi bătuseră joc de el.

— Câţi am rămas? Câţi mai sunt de partea mea?

— Eu, Leher, aproape toţi căpitanii tăi, cu familiile lor. Toată Garda Aleasă…

— Aşadar, toţi cei care s-au compromis cu mine… Prea puţini deci.

— Nimeni dintre noi nu se gândea la aşa ceva…

Îl reduse la tăcere cu un gest al mâinii.

— N-are nici o importanţă, Niall. Vina e a mea, fiindcă n-am vrut să cred. Urechile mele se făceau că nu aud ce spunea poporul. Azi sau mâine e acelaşi lucru. Sunt zilele cele mai potrivite ca să mor.

Se întoarse şi se apropie de familia sa.

— V-am dat tot ce puteam să vă dau, dar acum totul s-a sfârşit. E timpul să vă gândiţi la ce aveţi de făcut, mai înainte ca Illan să vă ia împreună cu toţi cei dragi mie şi să vă pună să-i păziţi porcii sau să vă dea lor de mâncare.

Copilele izbucniră în plâns, mamele încercară să le mângâie. Băieţii mai mari de şaptesprezece ani aşteptau afară; sub acel acoperiş erau numai băieţandri care încă nu trecuseră probele de iniţiere. Fergus nu fusese niciodată zgârcit cu sămânţa lui. Avea mulţi copii, unii rămaşi ai nimănui, alţii legitimi; le pierduse numărul. Era important: copii mulţi însemna fertilitate de bun augur, şi era mai simplu să aibă de unde alege decât să se bazeze pe câte unul care poate că ar fi fost suficient de bine înfipt încât să-i lase frâiele clanului. Câteodată râdea în sine la gândul că, mai mult ca sigur, îi puseseră în braţe şi bastarzi care nu erau ai lui.

— Eu rămân cu tine, tată. Aici. Rămân lângă tine. Pot să am grijă de mine şi să te apăr şi pe tine, spuse, sigură pe ea, Wee, cea mai bătăioasă din grup.

Îl întrecea în siguranţă şi în mândrie chiar şi pe Ith, fratele ei vitreg, de aceeaşi vârstă.

Băiatul nu întârzie şi făcu un pas în faţă.

— Pot să stau cu fraţii mei. Nu mă goni, tată. Pot să-ţi fiu încă de folos.

„Mame diferite, acelaşi sânge de lup. Al meu.“ La gândul acesta, Fergus zâmbi orgolios. Ith avea părul aspru şi pielea închisă la culoare, la fel ca tatăl său. Era fiul unei sclave, pe care i-o dăruise Eochy, cu sâni mici şi şolduri robuste, bună de prăsilă, gata mereu să se tăvălească prin aşternuturile de blană.

Wee era fiica unei femei din nordul îndepărtat. Venea de pe o insulă necunoscută, prinsă între gheţuri, cu un nume imposibil de pronunţat, dintr-o lume făcută din chinuri şi negustori de făpturi umane, care nu făceau decât să abuzeze şi mai mult de ele. Pe această femeie o violaseră o iarnă întreagă, atât durase călătoria pe mare, dinspre nord. Fiindcă nu era o simplă femeie pe care o capturaseră, avea ceva mai mult: era nespus de frumoasă. Când Fergus o zări

în turma de fiinţe zdrenţăroase, mizerabile, legate între ele, care stăteau în noroiul de pe mal, în propriile excremente adunate pe parcursul a zile întregi de călătorie, ea nu mai era capabilă nici măcar să se ţină pe picioare. Nu avea mâini de sclavă, era probabil o sclavă eliberată, şi fusese apoi prinsă într-o incursiune de pradă. Fergus plăti în grabă preţul la care se înţeleseseră, o aruncă îmbrăcată în apă, ca să-şi dea jos murdăria de pe ea, o dezbrăcă în faţa tuturor, fără nici o rezistenţă din partea ei, şi o acoperi cu o blană de urs cu care o frecţionă ca să aducă puţină căldură în acel trup de o armonie perfectă, dar crunt chinuit. O urcă în căruţă şi citi în ochii ei un singur lucru: neîncredere. Avea o limbă greu de înţeles, iar mintea ei părea cu totul rătăcită, astfel că nu reuşi să înţeleagă cum o chema, şi deci îi puse numele Murna. Nu fusese niciodată cu adevărat o sclavă, ci, mai degrabă, o tovarăşă pe care cu toţii o admirau, în ocaziile oficiale, pentru frumuseţea ei ca de statuie. I-o dărui pe Wee, fiica sa preferată. Nu-i venea să şi-o mărturisească nici sieşi. Din perspectiva dinastiei era fără nici o noimă să prefere o fată, însă Wee, cu graţia mamei sale şi cu caracterul bătăios al lui Fergus, ştia să se facă iubită.

Într-un cuvânt, era o splendoare. Îi uimea mereu pe toţi cum dintr-un urs masiv şi ţepos ca Fergus putuse să se nască o asemenea creatură. O fetişcană cu o inteligenţă vie, mereu trează, şi cu o frumuseţe exotică, ce-ţi tăia răsuflarea: trăsături fine, clare, şi buze roşii, ca ale mamei ei, părul atât de deschis la culoare că părea alb, irişi între un albastru foarte deschis şi cenuşiul gheţii, cu vinişoare roz şi azurii, precum reflexele transparente în apa unui izvor.

Şi tocmai fiindcă ţinea atât de mult la ea o îndepărtă atât de brusc de sine. Trebuia să o trimită de acolo. Altfel nu ar fi supravieţuit.

— Luaţi-vă lucrurile şi fugiţi spre răsărit. O să ştiu eu cum să vă găsesc.

Soţiile îl înconjurară dezorientate, unele gemând, altele mângâindu-l.

Murna şovăi însă, cu lacrimi în ochi.

— Ce viaţă aş putea oferi copiilor mei dacă fug? Mereu în pericol, fugară prin păduri… Foame, frig, suferinţe. E greu acolo, afară.

— E mai rău să rămâneţi aici. Uită-te la Wee, bâigui Fergus. Uită-te bine la ea… Ştii ce o să-i facă, nu-i aşa? Şi, dacă o s-o cruţe, e atât de frumoasă, încât o să fie sacrificată ca ultima dintre sclave. E fecioară, o să ardă de vie pe rug pe un altar de sacrificii, ca dar de preţ pentru vreo Semilună Sângeroasă ori pentru vreo divinitate a clanului Partholon. E preţioasă ca aurul. Poate o să ajungă marfă de schimb, prin care vreun *Ri* neînsemnat o să pecetluiască pacea, sau o să sfârşească la negustorii de oameni, cu o soartă… o soartă ca a ta.

Fergus nu pronunţă ultimele cuvinte; o rănise deja destul pe Murna.

Femeia se înfioră la amintirea sorţii pe care o avusese înainte.

— Mai bine să ardă într-o clipă decât să se stingă încetul cu încetul, zi de zi, printre paria pădurilor. N-o să supravieţuim, Fergus.

— Mai bine vii şi flămânde decât moarte. Măcar aşa mai aveţi o şansă. Şi apoi, o să vă caut. N-o să vă las singure…

Nu mai admise replică; o goni şi pe ea.

— Şi acum, duceţi-vă, faceţi cum am spus! mugi el şi se întoarse. Niall! Anunţă-i pe toţi cei care sunt de partea noastră!

Traversă cu paşi mari încăperea.

— O să vedem înainte de lăsarea nopţii cine trăieşte şi cine moare!

— Au ajuns aici deja, Fergus. În frunte cu căpitanul Leher, zâmbi strâmb războinicul său. Şi îmbrăcaţi toţi în blănuri cu emblema ta. Duşmanii trebuie să ştie cu cine au de-a face. Prietenii – scuipă pe jos – trebuie să-şi aducă aminte că trădează chiar neamul lor!

Fergus îşi îmbrăcă blana cea mai groasă, apărători din piele groasă şi metal, iar pe cap, un craniu de urs mascul, cel mai mare care se văzuse. Ieşi în uliţa satului, unde

grosul poporului său – cei care îl trădaseră – făcu un pas înapoi. Războinicii care îi rămăseseră fideli urlară către soarele ce stătea să moară strigătul lor de luptă ce însoţea dansul de război, scoţându-şi limba, căscând larg ochii, lovindu-se peste coapse şi făcând, cu picioarele, pământul să tremure.

Soseau tot mai mulţi. Prea mulţi.

În condiţii obişnuite, ar fi fost o ciocnire de la egal la egal, în care, printre altele, clanul Partholon ar fi avut dezavantajul terenului şi oboseala drumului. Dar era limpede că acum situaţia se schimbase: era un atac împotriva lui Fergus, nu a nemezilor. Illan sosi purtând scutul cu emblema lupului însângerat cu capul în jos şi arătă că dorea să vorbească. Mult mai scund decât Fergus, *Ri* al clanului Partholon nu coborî de pe cal. Prin gestul acela îşi arăta dispreţul şi superioritatea faţă de cel care nu merita atenţia lui. Şi îşi păstra un avantaj psihologic, depăşindu-l prin înălţime. O bună parte din agresivitate îi venea tocmai de la statura sa măruntă. Apăru însoţit de un pâlc de războinici şi de cunoscuţi, acum cu roluri schimbate.

Se făleau cu un campion necunoscut, care-l înlocuise pe Arawn, măcelărit chiar de fraţii săi dincolo de zidurile cetăţii Toraigh. Se prezentă ca Donn, fiu al lui Erglan. Le plăcea să se împăuneze cu numele divinităţilor, folosindu-le fără discernământ, pentru scopuri de doi bani. Omul purta numele zeului morţii. Alături de *Ri*, şoimarul nu-şi mai încăpea în piele; el, care îl înşelase pe Olvik, ţinea sus, pe antebraţul înmănuşat, splendidul exemplar de uliu porumbar. Neamul Partholon îl înlocuise pe bătrânul, raţionalul druid care vindecase un şchiop diform în timpul întrecerii cu cai pe vârful muntelui Uisneach. Fergus îi recunoscu pe Eolas, Fios şi Fochmarc, trei vechi cunoştinţe, care agitau cu toţii baghetele magice de plop *slat an draoichta*, dându-şi aere de *ollamh.* Fiecare din acele nume însemna „cunoaştere”. Primul era îmbrăcat într-o blană de vidră, cel de-al doilea într-una de focă, iar ultimul într-o

piele ciudată de peşte, fără solzi şi cu miros greţos, respingător, pe care nimeni nu o mai văzuse, dar care se spunea că aparţinuse unui monstru marin. Luaseră cu ei un stol de şamani goi, şi dansau cu toţii în extaz în jurul lui Fergus, fără să bage în seamă frigul.

Hotărât lucru, Illan se arăta un inovator; dar niciodată unul de succes.

Leher, omul cel mai periculos din clanul Nemed, Niall, fiii cei mai mari şi restul războinicilor care îi rămăseseră fideli lui Fergus se adunară în jurul lui, fără să se lase intimidaţi. Însă erau prea puţini. Ceilalţi nemedieni împreună cu bătrânii, femeile şi copiii se ţineau deoparte, strânşi unii în alţii, parcă fără o voinţă proprie, înţelegând situaţia.

— Unde sunt Iubdan, Ere, Olc Aiche, druizii mei?! mugi Fergus, ridicând suliţa spre cer.

Ajunse în mijlocul spaţiului liber, noroios, fără să aibă satisfacţia răspunsului aşteptat.

— Eu îi ţin pe nemernicii ăia renegaţi, şi ei îmi întorc spatele! tună, cu un glas ce făcu să tremure pământul.

Câţiva câini răspunseră strigătului său începând să latre.

— Vânduţi pentru o mână de ambră, amulete de os şi câteva vase de pământ! urlă dispreţuitor.

Se întoarse apoi către *Ri* al clanului Partholon, iar vocea i se schimbă dintr-odată, ca şi expresia tăioasă:

— Numele celor trei mistreţi dresaţi ai tăi înseamnă „cunoaştere”, dar Nemed vrea să spună „loc sacru”, asta n-au înţeles? îl provocă.

Ştia deja cum avea să se termine totul.

Singurul răspuns al lui Illan fu un scuipat la picioarele lui *Ri* nemedian.

— Nu mă gândesc prea des la moarte, rânji Fergus ca o fiară, dar nu mi-am închipuit niciodată că va fi aşa: trădat de poporul meu şi înjunghiat de feciorul ăsta de scroafă care e vărul meu.

Illan înghiţi insulta cu multă bunăvoinţă. Nu-i convenea să stârnească un conflict. Cei rămaşi fideli lui Fergus erau încă numeroşi, iar poporul nemedian şovăia, pendulând ca orice om nesigur, gata să-şi schimbe încă o dată părerea

dacă s-ar fi convins că era bine să rămână cu Fergus. Poate că nu era suficient că îi corupsese pe nobilii, şamanii şi druizii nemedieni. Fergus era conducătorul lor după tradiţie. Illan – un tânăr ambiţios, care, deşi de acelaşi sânge cu el, rămânea un partholon. Nu se mai văzuse niciodată vreun lup însângerat la conducerea unui *tuath* cu gheare de urs.

— Tu, Fergus, nu mai eşti în firea ta! contraatacă el. Conan te-a făcut slab ca o babă ştirbă.

Fără o vorbă, nemedul îl înhăţă cu mâinile goale pe partholonul cel mai aproape de calul lui Illan, îl ridică fără greutate, cu tot cu armură, îl înălţă într-o clipită până deasupra capului şi-l azvârli în mijloc, în murmurul tuturor celor de faţă.

— ... Ţi se pare slabă baba asta?!

Illan bătu din palme batjocoritor. Expresia îngheţată din ochii săi cenuşii nu lăsa să se vadă ceea ce simţea.

— Nu mă interesează să-i omor pe câinii tăi de război, îl insultă, arătând spre Niall şi Leher, şi nici măcar pe tine, adăugă aplecându-se înainte din şa. Te vreau doar afară de aici, până la noapte.

Se stârni rumoare şi un val de surpriză. Provocarea se transformă într-o înfruntare a voinţelor.

— De unde atâta generozitate?

— Inima mea bună, râse blondul partholon, pieptănat cu grijă şi bărbierit, cu gura sa desenată strâmb, ce părea o despicătură.

— Cum de s-a întâmplat asta?

— Cum se întâmplă de când lumea: convingere şi bun-simţ.

— Adică trădare şi corupţie, mârâi Fergus, fără să-şi facă iluzii. Aş putea să-ţi iau beregata. Aş fi în stare să-ţi tai beregata cu mâinile goale, chiar şi cu trupul străpuns de suliţele alor tăi, ca un arici.

— Poţi să încerci. Eu nu mă mişc de aici. Dar am să-ţi fac o propunere mai bună. Du-te! Acum. Şi o să-ţi îngădui onoarea armelor.

Din nou rumoare.

— Ai fost un mare războinic, Fergus, îl tămâie Illan,

căutând să aranjeze lucrurile înspre propriul folos. Puteţi să plecaţi, şi tu, şi ai tăi, cu armele în mâini.

Nemedul ştia că avea dreptate. Nu exista altă şansă. Cu aerul cordial al unui zimbru gata de atac, se apropie de vărul său, în timp ce Garda Aleasă a partholonilor se strângea în jurul lui *Ri.* Fergus puţea, fără îndoială, chiar şi numai fiindcă erau luni de zile de când nu se spăla decât în ploaie.

Totuşi, Illan nu zise nimic.

Toţi se aşteptau ca hirsutul nemed să-i aplice o lovitură cu capul.

— Fie! spuse el, în schimb. Pământul meu nu mai e aici! Fiindcă poporul *meu* nu mai e cel de aici! Îi fixă pe toţi cu o încruntătură teribilă, iar timbrul vocii sale străbătu până în ultimele rânduri.

Câţiva se dădură înapoi un pas. „Mai bine viu şi înfometat decât mort. Oricum, aşa mai aveţi o şansă“, se gândi la cei dragi ai săi: Wee, Murna, Ith. La fiii vitregi şi la războinicii care ar fi mers cu el. Ar fi putut să încerce să se organizeze ca să-şi recapete puterea. Illan nu era un conducător făcut să rămână multă vreme în frunte în aclamaţiile poporului. Iar de acolo, de departe, Fergus ar fi putut să-i dea mult de furcă. În plus – un lucru fundamental – onoarea era salvată. Nu avea nici un rost să moară în acel moment. Nu el se arăta laş, Illan era cel care refuza lupta. Aşadar, încă se temea de Fergus.

Totul părea să se precipite, în timp ce o nouă cârmuire se înstăpânea în satul clanului Nemed, cu perindările călare ale noilor nobili, cu strigătele de bucurie ce-l preamăreau pe Illan şi cu aprobările din partea celor care se vânduseră.

Fergus, împreună cu războinicii lui şi cu familiile acestora, nu trecuse încă de marginea pădurii, când cei din neamul Partholon deja dăduseră foc casei sale, arzând cu dispreţ micile tezaure pe care un om le adună într-o viaţă. Preschimbau în cenuşă toate corturile şi toate averile exilaţilor, crăpau ţestele oricărei fiinţe umane care avea vreo legătură cu ei, druizii şi şamanii aveau să urineze pe trupurile şi pe cenuşa lor, aruncând blesteme şi vrăji şi

alungând sufletele duşmanilor departe de graniţele *tuath*-ului făcând astfel, spiritul lui Fergus şi al celor rămaşi credincioşi lui nu ar mai fi existat niciodată şi ar fi fost cufundat cu totul în uitare.

Illan nu se osteni să scotocească locul. Ştia foarte bine că aurul şi lucrurile de preţ ale lui Fergus luaseră deja calea codrului. Nemedul nu era atât de neajutorat, şi avusese tot timpul ca să le pună la adăpost. Conducătorul partholon scoase un urlet lung de bucurie sălbatică. Nu era chiar tot ce voia, însă ceea ce avea obţinuse pe loc, aşa cum îşi dorise. În subordinea lui se afla acum cea mai mare armată din întregul Inis Fail.

Dimineaţa era îngheţată şi aspră ca un os. Stomacul dădea semne clare de foame. O mână de fructe nu însemna o masă prea grozavă în zorii unei noi zile de mers pe jos. Iar acela era doar începutul, doar câteva firimituri din ceea ce aveau să le aducă anii ce urmau.

— Eu nu merg, murmură Wee. Mă întorc în sat cu tatăl meu. Nu fug ca un iepure.

Ith păru să se gândească.

— Şi să ne lăsăm mamele?

Ea îl măsură cu un aer dispreţuitor.

— Încă mai faci pe tine? Încă mai eşti un sugar şi ai nevoie de lapte? îl batjocori ea, făcând un gest pentru a îndepărta ghinionul.

Simţindu-se jignit, celălalt avu o răbufnire de falsă mândrie.

— Voiam să zic să nu lăsăm femeile singure…

— Eu mă duc.

Wee o porni prin pădure, înapoi pe drumul pe care veniseră, fără să facă mai mult zgomot decât un şoim la vânătoare.

Sfâşiat între amorul propriu şi curajul nesigur, Ith o urmă.

Trecu o jumătate de zi. Apoi fumul gros ce se înălţa dinspre satul nemed nu mai lăsă nici o îndoială în legătură cu ceea ce îi aştepta. Wee se sprijini cu spatele de un

mesteacăn şi se lăsă să alunece în covorul de frunze moarte şi noroi.

— S-a sfârşit. Casa noastră arde, lui tata i-au tăiat gâtul, iar mama s-a pierdut în pădure.

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— N-o să reuşim să mai găsim grupul femeilor.

Vocea lui Ith era frântă.

— Ştiu.

Descurajarea nu durase decât câteva clipe; fata se ridică, iar Ith zări pe faţa ei o urmă de zâmbet.

— Eu plec la Temair Luachra.

Ith bâlbâi ceva de neînţeles, în care se citea doar cât era de alarmat.

— Am auzit când spuneau că ciuma s-a dus.

— Şi cum socoteşti că ajungem acolo?

Ea indică spre miazăzi cu un gest ce o arăta plină de sine.

— Ajunge să mergem într-acolo fără să ne îndepărtăm de coastă la mai mult de câteva ore de mers.

Porni fără şovăială, cu o siguranţă ce-l obligă pe Ith să o urmeze. De altfel, nici nu ar fi avut de ales.

„Băieţii ăştia – gândi Wee cu un oftat, aruncându-şi pe spate părul nemaipomenit de blond –, de ar avea măcar jumătate din puterea femeilor!“

Capitolul 6

Erin fusese neobişnuit de generoasă. Cu bucăţile de aur pe care i le servise pe tavă fiului său la a doua întâlnire, el şi-ar fi putut cumpăra imaginea unei noi demnităţi. În ochii celorlalţi, începuse deja să se ridice la rangul de mare senior al războiului.

Deplasându-se cu turma sa numeroasă de paria într-o lungă călătorie spre miazăzi, ocolind drumurile bătute, potecile şi cărările, ajunseseră până în satul cel mai apropiat de grotele de la Uisce Uasal, „grotele apelor înalte”. Nobilul îşi lăsă clanul mizerabil împrăştiat prin pădure, ca o turmă de spectre invizibile; reuşeau să-l uimească de fiecare dată cu capacitatea pe care o aveau de a se face nevăzuţi în câteva clipe şi în orice pâlc de copaci – o artă ce o deprinseseră în ani şi ani de antrenament greu, în care făcuseră din necesitatea de a supravieţui o virtute a mimetismului. Mergând la pas pe calul său cu păr aspru, Morc trecu de marginea satului de pescari, afişând un zâmbet binevoitor, dar cu sabia pregătită la şold; fără însemnele sale, dar prudent, ca unul care nu aduce necazuri şi nu le caută. Foarte curând, atitudinea sa circumspectă făcu loc unei veselii de bun augur. Druidul, singura figură din sat care l-ar fi putut recunoaşte, era mort. „Răpit”, cum spuneau oamenii. De fapt, căsăpit chiar de Morc în Insula de sub Mare. Sărmanului Etar, meşterul în metale – altă veche cunoştinţă a nobilului, care sfârşise măcelărit de ucigaşii trimişi de Eochy la un semn al lui Morc –, îi luase locul un bătrân fierar, care se socoti fericit să-l slujească pe străinul acela, cu plecăciuni chiar, atunci când văzu câteva piese de aur lucind în mâinile cavalerului.

Cu o mică ajustare a preţului, fierarul schimbă căluţul nărăvaş al lui Morc cu un armăsar impunător, pentru război, puţin diferit de primul prin faptul că era cu adevărat masiv. Apoi, nu fără să se arate surprins, porni să meşterească pentru nobil o mulţime de arme albe, din toate lamele ce le

avea la îndemână în vatră.

— Cu animalul ăla splendid şi cu toate armele astea, o să fiţi primit ca un prinţ chiar şi la Temair Luachra, domnul meu, observă *aes dana*, fără să-şi închipuie cât de aproape era de adevăr.

Dialectele lor locale semănau suficient cât să înţeleagă ce voia să spună.

— Cel puţin când îşi vor veni în sfârşit în fire după nenorocirile ce le-au trimis acolo zeii!

Morc se răsuci dintr-odată, ca muşcat de un scorpion.

— Nenorociri? Asupra lui *Ard Righ* Conan? Asupra lui *Eachtrannach?*

— Şi nu numai... asupra întregului neam al lui, se sumeţi omul, mirându-se, la rândul său, de dovada aceea de ignoranţă. Cathbad e cu ei. O ciumă, cavalere. Şi un freamăt în măruntaiele pământului, venit de dincolo de Al Nouălea Val...

— S-a scuturat pământul?

— Aşa de tare, că multe ziduri s-au prăbuşit! O izbitură de ciocan dinspre Colinele Golaşe, tumulii zeităţilor Daoine Sidhe, care duce la Tărâmul Morţilor. Cine a rămas în viaţă s-a molipsit de ciumă. Dar sunt unii care spun că Străinul s-a dus de acolo.

— S-a cutremurat pământul... repetă Morc absent. De frig? Ori de frică? zise el râzând deşănţat.

Pe fierar îl trecură fiorii, văzând cum îşi bătea joc nobilul de zei. Dar faţa răvăşită a lui Morc întruchipa o bucurie fără margini. Fireşte, nu-i putea mărturisi că luase calea codrului de luni de zile, departe de orice ştire, precum un lup în haita lui. Vestea aceea neaşteptată îi păru însă un dar din partea zeilor. Îl făcuse atât de fericit, încât plătise dinainte primele lame, adăugând la preţ o mică răsplată. Se urcase apoi în spinarea noului cal, între două desagi, şi luase drumul pădurii, cu făgăduinţa că avea să se întoarcă până la amiază.

Şi aşa şi făcu.

Asudat de oboseală şi de căldură, *aes dana* îşi ridică privirea din vatra sa şi îl zări pe nobil întorcându-se în

veşminte noi.

Morc lepădase mantia veche şi jerpelită şi îşi luase una nouă, din capătul celălalt al satului. Doar culoarea era aceeaşi: roşul de garanţă, însemnul războinicului. Chiar şi pantalonii şi tunica groasă erau noi. Ar fi vrut să-şi facă şi o *torque* frumoasă, de tras pe cap, dar trebuia să păstreze aurul care-i mai rămăsese; avea să-i slujească pentru un scop precis: informaţiile. Îşi opri calul şi zâmbi. Noua sa *claideb*, sabia ce i-o întindea respectuos fierarul, era cu adevărat de mare preţ. Nu era un lucru obişnuit ca un potcovar necioplit să ştie să lucreze aşa de bine bronzul. Lama era lustruită cu ceară şi unsă cu grăsime de bou. Intarsiile de pe lamă înfăţişau spectrele din Sidhe. Un motiv în plus pentru Morc să-şi arate preţuirea. Înţelese că trebuia să fie o lamă păstrată multă vreme într-un loc ascuns din fierărie. În acel scurt răstimp doar o desăvârşise, şi înfrumuseţase, şi îi bătuse cu pietre preţioase apărătoarea în felurite culori. Morc primi şi teaca împodobită, apucă în mână arma, biciuind satisfăcut aerul, şi plăti în aur preţul convenit.

Celălalt întinse vesel mâna.

Dintr-odată, Morc păru să se răzgândească. Îşi trase înapoi premiul lucitor, se aplecă înainte peste grumazul calului, îl fixă cu privirea pe *aes dana* şi porni să-i pună întrebări într-un şchiopătat, dar energic dialect nordic, căutând să se facă înţeles:

— *Gumai,* prietene. Da, două sclave! Vreau să ştiu dacă mai sunt aici, în sat!

Mimă, din gesturi, rotunjimea sânului.

— Partea cea mai savuroasă, mamelele; par a fi *Da Chich Annan*, sânii lui Danu. Suficient ca să-i alăpteze pe toţi mucoşii din ţinut…

Prin gesturi şi jumătăţi de frază, meşterul căută să satisfacă acel capriciu al ciudatului nobil cu chipul desfigurat. Ce-l interesa acum era aurul pentru care făcuse învoiala.

— Da, cavalere. Două *cumal.* Dintr-un ţinut îndepărtat. Bine înzestrate, ca două vaci de lapte… confirmă omul,

arătând spre marginea satului. Sunt ale morarului, mai în jos, pe râu, ezită el. Dar de ce te interesează atât? Erau înfloritoare odată, acu’ mulţi ani, când au venit aici, morarul şi le cumpărase fiindcă nu avea nevastă. Spuneau că pregăteau aluatul cu laptele din ţâţele lor, căci aveau sânii ca ugerul vacilor fermecate din Tărâmul Morţilor... Dar s-au veştejit şi ele, ca florile puse la uscat. Timpul nu trece numai peste mine, vreau să zic.

Schiţă un zâmbet forţat, nervos.

— O să găseşti ceva mai bun pe coastă, domnul meu. În mai puţin de o lună ajung aici negustori de sclavi din nord, cu nave pline de marfă...

Morc făcu o strâmbătură.

— Am gusturi greu de satisfăcut, râse enigmatic. Le-am moştenit de la mama...

Îşi întoarse calul, printre fornăituri şi nechezături, şi îi azvârli aurul lui *aes dana*, care oftă uşurat. O apucă apoi pe cărăruia ce ducea spre râu.

Morarului nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cu preţul pe care i-l oferea nobilul pentru cele două slujitoare ar fi putut să-şi cumpere nişte femei mult mai tinere când acostau primii negustori din neamul Gennt.

Cele două matroane ale frumuseţii, trecute acum de floarea tinereţii, erau în culmea uimirii, dar căutau totuşi să-şi reînvie farmecele înşelătoare pentru bărbatul acela brăzdat de cicatrice, care se arăta a fi un nobil dintr-o castă războinică. Bătrânul lor stăpân uitase de ele; se făcuse nevăzut în clădirea morii, unde se apucase să numere piesele de aur, visând cu ochii deschişi la toate cele ce putea cumpăra cu ele. În timp ce treceau de la un stăpân la altul, cele două *cumal* scormoniră în privirea tăioasă a noului stăpân, care părea să le fixeze cu ochi lacomi. Gravă greşeală.

„Da, trebuie să fie chiar ele. Informatorul meu a văzut bine“, erau gândurile lui Morc. „Aşa păţesc două slujitoare cu gura mare, când vorbesc prea mult în jur...“. Fără măcar să coboare de pe cal, Morc se întoarse şi o porni la drum,

iar cele două femei îl urmară pe jos; intrară astfel în pădure, ducându-şi în braţe puţinele lucruri sărăcăcioase.

Nu avură nici măcar răgazul să-şi deprindă ochii cu semiîntunericul, că două spectre înaripate se lăsară iute, dintre crengi, asupra lor şi le doborâră în noroiul amestecat cu frunze moarte. Strigătele de ajutor către noul stăpân nu slujiră la nimic.

Acesta se răsuci în şa şi zâmbi satisfăcut ca un lup, în vreme ce două siluete iuţi legau, cu mişcări precise, câte un laţ din fibre de erica de gâtul celor două *cumal.*

Cele două femei îşi duseră mâinile la gât, încercând cu disperare să-şi scoată zgarda ce le sugruma. Nu reuşiră însă decât să primească nişte scatoalce atât de violente, încât sângele începu să le curgă din nas şi din buza spartă. Văzură că le aşteptau câteva zeci de bărbaţi, vagabonzi soioşi, şi înţeleseră că erau prinse în cursă. Fură apoi obligate să meargă, trase de gât cu frânghia, ca nişte căţele, tot restul zilei, până la lăsarea întunericului; când Morc dădu semnalul de oprire, se prăbuşiră sfârşite la pământ.

Grupul luă în stăpânire o îngrămădire de grote calcaroase, lipite unele de altele ca într-un stup, şi aprinseră focuri mici şi fumegoase, iar cele două *cumal* putură în sfârşit să-şi maseze gâtul rănit şi picioarele însângerate de mersul îndelungat. Înţeleseră că acele două siluete pe care le văzuseră străfulgerând printre crengi erau, de fapt, indivizii cei mai iuţi şi mai crânceni din turma de paria.

La vremea când îi întâlnise Morc, nici lui nu-i trebuise mult ca să-i observe. Primul era Hodr, din neamul Gennt; îi lipsea degetul mic de la mâna stângă – semnul statutului său de sclav. Se răzbunase punându-l pe cel care îi făcuse asta să plătească mult mai scump: îl lovise, lăsându-l în nesimţire, apoi îl legase şi îl pusese cu toate cele zece degete în tăciunii din vatră, ţinându-i mâinile acolo până când din degetele sale nu mai rămăseseră decât nişte cioturi. Tocmai se pregătea să-l ucidă, când îşi dăduse seama că răzbunarea ar fi fost mult mai delicioasă dacă l-ar

fi lăsat să trăiască în halul acela. Şi atunci fugise.

Nici cealaltă siluetă nu era înaripată: purta atunci o mantie jerpelită, ce îi învăluia trupul slab. Avea părul scurt, unsuros şi plin de păduchi, iar chipul îi era descărnat şi fără dinţi; era mizerabil precum ultimul dintre cerşetori. Şi, cu toate acestea, era vorba despre o femeie. Urâtă, slabă ca o scândură şi vânoasă, mai puternică decât un bărbat.

— Frumoasă lucrătură, se felicită nobilul, coborând de pe cal.

Cu mândria tipic feminină, ea se bucură mai mult decât Hodr când Morc le aruncă hainele noi pe care le cumpărase din sat chiar pentru ei. Radia de bucurie. Nici nu-şi mai aminteau de când nu mai primiseră ceva în dar. Căută să vadă ce îi mai lipsea sau ce i-ar fi putut fi de folos din ce purtau cele două *curmal* şi smulse lucrurile de pe ele.

— De ce vă văicăriţi? scuipă Morc, pe când se apropia de bruma lor de lucruri. Oricum, vouă n-o să vă mai folosească la nimic!

Prima din cele două sclave se porni să plângă cu sughiţuri.

— Aţi vrea să ştiţi cine sunt eu, aşa e? O citesc în ochii voştri, suspină nobilul fomorian, cu prefăcută cordialitate. Ei bine, nu vă zic. Fiindcă vreau să aflu câte ceva de la voi, iar voi o să-mi spuneţi, fie că vă place, fie că nu. Nu ştiu *ce* o să-mi spuneţi, dar sunt mai mult decât sigur că o să vorbiţi pe îndelete, mârâi cu viclenie.

Îşi schimbă apoi, dintr-odată, expresia feţei.

— Voi sunteţi cele două *cumal* pe care Anninn din neamul Partholon le-a cumpărat la curtea lui Oengus, nu-i aşa?

Cele două se priviră una pe alta, surprinse că era cineva care s-ar fi putut interesa de trecutul a două sclave.

— Nu-i aşa? urlă Morc din rărunchi, lovindu-le violent fiindcă nu primise imediat răspunsul.

În vreme ce femeile se prăbuşeau gemând în noroi, nobilul continuă:

— Aţi trăit cu el, şi pe urmă aţi trecut la Rury cel Roşu; aţi trăit cu Conan şi Gwynedd la grotele din Uisce Uasal luni

de zile, înainte ca Iochlann din Re Hargar să-i ia prizonieri… Nu-i aşa? Pun rămăşag că aţi şi tras cu urechea pe lângă vreun cort…

De această dată, cele două femei se grăbiră să răspundă.

— Şi sunteţi cele care nu ţin la beţie cu hidromel şi *nabid* şi spun la toţi istorioare nemaiauzite despre comori îngropate şi bogăţii ascunse de acela care a devenit *Ard Righ* din Inis Fail…

Cu glas mieros, ajunse la miezul problemei.

— Greşesc?

Tăcând mai departe, cele două strânseră ochii şi scuturară din cap.

— Bine, conchise sec. Îmi plac istorioarele. Băgaţi de seamă să-mi povestiţi câteva în zilele următoare. Fără să uitaţi nimic. Acum plecăm de aici. Ne mutăm în pădure, unde o să fiu numai ochi şi urechi la poveştile voastre frumoase. O să avem tot timpul… Şi, uitasem… nu are nici un rost să încercaţi să fugiţi: o să rămâneţi legate până ajungem suficient de departe de orice loc pe care-l cunoaşteţi. Iar de acolo, dacă fugiţi, vă condamnaţi singure la moarte…

— … Sunt femei uşoare, domnul meu, se băgă Hodr, cu o privire pofticioasă, în care se citea tot ce-i trecea prin minte. Fără noi n-ar supravieţui nici o noapte. Sunt târfe, nu războinice.

— Nici măcar n-ar trebui să-mi bat capul să vă fac felul cu mâinile mele; s-ar îngriji de asta lupii ori, chiar mai rău, negustorii de sclavi.

— O să ne omorâţi?

Fu primul lucru pe care reuşiră să-l spună.

— Şi de ce aş face-o? îngână nobilul. Oricum, sunt sigur că o să vorbiţi. Şi atunci…

— Atunci încă o să valoraţi ceva, idioatelor! răbufni Bave nerăbdătoare, cu mâinile în şolduri. De ce să irosim marfă de schimb?

— Bine zis, o felicită fomorianul. O să fiţi şi voi regine… peste un regat de ţapi! Vă simţiţi obosite? întrebă cu

cruzime. Înseamnă că nu ştiţi ce e oboseala! tună spre turmă, care mugi incitată. Petreceţi cu ele cât vreţi, iar mâine puneţi-le să meargă până când o să înţeleagă ce înseamnă viaţa de paria hăituiţi. Atunci o să le luăm la întrebări, şi ele o să fie foarte mulţumite să ne spună unde a ascuns frăţiorul meu secretele poporului nostru… E tocmai momentul potrivit, acum că a căzut în dizgraţie!

Hodr o înşfăcă pe prima pe care puse mâna şi o târî departe de ceilalţi, în şuturi şi în pumni, declarând dreptul de a fi cel dintâi şi afişându-şi hainele noi ca pe un însemn al unui rang social.

Bave se porni să spumege ca o fiară, şi făcu acelaşi lucru cu cealaltă. Nimeni nu ştiuse până atunci că era lesbiană, iar acum, profitând de ea sub ochii tuturor, se purta mai degrabă cu stângăcie. După primul moment de stupoare generală, hotărî însă că acesta era un premiu. Nu mai primise niciodată aşa ceva. Îl consideră, aşadar, un privilegiu, şi, ca atare, căută să se bucure de el oricum, până la capăt, chiar dacă situaţia într-un fel o stânjenea.

Era limpede, oricum, că le venea rândul şi celorlalţi, tuturor celor care ar fi avut chef.

— Unde o să mă duc odată ce pun mâna pe comori, asta o ştiu deja, bombăni Morc, răspunzându-i lui Hodr, în timp ce molfăia o pulpă de iepure. Ştiu bine unde o să mergem pentru ca din Cazanul Abundenţei, cazanul magic, să poată izvorî comorile Marelui Părinte Dagda. Mulţumită lui, o să fim cu toţii bogaţi.

Vorbi ca o fiară cu colţii înfipţi în prada ucisă: cu un fel de mârâit, fără să ridice capul, fără să-şi desprindă dinţii de îmbucătură.

— Nu degeaba am tăiat, am spintecat şi am făcut bucăţi zeci de bărbaţi şi de femei. Minţile strălucite din Inis Fail mi-au dezvăluit destule. Dar niciodată cu plăcere, spuse cu neobrăzare. Întotdeauna a trebuit să desluşesc cuvintele printre blesteme, scuipături şi insulte, pe când mureau!

Râseră amândoi şi îşi înfipseră dinţii în carnea de iepure friptă.

Acel secret, pe care, datorită inscripţiilor de pe *Lia Fail*, ştia că îl împărtăşeşte cu Conan şi cu Cathbad, nu l-ar fi mărturisit nici măcar marelui Eochy: „Ştiinţa înseamnă putere”, amintea el mereu.

— Bătrânul bastard căuta să mi-o coacă. Credea cucuveaua aia că poate să mă manipuleze; în schimb, a fost mereu pe dos.

Morc era un maestru în a provoca suferinţă. Putea fi definit ca un priceput *aes dana* al durerii. Dar nu i-ar fi adus nimănui sfârşitul cu propria mână. Trebuia să iasă mereu în câştig. Nu era precum Chicol, care căuta doar pura plăcere personală. Nici ca Fergus, care făcea totul pentru onoare – onoarea lui şi a poporului său. Şi nici măcar ca Maelsuthan şi Cailbh, care umblau după prestigiu. Semăna mai degrabă cu Eochy, care se folosea de durere ca să-şi sporească puterea. Ori ca Illan – la fel ca el, urmărea aurul.

— Dacă le facem să spună unde a ascuns Conan comorile ce au mai rămas în Inis Fail, o să putem pleca foarte curând… Dar eu sunt încrezător din fire, şuieră Morc, aruncând o privire spre cele două sclave, în timp ce un firişor de sos i se scurgea pe bărbie. Lasă-mă numai să termin de mâncat, Hodr. Am de luptat cu o coapsă aţoasă şi nu vreau să mă dau învins.

Din clipa aceea, totul curse foarte repede. Cu indiciile smulse de la cele două *cumal*, Morc şi ai săi înconjurară grotele de la Uisce Uasal, urcară în inima pădurii până la izvor, traversară terenuri mlăştinoase şi bălţi, pătrunseră în peştera de la rădăcina stejarului milenar cu trunchiul gol, coborâră pe râul subpământean şi ieşiră din nou la lumină ducând cu ei ce mai rămăsese din comorile adunate din cele patru tezaure fantastice: Suliţa Izbânzii, lucrată de Arias, fierarul cetăţii Finias. Fu singura din cele patru comori pe care o putură afla. Duseră cu ei şi aurul pe care îl găsiră încastrat în cei cinci idoli uriaşi ce înfăţişau zeii poporului lor, urâţindu-i fără nici o urmă de respect în clipa când zăriră sclipirile preţiosului metal. Pentru scurtă vreme, se simţiră bogaţi cu toţii; iar asta ar fi dus imediat la dueluri mortale, dacă vreunul dintre ei ar fi căutat să se facă

stăpân pe o parte mai mare decât i se cuvenea. A fost un moment în care Morc se temu de o revoltă, însă lucrurile se liniştiră aşa cum se depune noroiul pe fundul apei limpezite. Turma de paria era prea necioplită şi prea îngustă la minte ca să pună la cale ceva organizat.

Era vorba, oricum, despre o pradă firavă, fiindcă nu reuşiseră să găsească intrarea în grota prăbuşită în care se aflau darurile pe care druizii din Tuatha De Danaan le trimiseseră poporului lui Eriu: preţiosul *Metal al lui Danu.* Lama Sacră de la Gorias era deja în mâinile lui Conan, Cazanul Abundenţei de la Murias fusese deja luat pe ascuns, iar *Lia Fail* de la Falias căzuse iarăşi în mâinile lui Cathbad.

Odată ajuns la adăpostul semiîntunericului prietenos al pădurii, numai atunci, Morc sări jos de pe cal şi, cu gesturi frenetice, începu să desfăşoare sulul de piele argăsită în care era învelită Suliţa Sacră. O contemplă în extaz, apoi se apucă să o lustruiască şi să o ungă. Îi probă rezistenţa şi o încercă izbind-o de lama unuia dintre oamenii săi; bronzul lui paria cedă în faţa acelui metal necunoscut, de o calitate deosebită. Ochii nobilului sclipiră grăitor.

— E vremea s-o pornim spre miazăzi. Ce căutăm noi nu e la Inis Fail, ci pe Prydain… Simbolurile de pe nenorocita aia de *Stelă a lui Danu* sunt poziţiile unor pietre *dolmen* într-un imens Cerc al Luminii… Cel puţin aşa spuneau ticăloşii aceia pe care i-am făcut să mărturisească. Au indicat locul confruntând simbolurile cu alinierea stelelor: e la sud de Inis Prydain, dincolo de braţul de mare Eriu, în apropierea unui râu larg, la câteva zile călare de alt canal ce desparte Prydain de pământurile ce ajung până la teritoriile calde din miazăzi; acolo unde se termină lumea cunoscută, sublinie fomorianul, cu un gest vag. Noi, în schimb, o să ne îndreptăm mai întâi către izvoarele Kesair, din munţii Wicklow, chicoti el la gândul secretului pe care i-l destăinuise în amănunţime Erin cea Frumoasă. Gândul la bătrânul cu ochii violeţi, despre care se spunea că era păzitorul unei ştiinţe prea înalte pentru ca acel om să-i supravieţuiască… cazanul magic! Aşa că numai el putea să

fie! Dacă informaţiile mele sunt exacte, e o ştiinţă pe care va trebui să mi-o transmită mie. De voie ori de nevoie, Cazanul Abundenţei o să-şi schimbe încă o dată stăpânul: va trece din mâinile pustnicului în mâinile mele, şuieră, urcând în şa. Iar când va fi al meu, o să-l ducem pe Prydain, o să-l punem în mijlocul *cromlech*-ului şi… acolo o să înceapă să-i învie pe războinicii morţi, o să înceapă să verse spectre din Tărâmul Morţilor, care se vor pune în slujba noastră…

Hodr şi Bave îl ascultau cu ochii ieşiţi din orbite.

— … Să dea mâncare la discreţie. O să punem capăt foametei, lipsurilor şi bolilor! vorbi plin de însufleţire turmei de paria, deşi nu se îndoia că nici măcar jumătate din haita aceea nu-i înţelegea limba şi nici nu erau destul de inteligenţi ca să prindă semnificaţia acelor vorbe.

Îşi întoarse calul şi o porni către miazăzi.

— E un loc frumos acolo unde izvorăşte Kesair, adăugă ironic, pe când ceilalţi se puneau în mişcare în urma lui, unii pe cai, cei care erau capabili, toţi ceilalţi pe jos.

— Am fost acolo când eram mic. Foarte mic. Sunt sigur că o să reuşim. Fiindcă sunt sătul să pierd timpul. Cum v-am spus, sunt încrezător din fire.

Capitolul 7

Vântul puternic de *Samhain* învârtejea frunzele moarte printre trunchiurile salcâmilor şi ale stejarilor uriaşi, biciuia feţele şi te făcea să strângi ochii. Printre petele de ocru, galben, roşu şi brun ale frunzelor ce îmbrăcau rămurişul milenar, Conan se opri în mai multe rânduri ca să observe cu încântare tumulii mormintelor, cercurile de piatră şi acele *cromlech* cu pietre *dolmen* suspendate ce populau peisajul. Nu i se mai întâmplase niciodată aşa ceva, astfel încât dădu vina pe viziunea onirică pe care o avusese cu Anninn. În fine, căuta o interpretare pentru acele figuri geometrice care cu câteva zile în urmă nici nu-i fluturaseră măcar prin minte.

Un curs adânc de apă, umflat de ploi îi obligă să ocolească, îndreptându-se către un loc mai înalt; numai acolo găsiră o poziţie bună, de unde puteau privi în voie. De sus se zărea, foarte departe, linia albastră a orizontului de deasupra mării.

Conan se înţelese din ochi cu Gwynedd. Îl surprinseseră amândoi pe Magmor privind cu nostalgie într-acolo.

După ce unda gigantică îi înghiţise casa de pe ocean, femela neagră a monstrului marin care venea mereu pe lângă golful său şi se hârjonea cu el dispăruse. Magmor pierduse o prietenă. Îşi mângâie calul cu mâinile sale uriaşe, impresionante, dar capabile totuşi de o infinită blândeţe.

Calul era un animal de tracţiune, cu picioare enorme. Magmor îl descoperise la un fierar din Temair Luachra, care nu ştia cum să se descurce cu el. Nu reuşea să-l pună în pereche cu alţi cai, fiindcă avea un gabarit cu totul aparte. Omul fusese cât se poate de mulţumit de vânzare, mai ales că era vorba de însuşi *Ard Righ.* Însă Conan avea ochiul format: calul acela negru era singurul în stare să poarte greutatea lui Magmor.

Uriaşul negru rămăsese mut de fericire. Nu mai avusese până atunci un cal al lui. Nici măcar împrumutat; nu puteau

duce un asemenea călăreţ. În schimb, animalul acela negru ca el avea să fie numai şi numai al lui. Cu condiţia să înveţe să-l călărească. Îi răsunau încă în minte hohotele lui Conan, ale lui Gwynedd şi ale copiilor la fiecare încercare a namilei de a urca în şa… şi, mai ales, de a rămâne acolo.

— Am văzut torentul cu cataractele cele mai frumoase din tot Inis Fail, gâfâi din spate Pwyll numai entuziasm din cap până în picioare.

— Şi pun rămăşag că e plin de somoni proşti, care încearcă să le urce, şi pe jumătate morţi de oboseală… îşi dădu cu părerea Owain, ridicându-se deja ca să-şi urmeze prietenul.

Pwyll se opri o clipă şi se întoarse.

— Tu nu vii? o întrebă pe Tyren.

Copila răspunse cu un aer plin de sine, specific feminin:

— Până când voi vă bălăciţi în apă ca nişte mistreţi şi vă umflaţi în pene cu vânătoarea cea mai uşoară şi mai banală din lume, eu o să merg să cercetez desişurile din jurul luminişului. Mai e puţin până la apus, e lună plină, şi tufişurile din jur sunt de păducel! Sunt sigură că o să găsesc acolo zâne dansând!

Trecu în spatele celor doi băieţi, nu fără să arunce o ultimă împunsătură:

— Pe urmă poate o să fac o baie în lumina lunii. Goală, bineînţeles.

Chiar dacă nu-l vedea pe Pwyll, îl auzi deja înghiţind în sec.

Din tabăra înjghebată pentru noapte, răsună vocea lui Gwynedd, dând obişnuitele sfaturi, pe care băieţii promiseră să le respecte. Doar Banan se arătă dornic să-i urmeze, însă Cathbad nu-i dădu voie.

Printre frunzele uscate şi ferigile cu verdele pălit de acum de frigul nopţilor de după *Samhain*, Tyren îşi urmă fidelă intenţiile.

Din depărtare se auzea sporovăiala celor doi băieţi, în timp ce încercau să prindă cina în micile harpoane făcute din ţepuşe bine ascuţite. Înspăimântaţi, somonii săreau în

ochiurile de apă cristalină, unde începuse să se desluşească oglindirea incertă a lunii rotunde pe cerul încă azuriu.

De fapt, Tyren nu ştia nici ea ce căuta; asta şi fiindcă momentul de bravadă îi trecuse de ceva timp; la fel şi cuvintele înfumurate pe care le rostise mai devreme, numai ca să-l înţepe pe Pwyll. Înţelese că intrase prea adânc în desişul de arbuşti, iar, când auzi prima răsuflare, încercă în zadar să dea înapoi: spinii tufişurilor de care se înconjurase i se agăţau de haine ca nişte gheare. Gâfâielile se înmulţiră. Acum erau două, trei… zece. Ea strânse din ochi şi aşteptă ca, dintr-o clipă în alta, să vadă ţâşnind în văzduh aripi transparente… Zânele dansatoare pe care le căuta.

Un stol de codobaturi speriate se ridică în zbor, într-un foşnet surd de aripi.

Crengile de păducel păreau să o împingă înainte, spre un mic grup care-i stârni nelinişte, deşi părea inofensiv. Tyren îşi schimbă părerea când acele fiinţe se apropiară şi porniră să sufle greu, ca nişte fiare. La început, crezu că erau nişte animale cu blană. Le distinse mai întâi trăsăturile omeneşti, apoi ochii cu irisul arămiu; se gândi atunci la nişte veşminte ciudate şi pestriţe. Dar fu nevoită să-şi schimbe din nou părerea. Că erau femei nu putea fi nici o îndoială, iar asta şi pentru că erau toate goale şi… acoperite de pistrui. Ceea ce fata cea blondă luase drept o mantie era, de fapt, o puzderie de pete ce le acopereau întregul trup, dându-le un aspect de animale.

Văzând că Tyren era singură, una dintre creaturile acelea deveni mai îndrăzneaţă, se apropie de fată şi îi atinse părul lung, de culoarea aurului. Aveau toate trupul micuţ, dar fără trăsăturile specifice piticelor. Pielea, în schimb, le era roşiatică sau arămie; unele aveau părul foarte lung şi drept, ce se târa pe pământ ca o trenă mizeră; altele îl aveau încâlcit şi soios – o încrengătură de inele murdare ce le încununa trăsăturile exotice.

Fascinaţia pe care o încerca Tyren birui spaima. Nu se dădu înapoi.

Văzând că fata nu fuge, celelalte îndrăzniră şi ele. În scurt timp, veniră toate în jurul ei, scoţând gâfâituri

răguşite de surpriză, plescăituri din limbă şi strigăte guturale de uimire, fără să se exprime totuşi în vreun dialect anume.

Tyren urlă, în timp ce încerca să iasă dintre spinii arbuştilor ce îi zgâriau pielea. Înţelese că acele creaturi erau interesate de haine şi de părul ei de culoarea grâului copt, pe care se străduiau cu orice chip să i le smulgă, ca un stol de lilieci agăţaţi de ea.

Femeile acelea fascinante şi respingătoare începură să o împingă tot mai adânc în desişuri şi s-o rănească, în vreme ce îi cercetau trupul cu gesturi obscene, căutând de mâncare ori mici lucruri de preţ.

Tyren sângera de acum din cauza tăieturilor şi a înţepăturilor primite de la spini, înghesuită cum se găsea într-o încâlcitură de crengi. Cu neputinţă să se apere; ele erau prea multe, îndârjite şi nepăsătoare faţă de rugi şi ghimpi, printre care se mişcau cu atâta dezinvoltură, încât părea că nici nu făcuseră altceva în viaţă.

Una dintre ele îi sări în spinare şi începu să-i smulgă hainele.

Tyren strigă din nou şi se porni pe plâns.

Până când o siluetă mare atacă, ieşind dintre arbuşti şi scoţând strigăte războinice. Înarmat cu harponul de lemn, Owain se năpusti drept către ţinta masivă, ciomăgind bine toată acea grămadă de creaturi.

Din partea cealaltă, fără să bage în seamă spinii ce-i tăiau şi îi sfâşiau carnea, sosi Pwyll, care se postă între fată şi atacatoare. Îi făcu lui Tyren pavăză, lovind capete şi spinări cu ţepuşa sa.

Nu dură mult. Creaturile se retraseră în pădure, suflând greu, respingător.

Învioraţi de victorie, cei doi tineri porniră câţiva paşi în urmărirea lor.

Din direcţie opusă le ieşi în cale un prădător adevărat. Era mare cât unul din băieţi; mârâia, cu urechile lăsate, iar din gură îi curgeau bale. Înainta încet, dar implacabil, împingându-i, parcă, pe cei trei afară din desişul de arbuşti.

Tyren îl privi ţintă pe lup şi văzu că avea ochii albaştri. În

vreme ce fratele ei şi Pwyll îl ţineau la distanţă cu harpoanele, toţi trei dădură înapoi până ajunseră în luminiş. Se auzi răsuflarea specifică acelor creaturi. Pe urmă, nimic. În tăcerea ireală, sub ultimele luciri ale crepusculului, animalul dispăruse. Fără să depăşească linia unde se termina desişul de păducel.

Băieţii se întoarseră spre tabără, oblojindu-şi tăieturile şi rănile.

Pwyll încerca să-şi imagineze cum avea să-şi coasă la loc tunica de lână. Sfâşietura îi scoase la iveală brăţara de aur bătut cu pietre de acvamarin, *cimb*, pe care Gwynedd i-o dăruise, în semn de recunoştinţă, mamei lui Pwyll. Strălucea sub clarul de lună. Tânărul o purta între cot şi umăr, după obiceiul lochlann.

Iar Tyren, umilită, căuta să-şi scoată doi spini de sub pielea braţului.

— Să te baţi chiar cu spiritele pădurii!

Fratele ei scutură din cap, scuipând pe jos ca să alunge deochiul.

— Dacă ne-ar fi prins, ar fi putut să ne ţină ca sclavi!

— Data viitoare, când spui că vrei să te scalzi goală, chiar fă-o, înrăutăţi Pwyll lucrurile. Măcar o să ne distrăm mai bine cu toţii!

— Răpiţi de zâne? îi întrebă Conan sever, cu mâinile în şolduri.

— Vrăjitoare în lumina lunii? zise Gwynedd ridicând din sprânceană.

Cathbad fu singurul care nu zise nimic. Se mulţumi să-şi termine fructele şi să surâdă cu un aer ştiutor.

Drept pedeapsă, fură puşi toţi la treburile casei şi, evident, li se interzise să se mai îndepărteze.

La sfârşitul mesei, Pwyll se oferi să îngrijească micile tăieturi ale lui Tyren.

Owain îşi strânse buzele ironic; prietenul său sugea pielea de pe braţul surorii sale, încercând să smulgă un spin intrat adânc.

— Vechea şmecherie, chicoti el, în timp ce se întorcea pe partea cealaltă sub învelitoarea făcută din blănuri,

încercând să adoarmă.

Conan şi Gwynedd observară câtă grijă avea Pwyll de Tyren.

— Chiar n-aş putea să-mi închipui sentimente mai frumoase decât ce simte acest băiat pentru fata noastră, zâmbi frumoasa skeld.

— Dacă zeii vor vrea să ne învrednicească de ele.

După întâmplarea aceea răscolitoare, nu mai întâlniră nicăieri, în marşul din ziua următoare, vreun suflet. Şi nici în timpul cât se abătură pentru o vânătoare pe care Conan şi Magmor o puseră la cale ca să prindă o pereche de iepuri, câteva prepeliţe şi potârnichi. Cu pofta de mâncare a negrului, era mai sigur să fie mâncare din abundenţă. Astfel că Străinul încuviinţă să se facă un foc potrivit şi îşi îngăduiră, în sfârşit, carne de vânat friptă, dreasă cu ierburile pe care Gwynedd ştia să le recunoască şi să le culeagă.

— După tot ce s-a întâmplat, anul acesta nu s-a mai ţinut obişnuita adunare pe înălţimile muntelui Uisneach, începu Cathbad, încălzindu-se la focul de tabără, în vreme ce Banan grohăia liniştit la picioarele sale.

Soarele cobora la apus, iar animalul, nocturn prin firea lui, începea să se trezească.

— Cine zice că întâlnirile astea sunt nefolositoare nu pricepe nimic, continuă Cathbad, contrazicând, de fapt, ceea ce tot el spusese dintotdeauna: că din acea adunare gălăgioasă, nu rămânea decât cu goana cailor.

Din desaga sa nesfârşită scoase, între timp, a nu ştiu câta noutate.

— Încercaţi să vă imaginaţi că în urmă cu doi ani am auzit o ştire care mi-a revenit în minte de-abia noaptea trecută, în somn! Şi se leagă perfect de ceea ce căutăm noi. Cum ştie şi Conan, e vorba despre un oraş sacru în ţinutul lui Prydain, care îşi va dezlănţui puterea numai prin graţia Cazanului Abundenţei al însuşi zeului Dagda. Ori noi ştim toate acestea din inciziile sculptate de pe *Lia Fail*, din interpretarea pe care am putut să le-o dau cu ajutorul lui

Conan, de la informatorii mei şi din această frază culeasă pe Uisneach de urechile mele.

Conan îl privi pe bătrân şi se abţinu cu greu să râdă.

— La cât de mari ai urechile, cum ar fi putut să nu o culeagă?

Arhidruidul continua să-şi facă de lucru cu un lemn pe care şi-l ducea mereu la buze. Lemnul era înfipt la capăt într-un căuş pentru ars, şi îl folosea drept pipă; îndesa în căuş câteva vârfuri de cuţit de iarbă uscată, le aprindea cu un tăciune, le lăsa să ardă încet… şi pornea să aspire cu voluptate!

Toţi căscară ochii, uitând de spusele bătrânului.

— Dar nu mă ascultă nimeni aici? izbucni el iritat, obligat să se întrerupă la partea cea mai frumoasă. Un simplu fumat vă aduce în starea asta? Un pic de fum?

Îşi scutură căpăţâna lăţoasă.

— Sunteţi nişte bădărani care n-au văzut nimic în viaţa lor… chiar şi *Ard Righ.* Uite pe cine mi-am ales tovarăşi de călătorie!

Conan vorbi în numele tuturor:

— Atâta doar că nu înţelegem ce poate să fie bun în a trage în piept ceva ce de obicei te face să tuşeşti şi să lăcrimezi, dacă te apropii prea mult de o făclie…

— Eşti un încuiat.

În glasul lui se simţea că nu-i pica prea bine.

— Asta nu e lemn! Sunt frunze şi ciuperci uscate. Ierburile visării, care mă fac să uit de durerile de oase!

— Toate ciupercile se pot mânca şi fuma? întrebă Tyren, aplecându-şi frumosul căpşor.

— Desigur, draga mea. Unele însă, doar o singură dată în viaţă.

Conan nici nu clipi.

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile, învăţătorule. Fiindcă în esenţă problema e aceeaşi.

Zâmbi.

— Spui chiar tu că te face doar să uiţi durerile. Nu le vindecă. În schimb, plămânii tăi suferă.

Bătrânul îşi plimbă pipa de lemn printre cei câţiva dinţi,

mormăi câteva cuvinte, dar nu îndeajuns ca să închege un răspuns mai bun. Astfel că nu mai zise nimic.

Gwynedd profită de pauza aceea ca să-i ducă la culcare pe băieţi într-un loc mai ferit, unde înjghebase un adăpost.

Lui Magmor îi zâmbiră ochii, dar pornise să devoreze un iepure întreg. Se ridică, mestecând, să o ajute pe femeie, îndeplinind sarcina umilă a oricărui slujitor.

Cathbad nu înţelese bine dacă negrul mârâise într-adevăr ceva, astfel că nu se putu răzbuna vărsându-şi focul pe el. Îşi scărpină barba bifurcată, punctată cu *craebh ciuil*, şi continuă cu o voce mai mult murmurată:

— Îmi închipuiam, în mândria mea, că îi cunosc pe toţi druizii din Inis Fail, cel puţin pe cei care se adună pe Uisneach. În schimb, se pare că există un vrăjitor teribil care trăieşte ca sihastru la izvorul Kesair. Ascuns de toţi, la sudul marelui sat Băile Atha-Cliath, chiar în munţii Wicklow, spre care ne îndreptăm… vorbi complice către Conan, care stătea aşezat lângă el; rămăseseră acum singuri în jurul focului de tabără, după cum le era dintotdeauna obiceiul.

— E la mare depărtare de Toraigh, de aceea nu ţi-am vorbit niciodată despre el.

— Departe înseamnă departe până nu te duci acolo.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult. Îmi dau seama însă abia acum.

Bătrânul lupta cu el, de parcă vorbitul l-ar fi făcut să se simtă groaznic.

— Se povesteşte de un bărbat înalt, cu ochii de culoarea cerului la apus… şi cu părul albit de acum. Nu eşti singurul om cu ochi violeţi, suspină. Am greşit. În inima mea… îmi era frică să nu te pierd, chiar dacă nu îndrăzneam să mi-o mărturisesc nici mie.

Urmă un lung moment de tăcere, în care Cathbad îl cercetă pe furiş, cu coada ochiului, pe druidul războinic de lângă el. Acesta părea că nu înţelesese.

— Nu zici nimic? Ai tot dreptul să…

Ollamh drui privi în sus, căutând să schimbe subiectul.

— Timpul promite ploaie, gemu, cu gândul la reumatismul care îl chinuia. Şi mâine trecem de hotarul

teritoriilor ştiute de cei mai mulţi dintre locuitorii din Nord, fie ei fomorieni, partholoni ori nemezi.

Cathbad nu avea curajul să se întoarcă spre el.

Gwynedd, care îi observa de la mică depărtare, spuse câteva vorbe, suficient ca să se înţeleagă ce voia să zică. Îşi privi soţul şi, cercetându-l mai atent, înţelese că îşi ţinea răsuflarea.

Capitolul 8

Pădurea se termina brusc. Desişul de copaci, întunecos şi ocrotitor, cu umbrele sale şi cu adăposturile pe care le oferea, se sfârşea, lăsând loc unui spaţiu întins, mai noroios. Fergus îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, îngrijorat. În faţa grupului său de războinici, de femei şi de copii se întindea, ca un deşert, câmpia aceea dezgolită. Ea îi despărţea de singurul punct în care se putea traversa torentul în plină viitură ce le tăia drumul. Nu aveau pe unde să treacă decât prin acel vad. Cercetaşii nu observaseră nimic deosebit, însă el nu era liniştit. Avea înaintea ochilor locul ideal pentru o ambuscadă, iar instinctul de urs bătrân şi încercat îl împungea de parcă s-ar fi aşezat cu dosul gol într-un câmp de urzici.

— Haide, să-i dăm bătaie! Mişcare! Cu cât ne urnim mai curând de aici, cu atât suntem mai în siguranţă, porunci totuşi.

Îl surprinse auzul propriei voci, ca şi cum ar fi rostit acele cuvinte dintr-o voinţă alta decât a lui. Dar nu aveau de ales.

— Mai întâi Garda Aleasă. Dacă e să luptăm, mai bine să-i avem în faţă pe ei decât pe femei sau pe copii!

Îşi trecu o mână prin păr. Erau prea puţini bărbaţii aceia: cam treizeci de războinici încercaţi, nu mai mulţi. Câţiva băieţandri încă neinstruiţi; după aceea femei şi copii mici. Bătrânii aveau şi ei câte o armă în mână, măcar una improvizată; dar erau mai mult nişte intenţii frumoase. În caz de retragere, nu aveau nici măcar care. Nu le putuseră lua cu ei din satul nemed; nu e timp de aşa ceva când pleci pe fugă. Doar nişte sănii pentru femei şi copii.

Într-o tăcere încordată, grupul firav de bărbaţi înaintă în rarişte către vad. Nu simţeau teamă; doar nesiguranţă. Folosiră toţi caii disponibili pentru a avea mai multă mobilitate în caz de atac.

Dar nu se întâmplă nimic.

Fergus îşi văzu Garda Aleasă dând semne de nervozitate în vreme ce treceau vadul.

Era momentul cel mai vulnerabil. Animalele lăsau şi ele să răzbată, prin fornăituri şi nechezături, tensiunea călăreţilor.

Căpetenia hirsută a clanului se simţi străbătută de un fior puternic de mândrie: nici unul dintre bărbaţii aceia pe care şi-i alesese personal nu l-ar fi trădat; nici unul nu i-ar fi întors spatele ca să-şi pună arma în serviciul lui Illan. Îi văzu cum se aliniară, înţelegându-se din priviri cu Leher, şi cum forţară apoi, toţi deodată, linia imaginară a pădurii, în sus, pe celălalt mal. Fergus ar fi putut să-şi numere bătăile inimii, atât de scurte fură clipele ce urmară.

După doar câţiva paşi, oamenii începură să dea încet înapoi amuţiţi; nici un strigăt, nici un zăngănit de duel. Orice reacţie ar fi fost inutilă.

Leher fu primul care se întoarse. Întâlni privirea stăpânului său.

— Ştiau, spuse scurt, scuturând din cap.

După experienţa sa de războinic, nemedul înţelese dinainte ce voia să spună: urma să-i adune pe întinderea aceea, împingându-i ca pe viţei în staul, iar aceea ar fi fost pentru ei *magh slecht*, câmpia masacrului.

— Doar nu-ţi închipuiai că te-aş fi lăsat să pleci cu adevărat?!

Fergus surâse amar la auzul acelei voci îndepărtate.

— Nici măcar o clipă, Illan din clanul Partholon, fiu al lui Skull! Şi acum, arată-te! tună.

Blondul conducător al clanului coborî coasta cu relaxarea molatică a unei fiare ce îşi degustă dinainte vânătoarea uşoară.

— E răbdător lupul, Fergus. Ştie să aştepte, mârâi el, bătând cu palma pe scutul cu emblema cunoscută.

— Momentul potrivit vine întotdeauna, trebuie doar să aştepţi. Ar fi trebuit să înveţi asta până acum, urs neghiob.

Illan îşi alesese numai o mână de războinici abili pentru expediţia aceea de pedepsire. Dar tot erau de două ori mai numeroşi decât cei din clanul Nemed.

— O să se aleagă praful şi pulberea de noi, o să facă din noi un morman de cadavre care o să sature lupii şi ciorile,

mugi nemedul, pregătindu-se să moară într-o luptă de care nu era cu putinţă să scape.

Teama ce-l măcinase până în măruntaie, din pricina fugii lui Wee şi a lui Ith, se preschimbase acum aproape în uşurare. O înţelesese ca pe o prevestire a unor întâmplări funeste, care se şi desfăşurau acum în toată grozăvia lor. Dar aşa, exista şansa ca măcar doi dintre copiii săi să scape, dat fiind că nu aveau să le împărtăşească soarta.

Încet, savurând parcă fiecare clipă, Illan trase, împreună cu ai săi, sabia din teacă; îşi aliniară cu toţii suliţele şi îşi înălţară scuturile. Printre bărbaţii aceia, Fergus recunoscu câţiva veterani. Îi fixă din priviri pe rând, în timp ce se desfăşurau înaintea sa pe întinderea câmpiei, dar nici unul dintre ei nu avu vână să-i înfrunte privirea. Păreau nişte câini care îşi lasă ochii în jos. Făceau parte din acelaşi clan. Luptaseră împreună cu el de atâtea ori, iar faptul că îl trădaseră pe Fergus îi apăsa pe toţi.

Femeile şi copiii nemezi se răsfirară prin pădure în spatele lor. Nu ar fi tras prea multe foloase dacă s-ar fi ascuns tot timpul, şi nu era deloc sigur că o viaţă de fugar avea să fie o soartă mai bună decât moartea, însă Fergus le dădu o şansă să-şi împlinească ultima speranţă. Odată ucişi războinicii, Illan era cel care urma să hotărască dacă avea să-i urmărească, ca să-i ucidă şi pe ei sau nu.

Urletele şi blestemele, insultele şi înjurăturile celor care se ştiau condamnaţi erau tot mai aprinse. Sudoarea, gustul de sânge pe limbă, oboseala; cunoşteau bine toate aceste senzaţii şi se pregăteau să le trăiască pentru ultima oară.

Deodată, chipul lui Fergus se schimbă într-o expresie de bucurie sălbatică.

Illan înclină capul, neînţelegând ce se întâmpla.

— Ce e? Eşti fericit că mori, vere? Curaj! Cu caracterul tău, o să te reincarnezi cel puţin ca mistreţ!

— Fericit, da. Nu pentru că o să mor, ci fiindcă am văzut rânjetul adevăratului lup! mugi el, râzând răutăcios.

— … Pun rămăşag pe sclava mea cea mai curată că ai nevoie de mine, Fergus!

Vocea lui Morc era uscată ca o bucată de cremene.

— Îţi e de folos un ajutor? întrebă apăsat, tăios, fără să se mişte din şaua în care se sprijinea cu coatele, detaşat.

— Niciodată în viaţa mea vederea unui fomorian nu mi-a produs mai multă bucurie! zise nemedul şi râse zgomotos, cu obrajii săi iarăşi rumeni, ridicând securea spre cer.

Illan, care nu înţelesese încă prea bine ce se întâmpla, se simţi obligat să-şi mascheze surprinderea pe care i-o producea intervenţia aceea neaşteptată şi să adauge câteva cuvinte.

— Tu n-ai fost invitat aici, fiu al lui Elatha! îl insultă. E un festin pentru puţini!

— În scurtă vreme, o să vă împuţinaţi şi mai tare! mai ales oamenii tăi, Illan, îşi strigă Morc replica netulburat, de la distanţă.

— Totdeauna am crezut că nu ai fi o mare căpetenie, vere, întări cu răutate Fergus. Eşti un pricăjit care s-a pus să ridice creasta, în loc să stea sub aripa mea… Văd că tot n-ai înţeles: crezi că fomorianul se arată în câmp deschis aşa, de unul singur?

La un gest al lui Morc, trupa sa de paria se alinie pe culme. Când se îndesiră prea tare, porniră să coboare în pădure, alergând în salturi spre torent, amestecaţi cu vegetaţia, ca un furnicar descoperit care îşi revărsa populaţia în jos pe coastele văii.

— Sunt toţi ai tăi, dacă îi vrei, Fergus! declamă Morc cu indiferenţă.

Paria erau de cinci ori mai numeroşi decât detaşamentul clanului Partholon. Urlau, răcneau insulte, scuipau şi îi blestemau pe oamenii lui Illan. Respectau însă ordinele lui Morc: să nu traverseze apa decât la comanda seniorului lor de război.

— Nu e aur, nu e luptă! continuă fomorianul. Tu ai aurul, eu – războinicii! Şi cum ce ai tu îl interesează şi pe Illan, hotărăşte cu cine rămâi! spuse ironic. Şi, Fergus… nu mă face să aştept toată ziua.

— Cine îmi garantează că nu ne faci bucăţi şi pe noi? replică pe loc nemedul.

— Nimeni. De altfel, ştii că eu n-am cuvânt. Nu-mi ţin

promisiunile, spuse Morc cu o sinceritate de prevăzut la el, punând la lucru încă o dată capacitatea sa rară de convingere. Dar prefer să am un războinic instruit, decât un vierme!

Vorbele sale acoperiră insultele şuierătoare ale lui Illan.

— Atât pot să-ţi spun: tu îmi eşti de folos viu, oamenii tăi îmi sunt de folos, aurul tău îmi e de folos. N-aş irosi timp, sânge şi sudoare, dacă n-ar fi aşa. Nu m-aş afla aici. Aş fi aşteptat mai întâi ca vărul tău să-şi sfârşească măcelul, şi pe urmă el ar fi avut aceeaşi soartă. De ce să muncesc de două ori?

Morc îşi desfăcu braţele. Drept în şaua calului său, urcat pe vârful unei stânci de pe celălalt mal al torentului, părea un orator desăvârşit şi convingător.

— Nu, Fergus. Pentru moment, nu m-am hotărât să-ţi fac vreun rău. O să afli fiecare lucru la timpul lui.

Arătând că pentru el rezultatul bătăliei era de la sine înţeles, îi demoraliză pe războinicii Partholon, care se făcuseră şi mai livizi la faţă.

Fergus îşi îngădui doar un singur gest: trimise pe unul din fiii săi pe urmele femeilor şi ale copiilor care abia se pierduseră prin pădure, ca să-i aducă înapoi. Apoi, singurul răspuns pe care îl dădu fu atacul furibund, plin de ură şi de răutate, pe care el însuşi îl dezlănţui împotriva acelor trădători.

Morc ridică braţul, iar Hodr şi Bave nu se mai osteniră să-i ţină. Armata de paria zdrenţăroşi şi greu mirositori se aruncă în apă, asaltându-i din celălalt flanc pe războinicii Partholon, prinşi la mijloc. În ochi li se citea foame de revanşă şi sete de răzbunare, dorinţa de a-şi dezlănţui furia pe care viaţa de marginalizaţi le-o stârnea împotriva celor care îi respinseseră, o poftă teribilă să-i jefuiască pe acei războinici, furând de la ei tot ce se putea fura: arme, platoşe şi apărători, haine. Adesea desculţi şi prost hrăniţi, paria nu aveau nici un fel de bunuri. Ar fi ucis şi ar fi rănit, dând lovitura fatală oricărui muribund, uneori numai ca să-l golească de tot ce avea. Morc le-o îngăduise: tot ce aveau să găsească era al lor.

Războinicii Partholon le citiră toate acestea în priviri. Acum era rândul lor să se gândească la moartea ce îi aştepta, cu îmbrăţişarea ei, peste câteva clipe.

Şi se întâmplă întocmai.

Donn, noul viteaz al partholonilor, arătă calităţi de căpitan, alcătuind un zid firav de scuturi, înţesat de suliţe, care rezistă la primul atac. În mijloc stăteau *Ri* Illan şi şoimarul său.

Acesta ridică antebraţul înmănuşat şi dădu păsării un ordin de atac. Ţinta era Morc.

Însă şoimul, dezorientat de toţi acei oameni, zăpăcit de bătălie, nesigur de o sarcină pe care nu o mai îndeplinise niciodată, îşi alese momentul cel mai nepotrivit pentru a-şi recăpăta libertatea. După cum ştia orice şoimar, chiar şi animalul cel mai generos ar fi ajuns să plece într-o zi şi să nu se mai întoarcă.

Zborul creaturii ce se îndepărta iute fu ultimul lucru pe care şoimarul îl văzu înainte ca o secure azvârlită de un nemed să i se prăvălească în ţeastă, stingându-i pentru totdeauna lumina vederii.

Lupta nu dură mult. Trosnetele scuturilor, urletele de durere, mirosul greu de sudoare şi sânge, amestecat cu acela al excrementelor din măruntaiele muribunzilor… Lucrurile luară o turnură rapidă.

Morc fu cel care hotărî asta. Îşi aminti una dintre învăţăturile lui Chicol. „Niciodată să nu pui prada cu spatele la zid. O să devină o fiară care nu mai are nimic de pierdut în faţa morţii. Şi o să lupte ca o furie. Mai bine deschide-i o cale de scăpare şi loveşte-o pe la spate.” Dădu oamenilor săi ordin să se desfăşoare, lăsând un spaţiu liber înspre pădure.

Leher şi Fergus înţeleseră de îndată de ce Illan şi Donn se retrăgeau în acea direcţie.

Cu ochi rătăciţi, detronatul *Ri* nemed se pregăti să-i urmărească pe cei care aveau să fugă prin breşă. Şi fu imediat urmat de cei mai credincioşi dintre ai săi.

Echilibrul de forţe era prea instabil. Morc ar fi putut să ia cu forţa aurul nemezilor, dar metalul preţios nu îi era singur

de folos. Dacă i-ar fi exterminat pe oamenii lui Fergus, ar fi slăbit şi rândurile turmei sale de paria. Acelaşi lucru era valabil şi pentru clanul Partholon. Avea nevoie, pentru lunga călătorie prin teritorii ostile ce îi aştepta, şi de săbii şi de braţe instruite. Fomorianul urlă, acoperind vacarmul, şi încercă să-l oprească pe Fergus, ţinându-l de braţ.

Acesta era atât de prins în sfânta nebunie a luptei, încât, pentru o clipă, Morc se temu să nu primească o lovitură aplicată automat, fără să fie recunoscut.

Nemedul mugi ceva ameninţător şi de neînţeles.

— Fergus! îl scutură Morc cu brutalitate. Fergus, avem nevoie de oameni! Cât mai mulţi! Cheamă-ţi înapoi mistreţii de luptă, nu ne putem îngădui să pierdem din ei! Lasă-l să se ducă pe iepurele de partholon! O să ai timp să-l hăcuieşti pe vărul tău! Fergus! insistă el.

Nemedul şovăia, cu mintea întunecată de violenţa oarbă.

— … Nu şi dacă vrei comorile din Inis Fail şi tot aurul şi belşugul ce stau sub ţinutul Prydain! urlă Morc.

Cu o încetineală exasperantă, cuvintele acelea îşi atinseră ţinta, iar bătrânul urs reacţionă. Porni să şuiere într-un fel anume şi să urle îndemnuri, chemându-şi oamenii înapoi, prin semnale bine-cunoscute de cei din *tuath*, ca să socotească pierderile.

Îmbibat de sânge, îşi recăpătă încet-încet controlul, rechemându-şi, parcă, spiritul înapoi, înlăuntrul trupului.

— Dacă mă vrei alături, atunci cred că va trebui să stăm de vorbă pe îndelete. Astă-seară, la foc, înainte să sărbătorim victoria.

Capitolul 9

Roua acoperea, ca nişte perle de argint, câmpia, dar în dimineaţa aceea, în vreme ce se ridica din culcuşul înjghebat în pripă, Cathbad nu se simţi prea înclinat către poezie.

— Umezeala asta blestemată o să-mi înţepenească într-o bună zi oasele!

Se arcui cu greutate, apăsându-şi şalele cu palmele.

— Acum chiar că nu mai pricep dacă ameţelile astea au de-a face cu previziunile mele de *faith* ori cu reumatismele, mormăi, îndreptându-se către un bolovan uriaş. Să vedem mai bine cum stăm cu vezica. La vârsta mea, sper ca măcar asta să meargă bine, dat fiind că nu mai am vederea de odinioară.

— Învăţătorule, dacă ţi se pare că vezica merge bine în funcţie de cum vezi, atunci fii atent ca vederea să-ţi fie cât mai bună… bolborosi Conan, încă somnoros.

Banan tropăi, dispărând după stânci în căutarea stăpânului său. Se auzi un geamăt de durere, iar porcul sălbatic reapăru în fugă, luat la şuturi de arhidruid.

Gwynedd îşi ţinu râsul, ca să nu-l ofenseze pe Cathbad; faţa i se lumină apoi, când Conan o strânse în braţe.

Erau cu toţii în picioare când pământul începu să tremure.

Cathbad ţâşni din spatele stâncii, blestemând şi aranjându-şi veşmântul de druid.

Alergară cu toţii spre un loc deschis, la adăpost de prăbuşiri. Influenţa pe care o avusese asupra lor dezastrul din Temair Luachra avea să-i urmărească mereu, aducând mereu cu sine teamă.

Owain fu primul care-l văzu şi dădu semnalul de alarmă.

Un mascul mare de zimbru se apropia în galop peste rarişte şi se îndrepta chiar către ei. Masa enormă în viteză, răsuflarea sa şi duruitul pe care îl producea le făcea pielea de gâscă.

Conan îi puse la adăpost pe copii, care, ca întotdeauna,

se supuseră nu fără proteste, urcând în vârful unui perete de piatră.

Zimbrul defilă prin faţa lor, la câţiva paşi distanţă, şi atunci înţeleseră mai bine ce se întâmplase. Animalul era mai îngrozit decât cei din faţa sa. Scotea mugete de durere, cu nările fremătând, cu pupilele dilatate, cu balele curgându-i din gură şi cu limba atârnând. Ar fi alergat mai departe, împins de o mână invizibilă, până când i s-ar fi spart inima.

Atârnat de pieptul animalului, legat cu mâinile de el, se zărea un om, acum doar un cadavru. Sforile din nervi de focă îl ţineau bine strâns de coarnele şi de grumazul animalului, iar poziţia nenaturală a încheieturilor arăta că puţine oase mai erau la locul lor. Într-un cuvânt, trupul fusese sfârtecat, iar asta şi pentru că uriaşul taur sălbatic nu făcea un mare efort ca să târască după el apendicele acela incomod; o mică jenă, nimic mai mult. Judecând după ce aveau înainte, animalul venea de departe, probabil după un larg periplu în goană prin satele învecinate. Bietul om fusese deci târât o zi întreagă, în vreme ce picioarele sale erau în permanenţă izbite de copitele în galop.

Conan intui că trebuia să fie vorba despre o pedeapsă, poate pentru a-şi aminti ceva ce omisese să mărturisească. Cercetă cu atenţie animalul, care acum alerga în cerc pe dinaintea lor, fixându-i mai întâi cu unul din ochii săi, plasaţi lateral, apoi cu celălalt; erau mari cât nişte mere. Părea să ceară ajutor, un ajutor imposibil de dat, întrucât nu arăta că ar fi avut de gând să stea pe loc.

Apoi Străinul înţelese.

Zimbrul înălţă coada, proiectă un jet de urină şi scoase un muget de durere, lăsând să se vadă cum cineva îl condamnase la acel supliciu, încătuşându-i în ramuri de arbust spinos, verzi încă, flexibile, pline de ţepi formidabili, părţile sensibile ce îi atârnau între crupe.

Din spatele micului grup de spectatori stupefiaţi veni o voce puternică, făcându-i pe toţi să se întoarcă.

— Veniţi în pace?

Cuvintele acelui dialect din sud se înţelegeau cu greu,

dar semnificaţia lor era limpede.

— Sunteţi voi cumva trimişii zeilor, pe care i-am invocat atât?

Bărbatul vorbea pe un ton liniştit, cu o siguranţă ce îi venea din avantajul poziţiei şi din superioritatea numerică.

Pentru prima dată în viaţa sa, Conan vedea un zimbru domesticit. Ba, mai mult, o turmă întreagă. Iar lucrul cel mai uimitor era felul în care un grup de războinici îi călărea – fără şa, cu nimic deosebit de felul obişnuit de a călări un cal. După părul brun-roşcat, zimbrul era dintr-o specie de taur sălbatic răspândit peste tot în Inis Fail şi în Inis Prydain. Stăpân absolut al pădurilor, începuse să fie vânat pentru carne. O vânătoare întotdeauna dificilă, dată fiind mărimea animalului. Dar, odată ucis, banchetul era asigurat pentru un sat întreg. Cea mai mică dintre acele bovine în faţa cărora se găsea grupul lui Conan făcea să pară mărunt până şi calul de tracţiune al lui Magmor.

Bărbatul – în mod evident căpetenia – era acoperit cu blănuri, dar, cu tot frigul, îşi arăta ostentativ braţele goale, musculoase, scoţând în evidenţă pielea pe care îşi incrustase numărul animalelor ucise, după obiceiul Primului Popor. Întinderea cicatricelor rituale era impresionantă – dârele se înmulţeau dinspre încheietura mâinii spre umăr. Războinicul avea o expresie prefăcut tristă şi paşnică, pe care i-o dădeau sprâncenele arcuite în jos.

Conan îşi promise din nou că n-avea să se lase înşelat. Foarte probabil, chiar el era autorul acelui supliciu continuu căruia îi căzuseră victime taurul şi jertfa umană.

— Venim în pace, confirmă Străinul.

— Sunteţi pe pământurile noastre. De ce?

Felul primitiv de a fi al acelui războinic, greutatea sa în exprimare dovedeau că acela era un *tuath* izolat, un clan care intra rareori în contact cu alte realităţi. Continuă fără intonaţie, nelăsând răgaz pentru răspuns:

— Puteţi să plecaţi imediat. Dar, dacă sunteţi trimişii zeilor, fiii noştri au nevoie de voi. Moartea şi frigurile ne lovesc cu perfidie.

După scenele la care fuseseră martori la Temair Luachra,

simţiră cu toţii, la acele cuvinte, un fior pe şira spinării.

Conan nu se lăsă intimidat. Încă nu era nimic lămurit. Faptul că acei copii sufereau era de neconceput. Învăţăturile în medicină primite la şcoala Mur Ollamhan ieşiră din nou la lumină. În sfârşit, gândul că nu va da înapoi dinaintea unei provocări birui.

— Nu om fi la fel de pricepuţi ca zeul vindecării Dian Cecht, dar putem să încercăm.

— Voi hotărâţi. Dar să nu daţi greş… Nu am mai suporta alte înfrângeri. Vedeţi aici ce au păţit şamanii care ne-au înşelat.

Arătă cu suliţa grea de bronz trupul nenorocitului care fusese târât prin sate. Îşi întoarse bizarul animal de călărie, invitându-i în chip vădit să-i urmeze, pe el şi pe războinicii săi.

— Numele meu e Naisi, fiul lui Usna. Ştiu că ieri aţi întâlnit deja femeile-lup, adăugă pe tonul cel mai natural din lume. Încă mai suferă după ciomăgeala voastră.

Dar, întrucât întorsese spatele grupului lui Conan, nu fu cu putinţă să-şi dea seama ce gânduri însoţeau acele cuvinte.

În vreme ce se abăteau de la drumul pe care o porniseră, Străinul şi ai săi desluşiră un huruit îndepărtat. Numai Conan se întoarse, dar fără să zărească totuşi ceva. Îl puse pe seama unei turme de cerbi roşii ori a unei cirezi de zimbri în galop. Nu văzu în semnalul acela un capriciu al sorţii care mişca din nou piesele pe tabla unde se juca partida sa personală de *fidcell.* Morc, Fergus şi grupul compact de paria şi nemezi, ce se iviseră în depărtare, se îndreptau hotărâţi către munţii Wicklow, luând-o înaintea lui *Eachtrannach*, care mărşăluia la trap spre copiii care aşteptau ajutorul lor. Treceau, practic, fără să-şi dea seama, unii pe lângă alţii.

Ajunseră în locul care trebuia să fie cea mai mare arie locuită din acel clan bizar şi fură primiţi de nişte feţe fascinate, peste măsură de uimite de noii vizitatori. Abundenţa de peşte şi carne de zimbru îi făcea să aibă un

aer înfloritor.

Satul era aşezat pe un promontoriu larg, care dădea spre ocean, de unde vântul venea, în rafale reci şi intermitente, să culce iarba salmastră. Spre miazăzi, teritoriul era mărginit de un lac salmastru adânc, situat ceva mai sus decât el şi de unde curgea un emisar ce se azvârlea în ocean de pe stâncărie, făcând un salt în hău. La mică distanţă în larg se ridica o insulă mare, negricioasă, acoperită de vegetaţie proaspătă, cel puţin judecând după arbuşti; nici un copac cu trunchiul înalt, de parcă natura şi-ar fi reluat de curând, după un mare incendiu, cursul firesc.

Nimeni nu părea să-l recunoască pe *Ard Righ* ori să fi auzit vreodată de el. La fel de mică importanţă dădeau veşmintelor sale şi rangului de arhidruid. Dar în colţul acela de lume, departe de tot şi de toate, stăruia prea multă tăcere şi încordare, moartea era o prezenţă grea, aproape palpabilă. Câţiva păstori mânau marea turmă de zimbri domestici; nimeni nu-i salută, nimeni nu-i primi cu aclamaţii, cu hidromel ori cu daruri. Ba, mai mult, cea mai mare parte a femeilor şi a copilaşilor alergară să se închidă în corturi. Zâmbetul cald şi irezistibil al lui Gwynedd, prezenţa în suită a celor trei copii şi a mistreţului – dintotdeauna un simbol benefic pentru orice celt – nu slujiră la nimic.

În îngrăditura grosolană a animalelor, un grup de păstori încerca inutil să biruie un zimbru prins de curând. Masculul sălbatic trebuia făcut impotent, apoi îmblânzit pentru călărie. Din gesturile lor pricepute, se vedea că aceea era o practică obişnuită pentru toţi bărbaţii. Însă cu o asemenea bestie aveau mai mult de furcă. Nu reuşeau să-l îngenuncheze trăgându-l de coarnele lungi, să-l arunce pe jos apăsându-i cu forţa braţelor muşchii grumazului şi apoi să-l lege. Nu fără să rişte să fie împunşi cu coarnele. Nu mai ştiau de unde să înceapă. Păreau nişte băieţei ce trebuiau să se vâre într-un rug încâlcit, plin de ţepi, ca să caute mure.

Lui Magmor îi luciră ochii.

Iar acest lucru nu-i scăpă lui Conan; nu se putea să nu

observi confruntarea aceea de forţe dintre om şi animal.

Servitorul îi adresă stăpânului o întrebare mută.

Străinul încuviinţă distrat, iar negrul schimbă direcţia trapului către îngrăditură, urmat îndeaproape de curiosul Banan.

Mintea lui *Eachtrannach* era absorbită de o problemă mai mare. De altfel, dacă oamenii aceia nu îi uciseseră încă, era aproape imposibil de închipuit că aveau să o facă acum. Aşadar, se puteau lipsi de prezenţa uriaşului de culoare. Coborî din şa dintr-un salt, în mijlocul micii comunităţi.

— Unde sunt copiii? întrebă, fără să mai piardă vremea.

Naisi se întoarse, plăcut surprins.

— Vrei să-i vezi mai întâi pe cei bolnavi sau ultimele cadavre? Poţi să te uiţi la ale copiilor mei, au murit ieri.

Conan îi aruncă maestrului său o privire întrebătoare.

— Ştiu de pe acum că o să faci o treabă bună, zise Cathbad, cu o indiferenţă destinsă – având darul previziunii, ştia deja cum avea să se termine.

— De acum, nu mai am nimic să te învăţ în privinţa asta.

În cortul cel mai impunător, întinşi cu faţa în sus pe o masă mare, aproape de marea vatră, se aflau copiii lui Naisi, un băiat şi o fată; păreau a fi fost de aceeaşi vârstă cu Owain şi cu Tyren. Conan se strădui să-şi învingă junghiul de durere, înaintă prin grupul de femei înlăcrimate şi cercetă trupurile acoperite de frunze şi flori potrivite anotimpului *Samhain.* Îi atinse pe copii şi îi simţi reci; răspândeau un miros ce îţi întorcea stomacul, pielea le era verzuie, iar zonele decadente prezentau pete de culoare roşie-violacee. Întoarse un trupuşor cu faţa în jos şi văzu că pe părţile sprijinite de planul de lemn – fese, umeri şi partea de sus a spatelui – nu erau pete. Întregul trup era rigid, pumnii strânşi, planta piciorului întinsă. Ridică pleoapele copilului şi îi văzu ochii opaci, uscaţi şi adânciţi în orbite. Simptomele erau clare, chiar dacă trecuseră deja două zile din momentul morţii, iar rigiditatea trupurilor le schimbase înfăţişarea.

Conan reuşi, nu fără efort, să se facă înţeles de Naisi.

— Unde i-aţi găsit şi unde fuseseră înainte?

Celălalt ridică din umeri, arătând spre răsărit.

— Pe lac. La pescuit. Toţi copiii se duc deseori acolo.

Străinul îşi frecă gânditor bărbia.

— Otrăvire? întrebă Cathbad, care tocmai intrase. Poate de la ciuperci?

— Cred că da. Vreo iarbă, apa… sau aşa ceva. Ceilalţi sunt bine toţi. Nici vorbă de epidemie! Nu e nici o urmă de friguri.

— Şi ceilalţi copii morţi au fost găsiţi acolo, adăugă Naisi.

— Au mâncat sau au băut ceva neobişnuit? Ierburi? Fructe? Ori au fost înţepaţi de insecte?

Căpetenia *tuathului* râse de întrebările lui Conan.

— Drept cine ne iei? Cunoaştem ciupercile şi fructele otrăvitoare!

Tot mai puţin convins, Străinul ieşi de acolo şi o porni cu paşi mari spre malul ferit de vânt al lacului, urmat imediat de un şir de copii şi adulţi. În timp ce mergea cu pas iute, continua să-i pună întrebări lui Naisi, singurul care părea să aibă darul vorbirii ori îndreptăţirea să şi-l folosească; de restul druizilor nu era nici urmă, iar pe şamani îi ucisese chiar căpetenia clanului.

— Numai copiii mor?

— Da. Într-un timp scurt. Adulţii nu se îmbolnăvesc. Doar…

Ezită.

— Doar…? insistă Conan.

— Un păstor, şovăi Naisi, încercând să se facă înţeles în limba sa. L-am găsit zăcând întins lângă zimbri. Mort, cu toată turma lui… De atunci, zeii ne-au oprit să mai mergem la lac, dar acum două zile doi dintre copiii mei n-au ascultat… Voiau să-i dăruiască peşte proaspăt mamei lor. Cel puţin aşa au spus înainte să plece pe ascuns.

Războinicul îşi plecă privirea.

Conan se opri dintr-odată, iar cei care-l urmau în şir se izbiră unii în alţii din cauza opririi bruşte.

Ajunseseră deja pe ţărm.

— Naisi, de câtă vreme s-a dezlănţuit mânia zeilor?

Bărbatului îi trebui o vreme până calculă numărul lunilor. Apoi îi răspunse lui Conan, adăugând:

— Am auzit huruitul, apoi pământul s-a cutremurat, în vreme ce spiritele ieşeau din mare şi din lac!

Naisi nu reuşi să-şi alunge teama superstiţioasă.

Altă lovitură în stomac.

Străinul căută privirea maestrului său.

— Ruina lui Temair Luachra… încuviinţă bătrânul.

— Se potriveşte, îl aprobă Conan. Naisi, înainte nu s-a mai întâmplat niciodată…

Nu apucă să-şi termine fraza. Printre strigăte alarmate, de spaimă, un băieţaş din lungul şir se lungise pe jos. Era unul dintre cei mai mici. După el, un altul se lăsă moale; şi se părea că era doar începutul.

Străinul fu cel mai iute; ajunse imediat lângă băiat şi îl luă în braţe. Pe când se apleca, îşi simţi deodată gâtul ars, de parcă mii de ace l-ar fi străpuns, şi aceeaşi arsură i se transmise la nas şi la ochi. Picioarele i se înmuiaseră şi erau gata să-i cedeze, privirea i se înceţoşă şi o căldură nefirească porni să-i urce spre cap. Se ridică, făcând un efort imens de voinţă, fără să lase din braţe copilul. Şi îşi primi răsplata. Odată ce se îndreptă, îşi veni din nou în fire. Atunci înţelese: strigă tuturor să-i ia pe copii în spinare ori în braţe şi să-i ţină în sus. Şi, fiindcă nu reuşea să se facă înţeles, le arătă cum.

Fugiră astfel către sat, unde vântul sufla nestingherit dinspre ocean, risipind orice boare înveninată trimisă de zeii lacului.

— I-am prins pe demonii voştri de coadă şi o să le-o strivim bine, pentru că vrem să ne dea înapoi spiritul acestui copil! rosti Cathbad cu voce tunătoare, imediat ce se întoarseră în sat, în cortul cel mare al căpeteniei.

În spatele său, înconjurat de un roi de oameni uimiţi, Conan îşi lipise gura de cea a băiatului care tocmai leşinase şi zăcea întins pe un culcuş de blănuri puricoase. Departe acum de scobitura lacului, micuţul începuse deja să-şi revină, în vreme ce Străinul săvârşea acelaşi gest care îi

readusese viaţa lui Aoife atunci când, la sfârşitul bătăliei cu *Eachtrannach*, fusese azvârlit în apă.

Micuţul îşi reveni, vomitând. Începu să se vaite, slăbit şi înspăimântat, ţinându-se de cap, ce îi părea umflat ca un stup plin de albine şi de miere. Mama lui alergă să-l îmbrăţişeze, sărutându-i mâinile lui *Eachtrannach.* Zâmbiră cu toţii, iar Naisi surâse şi el pentru prima oară de când îşi încrucişase drumul cu cel al lui Conan.

— Ai suflat viaţă în trupul lui! exclamă căpetenia *tuath*-ului zimbrilor.

— … Iar el mi-a dat înapoi prânzul lui!

Îşi privea neputincios veşmintele murdărite de vomă.

Oricât de ciudat ar părea, ceea ce urmă fu încercarea cea mai grea a zilei: Străinul şi bătrânul *ollamh drui* căutară să explice ce se petrecuse şi cum ar fi trebuit să se comporte Naisi şi ai săi pentru ca astfel de lucruri să nu se întâmple. Încercară să-l convingă că nu avea nimic de-a face cu zeii lor, dar totul era inutil. Naisi şi poporul său refuzau să accepte.

— N-au fost semne premonitorii. Dar pământul, când s-a zvârcolit până în măruntaie, a eliberat din fundul lacului nori de aer otrăvit…

— Nu are miros, îşi sprijini Cathbad elevul preferat. E lunecos ca un şarpe viclean şi aduce moartea făpturilor mai mărunte, pentru că sunt mai mici de înălţime. Nu ştim de ce, dar rămâne aproape de pământ, de parcă ar fi mai greu decât aerul curat!

— Păstorul pe care l-aţi găsit a făcut greşeala să se întindă lângă lac ca să doarmă. Îmi spuneţi că apele acelea au fost totdeauna limpezi, nu-l slăbi Străinul. Priviţi-le! Priviţi-le acum: sunt brune din cauza mocirlei! Şi sunt aşa din ziua aceea blestemată în care pământul s-a cutremurat atât de tare, că a pus în genunchi întreaga Temair Luachra şi pe poporul meu!

Conan nu-şi dădu seama că urlase.

— Vântul acela vine din adâncuri, ăsta e gândul meu şi al maestrului meu. Iese din apă şi coboară pe coastele muntelui, înşelător ca un animal la pândă în iarba înaltă.

— De fapt, vă sfătuim să vă mutaţi de aici, întări Cathbad. Şi încă iute!

Acele cuvinte dădură semnalul de început al unui mare sfat al bătrânilor clanului, ce ţinu mai multe zile; oamenii erau împărţiţi între respectul faţă de străini şi neajunsurile legate de nesiguranţa unui viitor în căutare de noi pământuri şi păşuni.

Pentru micul grup al lui Conan era un timp pierdut, imposibil de recuperat. Inutil, până la urmă, să caute să se sustragă de la îmbrăţişări şi alte gesturi de mulţumire, de la primirea darurilor şi de la sărbătoarea ce se ţinu în cinstea lor.

Timpul, spunea Cathbad, trecea fără întoarcere. Ca şi destinul. În schimb, pentru Morc şi Fergus, care câştigau teren şi zile în avans, el se scurgea în mod profitabil.

Capitolul 10

În clipa aceea, Morc se gândi la două lucruri deodată, cu o convingere ce îi străbătu fiecare fibră a trupului: făcuse bine că se apropiase de unul singur, ca să nu-l sperie pe eremit; apoi îşi aminti cuvintele lui Erin: „Bărbatul cu ochi violeţi nu e Conan!“.

Grosul războinicilor rămăsese ca ariergardă în vale, printre umbrele brazilor. De la liziera pădurii de conifere, Fergus îl întrebase pe fomorian, înainte de a se despărţi:

— Ce naiba ai de făcut sus, pe culme?

Şi făcuse un semn cu capul către frigul şi norii negri, puţin îmbietori, care, dacă s-ar mai fi înălţat, ar fi transformat burniţa în lapoviţă.

— Am de înşelat un om, tatăl duşmanului meu, îi răspunsese Morc. Iar, dacă greşesc, o să iau la şuturi un bătrân sălbatic, cu tot cu nebunia lui!

Pe munţii Wicklow căzuse deja prima zăpadă. Urma lui Morc, care se căţăra pe jos pe cărarea ce ducea la cortul solitar, era imediat ştearsă şi se închidea înapoia lui, ca o dâră de spumă pe mare, înghiţită de fulgii din ce în ce mai consistenţi pe măsură ce urca. Totul era alb şi cenuşiu, nici o altă culoare. Toate sunetele – paşii cadenţaţi ai bărbatului, răsuflarea sa grea de oboseală – erau înăbuşite şi se stingeau sub mantia imaculată. Numai şuierele vântului pătrundeau în timpane, ca tot atâtea ace muşcătoare de gheaţă. Morc privi în sus şi nu-i veni să-şi creadă ochilor: în pustietatea aceea geroasă un om părea că-l aştepta.

Stând drept pe culmea unui pinten stâncos, fără să bage în seamă vremea neprielnică, un om se contura pe cerul plumburiu, străbătut de nori mari, călători. Nemişcat, cu veşmintele, părul lung şi barba răvăşite de vânt, părea, văzut de jos, adevăratul şi singurul stăpân al acelui munte golaş şi dezolat.

Ridică privirea spre cer, iar zăpada care îi biciuia faţa îl

obligă să-şi strângă pleoapele. Întotdeauna avusese în minte acel moment pe un fundal de verde, într-o zi caldă, însorită. Ar fi trebuit să fie o întâlnire perfectă, şi, în schimb... Eremitul se scutură, strângând din umeri şi hrănind bucuria ce înmugurea într-însul. În fond, de unde ştia el care era voia zeilor? Cum ar fi putut un zdrenţăros solitar să le cunoască planul? Poate că tocmai aşa trebuia să se întâmple.

Aşteptase zeci de ani acea clipă. Întrebase zeii de sute de ori, prin tot atâtea divinaţii – şi toate se potriveau. Fusese altădată un druid puternic din Inis Prydain, iar acum îşi alesese viaţa aceea singuratică de ispăşire. După cele întâmplate soţiei sale, Badb, şi fiului lor, pe care şi-l doriseră atât, alesese să se izoleze de lume, conştient că n-ar fi putut nicidecum să stingă acea durere, ci îi va fi dat să o poarte pururi în suflet. Alesese un vârf stâncos de pe înălţimile muntelui Wicklow, în imediata apropiere a izvoarelor sacre Kesair, locul blestemat unde îşi pierduse orice urmă de afecţiune. Încă se mai simţea vinovat: n-ar fi trebuit, în urmă cu mulţi ani, să cedeze insistentelor lui Badb pentru acel pelerinaj la izvoare. Totul ar fi decurs altfel, iar ei ar mai fi fost şi acum o familie. Astfel că – îşi spunea el – trebuia să ispăşească.

Făcu câţiva paşi, ca să vadă mai limpede prin ninsoarea ce se făcea din ce în ce mai deasă. Şchiopăta ca apăsat de o vină mare. De fapt, purta în trup urmele suferinţelor din noaptea în care se născuse fiul său şi pe care o petrecuse într-un ger ce îi provocase degerătura. Luptase ca un războinic, el, care se declarase întotdeauna un om al păcii. Iar când fusese aproape sigur de biruinţă, fiul său, singurul rod al tandreţii sale care supravieţuise, îi fusese luat, răpit prin înşelăciune.

Însă divinaţiile vorbeau limpede. Iar acum, venise ziua. Cel care urca panta abruptă a muntelui purta cu el daruri magice; îl anunţau de la distanţă, încă înainte de a-l avea în faţă, atât de mare era puterea acestor comori. Văzuse în minte de mii de ori acel moment; şi atunci, de vreme ce – după cum spunea glasul mut al previziunilor – bărbatul

acela trebuia să fie fiul său, de ce nu simţea pornirea să-i alerge în întâmpinare? Să-l strângă în braţe?

Doar asta aşteptase atâta vreme, agăţându-se cu disperare de nădejdea ce i-o dădeau acele profeţii, singura cale de a-l regăsi pe nou-născutul căruia îi pierduse orice urmă.

Ultimii paşi fură cei mai anevoioşi pentru Morc. Ducea în spate lunga Suliţă a Izbânzii, făurită de Arias din *Metalul lui Danu,* învelită cu grijă în suluri de piele argăsită, dar îl rodea îndoiala. Dacă omul acela înalt către care se îndrepta era înarmat, nu ar fi avut timp să se apere.

Hotărî să rişte. Şi ajunse în faţa lui.

Fomorianul încercă o senzaţie mai zguduitoare decât cutremurul ce lovise Temair Luachra: în momentul acela Conan nu ştia că avea un tată încă în viaţă, în timp ce Morc avea certitudinea. Era el, fără nici o îndoială. Înaintea sa stătea imaginea fratelui său adoptiv, însă cu douăzeci de ani mai în vârstă. Atunci, mai mult ca oricând, îşi înnoi jurământul de a făptui înşelăciunea. Avea să se folosească a mia oară, cu toată fiinţa, de darul elocinţei; o abilitate care îi câştigase întotdeauna sprijinul nobililor şi al celor ce aveau puterea şi prin care ar fi fost capabil să-l convingă şi pe însuşi *Ard Righ.* Dar de ce bătrânul acela nu-l poftea înăuntru?

— Va veni un om, va veni singur. Şi va aduce cu el un dar, fură primele cuvinte pe care le rosti eremitul.

Morc îl privi bănuitor, aşa cum priveşti un bolnav mintal. Apoi mai observă ceva, încă şi mai uimitor: bătrânul acela din Prydain vorbea perfect şi dialectul din nord, din Inis Fail.

— Aşa vorbeşte profeţia.

Eremitul desfăcu braţele, uimit că el nu înţelesese.

Morc se minună, iar ochii i se deschiseră larg, în timp ce mintea sa lucra febril, rapid şi rece. Prin urmare, bătrânul acela aştepta un dar… Mulţumi sorţii pentru inspiraţia pe care i-o dăduse să vină singur şi să ia cu el suliţa. Întoarse, cu viclenie, acele vorbe împotriva celuilalt, slujindu-se de ele în jocul primejdios şi perfid în care intrase.

— În sfârşit, ai ajuns. Aşadar, tu eşti?

— Cine altcineva mai ştie de profeţie? Cine îţi mai aduce un asemenea dar? îl provocă umil, lăsând un genunchi în zăpadă şi întinzându-i marea suliţă. Eu sunt deci trimisul zeilor pe care îl aşteptai?

Bărbatul înalt desfăşură cu respect învelitorile, zâmbind celui mai tânăr din faţa sa. Privi obiectul cu respect, dar nu cu surprindere.

„Ştia deja la ce să se aştepte de la mine“, gândi Morc, neizbutind să-şi ascundă stupoarea.

— Nu aveam nici o îndoială. M-aş fi putut îndoi de alte lucruri…

Avea un ton sec, iar vocea îi era sigură, cu un timbru surprinzător. Când vorbi iarăşi, îl privi fix în ochi.

— … Dar nu de fiul meu.

Se îmbrăţişară, dar în inimile lor încercau sentimente diferite; bătrânul uită de toate, celălalt rămase peste măsură de uimit de acea declaraţie, iritat de sentimentul pe care îl arăta bătrânul, pătruns de frig şi cu singura dorinţă de a intra în cortul acela ca să se încălzească la foc.

Şi chiar în acel moment se întâmplă ceva neaşteptat: energia fu atât de mare, încât şi Morc reuşi să simtă căldura ce o emana îmbrăţişarea acelui druid bătrân. Iar o voce micuţă înăuntrul său îi şopti că nu era nevoie să-l ia cu forţa; bătrânul cu ochi violeţi l-ar fi urmat ca un căţeluş.

— Chipul tău… murmură bărbatul înalt cu o sinceră, paternă părere de rău, întinzând o mână pentru a-l atinge.

Morc răspunse, puţin prea grăbit:

— Semănăm cu tine la început, înainte ca un ticălos să mă desfigureze în duel!

În tăcerea gravă ce urmă, intrară în cortul rece, în care un focuşor obosit şi fumegos ardea chinuit. Adăpostul acela înjghebat nu avea înăuntru mare lucru, doar câteva lucruri, simple şi austere, cum se cuvenea unui eremit care lăsase în urmă lumea şi pe care nimic din cele materiale nu părea să-l intereseze.

— Numele meu e Demne Ban, începu afectuos, invitându-l să se aşeze şi oferindu-i puţină pâine uscată,

nuci şi miere.

— Înseamnă Cerbul Alb.

— Zic, mi-ai văzut părul?

Morc prinse din zbor ocazia.

— Dar tu l-ai văzut pe al meu? întrebă, făcând aluzie la cicatricea monstruoasă de pe craniu, pentru a justifica faptul că erau atât de diferiţi.

Bărbatul din Prydain aruncă o privire distrată spre comoara pe care o purta Morc. Cea mai mare stătea înaintea lui, în carne şi oase… Nu pierdu vremea. Trase la o parte o pânză aspră ţesută din urzici şi dezveli un obiect ce străluci în semiîntunericul însufleţit de licăririle, destul de slabe totuşi, ale tăciunilor.

— Cine s-ar gândi vreodată să vină aici să-l fure?! zâmbi el către cel pe care îl credea fiul său.

Cazanul era destul de mic. Fiind una dintre comorile din ţinutul său, Morc şi-l închipuia mai mare. Şi acesta, ca şi suliţa, avea o dimensiune modestă, arătând astfel că puterea unui obiect ori a unei persoane nu trebuiau judecate după aspect. Era, oricum, o mică, dar măiastră lucrare a vreunui străvechi *aes dana* celtic al Primului Popor. Făurit cu ciocanul în forma unei adâncituri şi placat cu argint, el înfăţişa scene de vânătoare şi alte fapte ce trebuiau puse pe seama divinităţilor Sidhe, ornate cu frunze de bronz, proeminenţe din aur şi intarsii cu forme inspirate din peisaje pădurene. Nu reuşi să-şi reprime un fior de respect: acela era Cazanul Abundenţei, recipientul magic, simbol al fertilităţii, în care zeul originar Dagda, Marele Părinte, făurea daruri şi hrană.

— Am ajuns un *Sendacht*, la vârsta înţelepciunii; şi nu în zadar. A meritat să aştept, însă acum Cetatea Sacră ne aşteaptă pe Inis Prydain! Profeţia vorbeşte limpede. Dacă vrem să dăm viaţă şi putere cazanului în mijlocul acelui templu, ar fi mai bine să nu mai pierdem vremea. Misiunea mea aici s-a încheiat.

Luat prin surprindere, Morc nu înţelese întru totul şi bâlbâi ceva nedesluşit.

Demne Ban ajunsese deja aproape de ieşire.

— Avem tot timpul să vorbim pe drum. Acum trebuie să plecăm.

Se îndepărtă şchiopătând prin zăpadă, cu legătura de pânză ce învelea cazanul legată în spinare. Nu se întoarse nici măcar ca să-şi ia ceva cu el.

— Demne Ban! îl ajunse vocea lui Morc, ce pătrundea când şi când printre fulgii imaculaţi. Nu mai ai nevoie de nimic?

Nu primi nici un răspuns, şi fu nevoit să se grăbească; înfăşură suliţa la loc în zdrenţe, şi-o puse pe umăr şi alergă să-l ajungă din urmă.

Ninsoarea se potoli pe măsură ce coborau în vale.

— Vino să-mi spui cum te cheamă… se auzi, ca de la o mare depărtare, vocea bătrânului druid, încălzită de bucuria aceea proaspătă ce i-o dădea regăsirea fiului, o fericire numită speranţă.

— Mă cheamă… începu fomorianul, fără să-şi facă iluzii. Mi-au spus Morc… tată, adăugă, mărind pasul.

Ajunse alături de el, tot mai convins că omul acela nu era nicidecum un nebun. Probabil un vizionar, dar lucid cum puţini mai văzuse, îndărătul vălului ochilor de culoarea asfinţitului, pe care Morc îi urâse dintotdeauna. Iar acel ultim gând îl trezi. Trebuia să-şi aducă mai des aminte, îşi spuse. Era tatăl celui mai mare duşman al său, cu acelaşi caracter şi, desigur, cu o putere enormă, ce tulbura mintea lui Morc. Rareori o fiinţă umană îi arătase atâta afecţiune; trebuia să fie atent. Putea fi vorba – bănui el – despre vreuna din înşelătoriile sale. Simpla lui vecinătate îl făcea să se simtă confuz. Şi se temea că ar fi putut face joc dublu. Căci – simţi o durere fizică atunci când o mărturisi, chiar şi doar pentru el însuşi – un asemenea tată îi plăcea.

Capitolul 11

Airemh care îi însoţise le spuse că se numeşte Goban. Părea mulţumit că fusese răsplătit cu câteva bucăţele de ambră şi cu o binecuvântare pentru rodnicie din partea puternicului arhidruid.

Cathbad înălţă ambele sprâncene. Ţăranul acela avea deja nouă copii, dar, după cum se vedea, nu îi ajungeau.

— Ce noroc să găsim pe drum o călăuză! Cum am fi ajuns până aici sus?

Bătrânul *ollamh drui* îşi strâmbă buzele, în vreme ce se bătea cu mâinile încrucişate peste umeri ca să se încălzească.

— Am făcut bine că am venit singuri, maestre, răspunse Conan.

Ninsoarea încetase, iar el se învârtea ca un apucat pe lângă adăpostul eremitului, când înăuntru, când afară. Fusese cât se poate de atent să nu şteargă urmele şi le dădea mereu ocol ca să le cerceteze. Părea împins de o energie inepuizabilă, mânat de dorinţa de a întâlni pe cineva în locul acela, acum părăsit fără speranţă, care să poată dezlega misterul vieţii sale.

Nu era greu de înţeles de ce, îşi spuse Cathbad.

De o vreme bună găsiseră urme proaspete de la o mulţime de cai şi oameni şi o porniseră după ele, lăsându-l pe Magmor în fundul văii, ca escortă pentru Gwynedd şi pentru copii. Mai întâi, prin noroi, până la liziera pădurii; apoi unul dintre ei se despărţea de grup. În punctul acela întâlniseră două şiruri de paşi ce veneau în jos pe munte, coborând de pe cărare. Pe măsură ce Conan, Cathbad şi *airemh* urcau, erau tot mai uşor de descifrat, fiindcă ninsoarea încetase la puţin timp după ce acele două persoane coborâseră de-a lungul cărării, iar urmele lor îngheţaseră aşa cum se găseau.

— Am avut noroc cu urmele astea şi cu zăpada…

— Nu te grăbi, oftă bătrânul, sceptic.

— Sunt vechi de câteva zile, nu mai mult, fu de părere

Conan.

Goban îl aprobă:

— Cai şi războinici, cu multe femei înarmate şi sclave. Tâlhari, stăpâne, spuse el respectuos, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre cel pe care îl avea înaintea sa. Veşmintele, purtarea, sabia şi escorta unui asemenea druid erau arhisuficiente pentru a-l plasa cel puţin în rândurile stăpânilor.

— Paria fără pământ. Au trecut în turmă şi nu s-au oprit decât o noapte. Mergeau către miazăzi, spre mare. Au lăsat în pădure resturi… şi putoarea lor. Când cumnatul meu a prins de veste că veneau, am fugit cu familiile înainte să ajungă ei, spre mijlocul desişurilor, unde avem un refugiu. Cunoaştem pădurile astea dintotdeauna. Atât de bine că sunt ca un bârlog al nostru…

Rămase o clipă pe gânduri, scărpinându-şi bărbia.

— Ceva nu era în regulă, spunea una dintre soţiile mele, acu', dacă mă gândesc…

Şovăi; făcu iarăşi o pauză, ţinându-i pe Conan şi pe Cathbad pe jar. „Pesemne că a prins gustul recompenselor", reflectă Străinul ironic.

— Da, aşa e. Printre ei erau şi războinici mai bine îmbrăcaţi. Nobili, poate. Cu familiile lor. Ciudat, mi-a spus soţia cea mai tânără…

— Mare lucru nasul femeilor atunci când se bagă în locul potrivit, îl încurajă arhidruidul. Bravo, Goban. E bine totdeauna să ai una cu tine pe când celelalte sunt gravide. Nu se ştie niciodată.

— Nobilii aceia erau călări şi aveau scut şi coifuri murdare de sânge. Labele pictate ori proaspăt tăiate erau toate de urs!

Încă o bucată de ambră dispăru iute sub tunica ţăranului, în vreme ce Conan schimba o privire pătrunzătoare, plină de înţeles, cu maestrul său.

— Sunt din clanul Nemed, îi lăsă cu gura căscată bărbatul din sud.

— Dar tu cum de ştii?

Goban le arătă mâna stângă, cu degetul mic amputat.

— Sclav. Eram un sclav al neamului Partholon. Am fost ani buni, înainte să fug. Acolo am învăţat limba voastră din nord.

Conan se întoarse pentru a mia oară ca să cerceteze cu luare-aminte urmele, aşezat pe călcâie, în poziţia specifică a celţilor. Se aplecă şi mai mult asupra urmelor: părea că vrea de-a dreptul să le adulmece.

Cathbad îi cunoştea bine îndârjirea. Era furie. Mânie surdă din pricina prăzii care i se furase chiar de sub nas.

— N-o să fie nevoie să ne întoarcem să căutăm comori în nord, lângă Uisce Uasal, spuse, ridicându-se. Cineva ne-a făcut o favoare: comorile erau deja aici... Ori, mai bine zis, au trecut pe aici. În cenuşa de pe jos, lângă cămin, e adâncitura lăsată de un obiect rotund, mare şi cu fundul neted. Aşadar, nu un scut...

— Cazanul? puse *ollamh drui* întrebarea aşteptată.

Conan încuviinţă.

— Afară, în zăpadă, e urma unei suliţe.

— S-a întâmplat doar că am ajuns târziu. Fiindcă cineva a fost mai iute decât noi.

— Mi-e frică să mă gândesc despre cine ar fi vorba.

— L-am subapreciat.

— Eşti sigur că e unul singur? insistă Conan. După descriere, Fergus e cel care îi conduce pe nemezi... Dar paria?

Învăţăcel şi maestru evitară să se privească în faţă. Ambii se temeau de acelaşi lucru: în mod spontan, se gândiseră amândoi la acelaşi nume şi la măcelul de pe Insula de sub Mare.

Conan făcu cale întoarsă.

— Oricum, nu l-au ucis. Poate l-au luat cu forţa. Dar nici asta nu-mi vine să cred. N-ar fi urcat unul singur. Pe când, după urme, unul singur a urcat, şi doi au coborât pe cărare, constată cu o umbră de amărăciune, simţind totodată trădare şi deziluzie. Amândoi duc ceva. Iar cel care s-a alăturat... şchioapătă. Urmele sunt totdeauna mai adânci pe aceeaşi parte şi sunt întipărite strâmb. Trebuie să fie eremitul, fiindcă urmele celui care a urcat singur nu sunt

ale unui şchiop.

— Da, e nebunul! încuviinţă *airemh*, ca trezit în clipa aceea dintr-o lungă şi moleşită aşteptare. Păr lung şi alb. Înalt. Nu ştiu să spun mai multe; n-a mai lăsat niciodată pe nimeni să se apropie. Umblau zvonuri că era cufundat în magie până la gât; şi în treburile astea nu-şi prea bagă nimeni nasul!

De această dată, Goban aşteptă în zadar altă recompensă.

Cathbad, după ştiinţa lui, îi ştia pe aproape toţi druizii, şamanii şi vrăjitorii din Inis Fail, dar acel lup singuratic îi scăpa.

— Numele lui era Demne Ban.

Airemh făcu, instinctiv, o ultimă tentativă de a smulge o altă recompensă.

De data aceasta, o obţinu de la Cathbad; însă cuvintele sale avură efectul unui pietroi aruncat într-o baltă liniştită.

— Cerbul Alb… murmură din vârful buzelor *Eachtrannach.*

Amintirea bătrânului cerb alb care îi apărea, de luni şi luni de zile, după apus ori în inima nopţii îi tăie răsuflarea.

— Toate arată mai bine când ai burta plină! începu Pwyll, masându-şi stomacul demonstrativ, după ce devorase o friptură întreagă de prepeliţă, mare, albă, chiar în zorii zilei, doar aşa, de fanfaronadă.

Iar pentru asta se părea că o anume persoană era de vină.

— Bine ai zis, frate! îi trase Owain, aprobator, o palmă zdravănă peste umăr.

Satisfacţia lui Pwyll fu atât de mare, încât se revărsă într-o privire plină de bunăvoinţă către Tyren, care, ca o veritabilă cochetă ce era, îşi ascunse stânjeneala în spatele unui zâmbet de plăcere.

Conan trecu pe lângă Pwyll, îi zburli chica blondă şi se sui pe cal. O porniră cu toţii în şir, îndreptându-se spre mare şi lăsând munţii Wicklow în urmă. Erau senini, atât cât pot fi nişte rătăcitori ce urmăresc un vis. Aveau înaintea lor

ziua întreagă, o zi care, ca şi celelalte ce aveau să urmeze, le-ar fi putut schimba vieţile.

„...În bine, dacă aveţi noroc. Altfel, în rău”, părea să spună figura lui Magmor. Era tăcut şi absorbit în gânduri.

Cathbad râse în sinea lui.

— Ţinta noastră îmi aduce aminte de o veche ghicitoare: care e singurul lucru din lume care, dacă îl găureşti, se umple? E din timpurile când îmi trăiam *Macdacht*, de pe vremea copilăriei mele, hohoti el.

— Adică demult, demult de tot, maestre, îl împunse Pwyll, fără să se întoarcă; primi, drept răspuns, o privire ce l-ar fi trăsnit de-a dreptul.

Abia se despărţiseră de *airemh*, apucând-o pe alt drum, după ce luaseră prima masă a zilei împreună cu el. După indicaţiile lui Goban, aveau să ajungă, mergând în ritm susţinut, la punctul de trecere în Inis Prydain în zorii zilei următoare. Omul le dăduse detalii cât se poate de exacte.

Toţi îl crezuseră.

Toţi, în afară de Magmor.

La prima ocazie ce se ivi în timpul călătoriei, le atrase atenţia lui Conan şi lui Cathbad, îi luă deoparte şi începu să le împărtăşească temerile lui.

— Ce te face să fii bănuitor? se alarmă Străinul.

Rosti de două ori mai atent cuvintele, cu grijă, ca Magmor să le înţeleagă bine şi să poată cântări răspunsul.

— *Nu s-a dus înspre răsărit, unde zicea că locuieşte...* vorbi uriaşul prin gesturi, aşa cum îl învăţase Gwynedd.

— Şi îl bănuieşti pe Goban numai fiindcă nu s-a dus întins către casă?

— Magmor, acel *airemh* are traista de sub tunică plină de recompense. Vrei să se întoarcă imediat la nevestele lui? îl apostrofă arhidruidul. S-o fi dus s-o ascundă înainte ca femeile lui să-l uşureze de ea în somn! Cum să le dea lor tot?

Deloc convins, negrul îşi scutură căpăţâna lucioasă şi cheală.

— *Şi câţi ţărani care nu fac ce ar trebui, care au mâinile fine...*

Îşi dădea seama că nu trebuia să greşească; trase zgomotos aer pe nasul spart în vreo bătălie, luându-şi curaj.

— ... şi vorbesc corect limba voastră credeţi că sunt pe aici, la luni de zile călare distanţă de clanul Partholon?

Urmă o clipă lungă, în care învăţăcelul şi maestrul se priviră stânjeniţi, în faţa lecţiei pe care tocmai o primiseră. Hotărâră apoi să asculte de el.

Conan fremăta din cauza întârzierii la care îi obligau toate acele precauţii, dar, aşa cum spunea Cathbad: „Mai bine mai târziu şi în viaţă decât hăcuiţi ca nişte porci la frigare”.

Îi lăsară pe bătrânul *ollamh*, pe Gwynedd şi pe copii într-un adăpost din inima unei păduri de arini, frasini şi ulmi, o apucară pe altă cale, ce străbătea un promontoriu plat care înainta în ocean şi, de pe înălţimea la care ajunseră fără să fie observaţi… îi zăriră.

Văzură o mulţime de războinici înarmaţi, în aşteptare, postaţi în dreapta lor, ceva mai jos, printre stâncile ce se înălţau deasupra locului pe care falsul *airemh* îl indicase pentru traversare.

Străinul recunoscu că se înşelase. Agerimea bărbatului de culoare, retras, care îi stătea alături şi căruia nu-i scăpa aproape nimic, îl uimi din nou. Chiar dacă ar fi trebuit de mult să înceteze să se mai mire de capacităţile acelui tovarăş de încredere.

Războinicii erau doar o ariergardă, dar suficienţi cât să spulbere micul grup al lui Conan. Iar de vreo ambarcaţiune, nici urmă. Apoi, suspiciunea deveni certitudine când Străinul îl zări în mijlocul lor pe fratele său vitreg. Totul în jurul său porni să se mişte, de parcă pământul ar fi început să se rotească înnebunit, iar realitatea şi-ar fi arătat adevărata faţă. Încă o dată îşi spuse că era un prost fiindcă nu ţinuse seamă de semnalele ascunse printre cutele aparenţei. Cum ar fi putut să spere că Morc nu se avântase, avid, pe urmele lor?

Conan trimise un urlet în vale. Zări chipurile îndepărtate ale duşmanilor săi cum se întorceau în sus şi îşi dori ca ei să aibă vederea suficient de bună încât să li se întipărească

bine în minte imaginea zâmbetului său neruşinat în vreme ce înălţa spre cer, ca pe o ameninţare divină, *Lama lui Danu.*

Capitolul 12

Pe Morc, postat printre stâncile râpei, îl mistuia nerăbdarea aşteptării. Tăcerea era întreruptă doar de sunetul ritmic al valurilor ce se spărgeau de pietre, de şuierul rece al vântului de *Samhain* şi de strigătul spart al câtorva pescăruşi înfometaţi. Falsul *airemh* pe care îl trimisese la Conan ca purtător al unei salvări iluzorii se alăturase din nou grupului de ariergardă. Morc rânji ca un lup: chiar dacă Goban nu recunoştea, el era sigur că ascunsese recompensa primită de la Conan. Morc cunoştea mult prea bine înclinaţia – o calitate discutabilă – către mărinimie a fratelui său vitreg, precum şi privirea plină de prefăcătorie a iscoadei pe care i-o trimisese pe urme.

Goban jura – minţind, de altfel – că reuşise întru totul; şi, nu în ultimul rând, trase minciuna cea mai mare: faptul că îi atrăsese pe Străin şi pe ai săi în ambuscada ce stătea să înceapă. Ca să înlăture orice suspiciune şi să ajungă la Morc – explică el – făcuse un ocol larg cu calul, distrăgând micul grup al lui *Eachtrannach.*

Morc era de mult sigur că Străinul şi ai săi ar fi luat aceeaşi direcţie, către munţii Wicklow. Şi-ar fi dat mâna dreaptă ca să-l poată aştepta şi să-l facă bucăţi la Kesair. Dar era vorba despre o întreprindere imposibil de dus la bun sfârşit fără ca Demne Ban să-l zărească şi să recunoască în el pe propriul fiu. Şi atunci nu ar mai fi reuşit să-l convingă să colaboreze scoţând din Cazanul Abundenţei toate bogăţiile şi făcând să lucreze în mod deplin magia pe care doar bătrânul druid ştia să o pună în practică. Fomorianul cheltuise destulă osteneală şi sudoare pe Insula de sub Mare, când trebuise să scuipe sânge ca să stoarcă o brumă de secrete de la atâţia înţelepţi. Demne Ban nu era omul compromisurilor; lui Morc nu-i trebuise mult ca să înţeleagă. Bătrânul aşteptase o viaţă reîntâlnirea cu fiul lui; dacă i-ar fi fost ucis sub propriii ochi, s-ar fi dat el însuşi morţii, lăsându-şi călăul cu un cadavru inutil în braţe.

Morc îl trimisese înainte pe Fergus cu grosul oamenilor

săi. Nu-l voia să-i stea în picioare şi, mai ales, nu-l voia acolo pe Demne Ban. Nu putea risca să-l recunoască pe Conan. Ordonă să fie escortat înainte, spre Cetatea Sacră, câştigând astfel timp, înainte ca sezonul furtunilor de zăpadă să se abată inexorabil prin acele locuri şi să-i blocheze.

Deja trebuise să suporte ca Demne Ban să digere, cu surpriză, dar şi cu dispreţ, impactul cu mizera turmă de paria pe care Morc – fiul său – o comanda. Bătrânul îi aruncase fomorianului o privire mută, ce conţinea o sumedenie de întrebări, apoi îşi îngăduise să ridice din umeri:

— În fine, măcar avem escortă!

Prezenţa lui Fergus, a lui Leher şi a nemezilor nu îmbunătăţise cu nimic situaţia. Aşadar, de Conan chiar nu avea nevoie acum.

Un strigăt îl distrase de la gândurile sale. Unul dintre paria arăta, vociferând tare, spre culmea îndepărtată a promontoriului. Stând drept în şa, duşmanul său dintotdeauna înălţa, în vântul ce venea dinspre ocean, Sabia Sacră, *Danu Claideb*, bătându-şi joc de el, cu surâsul triumfător al celui mai tare. Prea departe ca să-l ajungă.

Ura se revărsă nestăvilită. Se întoarse cu zvâcnetul scorpionului în atac.

— Te-au urmărit! Imbecilule, fiu de scroafă…

Morc scrâşni din dinţi, în vreme ce lovea orbeşte cu sabia, aceeaşi care ar fi trebuit să-l execute pe Străin. Orbit de furie, îşi descărcă mânia pe Goban. Îl lovea pe el, dar era ca şi cum ar fi lăsat răni în trupul lui Conan, care îl făcuse ridicol încă o dată în faţa oamenilor săi, punându-i sub semnul întrebării respectul şi puterea.

Iscoada căuta, inutil, să fugă, să dea înapoi pentru a se sustrage furiei lui Morc, pară prima lovitură, apoi pe a doua, fără a îndrăzni să se răzvrătească. Implora şi plângea înaintea stăpânului, până când Hodr ajunse în spatele lui şi îl seceră, făcându-l să cadă în genunchi. Bucăţile de ambră primite ca recompensă de la Conan alunecară de sub tunică, rostogolindu-se pe jos.

— Nu am obiceiul să-i însemn pentru totdeauna pe sclavii mei. E o sarcină pe care o las pe seama servitorilor! Cu tine însă o să fac o excepţie.

Morc făcuse spume la gură.

— Nu vreau să te fac să ajungi la strămoşii tăi bastarzi, trecându-te prin tăişul sabiei. Ar fi prea simplu pentru tine!

Ochii săi erau oglinda nebuniei. Până şi Hodr se retrase puţin.

— O să te fac să putrezeşti cu mine! urlă Morc aiurând, fără să-l mai vadă.

Ridică sabia şi îi reteză din rădăcină urechea stângă.

Victima ţipă, căutând să-şi ridice o mână şi să-şi acopere rana.

— Va trebui să mă slujeşti în viaţa asta şi în celelalte! urmă Morc, aplicându-i o altă lovitură, care îi smulse şi urechea dreaptă.

Alt urlet de durere.

— Va trebui să-mi redai onoarea pe care am pierdut-o, din pricina ta, înaintea oamenilor mei, strigă în continuare ca în delir, învârtindu-se în jurul lui.

Trimise apoi încă o lovitură, care îi reteză vârful nasului, lăsându-l cu două flori absurde în mijlocul feţei, acoperite imediat de jeturi de sânge.

Goban căzu la pământ cu faţa în jos.

— Dar pentru asta trebuie să fiu sigur că nu mă înjunghii prin spate. Va trebui să te aduc în stare să ai întotdeauna nevoie de mine şi de ceilalţi, să nu poţi fugi, să fii legat de mine pentru toată viaţa, mârâi fomorianul, încă însetat de răzbunare.

Lovi gamba lui Goban, fracturându-i osul cu lama sabiei. Apoi, fără să audă urletele sfâşietoare ale victimei sale, repetă gestul, zdrobindu-i femurul şi lăsându-l şchiop pentru totdeauna.

— Oblojiţi-i rana şi vindecaţi-l! O să vină cu noi! Trebuie să rămână un biet şchiop! Să trăiască! le aruncă alor săi înainte de a-l ameninţa încă o dată pe informator: Şi adu-ţi aminte să-mi zâmbeşti ori de câte ori te apropii de mine. Fiindcă ai noroc că nu ţi-am rezervat o soartă şi mai rea!

Pot să fac din tine ce vreau! Nu-mi pasă dacă te târăşti sau umbli. Să nu uiţi asta niciodată!

Îi întoarse spatele, cu mâinile în şolduri, pierdut deja în gânduri avide numai de răzbunare împotriva lui Conan.

Morc procedase bine trimiţând un trădător, dar greşise când alesese omul. Arta războiului era o plăcere pentru fostul *Ri* din Toraigh. Până într-acolo încât perfecţionase toate învăţăturile primite de la Chicol Grinchenchos. La fiecare mutare în masă a turmei sale de războinici, trimitea observatori să meargă în avangardă şi în ariergardă, pe lângă cercetaşii experimentaţi din laturile coloanei. Şi chiar unul dintre aceştia fu cel care zări la mare depărtare silueta inconfundabilă a lui Magmor. La gândul că fratele său vitreg adoptiv era atât de aproape, Morc simţise un junghi în inimă. Turma sa era mult mai numeroasă şi alungase cu greu ideea de a năvăli asupra lui şi de a-l termina. Însă Conan părea escortat de o mulţime de războinici din tribul zimbrilor, clan pe care Morc căuta întotdeauna să-l ocolească, după ce fusese prevenit cât erau de periculoşi. Aleseseră, în cele din urmă, să-i evite, făcând un ocol larg. Apoi, în sufletul nobilului fomorian, satisfacţia luase locul surprizei: îşi dăduse seama că era în avantaj faţă de Conan, urma să ajungă la Kesair înaintea lui şi să-i sufle prada atât de importantă pentru Străin. În plus, avea deja în minte un plan ca să-l facă să cadă într-o altă capcană.

Ideea aceea însă tocmai eşuase. Morc blestemă printre dinţi, acoperind gemetele de durere ale nefericitului de la picioarele sale; mintea lui era în altă parte, nepăsătoare faţă de soarta lui Goban. Îl privi, fără să-l vadă, cum plângea, îmbibat în propriul său sânge. Morc începu să zâmbească, tot mai vesel: tocmai descoperise mijlocul potrivit pentru a-l face pe Conan să-şi înghită batjocura.

— Să ieşim din pădurea asta nenorocită! porunci grupului din ariergardă. Mâine, înainte de răsăritul soarelui, trebuie să fim în punctul unde ambarcaţiunile pe care le-am plătit pentru Fergus, oamenii lui şi bătrânul nebun o să se întoarcă să ne ia ca să traversăm râul Prydain…

Hodr şi Bave îi puseră pe ceilalţi în mişcare.

— *Eachtrannach* greşeşte iarăşi, dacă îşi închipuie că şi-a bătut joc de mine, ridică Morc glasul, ca să se impună în faţa căpitanilor săi.

— Imediat ce ajungem la Prydain, o să ardem ambarcaţiunile barcagiilor care urmează să se întoarcă la Inis Fail! Conan o să trebuiască să se descurce înot, chicoti, înveselit de imposibilitatea ca aşa ceva să se întâmple. Aici e punctul cel mai îngust al braţului de mare care ne desparte de Inis Prydain. Dacă distrugem toate mijloacele de traversare din zonă, îl lăsăm în noroi până la gât! Fiindcă am aflat că bărcile cele mai apropiate sunt la zile întregi de drum spre miazăzi, de-a lungul coastei, acolo unde distanţa dintre Inis Fail şi Prydain se micşorează!

Râse cu neruşinare, lăsă în urmă sughiţurile disperate ale lui Goban şi, dând pinteni calului, alergă să se pună în fruntea şirului. Violenţă şi distrugere, flăcări şi moarte îl aşteptau în micile grupuri de corturi ce punctau coasta; iar el era nerăbdător să înceapă lucrul.

Capitolul 13

Cerul se limpezea, dar frigul ce sufla dinspre ocean nu lăsa dubii. Era, cu siguranţă, vorba de o scurtă pauză înainte să se pornească furtunile de zăpadă ce loveau fără milă în acea perioadă. Era încă departe sezonul *Imbolc*, perioada când oile începeau să alăpteze. Aşadar, trebuia să se grăbească. Riscau să rămână blocaţi în Inis Fail până târziu, în primăvară, în vreme ce Morc şi Fergus câştigau bătălia împotriva timpului, ajungând la Cetatea Sacră şi având în mână puterea lui Demne Ban.

Conan scrută orizontul de pe o înălţime. Avea de acum în spate masivul Wicklow; înainte se întindeau golfuri şi sate de pescari pradă flăcărilor. Nici urmă de bărci întregi.

Fu de două ori mai greu să reziste sentimentului neplăcut ce îl încerca, să refuze să creadă că era teribil de greu să găsească o soluţie astfel încât să nu fie chiar totul pierdut. Începu atunci peregrinarea către sud, de-a lungul braţului larg al mării ce despărţea cele două ţinuturi. Câteodată, în zilele senine, dacă urcai pe culmile înalte ale stâncăriei, puteai zări coasta, care, de fapt, nici nu era la distanţă aşa de mare de Inis Prydain.

— Atât de aproape, şi totuşi atât de departe, suspina Tyren.

Zile întregi întâlniseră sate jefuite de oamenii lui Morc. Când sosea micul grup al lui Conan, bieţii oameni fugeau să se ascundă, de teama altor pedepse. În alte situaţii, echilibrul de forţe era inversat, iar Străinul şi ai săi trebuiau să facă un ocol larg, la mare distanţă de coastă, ca să se poată feri de locuitori, unii mai războinici decât alţii, care, bine aprovizionaţi cu pietroaie, se înarmaseră pentru apărare.

— N-avem ce face, îşi scutură Conan coama lungă, cu creastă neagră. Trebuie să rezistăm până găsim primul barcagiu care n-a căzut victimă oamenilor fratelui meu. Şi care, fireşte, să fie dispus să ne ducă dincolo de braţul de mare… Problema e că acele două pământuri se

îndepărtează tot mai mult unul de altul. N-o să găsim niciodată pe cineva atât de prost încât să se pună să traverseze o apă atât de mare! Va trebui să ne continuăm drumul spre sud, cu speranţa că se va îngusta atât de mult, încât vreun barcagiu să se fi gândit să profite de comerţul ce iese de aici…

Întorcându-se spre ai săi, văzu feţe descurajate şi chipuri slăbite, ce sugerau un singur gând: odihnă. Până şi Banan luase poziţia şezând; nu îl mai văzuseră niciodată aşa. Bunul-simţ îi spunea să ceară adăpost într-un sat, graţie mijlocirii puternicului arhidruid, ca să petreacă acolo sezonul urât de iarnă şi să mai pună ceva carne pe oase după călătoria aceea extenuantă.

Conan ştia bine asta, şi totuşi dădu pinteni calului, printre suspine de suferinţă. Un singur lucru rămăsese cu adevărat plăcut: vremea fusese încă îngăduitoare cu ei în ultimele zile, blândă şi fără ploi, cum nu se întâmpla de obicei în acea perioadă a anului – ca un dar al zeilor mişcaţi de compasiune. Era limpede că nu avea să mai dureze mult. Trebuia să se pregătească pentru furtunile de zăpadă ce coborau dinspre munţi şi aveau să-i învingă, făcând, în cele din urmă, drumul impracticabil, iar traversarea, o idee nebunească. Nimeni încă nu ştia când avea să se întâmple asta, dar în clipa aceea Morc şi Fergus aveau să câştige partida. Numai gândul acela obsedant îl împingea pe Conan să nu se oprească.

Ultimul sat din drumul lor se dovedise o problemă greu de rezolvat. Atacat şi jefuit de Morc şi de ai săi paria, semăna, în momentul acela, mai mult cu o grămadă de movile tombale decât cu o grupare de corturi sărăcăcioase de pescari ce priveau spre unul dintre numeroasele golfuri, identice între ele. Locuitorii însă fugiseră acum să se pună la adăpost, burduşiţi cu arme şi cu ură. Ca atare, chiar pe când se lăsa noaptea, Conan cu ai săi trebuiră să facă o deviaţie largă spre interior. Întunericul îi luase prin surprindere, astfel că tabăra – foarte improvizată, de altfel – şi-o făcuseră într-o râpă ce semăna bine cu o grotă diformă în mijlocul unui pâlc de stejari şi frasini. Se găseau aproape

în câmp deschis şi atât de îngrijoraţi din pricina oamenilor din satele apropiate, încât stabiliseră schimburi de veghe pentru noapte.

Conan fu primul; era negru la faţă, iar gândurile i se îndreptau stăruitor spre timpul ce se scurgea implacabil, fără întoarcere. Nu reuşea să-şi găsească liniştea, nicidecum să adoarmă. Înţelesese că era prea târziu şi că pierduseră ultima şansă de a ajunge la Prydain.

În dimineaţa următoare, amorţiţi, somnoroşi, înfometaţi din pricina vânatului din ce în ce mai rar acum, în ultimele zile de *Samhain*, o porniră din nou spre coastă, încordaţi şi tăcuţi cu toţii.

În acele clipe, lui Conan i se confirmă că situaţia era definitiv pierdută. Îi fu de ajuns să ridice privirea spre cer ca să vadă înaintând dinspre mare, la linia orizontului, exact ce se temea cel mai tare că avea să vadă: un front compact de vânt îngheţat şi nori negri, grei de furtună, umflaţi ca nişte scroafe ce stau să fete. Ceva mai târziu, după ce trecură de piscul ultimului deal ce îi despărţea de golf, se simţi de-a dreptul copleşit: întregul *tuath* al unui *crannog* mare de barăci ridicate pe un litoral noroios alerga în masă către Străin şi ai săi. Îi zări de la distanţă cum se avântau în atac, bărbaţi şi femei, bătrâni şi copii, unii cu arme obişnuite, alţii cu diferite unelte, dintre cele mai nepotrivite.

Conan întoarse caii; erau constrânşi să-ţi cheltuiască ultimele rezerve de energie într-o retragere precipitată.

Gwynedd fu cea care, cu braţul său, îl opri pe acela al bărbatului ei. Vorbi cu un glas inexpresiv, de om ajuns la capătul puterilor, obosit să tot fugă:

— E ceva putred aici, spuse, fixându-i pe atacatorii ce se apropiau din ce în ce mai mult. Nu mergi la luptă cu poveri în spinare şi cu copiii de poale.

Se opriră cu toţii, privind în jos, de-a lungul coastelor *bri,* acoperite cu iarbă.

Conan strânse ochii ca să-i apere de vântul marin ce prevestea furtună şi dădu pinteni calului. Înaintă până ce înţelese că femeia sa avea întru totul dreptate: oamenii aceia nici măcar nu-i văzuseră, nu priveau în direcţia lor;

urletele lor trădau groază şi panică.

În câteva clipe, ajunseră pe culme, la înălţime; trecură, strigând într-un dialect greu de înţeles, pe lângă Conan şi ai săi, fără să-i bage în seamă, de parcă nici măcar nu i-ar fi văzut, căutând să scape dintr-o situaţie cât se poate de gravă, şi nicidecum să-i descăpăţâneze pe străini.

Oamenii aceia nu-i atacau; pur şi simplu fugeau. *Eachtrannach* nu luă în seamă rugăminţile şi îndemnurile la prudenţă ale lui Gwynedd; îşi făcu loc prin mulţimea ce înainta de-a dreptul rostogolindu-se şi se avântă prin tot acel vacarm, stăpânindu-şi cu greu calul.

Ceea ce-i apăru dinainte de dincolo de şirul de stânci din stânga îi tăie răsuflarea. Trei *hafskip* masive stăteau pe nisipul uscat, în mijlocul plajei din faţa satului; alte două *skeld* se alăturau plutind pe apele ce scăldau coasta în dreptul barăcilor *crannog*-ului. Toată acea învălmăşeală mişuna de numeroşi lochlann care debarcau, ieşind chiar din *hafskip*; fiecare dintre ele putea adăposti în pântece până la cincizeci de războinici înarmaţi, care scoteau strigăte puternice – şi tocmai de aceea, din pricina panicii pe care o producea această turmă de bărboşi revărsându-se din adăposturile lor, fuseseră supranumite *knarr* în balade şi în cântece. Erau mai puternice, dar mai puţin agile decât *skeld.* Corăbiile lungi reprezentau semnul distinctiv al clanului Lochlann: poporul lor le numea „reginele mării”. Formidabile maşini de război, numite şi *drakar*, robuste, dar uşoare, până într-atât încât le puteau muta purtându-le pe umeri; treceau astfel de punctul de acostare şi mergeau până la râurile interne, urcând apoi pe cursul apei către noile pământuri pe care aveau să le cucerească.

Flagelul cel mai temut debarcase acolo, pe coastă, mai devastator decât jafurile lui Morc, decât o imensă oaste de termite înfometate.

Străinul se opri la o distanţă suficient de mare încât să poată fugi; era sigur că îl zăriseră, dar faptul că era călare îi asigura un avantaj în faţa bărbaţilor pedeştri, deşi aceia erau înarmaţi cu *alm.* Privea atent la tot ce se întâmpla şi

se simţea neliniştit, iritat: ceva nu mergea. Mai întâi de toate, războinicii nu ardeau şi nu prădau în jur… şi mai ales acea *drakar* care arbora stindardul negru al fomorienilor şi care avea alături de acvila clanului Skeld, deasupra stejarului, emblema clanului Mur Ollamhan!

Un zgomot de copite îl făcu să se întoarcă dintr-odată.

Magmor îl ajunsese din urmă. Cu faţa trasă, dar zâmbitor, îi venise alături; nu ar fi permis, nici de astă dată, ca stăpânul său să cadă singur în bătălie.

La vederea uriaşului negru, ca şi a calului său şi a veşmintelor, din josul coastei, din rândurile războinicilor izbucniră strigăte.

— Deranjăm dacă ne căţărăm până acolo? urlă Rury.

— Dar de ce să nu vă mişcaţi voi fundurile ca să coborâţi până aici? îi răspunse, ca un ecou, Olvik cu mâinile pâlnie la gură.

Orice explicaţie fu amânată. Până şi saluturile şi îmbrăţişările. Conan părea obsedat, posedat de demonii lui Sidhe.

— Fratele meu, ţi-ai rezolvat problemele; caii îi încărcăm pe *hafskip*, o să aduc mai aproape una dintre *skeld* şi voi urcaţi toţi la bord cu noi. Care e problema? zise Olvik deschizându-şi vesel braţele. Vrei să te linişteşti?

— Ai aruncat o privire la cer şi la valuri? Ai văzut ce înalte sunt? fu răspunsul sec al Străinului. Ştii mai bine ca mine că navele tale lungi nu sunt potrivite. *Skeld* navighează doar pe vreme frumoasă. Uşoară cum e, nu se afundă prea mult, astfel că nu face faţă la o mare agitată. În sezonul acesta ar trebui să stea pe mal, unsă cu grăsime, într-un fiord bine adăpostit…

Ca de obicei, Olvik nu se pierdu cu firea.

— Eşti prost informat în privinţa mea: pentru mine nu e o distracţie; dacă e să o pornesc pe mare, şi cum sunt obligat să o fac… adăugă cu seriozitate.

Lângă ei, Karre îşi strânse buzele şi scuipă pe jos.

— Ce e? Ţi-e frică de un pic de mare mai adâncă? glumi iarăşi Olvik, ca un histrion, grozăvindu-se ca întotdeauna

înaintea feţei trase a prietenului său. Nu văd ceaţă, aşadar, e o vreme bună ca să ridicăm ancora. Nu există valuri mari, dragul meu, doar marinari mărunţi! râse cu faţa udă de la stropii de apă aduşi de pe mare de vântul ce continua să se înteţească. Să mergem! îşi îndemnă oamenii din Garda Aleasă, care îl urmaseră în masă. Chemaţi înapoi *drakar*-ul din frunte! Şi încărcaţi animalele pe *knarr* de la mal! Haide, daţi-i bătaie! îşi urlă ordinele în limba sa gutturală.

Odată încheiată îmbarcarea, navele fură împinse în grabă şi aşezate pe direcţia de navigaţie, după care luară drumul mării, cu greutate, ajutate de energia valurilor şi de forţa vântului. Nici vorbă să ridice vela – s-ar fi sfâşiat şi ar fi smuls arborele cu tot cu lemnul de susţinere de dedesubt; urmau să traverseze prin forţa braţelor şi a vâslelor.

Gwynedd privi înainte, spre marea neagră şi flămândă. Explicaţiile aveau să vină după, în timp ce navigau; era mai bine aşa, fiindcă riscau să nu mai existe un „după“.

Corăbiile lungi erau splendide. *Skeld* pe care era îmbarcat Conan avea nouă file de bordaj suprapus pe ambele laturi, aproape în întregime din *dara* – lemn de stejar –, cu ceva fag la capete, şi loc pentru doisprezece vâslaşi pe fiecare latură, iar suporturile de vâsle erau orificii deschise în parapet. Pe dinăuntru, numeroasele coaste erau fixate pe file cu dibluri de stejar. În două puncte carcasa fusese reparată; se vedeau osatura îmbinată şi cuiele mai groase. Avea lateralele nu prea înalte, foarte expuse la talazuri. Fragilitatea aceea în navigaţie era totuşi compensată de etravă şi de pupă, splendid sculptate şi suficient de joase ca să nu resimtă puternicul vânt ce bătea de-a curmezişul, care, altfel, ar fi răsturnat-o. Cocoşul de aramă bătută scârţâia în suflarea brizei, iar găleţile şi vedrele de lemn erau asigurate cu funii şi, pentru moment, nu se rostogoleau liber pe punte.

— Faceţi-vă comozi, îi îndemnă Olvik. Călătoria e lungă. Nu ne ajung trei zile şi trei nopţi.

Traversarea le rezervă multe surprize. Prima apăru pe când încă mai vedeau coasta din Inis Fail. Pe o plajă

descoperită, veşnic bătută de vânturi dinspre miazănoapte, în pâlnia ce se forma printre stânci şi munţi în braţul de mare ce-l despărţea de Prydain, zăriră un cârd uriaş de lei-de-mare. Se bălăceau prin apa mică, aruncându-se şi jucându-se cu chiţcăituri şi salturi vioaie, ca nişte slujnicuţe la un festin.

Văzură apoi cum, din direcţie opusă, veneau înotătoarele dorsale. Negre şi lucioase, înalte aproape cât un om, tăiau apa netulburate. Siluetele fusiforme, alb cu negru, se îndreptau ţintă spre coastă.

Focile vesele intrau şi ieşeau din valuri, mai ales cele mai tinere, precum copiii care văd marea pentru prima dată. Şi erau tot pe atât de lipsite de experienţă încât să nu le fie teamă. Nu era vorba despre curaj, ci despre inconştienţă.

Moartea era, mai mult decât orice, rapidă.

Leii-de-mare se aruncau prin milioanele de stropi şi cu larma specifică, rotindu-şi înotătoarele şi tremurându-şi mustăţile lungi. Nu-şi dădeau seama că mureau, fiindcă prădătorii se apropiau din spate. Victimele dispăreau sub apă, iar în locul lor înflorea o pată roşie, ce se lărgea printre vârtejuri şi gâlgâituri, spălată de îndată de curent.

Însă turma de prădători era prea numeroasă.

Foarte curând, în apă nu mai erau victime; speriate de măcel, se adăposteau pe nisip, printre greoaie morse somnoroase, scunde şi fără formă – mase de carne, grăsime în cute şi dinţi lungi. În grămada de corpuri, femelele îşi strigau micuţii, iar bătrânii masculi de pază scoteau mugete răsunătoare de alarmă, mergând înainte şi înapoi pe fâşia umedă de nisip, izbind ori călcând puii în vreme ce căutau să-şi împlinească datoria dictată de instinct. În scurtă vreme, se stârni haosul. Din păcate, pe fâşia aceea de plajă nu era suficient loc ca să se adăpostească toţi.

Conduşi de o inteligenţă mai rar întâlnită la un monstru marin şi de un comportament asemănător fiinţelor umane, vânătorii pricepură iute cum stăteau lucrurile.

Unul dintre cei mai rapizi trecu iute pe lângă *skeld*, chiar

prin faţă, sub privirile lui Conan. Lunecând pe sub pânza transparentă de apă cu o iuţeală ce nu lăsa cale de scăpare pentru oricine ar fi căzut peste bord. Bestia îl privi pe Străin cu un ochi mare cât pumnul unui bărbat. Apoi suflă un jet puternic de apă şi aer prin orificiul din creştet şi se scufundă.

Reapăru chiar pe plajă. Cât un car de luptă, dacă nu şi mai mare, se azvârli, dintr-un salt, cu pântecele pe pietriş, ieşind pe jumătate din apă. Cu gestul expert al celui care repetă de atâta vreme felul acela de a vâna, îşi potrivi cu precizie elanul. Nu se duse prea departe, pentru a nu eşua, dar nici nu rămase prea adânc în apă pentru a nu reuşi să înşface prada. Ca şi cum ar fi rupt liniile inamice, sparse cârdul, semănând în jur panica. Îşi sprijini de pietre botul alb şi apucă orbeşte, deschizând o gură roz, imensă, cu o impresionantă coroană de dinţi. Ţâşni, înhăţând coada unui leu-de-mare cu un sunet sinistru, ce se putea auzi până la *skeld* ce naviga. În clipa aceea, porni să-şi smucească enorma căpăţână la stânga şi la dreapta, sfâşiind pielea, grăsimea şi ţesuturile victimei muribunde, pe care o ţinea zdravăn între fălci. În acelaşi timp, se retrase spre apă, slujindu-se de forţa de tracţiune a cozii enorme, până ce dispăru în masa albastră, trăgând cu sine nefericitul leu-de-mare, ca să-l termine şi să-l devoreze.

— Nu toţi monştrii marini sunt ca aceia ai lui Magmor! observă Olvik.

Prădători în zbor razant, într-o aşteptare răbdătoare, căutând resturi plutitoare de carcasă, ca să se azvârle asupra lor, pescăruşii strigau în speranţa unei hrane obţinute fără efort.

Pe mal, supravieţuitorii se retrăgeau cât puteau de mult, strângându-se unul în altul cu corpurile flasce, printre urlete şi strigăte de groază, purtând în privirea stinsă uşurarea de a fi scăpat şi siguranţa că foarte curând urma un nou atac. Şi tot aşa, fără să poată face ceva, ca într-un joc crud care avea să se încheie doar atunci când vânătorii, săturaţi de acum, s-ar fi mulţumit cu cât prinseseră ori atunci când spaţiul rămas gol printre rândurile decimate ale leilor-de-

mare le-ar fi permis acestora să se retragă pe uscat, la loc sigur.

— Şi să mai zici că Magmor nu e plăcut de zei… se miră din nou Gwynedd de uimitoarea aventură pe care uriaşul de culoare o trăise în golful Raidhe.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, îi răspunse bărbatul ei. Dar acum, mai mult ca oricând, îmi vine în gând că Magmor ar fi un soi de divinitate a ţinutului său.

— Acolo pe mare trebuie să fie o vreme oribilă, zise Olvik privind în spate spre cerul negru şi purtător de nenorociri. Pentru moment, lupul înfometat ne urmăreşte şi nu ne scapă din ochi, spuse, arătând norii de furtună, dar nu are curajul să ne atace. Încă nu simte miros de mortăciune!

Cuvinte profetice. Acel echilibru de forţe continuă până în ultima zi, când prădătorul înfometat hotărî totuşi să dezlănţuie un atac disperat împotriva acelor victime ce erau gata să-i scape din fălci. Ultima dimineaţă întârzia să apară. Cerul era atât de negru, încât întuneca lumina firavă a soarelui şi nu se mai înţelegea dacă era noapte ori zi. Începu apoi să sufle un vânt rece, tăios, dinspre miazănoapte; un vânt ce aducea zăpadă. Iar odată cu el, valurile, umflate, implacabile, într-atât de zbuciumate, încât toţi cei din clanul Lochlann începură să invoce zidul alcătuit din coloane lichide atunci când talazurile din larg înconjurară nava din trei părţi, ca nişte bastioane de nescufundat. Pe lângă teama de zăpadă, era teama – mai mare chiar – faţă de zvârcolirile oceanului.

Cea dintâi grijă a celţilor de la bord fu aceea de a nu fi azvârliţi afară. Aproape nici unul nu ştia să înoate şi doar puţini dintre ei se mai confruntaseră cu largul mării. Agăţaţi de marginile corabiei, de parâma de la proră, de funiile din nervi de focă răsucite în jurul singurului arbore, de la baza lui şi până la vârf, de scuturile legate de bord, se lăsară pradă neliniştii, la fel ca în *tuath*-ului lui Naisi, atunci când războinicii săi încercaseră să îmblânzească un zimbru îndărătnic, călărindu-l. Situaţia nu se linişti până când cele cinci nave lungi nu ajunseră în larg, după ce depăşiseră

valurile impetuoase ca nişte ziduri, ce se izbeau sinucigaşe în coasta devastată.

În acele clipe, grija lor de căpătâi fu să golească peste bord apa din corabie, cu găleţi, cu scuturi, cu orice putea fi folosit pe timp de furtună. Valurile de culoarea cărbunelui erau la fel de înalte şi de impresionante, întrerupte însă de spaţii mai largi, fără obstacole, unde se spărgeau; le puteau depăşi tăindu-le cu prora. Atent să nu expună latura ambarcaţiunii la izbiturile puternice ale talazurilor, Olvik mânuia cu îndemânare o vâslă mare, fixată de bordul drept cu rădăcini de brad, ce slujea drept cârmă.

— Maestre, ţi-ai bătut joc încă o dată de noi! urlă Conan spre arhidruid, care, aflat în mod limpede în dificultate, aluneca pe şezut; picioarele osoase ce îi ieşeau de sub veşmânt i se zbăteau haotic. Acum ştiu care e singurul lucru care, dacă îl găureşti, se umple! Stăm chiar în ea: e o barcă!

Cei din clanul Lochlann blestemau ori râdeau într-un mod bizar, făcând cu schimbul, înfuriaţi pe acea mare duşmănoasă, dar încrezători, în fond, în bărcile lor minunate, ce puteau naviga la fel de bine cu prora înainte ori cu pupa, lucrări mândre ieşite din mâinile pricepute ale meşterilor lor. Vântul ridica munţi lichizi şi toate lucrurile păreau îmbibate de apa mării. Până şi gennt-ii vâsleau şi cântau, siguri că armele, sacii şi coşurile cu provizii erau la adăpost, stivuite în *hafskip.* Cei mai mulţi dintre ei îşi luaseră familiile, dar nu păreau îngrijoraţi de soarta lor.

— Astea nu sunt bărci de pescuit, frate! răcni Olvik, întorcându-se către Străin, incitat de lupta cu stihiile.

— E lucru rar să vezi un lochlann cu atâta bunăvoinţă! Şi mai ales la momentul potrivit! chicoti Conan.

Vorbise în grabă; huruitul oceanului şi al tunetelor nu lăsa loc pentru nimic altceva.

— Suntem chiar aşa de înfricoşători?

— Întreabă-i pe cei care au fugit din sat când au văzut că veniţi! zise surâzând amar. Mai bine spune-mi cum ai reuşit să mă afli aici.

— Mai greu e să scap de tine decât să te găsesc. Destul

să mergi pe urma nenorocirilor: vin după tine! Am debarcat la Temair Luachra.

Olvik scoase un geamăt dureros, amintindu-şi de masacrul la care asistase.

— Frumoasă ospitalitate ne-ai lăsat moştenire! Acolo lucrurile nu stau tocmai bine, chiar dacă ciuma s-a terminat şi oamenii nu mai mor ca muştele. Poporul tău a aflat că ai plecat în căutarea unui remediu împotriva relelor care îi bântuie şi începe să… cum spuneţi voi? Ah, da, să te plângă. Cei doi druizi ai tăi, Dalan şi Leogaire, i-au mărturisit lui Bodmall că ai plecat către miazăzi. Şi atunci a fost destul să urmăm de pe mare satele în flăcări de pe coastă…

— Şi doar aşa, ca să nu fie prea monoton, m-ai găsit în rahat.

— Ai încredere. Ştiu cum să te trag afară!

Strângea cârma, cu toată puterea, în scobitura braţului, şi râdea; în inima lui ştia deja ce urma să facă.

— Orice ai avea de făcut, fă-o repede! Puţinul timp care ne-a rămas ne e duşman, la fel ca valurile astea! urlă printre rafalele tramontanei.

Olvik strigă alte ordine către echipajul său de pe *skeld*-ul din faţă, apoi vorbi din nou către Conan:

— Morc şi Fergus deja au debarcat de ceva vreme pe celălalt mal. Nu putem face nimic ca să le călcăm pe urme, nu azi – cel puţin, nu cu marea asta! În curând o să se ridice adevărate ziduri de apă…

Fu obligat să se întrerupă, căci pentru a mia oară îl acoperiră talazurile.

— Vremea urâtă a început deja. Uită-te la cer, curând o să ningă pe mare! urlă prin vuietul talazurilor. O să schimbăm cursul. O să mergem spre miazăzi, ca să scăpăm de furtună!

La gândul că se vor depărta de ţintă, Străinul se albi la faţă.

— Ar trebui să te vezi cum arăţi, îl tachină prietenul său. Te încrezi în jurămintele tale, dar nu şi în mine! Mama mea m-a născut pe un *drakar* ca acesta; pe mare m-am născut.

Şi în mare o să şi mor, dar nu azi. Ştiu unde e Templul Templelor pe care îl cauţi. Nu e pentru prima oară că navighez pe apele astea, mărturisi cu şiretenie. Doar nu crezi cu adevărat că toţi piraţii lochlann au doar prieteni în ţinuturile de aici!? îl tachină din nou cu un aer teatral. Merg spre Sud! Şi o să-ţi spun şi de ce: e un lucru care mă îngrijorează mult mai tare decât valurile, spuse el şi privi spre cerul negru ca smoala, sfâşiat în permanenţă de fulgere, de scânteieri ce cădeau în mare şi de un huruit continuu, într-o amarnică revărsare de trăsnete. Vine după noi! E sfârşitul lumii, şi vine chiar după noi!

Conan cercetă feţele îngrozite ale tuturor celţilor de la bord.

— Un motiv în plus să ne grăbim!

— O să fii mulţumit. O să câştigăm teren. Numai că zeii nu ne iubesc astăzi. Roagă-te la ai tăi, Conan.

Străinul privi împrejur şi nu văzu decât feţe livide, suferinde şi îngrozite.

— Asta fac deja toţi. Dacă n-o să vrea să ne asculte Crom, zeul vânturilor şi al focului, va trebui să o facă Lir, stăpânul oceanului, şi fiul său, Manannan. Mă aştept să-l văd galopând pe valuri cu al său Aonbarr, strângând în mână sabia Fragarach, capabilă să pătrundă orice platoşă!

— Numai să nu se folosească de ea ca să ne taie corăbiile în două…

— Fii atent cu jignirile. El e şi unul dintre zeii din Tărâmul de Dincolo; n-aş vrea ca strigătul lui să fie atât de puternic încât să ne cheme pe toţi înapoi din Ţara Făgăduinţei.

— Frate, după mine, vina este a lui Tethra, zeul mării, şi a clanului Fomorian. Probabil că are ceva cu tine, altă explicaţie nu găsesc. Nu am mai văzut o asemenea mânie. Atâtea săgeţi prăvălite asupra oceanului!

— Le pierzi şirul, murmură Gwynedd palidă, cu o voce sfâşiată – erau frici din copilărie încă greu de înfrânt. Şi nici măcar o picătură de ploaie! urmă skeld. Ţi-ai dat seama? Toată apa care pătrunde vine de la valuri, de la vânt.

Vorbi apoi către vâslaşi, care, muiaţi până la piele, cântau, făcându-şi curaj.

— Dacă potopul de trăsnete ne ajunge din urmă, rugăciunile şi cântecele pentru Aşa nu vor mai fi de nici un folos!

Un fulger orbitor, sinistru plesni suprafaţa apei şi umplu aerul de o lumină albă, la câteva sute de paşi îndărătul ultimei *hafskip* ce se târa cu mare greutate, căutând să ţină pasul şi să rămână la vedere în potopul de apă.

Olvik scoase un fluierat puternic.

— Şi nici măcar nu era prea aproape… Gândeşte-te cum va fi dacă vin peste noi!

Vântul deveni dintr-odată mai cald, într-un mod nenatural, de parcă s-ar fi făcut o gaură în fundul mării pe unde ieşea suflarea lui Sidhe.

— Ceva mai la miazăzi e un golf mare! Odată cu refluxul, o să urcăm la vâsle pe cursul râului care se varsă acolo în ocean şi o să debarcăm mult mai aproape de Templul Luminii pe care îl cauţi!

Cuvintele ajungeau trunchiate, acoperite de vacarmul stihiilor.

— Acolo o să ne adăpostim! Numai să ajungem… încheie sumbru, scuipând în apă ca să alunge ghinionul.

Pentru o vreme – o veşnicie, parcă – glasurile fură înăbuşite de furtună şi nu mai era chip să adauge nimic.

Cine nu era agăţat de vâslă trebuia să se împartă între a-şi goli stomacul şi a rămâne ancorat de orice găsea să se agaţe, ca să nu alunece pe vomă şi pe apa mării, care inundau acum puntea. Nu se mai auzea strigătul pescăruşilor, iar mirosul mării era sufocat de o duhoare grea; în urechi răsuna numai huruitul surd al valurilor ce se spărgeau fără încetare de parapete, răsunând cu lungi ecouri până în măduva oaselor, datorită rezonanţei despărţiturilor din cală. Forţa ascunsă în pântecele mării era într-o asemenea fierbere, încât atunci când atingea puntea se transforma în spumă albă, astfel că, din când în când, pentru câteva clipe, *skeld* părea acoperită de zăpadă. Funiile vibrau, trase de puterea vântului. La fiecare izbitură a talazurilor, stomacul urca până la gură, aruncând afară fiere şi acid. Pentru a echilibra pescajul navei, apăsată de

greutatea ocupanţilor şi a proviziilor, marinarii aruncară în mare o parte dintre pietrele de balast. Ambarcaţiunea se urca pe creastă şi cădea dintr-odată dincolo de spinarea valurilor. Totul scrâşnea înfricoşător, în vreme ce apa mării începea să pătrundă printre încheieturile scândurilor de bordaj.

Apoi, fulgerător, precum saltul unui peşte, vremea se schimbă.

Atmosfera păru să se liniştească, vântul scăzu dintr-odată în intensitate, până într-atât încât nu mai avu nici un rost să ridice velele, care, cu doar câteva clipe în urmă, ar fi fost luate pe sus de vârtejurile de aer.

Urmară câteva momente lungi, când totul păru suspendat în aşteptare; se auzea în aer doar strigătul câte unei gâşte de mare ce îşi reîncepuse ocolurile. După aceea, strigară cu toţii de bucurie, înşfăcând iute vâslele, plini de o nouă energie.

— S-a sfârşit! Aşa ne-a ocrotit, râse nervos Olvik, imitat pe dată de Karre. Am lăsat în urmă furtuna! Iar mai încolo începe să se vadă pământul! Intrăm într-un golf din Inis Prydain.

Conan aproape că-şi ţinu răsuflarea. Se întoarse să privească furtuna de trăsnete ce continua aţâţată, fără răgaz, încă înspăimântător de aproape. Dar nu spuse nimic. Cercetă coasta; prin frunzişul încă îndepărtat, distinse doar două scânteieri de lumină, care avură darul de a-i strecura lungi fiori – şi nu de frig – pe şira spinării.

Cathbad bolborosi ceva. Punea acea desfăşurare de forţă şi de arme a zeilor pe seama actelor magice sacrificiale ale cine ştie cărui druid din Prydain, care urmărea să-i alunge pe aceşti invadatori. Bătrânul şi-ar fi muşcat mâinile – nu avuseseră timp să împlinească sacrificii rituale pentru a le mulţumi lui Lir, Manannan şi Tethra înainte de a traversa de pe un mal pe celălalt. Deodată, *ollamh drul* se ridică drept, ca o marmotă.

— Simt că urmează să se întâmple ceva! anunţă sentenţios, cu prefăcută indiferenţă.

— Iar apă şi zăpadă, maestre?

— Nu, ceva mai rău. O duhoare mai groaznică decât putoarea pe care o scoate Banan.

În liniştea nenaturală ce se instalase nu mai avea nevoie să urle.

Auzindu-şi rostit numele, grosolanul patruped îşi înălţă căpăţâna hirsută de parcă ar fi vrut să reacţioneze cumva, dar, până la urmă, lenea birui şi se retrase din nou, grohăind, la adăpostul pânzei mari din fibre de iarbă-neagră.

Conan zâmbi. Pentru prima dată după atâta vreme. Privi nasul lung al adoratului său *ollamh*; cu o astfel de unealtă, era imposibil să nu adulmece anumite piste, gândi el. Spuse doar:

— Maestre, experienţa ta e mare, dacă poţi, în toată duhoarea asta de vomă, să intuieşti mirosul de care spui.

— Eşti un tânăr linguşitor, Conan. În curând însă o să-l simţiţi cu toţii, urmă acid, sub aparenţa sa de calm.

Nu fu nevoie să aştepte. Mirosul urcă tangibil până la nări. Acel miros puternic şi caracteristic pe care oricine a asistat prea de aproape la căderea unui trăsnet nu-l va uita niciodată.

— Dezavantajele vieţii pe mare.

— Putoarea, maestre?

— Situaţiile neprevăzute. O să vezi.

Prima săgeată străpunse apa la trei braţe distanţă de prora lui *skeld*, vasul aflat în fruntea micii flote. Produse o explozie atât de asurzitoare, încât îi dădu pe spate pe toţi membrii echipajului care încă mai stăteau în picioare, înfruntând răul de mare, sau fugiseră să se adăpostească sub pânze sau învelitori. Din clipa aceea nu mai avură timp să fugă ori să facă manevre, să încerce altceva sau chiar şi numai să găsească o cale de a se sustrage de la acea grindină de săgeţi venită din cer. Se părea că zeii porniseră războiul şi lumea se întorsese cu susul în jos. Precum nişte proiectile de *alm* aprinse, săgeţile ce se prăvăleau peste punţile navelor incendiau tot ce atingeau. Peste tot răsuna un vacarm asurzitor, nu mai era posibil să se audă decât dacă strigau din răsputeri. Câteva clipe, nesfârşit de lungi,

Conan numără, cu bătăile inimii, huruitul trăsnetelor; se abăteau asupra pământului şi asupra apei într-un ritm infernal. Erau fulgere în zigzag şi fulgere ca firul unui şirag de mărgele, cu ramificaţii orbitoare, ce sfâşiau norii negri între cer şi pământ. Dar nici o picătură de ploaie. Tunetul creştea şi scădea în intensitate, însă huruitul era continuu, într-atât erau de multe fulgerele ce se zvârcoleau, orbitoare, pretutindeni. Părea că o nouă lume se năştea, prin capriciul zeităţilor Daoine Sidhe. Zgomotul asurzitor, violenţa impactului scurt şi cutremurător cu marea făceau să crească panica, în special printre femei şi copii. În faţa unei asemenea catastrofe, era greu, chiar şi pentru un războinic încercat, să nu creadă într-o intervenţie supranaturală. Tunetul ce răsuna în permanenţă era aşa de puternic, încât rănea urechile. Cu atât mai mult în mijlocul mării, pe nişte bărci care erau simbolul groazei şi al morţii, dar care acum le păreau ocupanţilor lor nişte bieţi gândaci de apă la cheremul acelui univers ostil.

Ambarcaţiunile se aflau în ochiul calm al uraganului. Furtuna de fulgere îi ajunsese din urmă. Iar fără vânt, doar prin forţa vâslelor, nu aveau cum să iasă repede.

— De fiecare dată când o săgeată intră în apă, marea gâlgâie ca în *crannog*-ul din Fidelma, bolborosi Cathbad.

La auzul acelui nume, atât Conan, cât şi Gwynedd ciulară urechile, deşi cu sentimente diferite.

Pe toate chipurile se putu citi nu doar stupefacţie, ci de-a dreptul groază, atunci când un alt fenomen inexplicabil se produse. Un eveniment ce însemnă cu o pecete de foc inimile tuturor celor care îl văzură, ceva ce nu se mai poate uita şi care îi făcu pe mulţi să cadă în genunchi, până când Olvik hotărî să-l sfideze.

O sferă incandescentă, mare cât o palmă de om, se materializă la joasă înălţime, zburând cu mici tresăriri peste coverta vasului *skeld* aflat în frunte. Luminoasă precum o torţă aprinsă în întunericul profund al unei grote, el găuri vela, străpungând-o în zbor, se întoarse şi semănă o asemenea panică pe punte, încât Olvik se hotărî să o înfrunte cu sabia, izbind-o de câteva ori, fără succes, cu

latul tăişului. Reuşi doar să o atingă în treacăt. Apoi globul explodă, dezintegrându-se cu un zgomot asurzitor şi cu un suflu care-i aruncă pe toţi la pământ. Fenomenul nu durase cu totul decât câteva clipe, dar îi zăpăci pe toţi.

Stând încă în patru labe, năucit, Cathbad vorbi, cu glas tare, punând întâmplarea pe seama unei apariţii a Poporului Ales, care le făcea cadoul unei vizite neaşteptate. Dar avu nevoie de mult sânge-rece pentru a nu se arăta copleşit în faţa celorlalţi.

Foarte curând se întâmplă altceva de care trebuiră să se ocupe. Mirosului ce însoţea furtuna de fulgere i se alătură acela pe care ele îl lăsau în urmă: duhoare de ars laolaltă cu fumul pe care vântul capricios îl ducea din când în când spre bărci. Scânteierile continuau să se prăvălească peste maluri, incendiind copacii. În frigul iernii, un trăsnet ar fi reprezentat un caz izolat, fără daune semnificative, căci zăpada şi gerul ar fi oprit imediat înaintarea focului. Dar faptul că pădurea se întindea până la gurile râului, absenţa zăpezii în zona de coastă – loc ce se bucura de o climă mai blândă datorită fluxului mării – şi mulţimea excepţională a trăsnetelor făcură ca ploaia de săgeţi aprinse, fulgere şi descărcări luminoase să prelungească incendiul mult înăuntrul litoralului ce mărginea oceanul şi râul. Gura de vărsare a acestuia, cu ultima porţiune, unde curentul de apă curgea invers, părea intrarea pe pământul făgăduinţei pe care Poporul Ales o îngăduia doar demonilor din tărâmul de jos. Era înconjurată de limbi de foc înalte şi zbuciumate, în care lemnul crăpa şi ardea, gemând din pricina căldurii imense, iar copacii se prăbuşeau, schelete negre devorate de o forţă a naturii nemaivăzută.

Apoi începu.

Furtuna de fulgere ajunse în spatele corăbiilor clanului Lochlann. Prima descărcare luminoasă izbi pupa ultimei *hafskip.* Iar urletelor de durere le urmă, cu iuţeală, focul. Scânteierile ce veneau din înalt porniră să se amestece cu luminile trimise de vâlvătăile care înghiţeau cu uşurinţă funiile şi corpul vasului. Velele fură lovite primele, dar mânia ce cobora din cer începu să secere victime – clanuri

duşmane pe pământ, perspectiva de a arde de vii în rugurile navelor şi atât de multe fulgere, încât înţeleseră de îndată că era imposibil să nu fie ucis careva dintre ei. Numai pe *skeld* aflată în frunte, trei din clanul Lochlann fură loviţi de tot atâtea săgeţi. Însă – un fapt foarte ciudat – doar unul dintre ei muri; ceilalţi se aleseră cu sprâncenele şi cu părul pârlite, cu nervii muşchilor de la picioare şi de la mâini atinşi, ceea ce le dădea un tremur necontrolat, şi cu fumul şi duhoarea ce ieşeau de sub tunicile de blană. Pe celelalte nave oamenii nu fură la fel de norocoşi; urletele de durere se amestecau, pe un ton înalt, dureros, cu ecoul săgeţilor, în vreme ce focul îi înhăţa în ghearele lui ori vreun trăsnet îi preschimba în cadavre fumegânde, înnegrite şi chircite. Cei din neamul Lochlann, mai norocoşi, care ocupau punţile, se aleseră cu arsuri la mâini, la picioare şi la faţă, cicatrice pe care, de acum înainte, aveau să le arate cu mândrie la fiecare dintre petrecerile ce se încingeau în jurul câte unui cort.

Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, din înălţime le ajunse la urechi strigătul de alarmă al măruntului Karre; imediat ce încetase vântul, acesta se căţărase pe catarg, la punctul de observaţie. Nu fu nevoie să dea explicaţii. De-a lungul pietrişului de pe plajă, la o oarecare distanţă, la adăpost de flăcări, aşezaţi într-o ordine desăvârşită, ca la paradă, sute de războinici înarmaţi îi cercetau din priviri.

— Văd coasta. Şi văd necazuri. Din belşug, comentă Olvik batjocoritor.

Conan înţelese de ce îl trecuseră fiorii. Oamenii aceia se deplasau alergând, în blocuri ordonate, pe măsură ce mica flotă le trecea pe dinainte, şi se duceau mereu mai spre sud, fără să-i piardă nici o clipă din ochi. Mulţimea de arme pe care le aveau cu ei nu promitea nimic bun. Nici pomeneală să încerce să acosteze pe plajă fără să fie nevoiţi să lupte cu cei care căutau să-şi apere hotarele *tuath*-ului. În momentul acela se puse problema să urce pe râu. Apărătorii n-ar fi lăsat să le scape prada din mână aşa uşor, judecând după cum se mişcau – rapid şi sigur alergând pe terenul acela nesigur. Cu siguranţă i-ar fi

urmărit mult în susul cursului de apă; poate i-ar fi aşteptat acolo unde curentul încetinea printre cotiturile nisipoase şi ar fi început atacul la suliţă şi arc, care în Prydain era o armă foarte des folosită – pentru vânătoare, cea mai uşoară, iar pentru război, cea mai grea. Conan îşi trecu o mână prin păr; nu exista nici o soluţie.

Daoine Sidhe hotărâră pentru ei.

A mia săgeată aduse cu ea ceva de neînchipuit. Lovi puntea cu un zgomot sec, ce deveni după aceea un duruit greu şi întunecat, apoi suflu aducător de moarte, atunci când vela şi corpul de lemn al corabiei luară foc. În câteva clipe, căldura flăcărilor păru să incendieze chiar şi aerul. Se dezlănţuiră tărâmurile de jos; din Tir Taimgiri, zeii Tuatha De Danaan îşi arătară puterea.

Skeld din frunte fu înconjurată de un potop de fulgere, pentru o vreme ce le păru tuturor o veşnicie. Liniile scânteietoare ce apăreau din cer, vrând parcă să-l sfâşie în două ca pe o mantie magică, se năpustiră în apă. Fiecare izbitură năştea o explozie, în vreme ce apa sfârâia şi fierbea.

— Apa… arde… se iţi Owain cu o voce subţiratică şi ochii căscaţi de uimire.

— Mi se pare că v-aţi rugat puţin prea mult la Crom al vostru, zeul focului… spuse sec Olvik.

Cât ai clipi, aerul deveni irespirabil din pricina mirosului şi a căldurii. Gerul lăsă locul unei călduri ca de cuptor.

— Trebuie să ne grăbim să ajungem la mal, scândurile corabiei nu mai rezistă mult! judecă nobilul clanului Skeld.

— Ai văzut bine ce ne aşteaptă?

— Preferi duhoarea de piele pârlită?

Căldura îţi tăia răsuflarea.

— Nu poţi să debarci fără să vină să-ţi taie gâtul! Să ne îndreptăm către fluviu!

— Uită de el, n-avem cum să mai urcăm! Copacii cad peste tot pe maluri şi în apă. Căldura e atât de mare, încât, dacă am apuca-o pe drumul acela de apă, ar însemna să ne aruncăm în ceaunul lui Vafthrudhnir ca să ne punem la fiert! Şi chiar dacă am reuşi să trecem de bariera de flăcări,

la primul cot mai strâns ei ne-ar aştepta; iar noi am fi de două ori dezavantajaţi: navele noastre incendiate şi duşmanul aproape de tot, la o aruncătură de *alm*…

— Nu reuşeşti să treci prin mijloc?

Aerul clocotitor le ardea gâtlejul.

Războinicul lochlann îl privi pe Conan gânditor, cum l-ar fi privit pe unul din armata nebunilor.

— Te-ai uitat bine la limbile acelea de foc? Sunt înalte cât cinci oameni!

Conan se întoarse spre cei dragi ai săi. Se vârâseră toţi sub cuverturi şi blănuri încă mustind de apă, dar care-şi pierdeau foarte repede din umezeală. Nu aveau să reziste prea mult.

— Bine, le fac semn celorlalţi să tragă pe uscat, pe plaja cea mai îndepărtată, dincolo de stâncărie, spre gura de vărsare a râului şi spre pădurile de pe maluri. O să avem mai mult timp ca să ne organizăm apărarea… însă va trebui să trecem cel puţin printr-o barieră de foc! Uite câţi copaci ard!

Conan puse instinctiv mâna pe mânerul *Lamei Sacre.*

Ultimele ordine fură strigate în diverse limbi. Toţi căutară adăpost, într-o confuzie doar aparentă. Apoi, într-o tăcere totală, perfect disciplinat, doar prin forţa vâslelor, străpunseră bariera de flăcări, înaintând orbeşte, pândiţi la fiecare pas de flăcările aducătoare de moarte. Rămaseră sub pânzeturi şi sub vela pe care o desfăşuraseră dinadins până când simţiră chila frecându-se de pietrişul plajei. Rând pe rând, cele cinci corăbii lungi acostară una lângă alta.

Fără să mai aştepte, săriră cu toţii afară, urlându-şi fiecare strigătul de război şi strângând armele în mâini, conştienţi de pericolul unui duşman atât de numeros.

Acela era salutul de bun venit al ţinutului Prydain, îşi spuse cu amărăciune Străinul.

Dar acolo nu era nimeni care să-i aştepte şi să-i înfrunte. Zeii Daoine Sidhe tocmai făcuseră o nouă mişcare – a câta? – pe tabla lor de *fidcell.*

Primul duşman care apăru în fugă se opri la o distanţă

bunicică, de circa o sută de paşi. Dar peisajul cu adevărat terifiant îl alcătuiau războinicii care se grupaseră în spatele său, într-o masă compactă, ca un roi de albine. Sosiră apoi preoţii şi magii, făcându-şi loc printre ei; aşezaţi în primul rând, aceştia începură să profereze insulte şi blesteme rituale. Se feriră să facă însă vreun pas în faţă.

— Teamă, comentă sec Cathbad. M-aş mira ca, banda asta de ticăloşi să prindă curaj să facă totuşi ceva, după ce au văzut atâţia străini ieşind dintre flăcările ce ardeau pe mal. Cu atât mai mult cu cât am venit cu corăbiile astea lungi ornate cu monştri marini, pe care ei le urăsc atât de mult! Numai că încă nu s-au hotărât ce ar fi de făcut… mormăi suspicios, mângâindu-şi barba despărţită în două. Dacă îmi lăsaţi răgazul ca să-i învăţ un pic din arta gramaticii, cred că am să reuşesc…

Nu-şi încheie fraza. Cineva le purta de grijă.

Prima broască, închisă într-un bloc mare de gheaţă, căzu chiar la picioarele sale. Pe urmă încă una şi încă una. Până când tot locul dimprejur deveni ţinta unei ploi de peşti muribunzi, dar capabili încă să se zvârcolească, să se zbată şi să sară imediat ce atingeau pământul. Cei mai norocoşi, care ajungeau în apă, unii cu burta despicată, alţii întregi, păreau să reînceapă să înoate. Împreună cu animalele, veni şi o grindină miraculoasă, ce îi lovi dureros în cap.

Conan însuşi păru pierdut în faţa acelei minuni.

Toţi cei din neamul Gennt scoaseră săbiile din teacă şi apucară securile în mâini.

Rury se dădu un pas îndărăt, îngrozit. La fel şi Sin împreună cu ale sale Geal Chossach.

Străinul avea o metodă de a verifica tot ce se întâmpla. Şi o avea acolo, la îndemână. Privi mai întâi la Cathbad, apoi la Bodmall… şi văzu că zâmbeau. Fu mai mult decât suficient.

— Pe loc! le porunci războinicilor. Staţi pe loc! repetă şi, odată cu el, repetă şi Olvik, ca un ecou, în limba sa, oprindu-i în loc pe cei din Garda Aleasă; deşi nu înţelegea, nobilul skeld se încredea orbeşte în judecata lui Conan.

Ploaia năucitoare încetă foarte repede.

Străinul zâmbi şi înaintă spre cel care, în mod evident, era căpetenia acelui clan necunoscut. Nu avea habar câtuşi de puţin ce trebuia să spună şi, mai ales, în ce limbă avea s-o facă. Înaintă totuşi sigur pe sine, găsindu-şi chiar şi puterea să râdă sfidător. Nu trebuia să arate teamă, ci mai degrabă să se comporte ca şi cum el ar fi fost autorul acelei minuni. Şi aceeaşi siguranţă trebuia să o abordeze războinicii aflaţi sub comanda sa. Doar că amânaseră puţin explicaţiile pe care le aşteptau de la cei doi druizi.

— Nu vrem război. Numai carele şi caii, zise el încercând să se facă înţeles prin gesturi.

Celălalt păru să arate spre peştii şi animalele ce se zbăteau pe o suprafaţă de câteva sute de paşi de jur împrejur. Făcu gestul de a-şi duce mâna la gură.

— Hrană? intui *Eachtrannach.* Cum să nu! Totul e al vostru! Mi se pare că nu e prea mare abundenţă prin părţile astea. Şi tot peştele ăsta e greu de pescuit acum, în anotimpul geros.

Ard Righ însuşi se aplecă să ia o pălămidă-de-stâncă, pe care o azvârli căpeteniei.

Acesta acceptă ceremonios, dar nu uită să îngenuncheze înaintea Străinului, care venise de nicăieri, prin foc şi flăcări, iar acum le dădea hrană din belşug – peşti şi broaşte căzute din cer! Se înălţă apoi şi se întoarse, ridică spre nori peştele mare pe care îl ţinea în ambele mâni şi răcni de bucurie spre oamenii săi, care îi răspunseră în cor.

Atunci când lucrurile se liniştiră, avură răgaz să numere pierderile. Urmă un schimb iute de replici de la o ambarcaţiune la alta; cele mai multe victime le găsiră pe *hafskip* din coadă, unde încărcaseră caii. La bordul ei se întâmplaseră tot felul de lucruri, încă de când prima săgeată venise bubuind. Caii, deja nervoşi din pricina ruliului amarnic, începuseră să dea cu copitele, înnebuniţi de frică. Cei care căutaseră să-i ţină în spaţiul acela strâmt plătiseră scump acel gest. Animalele săriseră peste bord după ce dezmembraseră din lovituri o bună parte din scândurile ce alcătuiau carcasa navei, împiedicându-se cu

copitele în funii, ceea ce îi făcuse să devină şi mai agitaţi. Doar calul puternic al lui Magmor se salvase; uriaşul animal rămăsese liniştit, sub mângâierile şi şoaptele stăpânului său, căci bărbatul de culoare alesese să călătorească lângă el. Odată ajuns pe uscat, animalul mare de povară avea să aibă mult de lucru: să tragă provizii şi arme, cel puţin până în satul cel mai apropiat. Acolo aveau să cumpere alţi cai, prin grija căpeteniei clanului, care li se supusese.

Pierduseră, din cauza incendiului, toate navele lungi. Doar o parte din provizii fusese pusă la adăpost, cele de pe ambarcaţiunile care nu arseseră complet în incendiul de la bord. Nu fusese salvată nici măcar bucata de lemn ce susţinea arborele pe punte.

Primul – şi deci cel mai important nobil al acelui prim *tuath* din Inis Prydain – se numea Yegal. Era singurul cuvânt pe care, întărit prin gesturi, Conan şi Cathbad reuşiseră să-l prindă. În afară de o secure mare cu capul din bronz, legată la centură, nu avea nimic specific pentru o căpetenie. Doar faptul că era gol, totdeauna în mod vizibil iritat şi tatuat pe tot trupul spân şi pe ţeasta cheală, căreia îi lipseau până şi sprâncenele. Le spuse că aşa se născuse. Arăta o teamă superstiţioasă, plină de respect, faţă de Conan, pe care îl considera mai degrabă un vrăjitor decât un *Ard Righ* din alte ţinuturi, rang care pe cei din clanul acela nu părea să-i impresioneze foarte tare. Motivul putea fi importanţa pe care o atribuiau magiei; în ţinuturile acelea riverane comandau şamanii cei mai puternici. Iar Yegal nu era o excepţie. Toate tatuajele care îl acopereau erau de inspiraţie magică: *murdhuacha*, creaturi ale tumulilor fermecaţi ai zeităţilor Daoine Sidhe, pe care ei îi numeau altfel, spirite ale pădurii, demoni şi monştri. Avea tatuaje chiar şi pe penis şi-şi pictase gingiile, pleoapele şi buzele.

Conan înţelese două lucruri: că toţi predecesorii lui Yegal îşi folosiseră trupul ca o masă magică simbolică pentru a atrage puterea spiritelor; şi că folosirea ciupercilor şi a ierburilor excitante era un lucru obişnuit pentru el, şi o făcea cu scopul de a avea erecţii continue, ca simbol al

energiei virile fertile: nu degeaba avea douăsprezece soţii.

Yegal fu foarte primitor şi se puse la dispoziţia lui.

Însă chiar şi aşa cum se înghesuiseră, încă nu era destul spaţiu pentru toţi în corturile şi casele din argilă, pietre, paie şi lemn. Grupul lui Conan era prea numeros. De aceea, mulţi dintre ei îşi aranjaseră un adăpost sub care răsturnate şi sub bucăţi mari de piele argăsită întinse între care; unii îşi improvizaseră colibe din crengi şi trunchiuri de copaci, alţii îşi găsiseră un loc la adăpostul stivelor de lemne strânse pentru iarnă.

— Se preface. Îi e teamă. Dar l-ai ajutat să apară bine în faţa alor săi cu toate proviziile pe care le-a primit fără să mişte un deget. Uite câte capete de duşmani a atârnat pe lângă cort! mormăi Cathbad. Simţi duhoarea de putreziciune!

Cu un zâmbet forţat pe faţă, Yegal vându oamenilor lui Conan cai, care, animale şi provizii pentru călătoria până la Cetatea Sacră, în schimbul unor bucăţi de aur, ambră, *alm* de mesteacăn, blănuri de bursuc, piepteni de lemn, suliţe cu vârf de bronz şi mai ales amulete magice, făcute din oase de focă şi peşte, cu care Cathbad reuşi să-i ducă de nas, folosindu-se de două, trei trucuri de vânzător. Obţinu un efect spectaculos şi izbuti să-i uimească pe toţi, ceea ce-i permise lui Conan să economisească destul aur.

Era un obicei al celţilor să şadă ore întregi pe lângă foc. După ce îi adună pe toţi nobilii din ambele tabere în jurul focului de tabără din cortul lui Yegal, pentru masa de seară, prima întrebare care-i veni pe buze lui Conan era pentru Cathbad: voia să afle mai multe despre acel fenomen miraculos de după-amiază – nu se întâmpla în fiecare zi să plouă cu animale şi bucăţi de gheaţă cât capul unui nou-născut. Din partea nobililor lui Yegal n-aveau de ce să se teamă: nu înţelegeau nici măcar un cuvânt.

— … Eram chiar noi, eu şi copila asta blândă, splendidă, cu sânii moi şi plini ca şi *da chich anann,* mamelele lui Danu, începu Cathbad lăudăros. Nici măcar n-au trecut mulţi ani de atunci, povesti el lângă foc. Eu şi Bodmall ne

găseam în nordul ţinutului Prydain din pricina unei neînţelegeri între druizi: ceva legat de disputa asupra pietrei *Lia Fail*... Şi nu faceţi feţele astea mirate de fătuci nevinovate. Doar nu e o noutate că noi şi cei din nord ne-am furat-o unii altora de atâtea ori, că acum nici nu mai ştim a cui a fost de la bun început!

Bodmall făcu o strâmbătură, ridicând din umeri.

— O ascunseseră într-un turn de piatră, rotund, un loc ce duhnea şi pe care ei îl numeau *broch.*

— Mulţumesc, draga mea.

Cathbad se pierdu în gesturi galante, afectate; intenţia fu limpede pentru toţi.

— Abia trecuse *Samhain*, şi-mi amintesc că era un cer negru precum cel de azi, o năvală de fulgere, grindină, iar peştii din lac şi animalele mai mici din bălţi cădeau ca o ploaie printre oameni. Şi vântul suflase ziua întreagă! Un vânt înspăimântător! Câte unul îngenunchea, alţii făceau pe ei de frică. La un moment dat, am văzut un soi de coloană de aer furibundă, care sorbea tot ce întâlnea în cale pe când trecea, învârtejindu-se, prin centrul satului; ridica obiectele mai mici şi puii care, la o oarecare distanţă, cădeau din nou pe jos.

— ... În clipa aceea, urmă năvalnic matroana, şi eu şi acest fascinant *ollamh* – se pierdu ea în dulcegării – am privit în direcţia de unde apăruse furtuna aceea: lacuri, râuri şi mlaştini. Foarte simplu. Astăzi s-a repetat: vântul e cel care a supt apa şi peştii şi i-a purtat în înălţime, unde au îngheţat. Se ştie doar, cu cât urci mai sus pe un munte, cu atât e mai frig.

— De altfel, cu gerul de-acum, nici n-a fost greu! conchise arhidruidul, muşcând din halca de somon şi cuibărindu-se la pieptul ei focos şi bogat.

Unul dintre războinicii celţi din escorta Roşcatului şopti ceva la urechea lui Rury.

Conan nu i-o luă în nume de rău. Îl recunoscu. Soldatul purta la urechea dreaptă o bijuterie ce scotea sunete cristaline, tipică pentru clanul bărbaţilor din munţii

Cobhthach. Era tânăr. Asta însemna că se alăturase trupelor Roşcatului după plecarea lui Conan din Toraigh, astfel că nu-l cunoscuse niciodată pe cel care devenise *Ard Righ*, cel mai mare în grad de acolo, alături de arhidruid; îl recunoştea doar pe Rury drept comandant.

Roşcatul încuviinţă din cap, se întoarse către Străin şi începu să se scuze, ridicând din umeri.

Conan îndepărtă scuzele de la bun început, cu un gest binevoitor al mâinii.

— N-are importanţă. Mai bine spune-mi care-i problema.

— Doi tineri. Un băiat şi o fată. Ith şi Wee, aşa au spus că-i cheamă. Doi clandestini. El încă nu a trecut probele de iniţiere, spuse el, fără urmă de interes şi fără ca măcar să se ridice de la locul lui. Ea e cam de aceeaşi vârstă… continuă. Când a plecat de la Temair Luachra, Olvik i-a găsit la bord sub pânzele cerate de la pupa, ascunşi printre mărfuri. Nu i-a aruncat în mare doar fiindcă ar putea fi preţioşi ca sclavi. Acum au fugit. Ceva sau cineva i-a speriat, cu siguranţă, adăugă bărbatul din neamul Partholon, continuând să muşte cu poftă din pulpa aromată de miel fript.

— Nişte copilandri singuri, noaptea, prin pădure, gheaţă şi zăpadă, mormăi *Eachtrannach* gânditor, în vreme ce ducea la gură nuci şi miere. Fugarii ăştia doi trebuie să aibă vârsta lui Owain, Tyren şi…

— … Nu uita că e şi Pwyll aici, îi şopti Gwynedd, care stătea alături de el, apucându-l de braţ.

Pentru o clipă, i se tăie răsuflarea şi o privi fix în ochi. Ea îl cunoştea atât de bine, încât reuşea întotdeauna să-i citească gândurile. Făcu o strâmbătură amară.

— Măcar dacă m-aş fi bucurat şi eu de atâta grijă din partea Elathei şi a lui Chicol…

Însă când ea îi zâmbi şi îl sărută, ştiu că procedase cum trebuia. Hotărî să-şi sacrifice omul cel mai bun. Pentru doi adulţi nu ar fi făcut asta.

— Magmor, bătrâne, e rândul tău.

Gwynedd traduse chiar ea prin gesturi pentru uriaşul de culoare.

Acesta îşi întrerupse cina şi porni în urmărire.

Karre veni de îndată, tropotind, să ocupe locul lăsat liber de Magmor. La fel făcu şi Sin.

Femeia războinică şi piticul se îmbrânciră câteva clipe, disputându-şi un spaţiu care, în realitate, era suficient pentru amândoi; unde stătuse Magmor, puteau să încapă fără probleme două femei. Şi, fiindcă era limpede că ea avea să câştige curând, Karre îmbină utilul şi plăcutul şi îi pipăi cu neruşinare fundul. Sin scoase un strigăt ofensat, se îndepărtă iute, iar piticul câştigă puţin spaţiu. Însă, deşi era războinică, instinctul ei feminin nu îngăduia să fie încălcate anumite limite ale bunei-cuviinţe. Îi trase un pumn în ţeastă lui Karre. Micuţul se clătină aşa cum şedea, cu capul zguduit de lovitură. O privi ca prin ceaţă pe Sin şi dădu să se ridice, lăsându-i ei spaţiul întreg. Atunci ea îl apucă de un braţ, îl trase înapoi, punându-l la locul lui, îi aplică un sărut pe frunte şi îl strânse lângă ea, continuând să mănânce ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Karre zâmbea, cu capul pe pieptul moale al blondei Geal Chossach, ronţăind fericit nuci şi lipii. Iar surâsul acela îl răsplăti pe Conan cum puţine alte lucruri ar fi putut s-o facă. Până nu demult, înainte de venirea sa – şi nu trecuseră decât câţiva ani –, chiar şi într-un grup unit, cum era cel pe care-l formase el, o asemenea jignire ar fi fost spălată cu sânge. El reuşise să dea o semnificaţie nouă cuvântului prietenie, apropiată de aceea a cuvântului pace.

— Credeam că m-am obişnuit deja cu surprizele voastre, şi când colo… reuşi în sfârşit să spună Străinul, după ce toţi se adunaseră în jurul focului de seară, amestecându-şi glasurile prietenoase, vorbăria mamelor şi plânsul copilaşilor într-o rumoare calmă.

— Nu spune că nu eşti mulţumit să ne vezi… îl zgândări Rury.

— N-am spus niciodată asta, frate, răspunse alene Conan, dar acum ştii cum te simţi când nu mai ai un tron sub şezut.

Roşcatul scrâşni din dinţi cu gura plină, bolborosind ceva

în semn de amărăciune. Aluzia celui care nu mai era acum *Ard Righ* era limpede: dacă Rury se găsea acolo în seara aceea, asta se întâmpla fiindcă avusese aceleaşi necazuri mari ca şi *Ri* din Toraigh.

Conan o văzu pe Gwynedd surâzând senină alături de femeia Roşcatului; ele două se simţeau ca două prietene care se regăsiseră, încercate de acel sentiment pe care depărtarea reuşeşte doar să-l întărească.

Gerd mângâia părul Tashei, copila sa, născută din căsătoria cu Rury. Micuţa îşi ţinea capul în poala ei şi îngâna cu glas scăzut unul dintre cântecele de leagăn din ţinuturile clanului Gennt, pe care mama ei i-l cânta ca s-o adoarmă.

— A fost un an groaznic, cel mai rău cu putinţă din ultimul timp, vorbi Olvik, luându-l prin surprindere pe *Eachtrannach.*

Nu era un lucru pe care-l făcea de obicei, chiar dacă ajunsese să stăpânească mult mai bine limba din Toraigh.

— ... Poate cel mai rău dintre toţi. Şi asta pesemne tocmai fiindcă ai plecat tu.

Skeldul era un bărbat puternic, de încredere şi măsurat la vorbă. Dacă se hotărâse să vorbească, o făcuse fiindcă în sufletul lui simplu se simţea oarecum dator să adauge ceva, măcar doar ca să se justifice.

— Nu-i trebuie mult cuiva ca să-şi dea seama de asta, bolborosi Conan răsucind felii de somon pe jar. Ajunge să vă vadă feţele.

— Anul în care Bodmall a cerut adăpost la Toraigh, din cauza jafurilor neamurilor Partholon şi Nemed, a fost pentru noi mai mult decât o plăcere, a fost o onoare, adăugă însă nobilul. Tot atunci Illan a hotărât să-şi amintească umilinţa pe care a îndurat-o la Temair Luachra din partea lui Fergus şi, bazându-se pe resentimentele şamanilor şi ale celor trei druizi Eolas, Fios şi Fochmarc, pe nemulţumirea locuitorilor din *tuath*-urile lor, au cumpărat pe ascuns *aes dana* şi oameni liberi şi au reuşit să alunge vechea căpetenie a clanului Nemed, transformându-i pe el şi pe credincioşii săi în paria. De fapt, Illan este acum singura căpetenie

recunoscută a celor două clanuri.

— Ştiţi deja că i-am întâlnit pe amândoi bastarzii: şi pe ursul nemed, şi pe acel gunoi al naturii, care e fratele meu vitreg.

Olvik încuviinţă, însă cu capul plecat. Şi nu-l ridică.

— Dar a fost şi anul în care regele Hargar s-a trezit ca dintr-o lungă hibernare şi a scuipat pe fidelitatea mea şi a oamenilor săi din neamul Lochlann, care trăiau în Toraigh din ordinul său şi pe seama sa. Recolta pe pământurile neamului Gennt fusese săracă, iar el avea nevoie de aur ca să-şi susţină regatul, înainte ca oamenii lui să-l aşeze pe o plută şi să-l abandoneze în braţele unei sorţi ostile, ca pe un *hafuilla*, un nimeni pierdut pe mare. A invadat Toraigh, spărgând întăriturile de apărare ale clanului Fomorian; iar pe mine m-a întrebat de partea cui vreau să fiu, îşi drese el vocea. Răspunsul îl ştia deja, şi singurul lucru pe care mi l-a îngăduit a fost să-i lase liberi pe cei care voiau să plece, cruţându-le viaţa, surâse el amar. După câte se pare, Bodmall căzuse din lac în puţ, fiindcă, împreună cu Sin şi ale sale Geal Chossach, i-a fost dat să fugă mai întâi de Illan şi de Fergus, apoi de Hargar, încheie stânjenit.

— Dacă tu eşti aici, dacă sunteţi toţi aici, eu sunt fericit, spuse Conan simplu. Nu sunteţi vinovaţi în ochii mei, dimpotrivă, îl cunosc pe nebunul acela de rege Hargar. Aşa cum spuneţi voi, aţi riscat să vă treacă burdihanele prin tăişul sabiei. Care, până la urmă, a ajuns la mine.

Urmă o tăcere lungă. Numai Cathbad, cu puterea lui, îşi putea permite să o spulbere.

— Dacă îl punem la socoteală şi pe Banan, grupuşorul nostru numără opt membri. Voi câţi eraţi când aţi reuşit să fugiţi?

Olvik reflectă, numărând cu voce scăzută în limba sa, ajutându-se şi de degetele de la mâini. În cele din urmă, spuse:

— O sută cincizeci de persoane pe trei *hafskip*, plus alte şaizeci pe două *skeld*... Cu noi este Karre şi toată Garda Aleasă.

— Sunt eu, Gerd şi fiica mea Tasha, continuă Rury.

Sclave şi o bună parte din Garda Aleasă, alcătuită din fomorieni.

— De când a plecat Conan, războinicii aleşi ai lui Rury au învăţat să-şi aprecieze şi să-şi respecte noul comandant. De-asta l-au urmat până aici, adăugă Gerd.

— Nu mă îndoiam de asta, surâse Conan.

— Am cu mine pe Sin şi ale mele Geal Chossach, spuse bătrâna Bodmall, umflându-şi plină de mândrie pieptul impunător.

— Ea a trecut prin două exoduri în câteva luni, spuse Olvik, cu amărăciune parcă, fiindcă nu fusese capabil să o apere de Hargar.

— Ib-hell, Dela, Fidelma vor trebui să se teamă de anotimpurile ce vor veni... Hargar nu e o persoană blândă, adăugă cu asprime Străinul.

Ceilalţi încuviinţară.

— Erin cea Frumoasă a spus că e prea bătrână ca să fugă cu noi. Dar sunt sigur că se va aranja iarăşi bine sub cuverturi noi şi cu tineri lochlann proaspeţi, urmă Rury. Din câte se vede, femeia aceea pur şi simplu nu poate să moară.

— Cobhthach s-a retras cu ai lui în munţi, iar Moriath a făcut la fel, părăsindu-şi satele de pe plajă, însă nu ştim cât vor putea să reziste. Sinlan a fost deja luat pe sus. Acum strânge tributurile pe care va trebui să le verse în vistieria noului *Ri* Hargar, dacă vrea să-şi salveze propria viaţă şi pe cea a întregului său clan, înghiţi Olvik în sec. După câte ştiu, toţi regretă perioadele de pace din vremea lui Rury şi a lui *Ri* Conan şi încă-şi mai amintesc cele trei zile de sărbătoare de la nunta sa ca pe cele mai frumoase zile din istoria fomorienilor.

O zarvă neobişnuită întrerupse conversaţia. Câteva santinele ale lui Yegal îmbrânciră înainte, cu brutalitate, doi oaspeţi neaşteptaţi. Seara avea să se însufleţească.

Cei doi *filin*-i rătăcitori, surprinşi noaptea de gărzi, veneau din nordul ţinutului Inis Fail, ceea ce era o veste bună, căci vorbeau limba Străinului. Vestea proastă era că

arătau cum arătau: aminteau mai degrabă de nişte vagabonzi zdrenţăroşi decât de nişte virtuozi cunoscători ai artei declamaţiei şi ai muzicii pe versuri. În fine, nu păreau să stăpânească *tamlorga filidh*, versurile poetului, şi cu atât mai puţin puterea lui Ogma, fiu al lui Dagda şi zeu al elocinţei.

Lui Conan îi aminteau de Anninn, de supunerea sa şi de înfăţişarea sa răvăşită. De aceea îi plăcu de ei.

Filin-ii se bucurau de o protecţie sacră, în virtutea căreia puteau participa ca spectatori la bătălii, fără să-i atingă nimeni, fiindcă se presupunea că vor compune ode ce aveau să istorisească luptele. Cei doi înţeleseră însă că acolo era ceva în neregulă. Erau mai mulţi străini decât războinici de-ai lui Yegal. Apoi, când desluşiră coifurile şi insignele neamului Lochlann, mintea lor căută iute o cale de scăpare, iar picioarele le-o luară înainte, încercând inutil să o zbughească.

— Nu trebuie să vă temeţi. Dacă aş fi dorit să vă ucid, nu credeţi că războinicii mei ar fi făcut-o deja? îi opri Străinul.

În clipa aceea, cel mai înalt dintre ei îl recunoscu în Conan pe *Ard Righ.* Căscă ochii mari şi i se aruncă la picioare.

Ceea ce nu făcu decât să crească în ochii lui Yegal prestigiul lui *Eachtrannach.*

Se prezentară: Og şi Usk. Pe când se aşezau, Conan îşi dădu seama că bărbatul mai tânăr era deşelat rău. Aveau feţe bizare şi erau îmbrăcaţi cu totul în negru. Nu inspirau prea multă încredere, iar gesturile lor deveniră groteşti, în timp ce-şi încercau instrumentele sărăcăcioase, bătând într-o tobă, suflând într-un flaut şi ciupindu-şi lira şi harpa vechi şi dezacordate.

Apoi începu muzica.

Şi toate se schimbară. Nu mai existau nasuri strâmbe şi nici grimase de efort pe buzele lor ca de iepure ori în ochii tulburaţi de concentrare. Doar melodia; şi o pereche de aripi luate cu împrumut spre a desprinde sufletul de pământ şi a-l purta într-un zbor al fanteziei peste păduri nesfârşite şi peste lacuri încremenite ca nişte oglinzi. Toate

gândurile apăsătoare se îndepărtară precum apele ploilor, iar cântecul aduse pace.

Ata uarboth damm i caill; uinnius di-siu, coli an-all, bile ratha, nosn-iada.

Met mo boithe bec nad bec, canaid sian mbinn dia beinn ben a llein co londath.

Uisce treglas tanaide de buith ina taib, aball ubull mara rătha, glere thiprat, bruinnit ilair caera ibair, fidait, fir.

Tecat cainfinn, corra, failinn; fos-cain cuan; ni ceol ndogra cerca odra a fraech ruad.

Fogur gaithe fri fid flescach, forglas neol, essa aba, esnad ala alainn ceol.

„Am un adăpost în pădure; un frasin de o parte, de cealaltă un nuc, un copac mare lângă un rath îl închide.

Refugiul meu e mic, sub streaşina lui cântă o pasăre, în penele-i de sturz, un cântec duios.

E-o apă verde în jur, nu prea adâncă, un pom cu mere mari cât ale zânelor, un puţ cu apă-mbelşugată, fructe de tisă, cireşe sălbatice şi lemn câinesc se iţesc de peste tot.

Vin păsări frumoase şi albe, bâtlani, pescăruşi; marea cântă prin ei – dar nu de jale;

Cocoşul-de-munte brun de pe câmpia roşiatică.

Şuierul vântului prin crengile pădurii, nor cenuşiu, cascade, râuri, al lebedelor strigăt, încântătoare muzică.”

La sfârşit, Conan le dădu câte o mică piesă de aur.

— Eşti generos, stăpâne, începu sec cel mai în vârstă. E o virtute ce merită un cântec. Pentru neamul nostru, nu e odă mai frumoasă şi mai îndrăgită decât aceea închinată măreţiei unui suflet de nobil celt, ştii asta. Nu ţi-e teamă că o să ne înecăm în hidromelul pe care o să-l plătim cu aurul ce ni l-ai dat, în loc să cântăm mai departe pentru tine?

— Am cuvântul vostru, nu?

Eachtrannach înălţă, surprins, din sprânceană.

Og zâmbi recunoscător, încuviinţând, în vreme ce făcea să dispară în pungă bucata de metal lucios.

— Când eram cam la vârsta potrivită ca să-mi primesc *geissed,* înainte de trecerea în *haclachus*, vârsta adultă – urmă el, folosind cuvinte din Inis Fail – în satul nostru s-a întors un mercenar. Stătuse ani întregi printre hitiţi. Acolo, spunea el, preoţii scriau totul. Când a luptat în bătălia în care au fost prădate Alep şi Babilonia, n-a fost suficient că-şi dăduse cuvântul. N-a fost de ajuns. Pentru hitiţi, un jurământ de credinţă de la un războinic celt nu însemna nimic!

În jurul celor doi *filin*-i se făcuse o linişte ireală, plină de neîncredere. Spectacolul acela, în jurul marelui foc, cuvintele acelea magice, spiritul plin de misterul unor lumi îndepărtate şi vraja măiastră a negustorului de poveşti pusese stăpânire pe suflete. Acum toţi aşteptau vorbele de pe buzele sale, peste măsură de uimiţi de faptul că o promisiune făcută pe propria onoare era total desconsiderată.

— I-au scris numele pe o bucată de pergament de oaie, urmă cântăreţul, dar fiindcă nu ştia să scrie după cum auzea şi cu atât mai puţin care îi erau strămoşii şi cum se chemau, a făcut-o altcineva pentru el! Au desenat simboluri cu cerneală făcută din funingine, apă şi clei; iar din clipa aceea, sufletul său a rămas prizonierul pergamentului pe care-i fusese scris numele!

Mâinile celor de faţă se îndreptară iute, la unii spre încheietura coapsei, la alţii spre metalul armelor, pentru a alunga nenorocirea pe care o pot aduce unii şamani capabili de asemenea minuni.

— Ce popor o mai fi şi ăsta? Din câte se pare, în ţinuturile nisipurilor veşnice nu există încredere în onoarea omului, comentă Conan, scuturând din cap dezamăgit. Dar cum o să poată supravieţui?

Ca într-un deja-vu, situaţia dinainte se repetă. Dar de această dată, cei doi nou-veniţi erau fugarii.

Magmor îi adusese înapoi. Cu el pe urmele lor, semnele pe care le lăsaseră prin pădurea de stejar şi tei prevestiră sfârşitul urmăririi. Ajunsese la timp pentru a-şi termina cina binemeritată. Îi împinse înainte pe cei doi tineri, spre

războinicii fioroşi aşezaţi în cerc în jurul marelui foc.

— Dacă o ţinem tot aşa şi vin mereu oaspeţi, lui Yegal n-o să-i ajungă hrana. Va trebui să mai facem o minune şi să aducem altă hrană din cer! hohoti Străinul. Aşadar, nu mă iubiţi. Fiindcă, după câte se vede, aţi fugit. Greşesc cumva?

Copila privi fix în ochii lui *Ard Righ* şi-i susţinu privirea, fără să arate supunere; dar nu spuse nimic.

— Tu ştii cine sunt eu. Aşa e, fetiţo? o întrebă.

Nu-şi pierdu cumpătul şi nici nu renunţă la o bucată de friptură. Începu să vorbească în limba mamei sale, Murna. Nimeni nu pricepea nimic, însă în vorbele ei se simţea ranchiuna.

Stăpân pe sine, Olvik interveni. Trimise să cheme pe unul dintre nobilii săi.

— Este limba vorbită pe o insulă mare aflată la miazănoapte de ţinuturile noastre. Am cu mine pe unul din neamul lor. Poate să înţeleagă.

Apăru un soldat corpolent, cu părul rar şi albit. O puseră să repete, iar el traduse pentru cei de faţă.

— Zice că-i o sclavă, fiica unei sclave, că a fugit înainte de a fi vândută şi că de aceea nu e încă marcată.

Conan şi Olvik strâmbară imediat din nas… O sclavă fără semnul de sclavă stârnea deja suspiciuni; în plus, fata arăta prea bine şi nu avea bătături în palme.

— Zice că pământul ei e o insulă, continuă traducătorul gennt. Acoperită de gheaţă jumătate de an şi capabilă să scuipe foc din vârful munţilor negri şi arşi.

În jurul focurilor se stârni o rumoare de uimire, ca un geamăt.

Străinul nu se clinti.

— Spune-i că nu ştiu ce să fac cu ea. V-o dăruiesc. Petreceţi-vă cu ea noaptea întreagă. Să înveţe să se culce cu bărbaţi adevăraţi.

Cu toţii fremătară. Cu toţii, în afară de Gwynedd.

Înainte ca bărbatul gennt să poată traduce, fata scuipă în faţa picioarelor lui Conan. Nu pe ele, căci nu era chiar atât de nechibzuită.

— Eşti un fomorian, un duşman al neamului meu. Orice

fomorian e duşmanul tuturor! Asta contează pentru mine! îl insultă în dialectul nemed.

Conan chicoti. Aşadar, asta era consideraţia faţă de Inis Fail a neamurilor din Toraigh. Prin urmare, caracterul ei era asemenea frumuseţii sale exotice neobişnuite, gândi el. Trăsături reci, dar temperament arzător, întocmai ca insula cea mare de unde venea. Străinul se ridică încet de pe trunchiul pe care stătea, îi zâmbi şi îi arse un dos de palmă. Se întoarse apoi la îndeletnicirea sa.

— Asta nu fiindcă sunt *Ard Righ.* Nu fiindcă sunt un fomorian. Ci pentru că nu ţi-am făcut nimic niciodată. Eochy ţi-ar fi tăiat gâtul pe cazanul său pentru asta. Iar că eu ţi-aş fi duşman, asta rămâne să dovedeşti. Acum putem avea onoarea să aflăm cine eşti?

Wee se întoarse zvâcnind spre Ith, rămas ca întotdeauna cu un pas în spatele ei, cu mâna pe obrazul care-i ardea şi cu ochi strălucitori, nu din pricina durerii, ci din pricina mândriei rănite.

— Numele meu e Wee, începu mândra fată, sumeţindu-se, fiică a căpeteniei clanului Maon, îndrăzni ea, şi a unei sclave din neamul Gennt din nord. Vin din poporul de la Temair Luachra, minţi ea doar pe jumătate, vorbind mai degrabă despre mulţimea de persoane ce trăiau în capitală, dar m-am născut în munţii Wicklow!

La aceste ultime cuvinte, ridică din cap copilăreşte.

Străinului îi rămase dumicatul în gât. Tuşi.

— Şi el? întrebă, arătând în spatele lui Wee. E ceea ce cred eu?

Ea încuviinţă, pregătindu-se pentru ce putea fi mai rău.

— E Ith, fratele meu!

— Frate vitreg! strigă băiatul îndurerat.

Urmă un moment lung de tăcere.

Neobservată de nimeni, Gwynedd o privea pe fată. Desluşea în ea propriul caracter neîmblânzit şi frumuseţea mândră. Nu-şi dădu seama că îi zâmbea. Înţelese însă că fiul său, Owain, o sorbea din ochi; era pierdut, vrăjit de părul acela nemaipomenit de blond, cu reflexe albăstrui nemaivăzute.

— Uite, ăsta e deja un bun motiv ca să vă luaţi la palme, mormăi *Eachtrannach* liniştit, nepăsător, în vreme ce muşca dintr-o pulpă de vânat.

Ridică ochii şi întâlni privirile înfometate ale celor doi tineri. Îi azvârli lui Wee o bucată de carne.

Ea o prinse din zbor, dar nu muşcă. Ith o imită, înghiţind vârtos în sec, de foame.

— Mâncaţi, hai, nu mai fiţi îndărătnici, îi măsură din priviri Străinul. O să aveţi timp mai târziu să fugiţi iarăşi. Fiindcă asta o să faceţi, nu? Simt de aici cum vă bâzâie creierii. Doi copilandri în ţinuturile nimănui sunt mai greu de observat, aşa că, faceţi bine şi… zâmbi ironic, înainte de a-şi schimba dintr-odată expresia. O să fugiţi o zi, două, cel mult, până o să vă ia cineva beregata numai ca să vă fure hainele şi cizmele. Hai, mâncaţi, cu burta plină ai mai multă putere să fugi.

Nu spuseră nimic. Dădeau impresia că înţeleseseră. Astfel că începură să înfulece, până când Wee se simţi datoare să adauge ceva:

— Şi acum?

Conan oftă, fără să o privească, părând să nu dea importanţă întrebării.

— E cineva acolo care o să se ocupe de voi… dacă tot aveţi strămoşi comuni din neamul Gennt, adăugă, întorcându-se şiret înspre soţia sa.

— O spui din gură, dar nu gândeşti aşa, replică skeld, energică şi fermecătoare ca întotdeauna. „Dacă asta e stirpea din care vă trageţi, atunci mergeţi la Gwynedd, fiindcă şi ea e ca voi!“, aveai de gând să spui despre strămoşii mei.

— Când vorbeşte femeia, vorbesc zeii, ridică din umeri Conan, printre hohotele bărbaţilor, renunţând din start să-şi contrazică soţia.

Ith şi Wee o porniră spre cortul pe care Yegal, gonindu-i în şuturi pe ocupanţii legitimi, li-l rezervase lui Conan şi familiei sale; lui *Eachtrannach* îi fusese imposibil să nu accepte oferta.

De luni de zile cei doi copii trăiseră doar în violenţă şi

dispreţ. De aceea nu se aşteptau la nimic bun pe când se duceau să întâlnească familia unei căpetenii dintr-un clan duşman. Aveau să-i cunoască pe copiii lor şi ranchiuna ce s-ar fi născut în inimile acestora. La asta se gândeau în vreme ce mergeau, cu capul plecat, spre alte necazuri; nu aveau nici o îndoială că aşa avea să se întâmple.

Apoi Owain, Tyren şi Pwyll ieşiră din cort, venindu-le în întâmpinare, şi atunci totul se schimbă pentru Ith şi Wee. Aşa cum niciodată nu ar fi sperat.

Într-o parte a satului ce le fusese rezervată, cei din neamul Lochlann sărbătoriră în felul lor înfrângerea demonilor mării: se îmbătară criţă. Unul dintre ei muri, doborât de *meddu* şi de *nabid* ce părea să-i iasă prin ochi. Înfruntase moartea pe mare pentru a sfârşi apoi într-un mod lamentabil. Însă pentru un membru al acestui clan nu era ceva dezonorant; ruşinos ar fi fost, în schimb, să moară ca un *hafvilla*, pierdut în mare. Supravieţuitorii începură apoi să-şi facă de cap, în faţa tuturor, cu numeroasele sclave pe care le luaseră cu ei.

Gwynedd avu ceva de furcă pe când căuta să-i tragă de acolo pe cei cinci copii pe care îi avea în custodie.

Mulţi adulţi celţi acceptară să se alăture celor din neamul Gennt şi propunerilor lor de strânsă prietenie. Schimburile generoase de femei şi punerea în comun a bunurilor proprii erau lucruri obişnuite la ambele etnii, dar era din ce în ce mai limpede că în acel grup dens, dată fiind strânsa vecinătate, tradiţiile aveau să-şi piardă din putere, din pricina amestecului de uzanţe şi obiceiuri.

Precum în vremurile festinurilor date de regele Hargar, oamenii din Garda Aleasă a lui Olvik băură până în zori; nobilul, în schimb, hotărî să se retragă mult mai devreme în cortul lui, împreună cu tânărul său tovarăş de arme.

Banan grohăia supus la picioarele lui Cathbad, căzut deja într-un somn adânc în faţa focului, cu capul pe pântecele lui Bodmall.

Gwynedd se strânse lângă Conan. Încercă să-l sărute, dar îl simţi mai departe ca niciodată. Se gândea deja la ziua

ce începea, trupul lui fremăta, aşteptând nerăbdător clipa plecării, deşi natura înveşmântase totul într-o pojghiţă translucidă şi ucigătoare de gheaţă.

În sfârşit, porni o ninsoare cu fulgi deşi şi imaculaţi. Furtuna de trăsnete nu avusese urmări, iar vremea îşi reluă cursul firesc pentru acel anotimp.

Capitolul 14

Ninsoarea încetase încă din zori. Însă momentul acela suspendat părea să aibă semnificaţia pe care fiecare războinic o dă păcii: o scurtă pauză între două bătălii. Orice obiect atingeau îi înfiora prin răceală, pământul era tare ca bronzul suliţelor, câmpurile, înnegrite precum aripa unui corb, iar dinspre apa lacurilor şi a râurilor venea scrâşnetul sinistru al blocurilor de gheaţă translucidă care o încorsetau, cenuşii şi stinse, incapabile să reflecte lucirea palidă a bolţii cerului – devenită acum un tavan jos şi încărcat de nori gata să vomite iarăşi zăpadă peste crusta îngheţată ce îmbrăca întreaga lume.

Morc îşi îngropă cât putu de adânc faţa în gluga mantiei acoperite de o pulbere albă, căutând să alunge efectul vântului, care îi răpea până şi ultimele senzaţii de căldură din corp. Zadarnic; până şi cicatricele de pe faţă i se albiseră de ger, pe gene i se depunea mereu un strat de brumă, iar pe barbă şi pe mustăţi, acolo unde adia respiraţia, o pojghiţă subţire de gheaţă.

Demne Ban repeta fără încetare că în curând aveau să se deschidă porţile satului său primitor – foarte, foarte curând, după cotul râului, după dealul acela, apoi după un alt deal. Apărea mereu ceva în plus, şi se părea că nu aveau să mai ajungă niciodată la capăt.

Singurul lucru pe care Morc şi-l dorea era ca bătrânul să nu greşească, să nu-şi piardă orientarea; nu mai fusese în ţinuturile sale de o veşnicie, iar acum, pe frigul acela, să rămână fără adăpost încă o zi ar fi însemnat să moară degeraţi.

Hodr şi Bave ţineau cu greu laolaltă grupul indisciplinaţilor paria; carele cu provizii se târau prin zăpada proaspătă, întârziate de mai mici sau mai mari incidente ce le cauzau tot felul de necazuri şi stricăciuni; până şi Fergus şi familiile neamului său nemed, îndemnate şi susţinute de Leher şi de Niall, erau la capătul puterilor.

Morc calculă în minte câte zile durase marşul acela pe

pământ străin. Debarcaseră în Inis Prydain mult mai la nord decât punctul în care, cu siguranţă, aveau să debarce Conan şi ai săi. Distruseseră toate bărcile de pe coasta Inis Fail acostate în zonele unde braţul de mare era mai îngust, procedaseră apoi la fel pe coasta din Prydain, scufundându-le şi pe cele care îi aduseseră acolo, după o traversare cum nu se mai văzuse. Urmând indicaţiile lui Demne Ban, drumul spre interior şi, mai apoi, spre sud fusese, la urma urmelor, comod. În faţa acelei mici armate în marş, ivită pe neaşteptate, localnicii fugeau dezorientaţi. Soarta avusese, ca întotdeauna, un rol important, fiindcă nu întâlniseră niciodată adversari hotărâţi şi înarmaţi, cu ziduri şi scuturi capabile să-i respingă pe cei pe care îi considerau prădători.

— Soarta ori bunul-simţ şi memoria lui Demne Ban, care a evitat toate satele mai mari? comentase Fergus, chicotind ironic.

Trăiseră din măceluri şi jafuri, luând ca pradă, de la ţărani şi din mici *rath* fortificate, tot ce puteau lua: cai, care, alimente şi învelitori, animale şi câteva arme. Râpele şi ridicăturile de pământ le trecuseră uşor, iar joasele *tor*, dealurile pe care fuseseră instalate corturile, nu constituiau o problemă pentru tâlharii paria, capabili să supravieţuiască în păduri, în condiţii dintre cele mai vitrege.

Sosiră în ultimul moment. Gheaţă, frig şi zăpadă ajunseseră mai înaintea lor cu două zile. Acela era marele lor avantaj. Nu doar fiindcă nu fuseseră nevoiţi să rămână mult timp în bivuac, ci şi fiindcă – gândul acesta îl făcea pe Morc să tresalte de satisfacţie – vremea urâtă avea să-i ţină în loc pe Conan şi pe ai săi. Poate chiar pe Inis Fail, dacă planul lui – distrugerile şi bărcile sparte – ar fi mers bine. Pierderile erau numeroase; gerul secera mai abitir decât sabia. Totuşi, după socotelile sumare ale lui Hodr şi Bave, sigur mai rămăseseră circa două sute cincizeci. Meritase efortul.

Chiar atunci, Demne Ban scoase un strigăt puternic.

„Mare.“ Fu primul cuvânt care îi trecu prin minte lui Morc când zări prin zăpadă satul bătrânului druid eremit. O

înţepătură în ceafă îl făcu să-şi amintească observaţiile lui Fergus: aceea era prima întâlnire mai însemnată pe pământul din Prydain, şi nu-i plăcea deloc. Dacă Demne Ban într-adevăr reuşise să ocolească necazurile, pe câmpia pe care o aveau înainte se afla aliniată o armată cel puţin cât a sa, dacă nu chiar mai numeroasă. Numai că duşmanii erau acasă la ei, odihniţi şi hrăniţi, şi îi ţineau în bătaia armelor din faţă şi din pădurea de pe flancul drept. Cu siguranţă, în pofida vremii urâte, îi urmăreau de mai multă vreme şi nu se lăsaseră luaţi pe nepregătite.

Totul încremeni. Doar vântul tăios şuiera mai departe.

— Acum e rândul meu, spuse liniştit Demne Ban.

Îl ajutară să urce în şaua unui cal la fel de obosit şi de amorţit ca el. Înaintă, prin albul zăpezii, spre linia orizontului, şi Morc se întrebă dacă avea să-l mai revadă în viaţă. Ori, mai rău, dacă nu era cumva totul doar o înscenare, pusă la cale chiar pentru a-i extermina pe ei.

Bătrânul eremit tremura. Nu doar din cauza frigului. Ceea ce avea înainte era *chy,* casa lui, acolo unde îl născuse mama sa, unde tatăl său îl învăţase să vâneze, unde cunoscuse dragostea lui Badb; nu mai călcase pe-acolo de când fiul său, abia născut, fusese luat şi dus pe pământ străin. Îşi simţea picioarele moi şi încheieturile amorţite, ca orice bătrân. Şi totuşi zâmbea. În vreme ce căluţul cu păr aspru păşea rar, cu pas nesigur şi cu capul plecat de oboseală, Demne Ban reflectă o clipă la riscurile la care se expunea. Locul acela se numea Donaganow. Dona era numele marii zeiţe-mamă a neamurilor kernewek din zona aceea; iar *ganow* era gura ei – o scobitură senzuală formată între două dealuri izolate, care, pe vreme frumoasă, puteau fi zărite formând o cunună peste câmpia aceea pietroasă. Echivalentă cu zeiţa Danu a poporului din Inis Fail, „apa cerească”, după cum o numeau ei, soaţa lui Bile din neamul Tuatha De Danaan. Şi *teuta* – sau *tuath*, cum o numea Morc – pe care îl avea acum în faţă, era tribul său. Dar ce şanse erau ca în toţi anii aceia să nu se fi întâmplat măcar o răzvrătire, iar la conducerea satului să

nu fi ajuns un duşman al neamului său? Şi ce şanse erau ca la conducerea satului să se afle un urmaş al fratelui său, Heylin, care odată fusese căpetenia vânătorilor experimentaţi ai clanului, iar acum era aproape la fel de bătrân ca el?

Însă Demne Ban avea credinţă. Iar zeii îl răsplătiră. Aşa cum repeta adesea, trebuie să crezi dacă vrei ca minunile să se întâmple. Şi nu invers. Oricine e capabil să creadă în lucruri care deja s-au întâmplat.

Văzu venind către el tineri şamani cu chipuri necunoscute, noile generaţii, avide să-şi câştige respectul în faţa ierarhiei satului. Îl înconjurară fără să-l recunoască, insultându-l şi azvârlind spre el pulberi vrăjite, cenuşă de oase şi blesteme rituale pentru a alunga spiritele răuvoitoare pe care, fără îndoială, el le ducea cu sine.

Văzându-l singur, vânătorii nu se mişcară din loc. Un bărbat robust, de vârstă medie, opri oastea pe loc cu un gest al mâinii.

— Staţi pe loc! porunci, strângând din ochi în gerul acelui anotimp neprielnic. E singur. Staţi pe loc! N-are cum să umble cu trucuri. E prea bătrân. Şi aici e prea frig pentru ca neamul lui să ne atace de la o asemenea distanţă!

Începuse din nou să ningă, şi totuşi Demne Ban îşi lăţi zâmbetul.

Războinicul nu înţelese. Nu putea şti câtă uşurare simţea bătrânul druid în inima sa: recunoscuse pe căpetenia vânătorilor pe care o avea în faţă; ar fi fost imposibil să nu reuşească, după cât de bine semănau.

— Aşa îţi primeşti tu unchiul? întrebă împăciuitor, aplecându-se în faţă, pe spinarea calului.

Ceilalţi şovăiră, stupefiaţi. Şamanii încetară să mai forfotească în jurul lui şi să scuipe înspre el. Vorbise în limba lor, kernewek, limba din Donaganow.

Căpetenia vânătorilor îşi învinse neînţelegerea şi teama superstiţioasă pe care le simţea înăuntrul său.

— Cine eşti? întrebă cu putere, mai mult ca o ameninţare, decât ca o legitimă întrebare. Nu te-am mai văzut niciodată, şi totuşi vorbeşti ca noi.

— Ţi-am spus deja cine sunt. Şi-atunci de ce te miri că vorbesc limba ta, care e şi a mea?

Nobilul satului păşi înainte prin zăpadă, veni lângă Demne Ban şi începu să se învârtească în jurul lui, cercetându-l, aşa cum se face cu un animal la târg. Doar atunci când îl privi fix pe bătrân în ochii violeţi, ceva se schimbă în el. Îşi lăsă încetişor capul pe-o parte, continuând să-l fixeze, apoi dintr-odată făcu un semn de încuviinţare către un bărbat bătrân, care ieşi imediat din mulţime, făcându-şi cu greu loc.

Îşi folosea doar braţul stâng, fiindcă era singurul care-i mai rămăsese. De cealaltă parte, tunica din blană de câine fusese peticită sus, chiar la umăr. Părea bătrân; mult mai bătrân decât Demne Ban, chiar dacă vârsta arăta contrariul. Era un om cu forţa şi cu spiritul slăbite, ca şi cum întreaga viaţă s-ar fi scurs din el când îşi pierduse braţul. În asemenea stare nu poţi conduce un clan. Scormoni anevoie cu privirea prin zăpada care, împinsă de vânt, începuse să se învârtejească, şi-şi strânse pleoapele.

— Ai de gând să mă laşi aici afară toată ziua? îl provocă Demne Ban.

Vocea îi era lipsită de vreo nuanţă, însă în ochi îi licăreau câteva lacrimi.

Ciungul căzu în genunchi, încercând să spună vreo vorbă chibzuită. Dar din gâtlejul lui ieşi doar un sunet nedesluşit, în vreme ce îmbrăţişa piciorul fratelui său, care încă nu se dăduse jos de pe cal.

— Demne Ban s-a întors! urlă glasul astmatic al unui bătrân din spatele grupului.

— Fratele lui Heylin e aici! veni, ca un ecou, mai întâi o altă voce de bătrân, urmată de o mulţime de glasuri de copilandri, care porniră să alerge prin sat, răspândind o veste ce pentru ei nu avea nici un sens, dar care era o sursă de distracţie. O veste, înainte de toate, plăcută.

Cel mai greu era să-i aranjeze pe toţi, provizoriu măcar. Odată cu sosirea grupului lui Demne Ban, Morc şi Fergus, satul Donaganow aproape că îşi dublase populaţia.

Proviziile transportate de nou-veniţi aveau să ajungă doar pentru câteva zile.

Alaw, întâiul născut al lui Heylin, care îl întâmpinase pe Cerbul Alb, se zbătea între încercarea de a găsi o soluţie ca să-i sature pe toţi şi satisfacţia de a deveni dintr-odată nobilul şi căpetenia celui mai numeros, mai puternic şi mai periculos *teuta* kernewek din acele ţinuturi din sud. Recunoscuse instinctiv aluatul violent din care era plămădit Morc, care, la prima vedere, părea a fi de aceeaşi vârstă cu el. Cel căruia îi spuneau Fergus, un războinic bătrân, experimentat şi ameninţător, nu era cu mult mai în vârstă decât cel cu faţa desfigurată, dar părea să-şi fi pierdut în bună parte instinctul de ucigaş ce sălăşluieşte în orice mare vânător – fie el vânător de animale ori de oameni. Iar asta dădea un aer de veteran trupului şi spiritului său. Lui Alaw îi aducea aminte, în multe privinţe, de Heylin. Tatăl său se transformase într-un om al abandonului şi al eşecurilor după ce, în timpul lucrărilor de ridicare a Templului Sacru, un bolovan îi căzuse pe mână şi i-o strivise cu totul. Dacă împrejurările i-ar fi cerut-o, s-ar fi putut încrede în Fergus; dar nu în Morc; şi cu atât mai puţin în Hodr şi în Bave. Cu licărirea aceea de om bolnav pe care o aveau în priviri, era limpede că şi-ar fi vândut şi mama, şi copiii pentru o strachină de supă de orz.

Cât despre unchiul său… zâmbi fără voie. În clipa când îi văzuse faţa, aşa cum stătea pe cal adunat şi încordat de frig, îşi întrezărise propriile trăsături, de parcă le-ar fi regăsit reflectate, cu câţiva ani buni în urmă, în apele neclintite ale unui lac. Era unul de-al lor.

Nobilii se adunară în jurul focului din faţa cortului lui Alaw. Pentru toţi nou-veniţii, el însemna un singur cuvânt, o senzaţie de care nu mai avuseseră parte de mai mult de o lună: căldură. Tăciunii ardeau veseli, în vreme ce lemnele umede trosneau şi fumegau, îmbâcsind aerul. Însă nici unul dintre oaspeţi nu dădea nici cea mai mică atenţie, nerăbdători fiind să se bucure de căldura intimă a unui adăpost. Se găseau acolo pâine şi miere, carne de vânat,

fructe uscate, hidromel şi băuturi tari.

Pentru Demne Ban, părea că timpul nu trecuse. Îşi reveni imediat, simţindu-se ca acasă, la *chy,* cu cei mai bătrâni, care îl recunoşteau, şi cu cei pe care îi văzuse pe vremea când erau nişte copilandri, iar acum îi aduceau înainte pe propriii fii. Soţiile lui Heylin se ocupară de el, trebăluind în jurul puternicului druid după cum putea fiecare; Heylin i-o dărui pe cea mai tânără.

— Nu ştiu dacă îţi va fi pe plac – se auziră cuvintele sale, spuse cu stânjeneală –, dar e, cu siguranţă, cea mai iute la gătitul mâncării şi la cârpit.

În câteva clipe îşi reluă locul în sfatul înţelepţilor, alcătuit din oamenii liberi din *teuta* cu „rangul social” cel mai înalt. Îi încântă, anunţându-le un răspuns generos din partea zeilor ca recompensă a eforturilor pe care le depuseseră pentru a înălţa stâncile imense din Cromlech-ul Luminii, acela ce avea să devină locul cel mai sacru pentru toţi celţii. Nu mai adăugă însă nimic, retrăgându-se lângă fratele său. Urma o nouă zi, şi, dacă zăpada avea să le îngăduie, asta era ocazia cea mai bună ca să le vorbească oamenilor.

— Şi templul? Templul, spune-mi, cum e?

După prima întrebare, eremitul cu ochi violeţi, aflat într-un colţ mai îndepărtat al marii construcţii din piatră, lemn şi paie, uită până şi să mănânce.

— E frumos, răspunse uşurat Heylin, e aproape terminat. Aşa cum l-ai visat tu în urmă cu atâtea luni. Cetatea ta Sacră e acum reală…

— Şi va prinde viaţă, adăugă bătrânul eremit, muşcând cu poftă dintr-o azimă de secară.

— Dacă la asta te referi, ea are deja viaţă. Şi e neîndurătoare, îşi întoarse Heylin capul spre umărul său drept, căruia îi lipsea braţul.

Fratele său continua să mestece încet.

— Îmi pare rău, spuse el, sunt semne ale zeilor, pe care nici măcar un nebun ca mine nu reuşeşte să le înţeleagă.

— Nu-i nimic!

Râse cu o veselie amară.

— Am nevoie de mai puţine blănuri ca să mă acopăr.
— Animalele de pe aici îţi vor fi recunoscătoare.
De data asta, surâsul plin de afecţiune al lui Heylin era autentic.
— Te iubesc ca pe un frate, Demne Ban.
— Nici nu s-ar putea să nu fii fratele meu. Doar nişte nebuni ar putea spune asemenea lucruri nebuneşti!
— Chiar şi aşa. Numai noi ne-am fi putut înhăma la un astfel de cerc din pietre suspendate – tu cu schimbările, eu cu lucrarea.
— Cetatea Sacră, sublinie, pe un ton extatic.
Celălalt încuviinţă:
— Un templu atât de măreţ încât poate fi numit Cromlech-ul Luminii… Ai ajuns la timp, Demne Ban. La timp ca să-l vezi încheiat şi să izbuteşti să vorbeşti cu Dona prin Howl, marele zeu al soarelui; şi cu Loer, luna, palida sa soţie de argint.
— Nu numai atât, frate. Nu numai atât, chicoti eremitul cu gura plină. Nu o să ne mulţumim doar să vorbim. Foarte curând o să-ţi arăt comoara pe care va trebui să o păzeşti ca pe ceva mai preţios decât propriul spirit; tocmai mulţumită ei, bogăţia şi prosperitatea vor curge pentru toţi dinspre altar, din mijlocul cercului. Ca dintr-un izvor sacru.
Celuilalt i se opri dumicatul în gât. Cu ochii strălucind din cauza tusei, se strădui să-şi fixeze bine în minte acele cuvinte înceţoşate de băutură. Întrebările pe care le-ar fi avut de pus erau atât de multe, încât nu rosti nici una. De un lucru însă era sigur: în noaptea aceea, cu greu avea să-l prindă somnul.
— Mâine o să fie o zi mai bună, spuse simplu. Fiindcă, în sfârşit, eşti aici.
— Va trebui să lucrăm în mare grabă, dacă vrem ca ultimele pietre să fie aliniate fără greşeală pentru ziua de iarnă cea mai scurtă din an.
— Dacă vremea o să fie îngăduitoare, iar zeii, favorabili, o să ajungă cât de curând. Sclavii şi oamenii mei au debarcat de mult: nu transporţi o asemenea încărcătură pe mare iarna. Ei fac acum pe uscat ultima parte a călătoriei.

Peste graniţele mai multor *teuta*, cărora le-am cumpărat sprijinul; a trebuit să-i plătesc pe nobilii şi pe druizii lor cu pungi de piele pline de fibule şi de ornamente din bronz, cu securi de cremene, foiţe de aur, cu infinită răbdare şi infinite sacrificii. Dar suntem şi în întârziere. Anotimpul frumos, care tocmai a trecut, trebuia să fie ultimul pe care îl sacrificam pentru munca ucigătoare a transportului, iar modelarea pietrelor trebuia făcută în timpul iernii. Aşa cum am făcut mereu de ani de zile. Însă unele dintre căpeteniile cu care mă înţelesesem să trecem pietrele peste teritoriul lor au pretins tot mai mult. Astfel că am pierdut timp, iar în iernile trecute aproape că am răbdat de foame.

Ridică din umeri resemnat, strivind între buricele degetelor al cine ştie câtelea păduche pe care-l dibuise în barbă.

— Dar tu, ai găsit soluţia pe care plecaseşi să o cauţi în urmă cu atâţia ani?

Demne Ban încuviinţă:

— Lipseau indiciile pentru locul unde trebuiau puse ultimele pietre. Ei bine, le-am găsit. Sunt aici, înăuntru, adăugă el, ciocănindu-şi fruntea cu arătătorul.

— Bine. Totul la loc sigur, în capul tău.

— Nu chiar. Eşti pe aproape.

Se întoarse spre zona mai puţin zgomotoasă a marelui cort.

— Sunt în capul celui de colo.

Heylin avu iarăşi un prilej de uimire.

Printre ovaţii, bătăi amicale pe umeri şi glume, Morc se dezbrăca, obligându-le pe două dintre sclavele Poporului din Donaganow, pe care i le oferise Alaw, să se culce cu el acolo, sub ochii tuturor. Începu să tragă jos hainele de pe cea mai tânără din ele, însă se opri dintr-odată când observă că Heylin şi Demne Ban îl urmăreau din priviri. Morc înaintă spre ei, traversând, gol şi în mod vizibil pradă excitaţiei, spaţiul larg şi ticsit de lume. Avea ceva provocator în privirea sa de om beat.

— Te preocupă locul unde trebuie puşi ultimii tăi minunaţi bolovani, tată?

Ştia foarte bine că pentru el erau vitale datele de pe *Lia Fail* despre alinierea pietrelor, pe care el le păstra în memorie după ce le smulsese prin chinuri de la druizii din Insula de sub Mare.

— Bolovani ai tu în creierul tău plin de hidromel.

Situaţia începu să devină, pe nesimţite, încordată. În rumoarea generală, micul lor grup nu făcu mare caz, dar în spatele fomorianului, Alaw pusese deja mâna pe cuţitul de vânătoare.

Morc îşi scutură coama rară şi blondă, ca şi cum ar fi dat jos zăpada de pe ea, se clătină şi izbucni în râs.

— Dar, dacă chiar vrei să ştii, nu, nu sunt îngrijorat, adăugă liniştit druidul. Nu şi dacă acela care s-a ocupat de asta e fratele meu.

Fostul *Ri* din Toraigh îşi fixă atenţia asupra lui Heylin.

— Nu trebuie să vă preocupaţi prea tare pentru noi şi pentru hrană. Oamenii mei sunt obişnuiţi să supravieţuiască în pădure. Cel puţin până când vom construi corturi pentru toţi. Dar ospitalitatea voastră vă face cinste, îşi folosi el cu viclenie una dintre frazele potrivite împrejurărilor – o abilitate de orator de care Morc era capabil să se folosească şi prin aburii cleioşi ai băuturii pe care până atunci o dăduse fără măsură pe gât.

— Nu ştii că e mai frumos să dai decât să primeşti? se apără Heylin.

— Întocmai, şi mai ales atunci când e vorba despre pumni!

Acum, când, după tot gerul pe care Morc îl suferise, dogoarea focurilor îl încingea, iar căldura pornise să i se răspândească în tot trupul, cicatricele de pe faţă i se înroşeau într-un chip respingător, precum inelele unui şarpe încolăcit. Se răsuci pe călcâie, fără să renunţe cu totul la bufonerii.

— Dar ştiu pe cineva care chiar va trebui să facă asta. Dacă vrea să primească, mai întâi va trebui să dea! adăugă, făcând cu ochiul spre cele două slujitoare ghemuite într-un colţ şi care îl priveau înspăimântate.

Demne Ban îl cerceta într-un chip ciudat, în vreme ce el

traversa înapoi încăperea, printre fluierăturile şi urletele incitate ale confraţilor săi.

— E fiul tău? întrebă Heylin pe tonul cel mai neutru cu putinţă pe care îl găsi.

Înainte de a-i răspunde, fratele său păru să-şi întipărească în minte ceva anume.

— Doar ai auzit cum mi-a spus.

Noaptea era neînchipuit de limpede, neclintită şi îngheţată. Luna nu apăruse, altfel cele două siluete ce se strecurară afară, în lumina palidă a stelelor, nu ar fi riscat. Unuia din ei îi lipsea un braţ, celălalt ţinea în mână un obiect gros, învelit în ceva aspru şi fără o formă lămurită. Încovoiaţi şi tăcuţi, puteau fi cu greu întrezăriţi în întuneric. Se îndreptară cu precauţie către marele *daru*, ceea ce în limba kernewek indica stejarul sacru din centrul satului celt. După o cercetare rapidă a locului, se porniră să sape cu lopeţi făcute din coarne de cerb şi omoplaţi de bou. Nu-şi făceau griji că i-ar fi putut auzi cineva. În urma acelei seri de sărbătoare, oamenii se îmbătaseră atât de zdravăn, încât singurul zgomot ce plutea peste tot în aer era un sforăit difuz, insistent.

Când îşi încheiară treaba, pachetul dispăruse. Se întoarseră la corturile lor şi încercară să adoarmă la loc. Dar nici chiar cu capul înfundat sub un strat gros de blănuri de vidră şi de câine nu reuşiră să scape de cacofonia aceea sforăitoare; era mai cumplit decât dacă s-ar fi aflat culcaţi în mijlocul unei turme de elefanţi de mare în călduri.

Zorile apărură dintre norii purpurii ce îmbrăcau pământul în reflexe violacee. Orizontul era dezolant şi gol, rece şi ostil. Gerul sfărâma vegetaţia îmbrăcată în gheaţă, iar copacii, de alabastru parcă, păreau nişte sculpturi fermecate.

— Norii aleargă destul de repede pentru perioada asta a anului, nu crezi? observă Heylin, făcând o aluzie subtilă la artele divinatorii ale fratelui druid.

Celălalt nu se grăbi să răspundă. Abia plecaseră, dar

Demne Ban, încordat şi absorbit într-o aşteptare plină de nelinişte, nu părea să-l asculte. Mai rămăsese foarte puţin până să ajungă la Cromlech-ul Luminii, la locul unde fratele său ridicase construcţia, schimbând ceea ce era neschimbat din vecie.

La câţiva paşi în spatele lor, crispaţi de frig şi cu feţe crâncene din cauza durerilor puternice de cap după cheful devastator, Morc şi căpitanii săi îi urmau într-o stare cât se poate de proastă. Ajunseseră să bea apă, ca animalele, pentru a-şi limpezi mintea. Unicul lucru care încălzea inima fomorianului era faptul că se ştia singurul dintre ei care îşi întipărise în memorie simbolurile imprimate pe *Stela lui Danu*; iar câtă vreme lucrurile stăteau astfel, putea să înlăture pe orice pretendent la putere.

Templul era la mică distanţă de sat. Orice urmă, orice semn din jur lăsa să se vadă muncă, muncă susţinută, trudă: trunchiuri de copaci sparte, pradă noroiului întărit de ger, aşchii, resturi de lemn şi piatră rămase de la lucrarea muncitorilor, blocuri mari de stâncă cioplite sumar ori zgâriate cu trudă de oameni şi apoi părăsite, şanţuri adânci în sol, care arătau că acolo fusese transportat ceva neînchipuit de greu. Pe măsură ce se apropiau de templu, mărturiile acelui tribut imens adus zeilor deveneau tot mai vizibile. Pâcla ce plutea chiar deasupra câmpiei începu să se destrame odată cu primele raze calde ale soarelui, iar în faţa ochilor eremitului apăru construcţia, a cărei măreţie îl lăsă fără suflare.

De altă părere fu Morc, ajuns imediat în spatele lui Demne Ban. Înfipt în zăpadă, cu picioarele depărtare, cu mâinile în şolduri, fomorianul îşi lăsă colţurile gurii în jos.

— Aşadar, ăsta e locul unde vom scuipa sânge şi sudoare până la *Gorsav howl gwav*!

Drumul nu fusese lung; nobilii poporului din Donaganow se iviseră şi ei, urcând o pantă abia vizibilă, dar suficientă ca să mascheze până în ultima clipă a urcuşului vederea templului. Ochiul lichid, roşiatic, al zeului Howl pornise să se ridice la orizont. Mai întâi neclar, apoi din ce în ce mai îndrăzneţ, până ce ajunse să troneze, cu puterea sa

grandioasă, imposibil de susţinut cu vederea, asupra acelui dramatic cerc din pietre suspendate ce se contura pe fondul luminii însângerate.

— Dacă vrei să admiri efectul pietrelor şi atunci când dorm, trebuie să le contempli la răsărit ori la apus, sugeră şovăitor Heylin.

Demne Ban fu nevoit să se sprijine cu braţul pe umărul fratelui său. Nu mai era atât de sigur pe propriile picioare.

Heylin se întoarse spre eremit. Apăsarea mâinii se transforma, din cauza emoţiei şi a surprizei, în strânsoare. După o viaţă întreagă de aşteptare, acesta era, pe lângă întâlnirea cu fiul lui, al doilea dar pe care îl primea din partea zeilor în ultimele luni. Putu să citească pe trupul fratelui său toţi acei ani pe care se căznea să-i lase în umbra amintirii, iar în ochii acestuia văzu cum nerăbdarea dispărea, pentru a face loc emoţiei ce urca dinlăuntru, umezindu-i de lacrimi.

— E… minunat, Heylin, surâse radios bătrânul, uitând de toate. Nu e doar mare. E cuceritor, precum porţile magice ale lui Sidhe. Pare… adăugă, căutându-şi cuvintele… pare un Dans al Uriaşilor, iată cum îl vede inima mea!

Heylin înghiţi în sec, îşi îmbrăţişă fratele regăsit cum putu, cu unicul braţ ce-i mai rămăsese, arătându-şi oarecum stângaci afecţiunea. Se desprinse apoi de eremit şi îl întrebă dacă putea să dea semnalul de începere a lucrărilor din ziua aceea.

Demne Ban înţelese că mulţimea de sclavi, servitori, *aes dana*, muncitori şi ajutoarele lor aşteptau acolo un semn de la el. Stăteau nemişcaţi, ca prostiţi, urmărindu-i buzele, căci întoarcerea Cerbului Alb era cu siguranţă un semn favorabil al zeilor.

Heylin făcu un pas, apropiindu-se de una dintre acele enorme pietre lustruite, cu reflexe azurii, o mângâie cu o mână, iar contactul cu suprafaţa goală şi netedă, rece ca gheaţa, cu acea lucrătură bine făcută îi produse o plăcere liniştită, o siguranţă senină dizolvată în senzaţia că îşi mai avea *briech*-ul, braţul drept, legat de umăr. Simţi un fel de căldură, ca şi cum ar fi fost încă viguroasa căpetenie a

acelui *teuta* din Donaganow, îi păru că îşi simte iarăşi muşchii, oasele şi nervii braţului pierdut, aşa cum i se întâmpla de multe ori noaptea, în vis.

Demne Ban îşi scutură coama lungă, albă, şi, cu prefăcută dezinvoltură, se căţără pe un bolovan imens, cioplit sumar şi aruncat ca un deşeu la marginea şantierului.

— Faptul că te-ai întors aici tocmai ca să întregeşti lucrările reprezintă adevăratul semn al zeilor! îl ajunse glasul fratelui său, amestecat cu al mulţimii care continua să se îngroaşe.

Bătrânul cu ochi violeţi văzu de la înălţime puzderia de priviri ce aşteptau de la el ceva, orice. Senzaţia de ameţeală ce îl cuprinse la vederea acelei mase de energie fremătânde, la vederea acelei mulţimi de oameni de care viaţa de eremit îl dezobişnuise îl făcu să se clatine.

„Ei bine, fie, îşi spuse totuşi. Dacă vor ceva de la mine, o să le dau. Acesta e începutul începutului. Primul moment, pe care l-au aşteptat atâţia ani… şi pe care eu îl aştept de o viaţă.“

Ca un prim gest, vru să-l aibă pe fratele său alături; întinse mâna şi îl chemă lângă el pe Heylin, acela în care crezuse întotdeauna şi în care credea mai mult decât în toţi ceilalţi. Fără el, nu ar fi existat niciodată ziua aceea, nici întoarcerea sa în sat şi, cu atât mai puţin, împlinirea voinţei zeilor prin mâinile acestor modeşti muritori. Heylin era omul care rămăsese credincios jurământului său sacru: acela de a duce la bun sfârşit lucrarea.

— În zorii vremurilor, la începutul zilelor şi al nopţilor, în vremea zeiţei Dona, atât de demult încât nimeni dintre noi nu-şi poate aminti măcar, ştim cu toţii că acest podiş era populat de o altă stirpe decât a noastră. Poporul Celor O Mie de Ani, Primul Popor sau Neamurile Străvechi, cum vreţi să le spuneţi… Erau nişte imbecili! începu el, luându-i pe toţi pe nepregătite. Dar numai până la un moment dat. Fiindcă ei au recunoscut cu umilinţă greşeala şi au încercat să o repare!

Demne Ban privi în jos, spre Alaw, preocupat de reacţia

faţă de alegerea care îl punea pe acesta pe locul al doilea, în urma tatălui său, acum detronat din rangul de căpetenie, şi îl aşeza pe părintele său alături de druidul cel mai puternic din acele ţinuturi. Nu fu surprins când aşteptările i se confirmară: Alaw nu era prea încântat de rolul cel nou al tatălui.

— Aproape de locul acesta, către răsărit, la doar câteva galopuri zdravene de *margh*, pe cal, la un scuipat distanţă de *aven*, de râu, există alte valuri de pământ rămase din vremea Neamurilor Străvechi. Au formă de cerc, sunt săpate în calcar şi folosesc mai mult stâlpi de lemn decât pietre.

Demne Ban scutură din cap ca şi cum ar fi vorbit despre o lucrare a unor neghiobi.

— Cel dintâi dintre monumentele sacre, care este şi cel mai mare, are încă malurile înalte şi e orientat către apele sacre ale zeului râului ce curge prin apropiere. Valul de calcar era înălţat şi luminos atunci când lumina lui Loer îl umplea de strălucire. Iar pilonii lor groşi de stejar erau împodobiţi cu flori, ghirlande şi panglici. Femeile nu erau primite acolo, iar când bărbaţii dansau pe pământul acela magic, sub clar de lună, simţeau prin picioare puterea zeilor care-şi aveau sălaşul în inelul sacru de calcar. În gropile stâlpilor sacrificau capre şi boi; în şanţul dimprejur, zimbri şi porci sălbatici. Apoi îngropau acolo vase, agrafe de os şi piepteni, vârfuri de bronz şi jais. Daruri stupide, ridicole ca şi cei care le făceau, îşi sumeţi el buzele cu dispreţ.

Alaw încuviinţă, arborând un aer de superioritate ucigătoare, şi urlă aprobator. Şi mulţi alţii îi răspunseră, ca un ecou.

— Cel de-al doilea, există într-adevăr şi acum, şi e larg de o sută de paşi, continuă eremitul. Intrarea sa e îndreptată spre locul unde răsare Howl în perioada *Goelowan*, are o groapă cu doi stâlpi jalnici din piatră şi închide în el şase inele sacre, unul într-altul, însemnate cu stâlpi înfipţi în pământ. Poate ca să-şi răscumpere greşeala, au sacrificat întotdeauna animale, sclavi şi copii diformi, crăpându-le capul în două cu *morthol*, ciocanele rituale

făcute din os de zimbru. Şi ce-au obţinut?

Făcu o pauză provocatoare, pentru a primi eventualele obiecţii. Tăcere.

— Vă spun eu: nimic. N-au obţinut nimic. Foamea şi mizeria, lipsurile şi boala frigurilor au rămas! ridică el tonul. Până azi.

Rosti ultimele cuvinte ca inspirat de o putere divină şi, deşi le şoptise, imprimă în ele o vibraţie care îi străbătu pe toţi ca o rafală mai puternică decât vântul iernii.

— Ambele monumente, cu stâlpii lor legaţi împreună – ca şi ale noastre „pietre suspendate” – prin arcade, dar din lemn, au ceva în comun: sunt un omagiu ridicol în cinstea lui Howl şi a miresei sale Loer!

Scuipă pe jos.

— Sunt nimic faţă de ce aţi ridicat voi! Doar ceva mai mult decât bălegar, putrezit ca lemnul lor mâncat de cari.

Şamanii de faţă îşi urlară triumful ca nişte câini în călduri.

— Poporul Celor O Mie de Ani şi-a înţeles greşeala şi a hotărât să înceapă construcţia unui nou templu, pe ruinele celor două de dinainte. Tot aici, lângă satul Donaganow. Cetatea Sacră nu s-a născut într-o lună, ştiţi foarte bine! îşi continuă el discursul, cu aerul visător al cuiva care e inspirat de zei. Le-a îngropat pe celelalte sub greutatea pietrelor magice pe care înţeleptul şi prevăzătorului Heylin – se întoarse, făcând o mică plecăciune – şi fiul său, marele Alaw, le-au ridicat în toată splendoarea lor!

Euforia oamenilor din Donaganow crescu. Erau, de acum, aproape toţi adunaţi acolo; se împingeau unii într-alţii şi începuseră să facă zgomot tot mai mare, unii bătând în pământ cu mânerele suliţelor sau ale uneltelor de lucru, alţii mormăind aprobator.

Toţi şamanii sosiseră din sat şi începuseră să danseze în mijlocul templului.

— Primul Popor a săpat o groapă rotundă, a înălţat şi a bătătorit valul de pământ. În interiorul cercului a săpat mici puţuri, în care a înfipt stâlpi de lemn, pe care resturile de la ardere i-au îmbibat cu esenţa şi cu spiritul defuncţilor lor. Ei

se amăgeau cu gândul că găurile acelea ar fi putut fi de ajuns ca să le asigure intrarea în regatul morţilor, împreună cu sufletul ce traversa pământul gol până la Tărâmul de Dincolo şi, în sfârşit, până la tumulii magici ai zeităţilor Daoine Sidhe. Un tribut prea mărunt pentru Howl şi Loer.

Demne Ban schiţă un zâmbet batjocoritor.

— Dar urmaşii lor au înţeles greşeala: au ridicat – însă fără să le închidă – două cercuri de piatră albastră în jurul centrului valului de pământ. Au adăugat la ele pietrele ce vin de la miazănoapte, de la o jumătate de zi călare de aici. Şi încă era prea puţin, spuse cu superioritate. Foarte curând vom avea o nouă viziune, alta decât aceea pe care bătrânii ca mine şi-o amintesc de pe vremea când erau copii. Satul nostru s-a schimbat: a devenit nemuritor!

Heylin simţi că picioarele îi tremurau de emoţie.

Fratele său continuă:

— Şi totuşi, dacă eu sunt astăzi aici doar ca să văd încheiat acest templu al vieţii ori acest *cromlech* de unde va izvorî abundenţa pentru toate neamurile, dacă eu sunt aici pentru a împlini voia zeilor care îmi spun să pun capăt foametei şi bolilor, suferinţelor şi lipsurilor, asta e şi mulţumită vouă. Mai ales mulţumită vouă!

Răcnetele crescură şi mai mult în intensitate.

— Vouă şi muncii voastre! Acest cerc sacru va deveni sărbătoarea şi gloria poporului din Gura Donei – clanul din Donaganow – care va trece învingător prin porţile lui Sidhe şi va face o sărbătoare în tumulii magici ai Poporului Fermecat de dincolo de Al Nouălea Val, graţie sudorii şi trudei, dar, chiar mai mult decât atât, graţie credinţei sale. Cu ea se construieşte lumea! Peste puţine zile, în *Gorsav howl gwav,* un soare de gheaţă va lumina centrul templului nostru. Mâna lui Howl va desena drumul luminii şi al abundenţei, iar voinţa lui vă va răsplăti pentru tot ce aţi făcut în cinstea sa, ridicând templul cel mai frumos care s-a văzut… Şi – reluă el, după o pauză bine chibzuită – pentru tot ce am adus cu mine de la Inis Fail.

De această dată, un adevărat fior – şi nu din cauza frigului – îi străbătu pe toţi.

— Se află în mintea mea şi în comoara pe care o aduc în dar. O zestre ce va face să se reverse abundenţa şi viaţa din cazanul Donei ca râul de lapte din mamelele vacilor magice de pe Tărâmul de Dincolo! Morţii se vor întoarce la viaţă, iar cei vii vor sărbători împreună cu ei pe săturate. Dar pentru ca să facem totul la timp, trebuie să ne grăbim. Să terminăm lucrul. Doar atunci vom avea recunoştinţa acelor zei care ne vorbesc prin semne: vom avea splendoarea noastră, un templu veşnic ca un Dans al Uriaşilor!

— Vom termina de înălţat măreţia credinţei noastre în zei! se auzi, ca un ecou, vocea lui Heylin. Astfel încât neamurile din alte *teuta* vor trebui să alerge să se ascundă de ruşine din cauza templelor lor jalnice.

Un alt răcnet al celor prezenţi, condus de Alaw.

Şamanii continuau să danseze pe o muzică mută, ce răsuna doar în capetele lor.

— Cercul Pietrelor Suspendate pe care îl ridicăm se va contura grandios pe orizontul acestor coline mărunte de calcar, onorând şi „gura Donei“, protectoarea caselor noastre. Acest pământ sacru din jur e plin de tumuli funerari. Dar pilonii pe care îi vom fi înălţat vor forma un inel de uriaşi dansând împietriţi de credinţa noastră; fiindcă vor fi împlinit o lucrare pe care numai uriaşii, cu puterea lor, ar fi putut-o duce la bun sfârşit!

Morc plecase deja de la primele cuvinte ale lui Demne Ban. Atunci când înţelesese că erau probleme legate de execuţia lucrării, îşi spusese că le putea rezolva, cu siguranţă.

Alaw şi toţi ceilalţi se înşelaseră, contând pe bunele intenţii ale trupei sale de paria şi ale nemezilor.

Fomorianul, în schimb, îi luase cu sine pe Hodr, pe Bave şi un grup masiv dintre tâlharii săi şi, refuzând dispreţuitor ajutorul nemezilor lui Fergus, întrebase care erau satele duşmane cele mai apropiate.

— Războinicii mei sunt prădători, n-ar accepta niciodată să lucreze ca sclavi. Sunt lupi, nu boi!

Strânse din buze.

— Dar ştiu cum să-i constrângă pe alţii să lucreze în locul lor.

Frigul era cât se poate de pătrunzător, dar vânătorii nu aveau de gând să renunţe. Puseră mâna pe toate animalele cu şa pe care le putură găsi, pentru a fi mai eficienţi. Ochii măriţi ai căluţilor acoperiţi cu mantale aspre puse direct pe piele trădau excitarea pe care *marchawc*, călăreţii, le-o transmiteau strunindu-i cu gesturi nervoase. Animalele fornăiau, în vreme ce răsuflarea le ieşea ca o ceaţă din nările dilatate, amestecându-se cu răsuflarea celor pe care îi purtau în spinare.

Se îndepărtaseră pe fâşia noroioasă şi acoperită de zăpadă şi îşi începuseră vânătoarea ca o trupă de gonaci experţi când pornesc să urmărească o pradă dificilă: omul.

La templu, cu toţii păreau revigoraţi de cuvintele lui Demne Ban cel înviat. Epuizarea din ultimele zeci de ani de muncă ucigătoare avea acum şi un alt sens: planul divin care venea să aducă glorie şi abundenţă pentru toţi.

Când Demne Ban se opri, urmă un lung moment de tăcere stupefiată. Apoi urletul ce se ridică din masa poporului din Donoganow nu fu mai prejos decât strigătul de război al războinicilor din clanul Fomorian ori din clanul Lochlann.

Până şi trupa de paria a lui Morc, deja ajunsă departe, la orizont, îşi opri caii din drum, întorcându-se surprinsă către sursa unei asemenea manifestări de exaltare.

Heylin aruncă o privire către ceata de prădători.

— Încă de pe vremea Neamurilor Străvechi ne disputăm cu aceste *teuta* învecinate privilegiul de a ne prăda unii altora hambarele şi de a face incursiuni ca să ne luăm sclavi dintre neamuri şi copii, şopti, strângând din dinţi, către fratele său, în timp ce urmărea din ochi cavalcada ce se îndepărta spre coline, făcându-se tot mai mică. Ăsta ne-a fost obiceiul dintotdeauna. Astfel că, venind în mijlocul nostru, mulţi dintre ei au devenit oameni liberi, câştigându-şi prin muncă preţul de onoare *log n-enech,* şi la fel s-a

întâmplat şi la vecinii noştri. Mă tem însă că acum toate astea nu au decât o singură semnificaţie…

— Război? ghici Demne Ban.

Tocmai se pregătea să explice cum nepotul său ar fi putut să încerce să-i oprească din drum, când, din spatele lor răsună o voce tunătoare.

— Şi de ce nu, dacă asta e voia lui Howl… Acum suntem cei mai puternici. Aş putea să ajung să domin şi dincolo de câmpia Donaganow, şuieră Alaw, apropiindu-se, cu o privire hotărâtă, în care se citea ambiţia ţinută cu greu în frâu de-a lungul anilor şi care acum înflorea cotropitoare, stârnită de noile braţe înarmate care veniseră sub stindardul său.

Ceea ce nu se întreba el era cum de Morc nu avea nici un blazon căruia să-i slujească. Nu jurase niciodată credinţă nimănui, nici măcar celor din neamul Fomorian, pur şi simplu fiindcă, pentru el, să-ţi dai cuvântul nu însemna nimic.

În tăcerea ce urmă, se auziră psalmodiind vocile monotone ale şamanilor.

În jurul Pietrei Altarului sacrificial, ridicată în centrul templului, marii preoţi porniră să intoneze o melopee sumbră cu parfum funebru, dându-şi privirea peste cap, încât li se vedea albul ochilor. Cu tot gerul, începură să se dezbrace, nepăsători la frig, invadaţi parcă de dansul acela obsesiv pe care îl executau deja de ceva vreme. Dintr-odată, începură să se bată peste pieptul descoperit, lovindu-se cu lame din cremene sau cu oase ascuţite; cântau, delirau, vorbeau fără şir, făcându-şi răni în propria carne, biciuindu-şi pieptul, până se umplură de sânge. Se pregăteau pentru sacrificiile rituale în onoarea întoarcerii lui Demne Ban. Faptul că venise chiar momentul să încheie construcţia Templului Sacru şi că primiseră, în plus, veştile despre minunile care urmau să se întâmple aici erau de foarte bun augur şi atât de neaşteptate, încât zeilor, în bucuria lor, părea că nu le ajunge să le vorbească, ci chiar urlau la ei. Cetatea Sacră devenea pilonul central al culturii lor legate de sacrificiul animalelor. În noaptea aceea nu avea să mai doarmă nimeni. Oamenii aveau să-şi scoată

din ţarcuri animalele cele mai frumoase şi, odată înjunghiate în faţa altarului îngheţat, sângele lor avea să curgă pe lespedea de piatră, umplând aerul cu aburii denşi ca o pâclă.

Demne Ban se surprinse pentru a mia oară contemplând grandioasa lucrare. Cercul acela din pietre suspendate, blocurile acelea imense înfipte în pântecele pământului negru şi întărit de ger întreceau orice îşi putuse imagina până atunci, orice putuse să vadă în visele lui.

Lângă el, omul fără un braţ simţi încă o dată cum se umplea de mândrie. Dansul Uriaşilor devenise din acel moment un loc ritual şi un simbol al prestigiului comunităţii şi căpeteniei: templu, mormânt, loc de adunare pentru ceremoniile religioase şi pentru sărbători. Celţii credeau îndeobşte că toate „cimitirele de oase“ se află pe insule, acolo unde se găseau porţile larg deschise spre Al Nouălea Val; în schimb, cu puterea pe care avea să le-o dea acea Cetate Sacră, pilonii şlefuiţi ar fi devenit şi monumente în cinstea defuncţilor, şi toţi ar fi fost de acum îngropaţi acolo. Şi pe urmă, Demne Ban insista pe puterea şi fertilitatea pietrelor aliniate, un cuvânt magic pentru un popor tulburat de nevoia de recolte abundente şi de odrasle sănătoase. Pentru cuplurile sterile care ar fi vrut să aibă copii, ar fi fost de ajuns să danseze goale printre pietrele templului sub soarele din *Lughnasad* ori în parfumatele nopţi de vară, invocând puterea lui Howl sau pe aceea a soţiei sale, Loer.

Demne Ban zâmbi, recunoscător pentru acea dovadă de fidelitate şi pentru strădaniile în realizarea proiectului izvorând dintr-o voinţă încordată, voinţă pe care nu o pierduseră nici în situaţiile cele mai dificile pentru Heylin: fratele dispărut şi mutilarea fizică. Şi totuşi, nu şovăise niciodată, credinţa sa nu cedase, iar el îşi primise acum răsplata: Demne Ban se întorsese la timp pentru a încheia lucrarea şi, ca o recompensă în plus, întregul popor avea să cunoască un nou echilibru, trăind în pace şi prosperitate. Heylin părea întărit, revigorat, atât în entuziasmul său, cât şi în privinţa moralului şi a forţei fizice. Era oare speranţa,

laolaltă cu bucuria pentru întoarcerea fratelui său, ori se manifestau deja primele influxuri divine ale templului, capabile să-i dăruiască această a doua tinereţe?

— Cercul e o formă desăvârşită, frate, spuse Heylin cu bucurie. În cerc stau nobilii din *teuta*, în cerc stau zeii atunci când hotărăsc dacă să se joace sau nu cu destinele noastre, cercul dă forma discului lui Howl şi al lui Loer. Cercul e forma în care a fost ridicată această citadelă sacră pentru noi, celţii, poarta prin care vom interpreta semnele zeilor şi vom vorbi cu ei. Nimeni! Nimeni înaintea noastră nu a mai îndrăznit aşa ceva, cu piloni atât de maiestuoşi încât ating cerul! Vom putea – observând stelele, mişcarea soarelui şi pe aceea a lunii prin aliniamentul acestor pietre, care vor cuprinde totul ca într-un cadru – să celebrăm zeii în perioadele potrivite, îi vom putea venera în aşa fel încât să le fim mereu pe plac şi... o să putem semăna la momentul potrivit având întotdeauna recolte bogate! adăugă el, cu un zâmbet şiret.

Triliţii masivi, cu marginea cenuşie acoperită de muşchi, tăiaţi şi şlefuiţi cu grijă, se înscriau în peisajul alb ca nişte arcade de stâncă, cu un cer gata în orice clipă să-şi cearnă zăpada pe pământ şi cu un vânt ce părea să vină dinspre miazănoapte, de dincolo de mare, din ţinuturile clanului Lochlann.

Bătrânul druid cu ochi violeţi strâmbă din nas.

— Ei bine, e adevărat că trebuie să te aşezi în poziţia cea mai bună ca să observi corpurile cereşti, fiindcă aşa ai în toate părţile un orizont deschis, continuă absorbit. Vino, Heylin! Am nevoie de tine ca să termin de studiat cerul de iarnă şi să verific cum să aliniez ultimele pietre. Am construit atâtea temple în viaţa mea de nu le mai ştiu numărul, spuse el mai departe, bucurându-se de expresia de uimire a fratelui său, dar din bucăţi de lemn atât de mici, încât le-ar fi de folos numai şoarecilor!

Heylin nu reuşea să priceapă.

— În sfârşit! Am făcut nişte reproduceri în miniatură, ca să studiez dispoziţia pietrelor în vreme ce îmi petreceam anotimpurile vieţii pe vârful unui munte. Fiindcă am înţeles,

fără umbră de îndoială, că unul dintre puţinele foloase pe care le ai trăind cocoţat undeva e faptul că ai tot cerul nopţii liber şi la dispoziţia ta, ca să-l studiezi!

Demne Ban râse pentru prima oară, luând-o din loc, urmat de fratele său.

— Am nevoie să vorbesc cu tine ca să confrunt punctele unde răsare şi apune luna şi să calculez cu grijă solstiţiile la orizont.

Se întoarseră în zona lucrărilor la templu şi, îndreptându-se spre sat, trecură pe lângă focurile de tabără pe care oamenii le aprindeau în momentele cele mai reci ale acelor zile, pentru a se apăra de ger şi a încălzi materialele de lucru. În mirosul lemnelor ude, ce ardeau cu trosnete şi se lăsau cu greu pătrunse de flăcări, prin zgomotul sec şi ritmic al ciocanelor şi al dălţilor şi prin praful de piatră care plutea peste tot, părea că, dintr-o clipă într-alta, spiritele care sălăşluiau în acele blocuri impresionante ar fi putut sări afară ca să le vorbească.

Heylin observă privirea extatică a fratelui său.

— Se spune că va fi suficient să culegem apa ploilor care le scaldă, ca să vindecăm orice boală.

— Întocmai. Şi că, dacă o atingem, chiar şi noi, bătrâni şi neputincioşi cum suntem, o să avem în mădulare forţa unui tânăr.

Demne Ban schiţă un zâmbet sardonic, strâmb.

Celălalt ridică o sprânceană, uimit peste măsură.

— Mă iei peste picior?

— Poţi să pariezi pe unicul tău *briech.*

Acea notă de amărăciune, de aparentă veselie, îl tulbură tare pe Heylin. Părea că, odată ajunşi departe de urechi indiscrete, felul de a gândi al fratelui său se schimbase. Privirea i se opri asupra unui muncitor care înfigea un vârf de lemn într-o piatră; lemnul urma să fie umflat de apă până ar fi spart piatra pe direcţia crăpăturii. Se gândi că încrederea sa în puterea acelui proiect suferise tocmai o astfel de fisură.

Zilele ce urmară se scurseră egal, precum gheaţa ce

acoperea lacul. Şi totuşi, pline de noutăţi şi de un entuziasm ce umplea în tăcere inimile tuturor: străvechea căpetenie de *teuta* se întorsese şi le împărtăşea din proverbiala sa înţelepciune. Templul era pe punctul de a fi terminat datorită voinţei lui Heylin, care îşi respectase propriul jurământ; fiul eremitului cu ochi violeţi aducea cu el cheia întregii fericiri. Ce alte semne mai bune să mai aştepte din partea zeilor? Nimeni nu-şi puse problema că iluzionarea creează dependenţă. Preferară să se legene în iluzia că totul mergea cât se poate de bine.

Din depărtare, de la orizont, ceva nelămurit îl făcu pe Demne Ban să se răsucească dintr-odată. Înainte chiar ca *marchawc*, călăreţii, să-şi facă apariţia de după coline, bătrânul druid îşi ascuţi privirea. Iar când aceştia, în sfârşit, apărură, irişii săi violeţi căpătară, pentru o clipă, pentru o scurtă şi fugară clipă, lucirea apusului.

Morc zâmbea cu faţa lui deformată. Surâsul de lup era vizibil de la mulţi paşi distanţă. Bave şi Hodr veneau maiestuos înapoia sa, împreună cu cei mai feroce dintre gonacii care participaseră la vânătoarea de oameni ce tocmai se încheiase. Câţiva paria lipseau de la apel: tributul firesc ce trebuia oferit bunăvoinţei zeilor pentru incursiunea aceea norocoasă. În centrul grupului de prădători înainta grosul prizonierilor, îmbrânciţi cu şuturi şi lovituri de ciomag, înţepaţi cu injurii şi vârfuri de suliţă.

Cerbul Alb înţelese ce anume simţise venind spre el de la atât de mare distanţă: energia ce izvora din durere.

Alaw stătea ghemuit pe călcâie, în postura tipică a celţilor, în vârful celui mai înalt berbec cenuşiu; aşa erau numite enormele blocuri de gresie închise la culoare ce fuseseră aduse din nord şi ridicate, fiindcă, privite de la distanţă în mediul lor, se asemănau cu nişte oi risipite pe întindere. Războinicul avea o expresie impenetrabilă pe chip, precum nişte riduri adânc săpate. Un lucru însă era limpede: după Demne Ban, care le „simţise” prezenţa, el fusese primul care îi zărise. Ca şi cum în toate zilele acelea nu ar fi făcut altceva decât să scruteze orizontul, zi şi noapte. Iar ceea ce văzu nu-i plăcu deloc: printre noii sclavi

se găseau oameni îmbrăcaţi în piei de castor, cu părul dat cu ocru roşiatic; femei şi copii în piei negre de focă şi cu pene de corb în pletele lungi, împletite cu oscioare din urechea nou-născuţilor. Oameni ai poporului din Leth-ky, Lapte-de-Câine, şi din Torgwalch, Colina Şoimului, ambele *teuta* fortificate şi bine apărate de războinici. Amestecate cu cele din Logosen vras-mor, Şobolanii-de-Mare, de pe coasta de miazănoapte, şi cu cele care aleseseră să putrezească prin mlaştinile din miazăzi: Luh-quylkynas ruth, Lacul cel Roşu al Broaştelor, culoarea sângelui, care spunea mult despre atitudinea acelui clan cu existenţă palustră. Numai necazuri: ca un câmp mare de urzici pe care îl ai de trecut cu picioarele goale. Ultima dată când un grup de vânători de-ai săi se apropiase de ţinuturile acelor *teuta* pentru a jefui hrană şi sclavi, nu se mai întorsese; şi aceeaşi soartă o avuseseră oamenii pe care îi trimisese să controleze câteva zile mai târziu. Pentru a reuşi, Morc şi ai săi avuseseră nevoie să fie iuţi ca şerpii; şi înşelători ca nişte ochiuri perfide de apă, căci toţi sclavii se aflau în condiţii extrem de precare, maltrataţi şi răniţi, astfel că unii dintre ei nu ar fi putut lucra decât după îngrijiri din partea druizilor din sat. Dar asta, fireşte, numai dacă aceştia din urmă nu ar fi considerat mai convenabil să se debaraseze de ei în faţa Pietrei Altarului decât să-şi irosească leacurile.

Dar dacă poporul era fascinat de Morc, nu se putea spune acelaşi lucru şi despre Heylin. El văzuse şi trecuse prin prea multe înfruntări ca să nu-şi facă griji pentru represaliile ce puteau urma după acel gest.

Fomorianul trecu frontiera satului în lătratul furibund al câinilor, ce adulmecau izul de sălbăticiune al noilor sclavi.

Toţi cei de faţă amuţiră: nu mai văzuseră niciodată atâţia prizonieri la un loc, ba, mai mult, prinşi de atât de puţini vânători. Duşmanii fuseseră luaţi prin surprindere, fiindcă nici un om din neamul Kernewek, înaintea acelor străini, nu mai îndrăznise să pornească incursiuni de pradă în anotimpul *gwav*, prin muşcăturile iernii. Apoi, puţin câte puţin, câte unul prinse curaj şi începu să-l laude cu glas scăzut; reuşise să facă totuşi ceva ce Alaw nu izbutise până

atunci, sacrificând în van vieţi preţioase ale vânătorilor din Donaganow. Câte o femeie, mamă a vreunui războinic ucis de cei din Leth-ky, prinse glas şi, încet-încet, vocile li se adunară într-un cor care îl preamărea pe nobilul sosit acolo, care, pe lângă că adusese cu el secrete folositoare tuturor, lucra iute şi abil precum un jder. Detractorii lui Alaw porniră tirul. Pentru ei, fomorianul putea însemna doar un viitor mai bun, capabil să facă să înceteze lipsurile şi bolile. Şi pe urmă, nu era el fiul lui Demne Ban? Tot atât de demn, aşadar, ca Alaw să fie conducător al consiliului din *teuta* Donaganow.

Morc nu-şi dădea seama pe deplin de ceea ce se întâmpla, şi pentru că nu înţelegea întru totul limba, dar şi pentru că nu cunoştea dificultăţile cu care se confrunta Alaw, care năzuia să facă lucruri mari în clanul lui. Împărţi tuturor cu o mână bezele ironice, în vreme ce sălta pe cal una dintre sclave, pe care o violase în seara sosirii sale în Donaganow. Părea satisfăcut: bărbaţii capturaţi aveau să fie folosiţi *şi* la construirea unor noi corturi pentru oamenii săi. Îşi roti împrejur privirea plină de interes; lemnele urmau să fie cele rămase din construcţii, ce fuseseră folosite ca pârghii, sănii sau scripeţi pentru transportul pietrelor enorme şi zăceau primprejur abandonate. Şi asta înainte ca altcineva să pună mâna pe ele şi să le folosească la foc.

Alaw coborî de pe pietroi cu agilitatea unei veveriţe şi se opri, cu braţele încrucişate, în mijlocul cărării ce ducea spre sat, în drumul grupului de paria.

Morc fu obligat să-şi oprească în loc calul, în faţa lui Alaw. Lăsă fata să alunece jos din şa, dar nu descălecă.

Pentru o lungă clipă, cei doi nobili se fixară cu privirea, într-o înfruntare a voinţelor.

În spatele lui Morc, paria deveniră pe dată nervoşi. Îi strigară tare pe ceilalţi din grup, în timp ce îi împingeau cu brutalitate pe prizonieri. Câte unul începu să se răstească şi să arunce blesteme.

În spatele lui Alaw, îngroşară ameninţător rândurile vânătorii săi, strângând în mâini suliţe grele, arcuri mici şi ciocane de cremene. Nobilul din Donaganow se aştepta din

partea lui Morc la un respect potrivit rangului său, de pildă, ca acesta să-i încredinţeze prizonierii ca un omagiu adus căpeteniei clanului care le oferise ospitalitate şi adăpost sub propriul acoperiş şi sub propriul stindard. Căuta în Morc acel aliat care i-ar fi îngăduit să supună toată *teuta* kernewek, de la un capăt la altul al orizontului limitat al acelui colţ din Inis Prydain.

— Incursiunile sunt *ale tale*, dar războiul riscă să devină *al nostru,* împotriva neamurilor Donei! mârâi, în dialectul său, nobilul din Donaganow. Suliţele voastre vor lupta pentru noi în războiul ăsta? Acum, că avem noi duşmani, o să vă luptaţi ca să apăraţi pământurile noastre?

Însă Morc se arătă de o cu totul altă părere.

— Înţeleg limba ta aşa cum înţeleg râgâitul porcului! chicoti el batjocoritor, în loc de răspuns.

Heylin pricepu înaintea lui Demne Ban.

— Un conflict acum va transforma în fum atâţia ani de muncă ucigătoare câte degete ai tu la mâini şi la picioare! mormăi sec fosta căpetenie de *teuta*, căutând să-l facă pe fiul său să cumpănească situaţia.

Vorbi în limba poporului Donei, iar Morc mai degrabă intui decât înţelese.

— Cu siguranţă, degetele de la mâinile mele sunt de două ori mai multe decât ale tale, Heylin, observă Alaw cu cruzime. *Da lowr orna*, e în regulă. Sunt mulţumit pentru tine, tată, dacă energia ta pare să fi crescut odată cu întoarcerea fratelui tău, vorbi el mai departe, printre dinţi.

Tensiunea vibra între cele două grupuri.

— După ce ţi-ai pierdut braţul, până la întoarcerea lui Demne Ban nu trăiai: existai doar. Dar asta e numai între mine şi vărul meu.

Nu se dădu înapoi nici cu un pas.

Morc trebui să aştepte traducerea ca să înţeleagă apelativul. Înălţă o sprânceană, sincer amuzat. Pe moment nu se gândise, dar pentru oamenii aceia el rămânea fiul lui Demne Ban.

— Iarăşi sânge, fiule?

Vocea uscată a bătrânului druid cu ochi violeţi îl făcu să

tresară în şa.

— Nu-ţi ajunge cât ai vărsat în ultimele zile? Vânătoarea nu ţi-a fost destul de bogată? Vrei iar să-i sfidezi pe zei fiindcă te încrezi atât de tare în puterile tale încât ne slăbeşti rândurile? vorbi Demne Ban în limba din Inis Fail. Acum, că templul e aproape terminat şi avem nevoie de toate forţele posibile...

— Bătrânul are şi de data asta dreptate.

Vocea ajunse la ei de departe, ca dintr-un puţ. Timbrul era tremurat, dar tonul nu admitea replică.

— Gândeşte-te la viitorul ce ne aşteaptă şi nu la amorul tău propriu de slujnică!

Înconjurat de războinicii săi din neamul Nemed, Fergus rămase ferm.

Morc îşi mână calul încet înainte, şi toţi se pregătiră pentru confruntare. Se prefăcu, într-un gest simbolic, că trece peste Alaw, se aplecă pur şi simplu înainte, fixându-şi rivalul în ochi, apoi, în ultima clipă, smuci hăţurile din fibre de urzică împletite şi îşi trase calul la o parte. Strânse buzele într-un rânjet strâmb pe chipul desfigurat; ochii, doar ei nu-i zâmbiră.

— *Deth da,* o zi bună, spuse ironic în limba poporului Donei.

Ieşi apoi de pe cărare, urmat de ai săi şi lăsând locul stăpânului din Donaganow.

— *Durdatha why*, o zi bună şi ţie... *kerra vy,* dragă vere, îl luă în derâdere Alaw, dat fiind că toţi cei din neamul Kernewek se considerau veri.

Ceata de vânători a lui Morc defilă zgomotoasă pe lângă războinicii lui Alaw, lăsându-i acolo, cu picioarele larg deschise, înfipte în mijlocul drumului. Paria se adunară din nou cu toţii şi, vociferând, îi îndemnară şi pe nemezi să vină alături de ei să sărbătorească noile prăzi.

Pierduţi şi întristaţi, cu toate simţurile în stare de alarmă, aceia dintre sclavi care reuşeau să se ţină pe picioare înţeleseră că acesta era doar începutul violenţelor în noaptea ce tocmai începea.

Tăcerea născută din tristeţe atârna apăsătoare ca o

povară pe umerii celor doi fraţi.

Un singur lucru putea face să strălucească din nou ochii lui Demne Ban în ziua aceea, iar Heylin hotărî să i-l ofere.

Templul fierbea, totul era încă în plină activitate, ca într-un harnic furnicar. Totul în jurul lor semăna cu un câmp de luptă: noroi şi zăpadă, unelte şi bucăţi de piatră de cele mai diverse forme şi dimensiuni, dâre adânci în pământ şi nici măcar un smoc de iarbă îngălbenită, scoasă din rădăcini de fervoarea teribilă; mirosul de lemn ars şi duhoarea sângelui încă proaspăt al animalelor sacrificate pentru a-i îmbuna pe zei, ce umpleau când şi când nările, mânate de căldura flăcărilor; injuriile şi comenzile bărbaţilor, gâfâiturile de oboseală, iar în gură, gustul sărat al sudorii, ce curgea chiar şi pe frigul acela. Limbile de foc înalte aruncau reflexe roşietice pe suprafaţa goală a pietrelor şi dădeau căldură şi lumină în acel ceas al ultimelor sforţări ale zilei.

Toate pietrele cenuşii din cercul exterior fuseseră ridicate din timp, pentru a putea pune locul în ordine. Gropile în care erau aşezate fuseseră întărite la bază, de jur împrejur, cu resturi de materiale, aşchii şi pietre de umplutură. Acum, bărbaţii care încă mai trebăluiau pe lângă ele ca furnicile ce fărâmiţează o carcasă de animal făceau ultima sforţare, înainte ca noaptea să se aştearnă cu totul: aşezarea pe vârfuri a unei pietre suspendate – a câta? Trei arhitrave mai aşteptau să fie puse pe piloni – deja aţintiţi către cer – pentru a completa arcadele de piatră; dar, după aprecierile lui Heylin, care era conducătorul lucrărilor, ultimii berbeci cenuşii erau la distanţă foarte mică de sat. Lucrarea trebuia terminată înainte de solstiţiul de iarnă, aşa spusese Demne Ban. Iar dacă ultimele trei blocuri trebuiau încă aduse, apoi cioplite, şlefuite şi aşezate pe piloni, nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie.

Heylin înţelesese bine.

De fiecare dată când Demne Ban se apropia de magia acelor pietre, ochii îi străluceau, învăluiţi într-o lumină extatică, iar el rămânea pierdut, ca în preajma celei mai străvechi revelaţii, ca în preajma unui vis împlinit. Era de necrezut ce fusese în stare să scornească fratele său

pentru a înălţa acele blocuri înspăimântătoare şi a le ridica apoi până la înălţimea mai multor oameni: gropi şi scripeţi, pârghii şi rampe, sănii şi rame făcute din trunchiuri care amplificau puterea oamenilor atârnaţi de celălalt capăt, funii groase din piele împletită.

— Cântă, spuse Heylin cu un mic tremur de emoţie. Oamenii cântă. Nu o fac niciodată la ora asta din seară. De obicei, nici măcar nu mai lucrează, sunt deja la odihnă în corturi, epuizaţi. În seara asta, în schimb, sunt încă aici, obosiţi, dar nerăbdători să termine. Te privesc, zâmbesc şi cântă, de parcă munca le-ar fi mai puţin chinuitoare. Deja ai făcut o minune, Demne Ban. Întorcându-te aici.

Pe când blocurile erau transportate, Heylin se apucă să-i dea explicaţii fratelui său, iar timpul păru dintr-odată că stă pe loc.

— Arhitrava de piatră a fost şlefuită şi rotunjită până i s-a dat o formă uşor curbată. Pe urmă, oamenii au pus-o pe pământ, la picioarele celor două blocuri pe care trebuie aşezată.

Îi arătă cum sclavii începuseră să ridice capetele, lucrând alternativ, sprijinindu-le, când pe unul, când pe celălalt, cu trunchiuri şi profitând de spaţiul de dedesubt ca să introducă acolo lemne groase.

— Imediat ce s-a ajuns la o înălţime suficient de mare, s-a construit o punte din lemn, un fel de sanie alcătuită din grămezi de trunchiuri, înălţată puţin câte puţin în jurul celor trei pietre – ca o pânză de păianjen în jurul unei muşte. Odată ridicată cu pârghiile, continuă el, arătând spre nişte bârne noduroase, lespedea e aşezată pe punte. Pe care oamenii o fac tot mai înaltă, adăugând mereu trunchiuri, până ajunge la aceeaşi înălţime cu vârful celor doi piloni verticali.

Demne Ban strânse ochii pentru a vedea mai bine, în lumina ce abia mai pâlpâia, arhitrava ridicată până la nivelul punţii. Lespedea era împinsă spre locul ei, de pe pilonii ce urmau să o susţină, de către oameni care foloseau ca pârghii alte trunchiuri, sprijinindu-le de puntea de lemn construită de jur împrejur.

— Odată încheiată lucrarea, desfacem structurile mari de lemn, şi ele sunt gata să fie iarăşi folosite, încheie Heylin cu mândrie. Şi tot aşa, o luăm de la început.

— Dar lespezile au îmbinări! observă celălalt căscându-şi ochii violeţi. De jos se văd cele două scobituri…

Fraza rămase neîncheiată. Druidul făcu câţiva paşi într-o parte.

— … Iar umbra de la lumina flăcărilor arată că fiecare pilon are în vârf două capete cioplite care ies în afară! Uite! Se vede forma rotundă chiar pe pietrele de alături!

Heylin râse cu poftă, dându-şi capul pe spate.

— Sigur că ştiu! Eu am pus să le facă!… Dacă numai despre asta e vorba, află că fiecare vârf are şi margini, astfel că arhitravele se încastrează ca să nu riscăm să cadă într-o parte!

Celălalt îşi frecă gânditor bărbia, încercând să-şi amintească unde mai văzuse modelul acela.

— Ai *aes dana* tâmplari?

— Nu-ţi scapă nimic! Am pus chiar tâmplari să construiască îmbinările aşa cum trebuie, chiar dacă ei nu sunt aşa de mulţumiţi.

Heylin se întrerupse dintr-odată, nervos.

Venise momentul cel mai delicat: arhitrava ajunsese la înălţimea pilonilor şi urma transbordarea de pe puntea-sanie pe vârful lor. Palmă cu palmă, însoţit de rugăciuni pentru a obţine răbdarea zeilor, prin care oamenii sperau să alunge ghinionul, impunătorul bloc de piatră ajunse să stea de-a curmezişul.

Trosnetul crengilor sfărâmate şi al fibrelor lemnoase ce se rupeau, în pofida grosimii enorme pe care o formau laolaltă trunchiurile, îl făcu pe Demne Ban să se teamă de ce putea fi mai rău.

Heylin începuse să se învârtă în jurul înaltei construcţii, cu o figură gravă, strigând comenzi seci şi precise. Venea pasul cel mai serios – îmbinarea. Dacă arhitrava cu scobituri ar fi alunecat cât de puţin, ar fi putut să rupă vârful rotund al capetelor ce se reliefau, sculptate cu grijă şi precizie de muncitori, în capătul celor două blocuri

verticale. Asta ar fi însemnat să se ducă pe apa sâmbetei munca pe care o depuseseră la alte două pietre, poate chiar trei. Ar fi trebuit să le dea la o parte, să transporte acolo altele, să le lucreze şi să le ridice din nou. Iar la momentul în care se aflau acum, cu timpul ce le rămăsese la dispoziţie, nu-şi mai puteau permite aşa ceva.

Corzile de siguranţă se întinseră mai mult, scrâşnind. Oameni erau obosiţi şi nervoşi, nefiind obişnuiţi să lucreze noaptea, şi nu vedeau bine. Cineva aduse torţe, care trecură din mână în mână până în vârf. Pârghiile intrară din nou în acţiune şi duzini de braţe se încordară pentru a câştiga încă o palmă preţioasă din distanţa ce îi despărţea de locul unde trebuia să ajungă arhitrava. Urmă un schimb aprins de cuvinte, apoi, în graba lucrului, un tăciune căzut aprinse focul pe grămada de lemne. Cuvintele răstite deveniră urlete, şi o mulţime de oameni se năpusti să arunce pe puntea-sanie apă şi zăpadă. Alte torţe le luminau celorlalţi efortul pe care îl făceau pentru a mia oară. Nu se puteau opri chiar acum. Unul dintre lucrători scoase un geamăt şi îşi pierdu echilibrul, alunecând pe zăpada proaspătă de care se slujiseră ca să stingă începutul de incendiu, se izbi de un altul, iar acela zbură de pe structura de lemne, plonjând în întuneric ca un liliac fără aripi. Gemetele se înmulţiră: în cădere, venise peste cei care ajutau la lucru, luminând de jos cu alte torţe. Blănurile îi luară foc, apoi şi părul, dar nu dură decât câteva clipe; porni să se rostogolească prin mocirla de noroi şi murdărie, iar ceilalţi îl acoperiră cu zăpadă proaspătă, aruncând-o peste el cu lopeţi făcute din omoplat de bou. Câte unul chiar zâmbea. Sus, nimeni nu lăsase povara. Funiile din piele împletită scrâşniră pentru ultima dată, iar traversa se potrivi perfect în locaşuri, cu un bufnet înăbuşit, completând arcul de piatră. Acum rămâneau de pus doar trei.

Templul pe care îl ridicaseră era un mare inel de pietre, ce închidea în el altele, concentrice. O lucrare tulburătoare prin frumuseţea ei simplă, nudă, care ceruse un

angajament total din partea întregului popor din Donaganow. Şi mai ales din partea lui Heylin, care îşi impusese să urmeze detaliile tehnice puse la punct după plecarea lui Demne Ban în pelerinaj, cu Badb însărcinată, spre izvoarele Kesair, ce avea să schimbe existenţa druidului cu ochi violeţi. Nici Heylin nu-şi părăsise niciodată credinţa în acel proiect; îl dusese la bun sfârşit, cu tenacitate şi cu perseverenţă, şi după dispariţia fratelui său. O muncă de o viaţă, o viaţă de muncă.

Valul de pământ calcaros făcut de Primele Neamuri rămăsese neatins; şanţul circular pe care îl săpaseră încă delimita suprafaţa Dansului Uriaşilor. Un spaţiu pe care dimensiunile îndrăzneţe îl făceau să apară maiestuos. La margini fuseseră înălţaţi alţi berbeci cenuşii. Demne Ban observă că Piatra Călcâiului nu mai era singură, deveniseră două, gemene. Numele îi venea de la o scobitură făcută greşit în piatră, care dădea impresia că ar fi fost urma unui picior.

— Am făcut-o pentru a întări puterea soarelui, explică Heylin. În loc să mângâie o singură piatră, Howl va străluci prin poarta aceea ca şi cum ar fi poarta lui Sidhe!

Cele două pietre mari se aflau chiar la intrare; astfel stând lucrurile, oamenii urmau să aibă acces în templu prin acel punct, care devenise o intrare simbolică.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru o altă pereche de piloni de stâncă, ridicaţi la câţiva paşi mai înăuntru; ei pătrundeau în spaţiul delimitat şi simbolizau Pietrele de Sacrificiu. Apoi, în interiorul zonei consacrate stăteau doi tumuli funerari, iar deasupra lor, două blocuri de piatră; două stânci fuseseră aliniate la miazănoapte şi miazăzi şi identificau poziţia pentru calculul mişcării soarelui. Privite în aliniere cu ochiul liber, puteai admira punctele în care soarele, în lungul său ciclu, se ridica sau cobora.

Alte două cercuri concentrice de gropi închideau strâns pilonul central al spaţiului circular, dar micile puţuri votive – cu stâlpi ficşi, pentru arderi, care ar fi constituit un al treilea inel, din lemn, mai modest – fuseseră înlocuite de noua structură asemănătoare cu o Pădure de Piatră.

Într-adevăr, cercul mai mare de triliţi, acum aproape complet, consta dintr-o succesiune impresionantă de piloni verticali ridicaţi perechi şi care susţineau arhitrave de gresie, aşezate în aşa fel încât creau o linie continuă. Umăr lângă umăr, ele delimitau Furca de Piatră propriu-zisă, ce atingea înălţimea de trei oameni în picioare unul peste altul. Distanţa maximă la interiorul marelui cerc, în schimb, măsura treizeci de paşi lungi de adult. Fiecare bloc de stâncă fusese cu grijă şlefuit şi fiecare arhitravă fusese tăiată astfel încât să rezulte o formă curbă, care alcătuia un cerc împreună cu celelalte. O imagine care îţi tăia răsuflarea.

Mai înăuntru fusese ridicată o serie şi mai mare de triliţi, ce îmbrăţişa o altă serie de pietre albastre, simple, aşezate vertical. Acestea două din urmă semănau oarecum cu un „U“ răsturnat, orientat spre locul unde răsărea soarele, părând să-l cheme, să-l invoce într-o rugăciune mută, primindu-l cu braţele deschise în ceea ce avea să fie Templul Templelor, dedicat înainte de toate lui Howl şi – doar în mai mică măsură – lui Loer, mireasa sa nocturnă.

— Porţile Soarelui şi ale Lunii! murmurase abia auzit eremitul prima dată când le zărise.

— De altfel, e ca în căsnicie, râdea mereu Heylin, repetând fraza sa preferată. Întotdeauna bărbatul comandă.

Demne Ban îşi aminti, cu o urmă de decepţie, fraza pe care insista mereu fratele său. „Eşti totdeauna atât de sigur?” ar fi vrut să răspundă, dar nu mai adăugă nimic.

Dacă litera „U“ răsturnată, alcătuită din pietre albastre, avea dimensiuni semnificative, dar nu atât de impunătoare, triliţii de gresie cenuşie erau atât de grandioşi, încât celelalte se topeau parcă în umbra lor: cinci perechi de triliţi înalţi cât patru oameni unul peste altul. Finisate şi şlefuite, rotunjite şi cu forme precise, pietrele transmiteau prin toţi porii sacrificiile enorme cu care fuseseră ridicate şi lucrate, sudoarea şi oboseala cu care fuseseră încredinţate aprobării zeilor. Demne Ban se apropie de ele cu mare respect, observând că forma bombată a blocurilor, aşa cum

se vedea privind dinspre bază spre vârf, îi făcea să pară perfect drepţi, într-un avânt nemărginit către cer, în comuniune cu invocaţiile poporului din Donaganow.

Heylin îşi dădu seama de efectul pe care îl avusese asupra fratelui său, rămas fără grai. Se simţi măgulit, satisfăcut de acel compliment mut, ca orice *aes dana* care a săvârşit o lucrare excelentă. Ceea ce nu văzu însă, la lumina focurilor îndepărtate, erau ochii umezi ai lui Demne Ban.

Bărbatul înalt şi deşirat îl îmbrăţişă iarăşi pe cel mic şi corpolent, cu acelaşi gest, puţin stângaci din cauza infirmităţii lui Heylin. Nu se făcu risipă de cuvinte, pentru că pur şi simplu nu era nevoie.

Alaw îi observa de la distanţă. Tatăl său continua să-l venereze pe druid aşa cum fac toţi fraţii mai mici în relaţia cu fratele mai mare. Părea, în acel moment, că scurgerea nemiloasă a timpului pe ei îi cruţase.

— Morc, fiul meu, numai el are soluţia pentru cele două cercuri de gropi. El o să ştie să ne spună dacă va trebui să înălţăm pietre albastre pentru fiecare puţ. Va şti să ne explice dacă aliniamentul pietrelor e corect.

Heylin îşi supse obrajii.

— Aliniamentul blocurilor e cu siguranţă corect, precizã, cu o expresie de încăpăţânare. Aş vrea să-mi poţi spune, în schimb, dacă poziţia Pietrelor de Sacrificiu, a Pietrei Călcâiului pe marginea valului de pământ şi, mai ales, a Pietrei Altarului în inima templului sunt corecte! De altfel, adăugă, stăpânindu-şi nervozitatea, o să verificăm foarte curând. Odată cu înălţarea ultimelor trei arhitrave, cercul de triliţi se închide pentru totdeauna.

— Întocmai. Dar nu ne putem permite să greşim, dacă vrem ca din cazanul sacru să se reverse viaţa, sănătatea, abundenţa pentru noi toţi, după voia lui Howl!

Glasul său trăda o undă de teamă.

— N-o să greşim, veni răspunsul, rostit cu prea multă siguranţă. Acum eşti aici, cu noi, nu?

Ca un experimentat conducător al lucrărilor, Heylin aruncă o privire spre cerul mohorât, încercând să prevadă

cum avea să fie a doua zi.

— Dacă e în continuare vreme urâtă, iarăşi pierdem timp.

— Amânare, amânare! izbucni, cu o furie copilărească, bătrânul eremit. Nu accepta ca visul să-i scape printre degete chiar atunci. Iarăşi amânăm pentru mâine. Şi cu fiecare zi care trece lăsăm tot mai multe lucruri pentru un mâine tot mai apropiat!

— E simplu: trebuie doar să alegem ce vrem să facem cu viitorul care ne-a mai rămas din vieţile noastre.

— Atunci, îţi spun că nu mai e timp. Şi riscăm să nu mai existe nici un viitor pentru noi. Cetatea Sacră trebuie terminată până la *Gorsav howl gwav!*

Bezna păru să se înstăpânească dintr-odată, ca şi lumina apusului, care acum se stinsese cu totul.

În timp ce se îndreptau spre sat, Heylin zâmbi. Celor doi fraţi nu le era dat să ajungă în seara aceea la corturi. Pentru a doua oară, ceva apăru în drumul lor. Ceva de proporţii extraordinare.

Odată cu lăsarea întunericului, o siluetă minusculă şi solitară porni să strige ascuţit din depărtare.

— Chiar la ţanc. Vezi băiatul de colo, care ne vine în întâmpinare? arătă Heylin spre un puştan plin de sine, pistruiat şi cu părul roşu. Pun rămăşag pe rezerva mea de *meddu* că a zărit următorul transport de pietre. Ajunge să-i vezi figura când aleargă la Alaw, comentă el cu satisfacţie. Au debarcat în teritoriile clanului din Yegal acum o lună, zise ridicând resemnat din umeri. A trebuit să plătesc un tribut enorm ca să-l conving pe căposul acela tatuat, adăugă, scuipând pe jos. Dar acum, ultimele trei pietre au trecut. Mâine vor fi aici, mai spuse Heylin, punând un genunchi pe pământ într-un gest mut de mulţumire faţă de *teu*, faţă de zei; apoi lăsă capul în jos, iar vocea îi scăzu, ca şi cum energia s-ar fi scurs din el.

— Sunt pietre mai deosebite? întrebă Demne Ban.

— Într-un anume fel, încuviinţă fratele său. Sunt ultimele trei, pentru întregirea templului.

Capitolul 15

Conan şi mica sa armată lăsară în urmă satul lui Yegal la trei zile după ce debarcaseră acolo. Nu le trebui mult ca să înţeleagă cât de disperată era călătoria pe care o făcea coloana în marş.

Zăpada se lăsase aşteptată, dar acum părea că voia să recupereze timpul pierdut. Pârtia îngheţată ce ducea spre interiorul continentului – un spaţiu unduitor, după forma colinelor joase, înveşmântate în alb – era doar o dâră vagă şerpuind printr-un univers deloc primitor. Urmele dispăreau în spatele lungii procesiuni de care şi de oameni imediat ce zăpada se aşternea, acoperindu-le pe toate; după trecerea lor, totul se închidea în urmă. Roţile carelor se lăsau greu, afundându-se în cărarea plină de mici şanţuri întărite şi hârtoape, umplute de apa prizonieră sub crusta de gheaţă, care ceda sub picioarele lor şi sub copitele cailor, încetinindu-i tot mai mult. Înaintarea devenea o trudă. Erau tot mai ispitiţi să renunţe şi să se oprească, ocupând vreun sat abandonat. Pretutindeni înaintea lor umblau zvonuri despre un puternic şaman războinic, un magnific arhidruid şi, mai ales, o armată de femei războinice aliată cu luptători lochlann plini de cruzime, care debarcaseră de pe cinci nave lungi. Pentru locuitorii zonei, era de ajuns ca să-i facă să ia calea codrului. Ori de câte ori Conan şi ai săi erau zăriţi de cineva dintr-un sat, găseau acolo pustiire: corturi părăsite, neatinse în cele mai norocoase situaţii; în cel mai rău caz, acoperişuri în flăcări, provizii dispărute şi animale împrăştiate.

Străinul era singurul hotărât să nu se dea bătut. Părea că nu cunoştea oboseala. Muşchii, oasele, nervii, totul în el se avânta înainte, mereu înainte; era nepăsător la frig, la vântul ce le bătea dimpotrivă, care, ca o voce a unei divinităţi înţelepte, îi şoptea în urechi să renunţe, să se întoarcă din drum şi să-şi privească familia, să-i vadă pe ceilalţi târându-se prin ger, sfârşiţi şi dezorientaţi de un condotier pe care nu-l mai recunoşteau. Până şi cei din

neamul Lochlann, obişnuiţi cu vremea cea mai crâncenă, cârcoteau nemulţumiţi şi nervoşi, simţindu-se forţaţi să meargă spre o ţintă a cărei însemnătate nu o înţelegeau şi nu o puteau accepta. Şi totuşi, surd la orice chemare, cu o asemenea dorinţă de a-şi regăsi tatăl încât îi întuneca mintea, *Eachtrannach* părea de nedomolit în hotărârea de a-şi urma drumul; o dorinţă absurdă, dacă s-ar fi oprit pentru o clipă să judece că singur nu ar fi putut niciodată să-i învingă pe paria lui Morc şi pe războinicii lui Fergus. Iar cu acel ritm de marş prin vâltoarea iernii, risca să devină cu adevărat un lup singuratic, părăsit de propria haită.

Când primii începură să cedeze şi un suflu de revoltă luă locul vântului din Nord, Conan deveni, pentru prima oară în viaţa sa, întruchiparea unei furii lipsite de orice raţiune. Învins nu de sine, ci de propriile sentimente, îngenuncheat în viscol, dădu vina pe cei dragi ai săi, potopit de lacrimi de furie, pe care cu greu reuşea să şi le reţină.

Şi, ca de obicei, Gwynedd fu cea care îi stătu alături.

— Pentru mine, eşti şi vei fi întotdeauna *Ard Righ*, îi şopti soţului ei; erau amândoi în aşa măsură acoperiţi de brumă, încât se confundau cu peisajul dimprejur. Nu un *cele*, un om liber oarecare din popor, ci acela care a fost ales să conducă un popor, plăcut zeilor până într-atât încât a devenit bărbatul cel mai puternic din întregul Inis Fail. Nu uita asta, dragostea mea.

Conan o privi cu sprâncenele întărite de ger şi cu lacrimile îngheţate la colţurile ochilor.

Însă nu era privirea pe care o ştia bine Gwynedd. Nu era lucirea violetă ce ardea limpede şi conştientă, ci focul îndoielii şi al fricii: frica de a fi părăsit de familia sa pentru a doua oară. Cu siguranţă, se simţea mai singur ca niciodată, gândi frumoasa skeld. Mânia putea să se aprindă din nou, iraţională şi distrugătoare, mânată de epuizarea trupului devenit dureros şi a ochilor injectaţi de sânge din cauza tensiunii ultimelor luni. Dar ea hotărî să meargă mai departe, ca să-l ajute, ca să-şi arate ei înseşi că dragostea sa era mai puternică decât durerea ce-i ucidea încet-încet bărbatul. Era singura cale pe care o ştia pentru a-l salva pe

tatăl copiilor ei.

— Încă ai puterea să mă dai morţii doar fiindcă te sfidez, căută ea să-l facă să reflecteze.

— Dar nu mai am gărzi, nici şamani care să-mi îndeplinească ordinele, fu primul răspuns raţional din partea lui.

Orice urmă de furie dispărea în faţa acelei creaturi blonde şi încăpăţânate, senină, dar plină de forţă precum principiile ei. Avea asupra lui puterea unui ţărm nisipos răbdător, care domoleşte furia valurilor unei mări în furtună.

— Te-aş urma oriunde şi aş fi gata să mor împreună cu tine. Ştii asta. Dar acum greşeşti. Nu-i poţi obliga pe toţi oamenii aceştia şi pe fiii tăi să se lase ucişi pentru o cauză care e numai a ta.

— Nu e adevărat! urlă Conan, fără să-şi dea seama. Trebuie s-o fac, pentru poporul meu. Ca să găsesc un leac pentru lipsuri, şi suferinţe, şi boli şi pentru furia zeilor…

Ea zâmbi blând, mângâindu-l.

— Dragostea mea, bietul de tine… Ştiu că tu crezi ce spui, dar, atunci când speranţa devine halucinaţie, ea vrăjeşte ochii şi mintea. Tu arzi într-un foc care te devorează: flăcările iluziei de a-ţi putea cunoaşte tatăl. Acum, pe loc. Dar e momentul să te opreşti.

Conan nu-i stârnea frică nici măcar atunci; supunere, poate, dar niciodată frică.

El încercă să răspundă, însă ea îi puse degetele pe buze, făcându-l să tacă.

— Toate astea pot fi drepte pentru un egoist, dar ai cu tine şi alţi fii care riscă să-şi piardă tatăl! Rury şi Magmor s-au întors după ce au cercetat împrejurimile. Nu departe de aici e un alt sat mare, pe care locuitorii l-au părăsit imediat ce ne-au zărit. Se tem de jafuri şi de incendii. Însă noi o să ne oprim, o să ocupăm casele goale şi o să trecem iarna aşteptând să se înmoaie gerul. O să ne odihnim trupurile şi o să lăsăm familiile înfometate să se refacă. Adu-ţi aminte: sunt familiile celor care au crezut în tine într-atât încât au ajuns până aici, la tine, venind pe mare, s-au pus sub

ordinele tale şi te-au însoţit unde voiai tu să-i conduci. Tu eşti răspunzător de soarta lor, nu zeii.

El se ridică din nou, cu greu, în picioare.

— Ce caraghios, spuse cu o voce pe care nici măcar nu şi-o recunoscu. Am scuipat sânge într-o cursă în luptă cu timpul ca să nu rămânem prinşi pe Inis Fail, şi acum suntem în situaţia să iernăm în fundul ăsta de lume necunoscut! Pe Inis Prydain, la doar câteva zile distanţă de mers de tatăl meu!

Capitolul 16

Conan şi oamenii săi fuseseră norocoşi; iar norocul şi-l datorau vremii neîndurătoare. Viscolul ce vălătucea zăpada îi ascunsese până la ultimul pe cei care alcătuiau mica sa armată de ochii tinerilor vânători duşmani care băteau graniţele teritoriului propriului *teuta.*

Semnalele de alarmă ale cercetaşilor veniseră prea târziu. Ajunsă la cei din sat, inferiori ca număr, vestea stârni un conflict aprins între membrii bătrâni ai consiliului „oamenilor liberi” ce exista în orice clan. Zvonurile care circulau despre o hoardă de neamuri felurite, născute din încrucişarea demonilor lochlann cu druizi războinici capabili de felurite magii şi cu o armată de femei-soldat mai sângeroase decât neamul Gennt, alcătuiră un amestec înfricoşător; fantasme străvechi se treziră la viaţă, veştile mohorâte ce se întretăiau dădeau lucrurilor dimensiuni gigantice şi o înfăţişare de legendă. Discuţia se încheiase dramatic – o luaseră cu toţii la fugă, în cea mai mare grabă. Se refugiaseră, înşfăcând tot ce putuse lua fiecare din bunurile ori lucruşoarele proprii, în păduri şi în crăpăturile naturale ale stâncilor, asemănătoare unor grote, de care zona era plină. Cei mai norocoşi, care se lăudau cu rudenii sau alianţe cu ţăranii de prin alte sate mai mici, *godrev,* îşi găsiseră adăpost şi sălaş în câte o construcţie fortificată şi înconjurată de şanţuri sau centuri de apărare cu valuri de pământ, asemănătoare unor *cashel* sau unor *rath* şi *lios* din Inis Fail. Diferit era doar materialul de construcţie: în locul pietrelor zidite fără mortar, pe Prydain erau doar stâlpi groşi, ascuţiţi, care sprijineau îngrădituri circulare din lemn împletit, cu un turn impunător de gardă, alcătuit din trunchiuri, ce domina terenul. Astfel că nu avuseseră timpul fizic necesar să risipească rezervele de hrană ori să incendieze colibele, să elibereze animalele şi să ia cu ei puţinele arme. Capre şi oi, vaci şi porci aveau să ierneze mai departe în colibe, împărţind spaţiul cu fiinţele umane şi dăruindu-le din căldura proprie. În multe locuri tăciunii

ardeau încă în vetrele din centrul construcţiilor.

Încetul cu încetul, nou-veniţii îndepărtau draperiile aspre din piele, ce acopereau diferitele intrări; un strigăt răsunător de satisfacţie pentru căldura tăciunilor umplu locul, ieşind din piepturile celor din clanurile Lochlann, Geal Chossach şi Fomorians. Nu reuşeau să-şi amintească de când nu mai încercaseră acea senzaţie. Nimeni nu dădu atenţie izului puturos ce venea de la bălegar ori de la resturile de mâncare arse pe foc: tuturor le părea o senzaţie minunată. Magmor, care se adapta cu greu la frig, părea – atât cât putea el să fie – palid şi cenuşiu. Gwynedd, Cathbad şi copiii binecuvântară vederea acelor colibe grosolane, infecte, de parcă ar fi fost marile săli ale lui *Ard Righ.* Grămezile de lucruri aşezate unele peste altele şi culcuşurile din piele de berbec şi lup înghesuite le părură cele mai moi pe care le încercaseră vreodată; uitară şi de muşcăturile puricilor şi ale păduchilor care le infestau. Comori mici şi mari dispăruseră; în compensaţie, găsiră peste tot pânze de păianjen, corpuri uscate de păsări şi şoareci, chiar şi multe capete umane mumificate şi oase de copii legate la un loc cu frânghii din nervi de animal în chip de amulete, asupra cărora Cathbad aruncă un blestem, pentru a alunga ghinionul.

— S-au dus! se bucură Gwynedd.

— Da, dar se vor întoarce? mârâi Conan, dând la o parte o draperie şi aruncând o privire înăuntrul colibei întunecoase pe care o alesese skeld.

Singurii care nu se arătau prea afectaţi de lumea aceea îngheţată erau cei din clanul Lochlann. Copiii lor cu păr alb alergau ca nişte spiriduşi de la o sculptură în gheaţă la alta, întrecându-se în a înălţa, cu mâinile goale, altele şi altele, mereu mai frumoase. Cei mai măricei îşi construiseră, în joacă, adăposturi de o formă aproximativă, din blocuri de gheaţă cu feţe neregulate; înăuntrul lor aprinseseră mici focuri, înconjurate de un fel de pâclă, din cauza lemnelor ude, şi care aruncau vălătuci de fum gros printr-un mic orificiu din tavan, fără a pierde căldura din interior. Blândeţea nu prea avea loc acolo, înăuntru, dar copiii,

absorbiţi de noutatea jocului, nu păreau să facă mare caz de asta. Iar la apusul soarelui, peste tot unde focurile rezistaseră, gheaţa blocurilor de construcţie, luminată dinăuntru de flăcări, devenea ca de opal, şi toată întinderea era presărată de colibe ciudate, incandescente în bezna nopţii, ca nişte stele căzute de pe firmamentul cerului.

Într-o dimineaţă cu un ger terifiant, un lochlann bărbos răcni ceva de neînţeles în limba sa guturală, cu o voce încă răguşită din pricina băuturii. Îşi dădu jos toate hainele. Apoi, complet gol şi beat, urlă ca un urs rănit, dădu pe gât încă o măsură puturoasă de *nabid* şi de *meddu* şi se scufundă în apă. Reuşi chiar să zâmbească ştirb, în timp ce, printre strigătele de îndemn ale celorlalţi şi pariurile ce le puneau între ei, îşi cufunda în apă coapsele impresionante şi pântecele revărsat, printr-o gaură practicată în gheaţa ce acoperea râul.

Pentru scurtă vreme dispăru vederii, iar Olvik începu să creadă că fusese dus de acolo de curent.

Bărbatul apăru însă din nou, provocator, ţinând în dinţi corpul unui somon. Îl traseră cu greu peste marginea îngheţată a găurii, din pricina greutăţii corpului, a frigului şi a oboselii. Era radios: câştigase pariul. Ca să-l încălzească, cineva aruncă pe el o blană de animal din ţinuturile lor din Nord, necunoscute celţilor. Dar genntul îl refuză şi o porni pompos, cu picioarele goale prin zăpadă, până la intrarea barăcii sale din lemn. Scoase un ultim răcnet, apoi se îndoi de mijloc şi începu să vomite, scuturat de convulsii de nestăpânit, rostogolindu-se prin zăpadă şi mugind ca un viţel rănit.

„Frumos pariu, îşi spuse ironic Olvik. Oare o fi dat ortul popii, din cauza prostiei lui?“ Şi totuşi seara, bărbatul era acolo, tras la faţă şi veşted, de o culoare între vânăt şi galben precum ceara, dar stătea lângă foc, îndârjit, încăpăţânat. Orgoliul trecea înainte de orice, şi mai degrabă ar fi lăsat să i se taie gâtul decât să nu fie în mijlocul celorlalţi din clanul său, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic.

Nu erau nişte proşti. Nici Ith, şi cu atât mai puţin Wee. Ştiau amândoi cu cine aveau de-a face: blondinul era un copil găsit, fără stirpe nobilă în spate, o fiinţă marginalizată, culeasă de pe ulicioarele duhnitoare din Temair Luachra; însă Owain şi Tyren erau fiii lui *Ard Righ!* Între copii, dar nu numai, în capetele lor pline de visuri şi de minunate certitudini asta conta mult, chiar dezastruos de mult. Ith şi Wee erau şi ei fii ai unei căpetenii, chiar dacă una căzută în dizgraţie.

Şi tocmai de aceea Ith nu reuşea să înţeleagă cum se făcea că o splendoare ca Tyren, cu originile sale, putea să accepte avansurile lui Pwyll. Fiul lui Fergus era puternic şi păros, se mândrea cu o stirpe nobilă şi devenea imediat violent dacă o fată îl refuza fără vreun motiv acceptabil: asta spuneau tuturor despre el băieţii mai mari din neamul Nemed, chiar dacă rămânea de văzut ce anume era adevărat. Nu devenise încă un bărbat, fiindcă nu luase parte la probele de iniţiere, ca de altfel nici Owain şi Pwyll. Dar el era sigur că erau floare la ureche. Ştia să scoată inima unei căprioare capturate şi să o înfulece chiar înainte să-şi oprească bătăile. După el, era o abilitate care ar fi impresionat cu siguranţă o fată. Cel puţin asta spuneau tinerii săi tovarăşi de *tuath*, care îi lăudau mereu forţa brută. Pwyll, în schimb, era un băiat înalt şi zvelt, fără urmă de grăsime pe el, încă fără barbă, cu o chică blondă ce îi cădea rebelă pe ochi, peste măsură de blând cu toţi şi – un lucru care îl scotea din minţi pe Ith într-un fel aparte, cu Tyren. Purta un *cimh* de aur şi acvamarin, făurit după modelul neamului Lochlann, iar asta chiar îl tulbura pe nemed. Nu ar fi mărturisit-o nimănui, dar cei din clanul Lochlann îl îngrozeau. Şi ceea ce nu putea învinge uşor într-o înfruntare directă – de exemplu, propriile frici – căuta să biruie prin mii de subterfugii. Iar colierul acela era în mod evident de factură gennt. Se spunea că îl primise în dar chiar de la *Banrigh*, dar, de altfel, cine se încredea în femeia aceea, pe jumătate târfă? Ith era un nemed – chiar dacă, în faţa lui Conan, el şi Wee minţiseră în legătură cu originile lor – şi de aceea era văr cu Gwynedd. În anii

copilăriei auzise de multe ori cum acea femeie, pe jumătate skeld, fusese alungată de cei din satul său partholon, cu o *geasa,* şi cum i se interzisese să ia parte la orice fel de ceremonie, tocmai din pricina blestemului pe care cei din neamul Nemed îl aruncaseră asupra ei: o târfă bastardă născută chiar dintr-un blestemat de lochlann skeld. Dispreţul lui crescuse, şi Ith descoperi că îl ura pe Pwyll. Dar nu reuşi să înţeleagă că asta se întâmpla fiindcă Tyren îi vrăjea pe amândoi.

În clipa aceea, Gwynedd trecu pe lângă el, subţiratică şi elegantă chiar şi în momentele cele mai întunecate, ca acela. Binişor mai înaltă – cu o palmă – decât el, ea îi oferi un surâs cald şi o atingere amicală, plină de afecţiune.

Ith nu arătă că îi făcuse plăcere, nici nu-şi schimbă expresia feţei, fiindcă din spatele mamei, care tocmai trecuse de el, se ivi Tyren.

Zveltă şi graţioasă, fata îşi aranjă pe spate părul lung şi blond ce îi aureola frumosul căpşor, cu un gest nobil care îl hipnotiză pe Ith. Ea îşi dădu seama, zâmbi cu cochetărie şi îl privi în ochi, înclinându-şi capul, cu o mişcare tipic feminină a gâtului său armonios, care îl făcu pe Ith să saliveze.

Chiar atunci, cu inima tresărind, hotărî că avea să fie a lui. Pielea aceea mătăsoasă, trăsăturile regulate şi fine, ca sculptate în filigran, îi lăsară în minte o pecete de foc.

Era în Pwyll ceva greu de definit, care lui Conan îi trezise nostalgia trecutului. Îl necăjea puţin faptul că o spusese zâmbind, cu glas tare, înaintea tuturor; în băiatul acela sălăşluia spiritul dezinvolt, vesel şi fascinat de sex care fusese şi al marelui său prieten Anninn, dispărut prea curând. Într-adevăr, cu mişcări jucăuşe, unduioase, tânărul Pwyll nu-i dădu atenţie lui Ith, ci merse direct spre Tyren, care îl cuprinse cu braţele pe după gât imediat ce îl văzu.

— Aine, zeiţa dragostei, e nimic pe lângă tine, începu băiatul cu emfază. Aş putea petrece ziua întreagă privindu-te.

— Doar atât? râse fata, fugind de lângă el.

El porni după ea şi, în fugă, trecu pe lângă Ith.

Fiul lui Fergus se mişcă imperceptibil într-o parte şi îl izbi cu pumnul pe Pwyll. Îi fu foarte uşor să-l trimită de-a berbeleacul în zăpada proaspătă şi alunecoasă.

Băiatul se răsuci pe jos, suflând ca o fiară, şi se ridică în picioare dintr-un salt.

Robustul său agresor începuse deja să se dezvinovăţească, ridicând mâinile şi refuzând parcă să-şi ia răspunderea pentru întâmplare.

Deloc convins, Pwyll înaintă spre adversar.

— Poate căutai gâlceavă; ai găsit-o, mârâi el, câtuşi de puţin temător. Voi, cei din neamul Nemed, nu aveţi doar manierele de urs, aveţi şi creierul lui! spuse, fără să dea înapoi în faţa provocării.

Asta şi aştepta Ith. Vorbi în limba sa, pe care o înţelegea şi Pwyll, ce venea din Temair Luachra.

— Peste câteva zile o să avem *aimsir togu*, dar nu cred că tu o să ajungi la „vârsta consimţământului” şi că o să devii bărbat... lansă Ith în aer ameninţarea, în timp ce mâna îi plecase spre lama grosolană de bronz pe care o furase din vreo colibă.

Nu ar fi avut încă dreptul să o poarte. El însă rânji ca un lup, ochii i se făcură oblici şi îndreptă pumnalul scurt către încheietura de la şold a rivalului său.

Pwyll făcu un pas îndărăt, mai degrabă alertat decât intimidat. Conan nu ar fi trecut peste un asemenea incident. Dar Ith înainta, iar Pwyll îşi dădu seama că, mai înainte de a se gândi la reacţia furioasă a lui Conan, trebuia să vadă cum să-şi salveze pielea.

Privirea nemedului se mută o clipă la Tyren, precum un *alm* care şi-ar fi schimbat ţinta într-acolo. Ith se linse lacom pe buze.

În aceeaşi clipă, profitând de fanfaronada celuilalt, nodurile mâinii lui Pwyll se ciocniră chiar de gura lui Ith, într-o lovitură de pumn aplicată cu toată convingerea. Simţi impactul dureros al dinţilor cu oasele mâinii, din pricina loviturii bine plasate, simţi cum se crapă pielea, tăiată de incisivi, şi cum ceva dur ceda, spărgându-se. Pwyll îşi retrase mâna însângerată, încercă să-şi mişte degetele şi

înţelese că altceva se spărsese, de fapt. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi, în loc să-şi potopească adversarul cu lovituri, se pregăti, într-un mod prostesc, să se apere cu mâinile goale.

Celălalt era prăbuşit la pământ. Dar nu lăsase din mână lama. Lovitura îi spărsese o buză şi îi rupsese un dinte. Îşi dădu jos zăpada din păr, scuturând din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea înceţoşată, mârâi, scuipând salivă şi sânge, şi se sprijini pe coate, pregătindu-se să se ridice din nou şi urlând înlăuntrul lui, însetat de răzbunare. Se ridică încet şi hotărât, ca un urs înfometat care tocmai a adulmecat o cină la care cu greu ar fi putut renunţa. Lama incrustată a pumnalului urât păru tuturor mai ucigătoare decât sabia sacră, *Lama lui Danu*, pe care Conan o ţinea la şold şi de care nu se despărţea niciodată.

Inconştient, Pwyll continua să sară de colo-colo în jurul celuilalt, împroşcându-l cu un şuvoi de vorbe provocatoare şi jignitoare. Îi spunea fricos, gunoiul naturii, un laş care are nevoie de cuţit ca să se bată. Pwyll avea hotărârea celui curajos, dar în condiţii normale ar fi procedat cu mai multă înţelepciune. Cum o avea însă pe Tyren alături, se simţea, ca întotdeauna, dator să o apere, iar asta îl făcea mai cutezător. Ba chiar la un pas de prostie, căci voia să apară bine în faţa ei.

Ith făcu un salt în forţă, iar lama sfâşie o margine a tunicii de lup a lui Pwyll.

O pată caldă înroşi lama şi coloră în roz zăpada în locul unde Ith şterse cuţitul, în vreme ce sângele se dilua.

Se aflau la marginea satului, un loc rezervat în mod tacit, de către tinerii din acel grup bizar de etnii mixte, jocului şi micilor hoinăreli pe care le îngăduiau muncile în casă într-o iarnă atât de grea ca aceea.

Owain alergă, alertat de vocea surorii sale.

Şi totuşi, cea care ajunse prima era o fată. Wee coborâse la râu ca să aducă blocuri de gheaţă pe care Gwynedd urma să le topească pe foc. Aceea avea să fie supa din alac şi cereale, împreună cu pâine, carne sărată şi miere. Văzând însă scena imediat ce urcase coasta torentului, Wee

lăsase totul pe pământ şi alergase. Supa putea să mai aştepte.

Owain o cunoştea de câteva zile, dar Gwynedd se temea să nu fi orbit: se prefăcea indiferent ori de câte ori ea trecea pe alături, în clinchetul colierelor şi al cochiliilor pe care Tyren li le dăruise, iar Owain căsca şi întorcea ochii, căutând să o observe fără să întoarcă gâtul şi să trădeze o asemenea slăbiciune. Frumoasa skeld nu-şi mai văzuse niciodată fiul aşa: distrat, visător, departe de orice lucru pământesc. Şi mai ales nu ar fi putut uita expresia din ochii săi măriţi atunci când o avusese în faţă pentru prima oară pe Wee. Cu tot orgoliul ce-i mai rămăsese, mândra fată rămânea afară, în frig, refuzând adăpostul sub acoperişul lui Gwynedd şi Conan. Nu voia favoruri de la neamul Fomorian; mai degrabă, ar fi dormit cu sclavii.

Conan o provocase, arătându-se de acord. În fond, rebela aceea avea să fie îmblânzită, dacă încă îl mai socotea unul dintre duşmanii săi cei mai răi.

Gwynedd îi dăduse un cot în coastă soţului ei şi începuse să-i explice cu blândeţe lui Wee că, în ciuda aparenţelor, nu mai rămăsese cam nimic fomorian în coliba aceea pusă în bună rânduială.

În schimb, Owain părea orb, ca şi cum strălucirea emanată de fata aceea care scânteia cu o lumină a sa izvorând dintr-o energie nedomolită, eleganţa şi graţioasa ei frumuseţe îl amorţiseră.

— Are aceleaşi gusturi ca tatăl ei, îl înţepase Gwynedd când rămăseseră singuri.

— Vrei să spui aceeaşi pasiune pentru femeile frumoase? întrebase Conan, muşcând momeala.

— Nu, aceeaşi slăbiciune pentru femeile superioare vouă. Şi cu mult mai multă minte şi caracter!

Acum situaţia se schimbase, dar atât Owain, cât şi Wee alergau în aceeaşi direcţie şi pentru acelaşi motiv, pe aceleaşi trasee ce aveau să-i aducă faţă în faţă, într-o delicioasă confruntare.

Wee îl înfruntă pe Ith fără cel mai mic semn de supunere ori de frică fizică. Strigă la el ca la un băieţandru, îl făcu

mucos şi scandalagiu, îi spuse că încă mai trebuia să crească; în mod miraculos, tonul hotărât, vocea răsunătoare care dintotdeauna îl conducea pe nesigurul Ith ieşiră învingătoare.

Pumnalul îi căzu din mână, şi Wee îl făcu prompt să dispară sub tunică, privind în jur cu nervozitate; nu-l zări însă pe Conan, care altfel i-ar fi pedepsit cu severitate fratele.

Tyren venise în fugă la Pwyll, care, distrat, îşi cerceta zgârietura, mai preocupat de tăietura de la tunică şi de frigul ce intra pe acolo.

Ith părea năucit, ca un copil care-a primit câteva la fund. Privirea implora îndurarea lui Wee, dar nu încetase să-l fulgere pe Pwyll.

Chiar în clipa aceea, Wee ajunse faţă în faţă cu Owain. Nu-şi mai vorbiseră niciodată. Ea se văzu nevoită să înghită în sec, în timp ce pumnalul îi aluneca din tunică şi îi cădea lângă picioare, în zăpadă. Owain îl culese sprinten de pe jos. Îl cântări în palmă şi făcu o strâmbătură de dezgust. Ea se dădu un pas îndărăt, cu ochii umbriţi de îngrijorare. El privi fix irişii limpezi ca apa de izvor, străbătuţi de firişoare de roşu şi albastru, buzele roşii, părul lung şi blond, aproape alb, şi frumuseţea de regină nordică a acelei creaturi, o frumuseţe exotică, ce-i tăia răsuflarea; îi cercetă tatuajele ciudate, azurii, de pe tâmple şi de lângă ochi. Apoi gura i se mişcă singură, desenând cel mai frumos zâmbet pe care îl schiţa vreodată.

— Nu-ţi face griji, n-o să-i spun tatălui meu, zise, cu o voce caldă.

Strânse mâneca şi, cu putere, azvârli arma dincolo de linia copacilor, în valurile furioase ale torentului umflat de zăpadă. Pe când zeul râului o înghiţea, Owain se răsuci.

Ea îi zâmbea, cu gura, cu inima şi cu ochii, care îl scormoneau pe sub genele lungi.

El îşi umflă pieptul şi se întoarse din nou, de data aceasta către ceilalţi trei.

— Nimic! Nu s-a întâmplat nimic aici, m-aţi înţeles?

Făcu un pas înainte.

— Tyren, ai tu grijă de tunica lui Pwyll şi coase-o, o scutură el de umeri. Şi fă-o imediat, mai înainte să o descopere mama. Ştii că nu-i scapă nimic! Şi ghiceşte cine o să afle primul de la ea! Du-te cu ea, Pwyll, ştergeţi-o de aici, şi încă iute. Iar tu – spuse întorcându-se spre Ith şi lovind cu piciorul în zăpada proaspătă, acolo unde pata roşiatică strălucea ca un mac în plină vară – păstrează-ţi forţele pentru *aimsir togu!* O să ai nevoie, mare vânător ce eşti! îl luă în derâdere fără teamă, înaintând mereu spre el. Şi adu-ţi aminte că Pwyll e ca un frate pentru mine. Leagă-te de el şi e ca şi cum te-ai lega de mine! N-ai scoate-o la capăt chiar aşa de uşor, pentru că pe urmă o să trebuiască să te răfuieşti cu mine.

Se întoarse spre Wee, gata să primească de la ea cea mai minunată privire. Dar ea deja nu mai era acolo. Alergase să recupereze blocul de gheaţă pe care trebuia să i-l ducă lui Gwynedd.

Demne Ban era pe acolo, pe undeva; tatăl său era acolo, înaintea sa, împreună cu misterul vieţii sale de orfan. Dincolo de întinderea aceea de ger, care îi ţinea pe loc pe el şi pe oamenii săi. Întors spre răsărit, Conan strânse pumnii cu o furie neputincioasă şi închise ochii, întunecaţi în acele momente precum sângele când se încheagă. Stând drept pe creasta îngheţată ce străjuia torentul, părea că se apleacă înainte trimiţând o chemare mută plină de speranţă, amestecată cu afecţiune şi durere. Glasul fiului său fu acela care îl făcu să tresară.

— Tată, Rury îmi spune că o să facem probele iniţiatice înainte să se îndrepte vremea. Eu şi ceilalţi va trebui să ne descurcăm prin pădurea îngheţată.

Conan se răsuci încet, întorcându-se iarăşi la realitate cu mare greutate, ca după o călătorie lungă a minţii.

— Va trebui să te obişnuieşti cu gândul ăsta, dacă vrei să ajungi într-o zi căpetenia comunităţii. Nu sunt prevăzute favoruri pentru noi. Conducerea comunităţii nu e un drept care ţi se cuvine. Iar o bună căpetenie de clan trebuie să demonstreze că e o căpetenie până în adâncul fiinţei sale.

Îşi cercetă fiul. Nu îi mai păruse niciodată atât de înalt, atât de maturizat, gândi el, în timp ce îşi căuta cuvintele potrivite. Împlinise şaisprezece veri, şi era acum aproape la fel de înalt ca el. Tăcut şi reflexiv, avea seninătatea lui Gwynedd, dar şi forţa şi inteligenţa iscoditoare ale tatălui. Ar fi putut, probabil, să ajungă căpetenie, cu toate onorurile şi îndatoririle ce decurgeau de aici. Nu se complăcuse niciodată în a fi înconjurat de bogăţiile ce i le aducea rangul pe care îl avea la Temair Luachra, dar scăpase măcar de o copilărie menită a fi trăită în durere şi în lipsuri, cum fusese aceea a tatălui său.

Owain scoase un mic strigăt de satisfacţie. Apropierea de Wee îi dădea acea cutezanţă tipică sufletului în lumina zorilor vieţii, care aşteaptă cu nerăbdare ca ziua să înainteze spre plinătatea ei, perioada vieţii adulte, ca să devină, în sfârşit, bărbat.

— Dacă trec probele, voi putea să-mi schimb numele, cum face orice războinic! O să am arme doar ale mele şi-o să-mi tatuez pe braţ numărul duşmanilor cărora le-am străpuns inima!

Un fior neplăcut îi străbătu lui Conan şira spinării.

— Nu te grăbi să creşti. Asta mi-a repetat Cathbad mereu. Dacă nu eşti capabil să apreciezi ceea ce ai trăit până acum, asta înseamnă că eşti mai prost decât un bou.

Lăsă fraza în aer; apropiindu-se de el, îi puse cu seriozitate o mână pe umăr şi continuă:

— Exact cum era tatăl tău la vârsta ta, vreau să zic, zâmbi el.

Owain tăcu o vreme, apoi vorbi, privindu-şi tatăl în ochi:

— Nu o să ne oprim aici, nu-i aşa? E prea important pentru tine să-l găseşti pe Demne Ban, aşa e?

Conan încuviinţă în tăcere.

— Dacă trec probele, o să fiu un bărbat. Şi-atunci voi putea să mă căsătoresc, tată. Nu ştiu unde o să fiu, nici unde o să se întâmple căsătoria. Dar aş vrea să fie şi tatăl tău împreună cu Cathbad pentru ceremonie.

Eachtrannach şovăi. Arătă apoi o siguranţă pe care, de fapt, nu o avea deloc.

— O să fie, nu te îndoi de asta.

Owain răspunse acelui zâmbet şi-l îmbrăţişă în linişte pe Conan, după care o apucă pe drumul spre sat.

Bărbatul continuă să-şi privească fiul îndepărtându-se. Se arăta curajos şi întreprinzător; dacă ar fi ştiut să adauge înţelepciune şi un pic de şiretenie la forţa fizică, ar fi putut fi o bună căpetenie. Îşi aminti de vremea când încă îl mai putea ţine în braţe; de salonul de banchete de la Toraigh, fortăreaţa de piatră şi focul ce ardea trosnind vesel în vatra largă; îşi aminti de Gwynedd, cum îi zâmbea, în timp ce Tyren sugea la pieptul ei. Toate aceste clipe îi părură brusc nemaipomenit de îndepărtate. Mângâie încă o dată cu gândul creştetul lui Owain. Şi-şi spuse că nici măcar doi *filin*-i siguri pe ei precum Og şi Usk n-ar fi putut găsi cuvintele potrivite pentru a descrie în muzică sentimentul pe care ajunge un tată să-l încerce faţă de fiul său.

Acel apus era unul cum nu mai văzuse Conan niciodată. Înainte ca lumina să înceapă să alunece spre purpuriu şi violet, înainte chiar ca soarele să atingă linia orizontului, zeul Howl în persoană veni să i se arate în scobitura naturală prin care curgea râul. „Şi cu câtă abilitate!” îşi spuse *Eachtrannach.* Ultimul pâlc de nori iernatici o luă din loc – leneş, parcă fără voie, ca o turmă de oi nesupuse şi fără nici un chef să o pornească la drum – şi se înstăpâni pe fundul jos al văii. Soarele se prefira printre ei, domolindu-şi scânteierile şi oglindindu-se în apă, în zăpada de pe coline şi în lespezile de gheaţă plutitoare, iar lumina sa deveni difuză, de ambră, sclipind în mii de reflexe moi, ce auriră totul într-un chip minunat. Se simţi mic, se simţi ca şi Karre când avea să intre în *Tir Na N’og*, Tărâmul Tinereţii Veşnice, înaintea zeilor Tuatha De Danaan, uriaşul Popor Fermecat, care se retrăsese acolo ca să trăiască în iubire, jocuri şi banchete magice. În scurtele clipe în care totul rămăsese suspendat între sclipirea soarelui şi momentul morţii sale, Conan avu doar pentru sine o întreagă vale îmbrăcată în aur.

Rury se simţea ca unul care tocmai şi-a bătut singur cuie

în talpă. Chiar el fusese acela care insistase ca garda să facă o recunoaştere în teritoriile din jurul satului; acum însă, în momentul acela incert, imediat după ce mijiseră zorile, în gerul din pădure, visa numai îmbrăţişarea caldă a lui Gerd, de care abia se îndurase să se despartă, lăsând-o sub blănurile culcuşului, alături de micuţa Tasha.

„Fugarii sunt un pericol real, avea dreptate Conan”, gândi Roşcatul. Şi el era de părere că frontiera trebuia supravegheată. Teritoriul era delimitat de stâlpi cu ţeste umane înfipte în ei, cranii ale duşmanilor. Pentru celţi, acolo unde era capul, era şi sufletul; astfel că un gard din suflete damnate ar fi luat în stăpânire forţa duşmanilor lor şi ar fi creat un baraj de spirite împotriva blestemelor aruncate de druizii şi de şamanii rivalilor. Oare câte dintre acele ţeste făcuseră parte, odată, din *teuta* lui Demne Ban, tatăl lui Conan? Fuseseră dezgolite de către animale şi de ciocurile corbilor care se ospătaseră cu ochii şi carnea lor, lăsând oasele să se albească la soare, chiar dacă de unele dintre ele încă mai atârnau, legănându-se, fâşii de piele uscată şi câte un smoc de păr, ici şi colo, clătinat de vântul iernii. Toţi cei din grupul lui Conan voiau să rămână cât mai puţin în colibele puricoase risipite în pustietatea îngheţată a acelei câmpii lutoase. Dar, câtă vreme nu se arăta vreo alternativă, cel mai bun lucru de făcut era să le apere cu unghiile şi cu dinţii de ocupanţii lor legitimi, care le părăsiseră în cea mai mare grabă. Aceştia s-ar fi putut oricând întoarce cu întăriri pentru a lua din nou totul în stăpânire. Iar pe lângă duşmanii ascunşi care stăteau la pândă, gerul era un adversar prea puternic pentru a putea fi înfrânt cu o coloană de femei şi copii în marş prin zăpadă spre *teuta* lui Demne Ban.

Conan le dăduse dreptate căpitanilor săi, lăudând în gura mare abnegaţia arătată de vechiul său prieten Rury. În vreme ce Olvik şi clanul său Lochlann erau deprinşi cu o climă atât de aspră, pe Roşcat îl cunoştea suficient de bine – era un mercenar al ţinuturilor din sud, aride şi nisipoase – încât să ştie dinainte cât s-ar fi plâns, obligat fiind să se întindă în zăpadă pentru a distinge pericolul, la adăpost de

privirile duşmanilor.

Karre fusese lăsat acasă fiindcă picioarele lui scurte nu-i îngăduiau să înainteze prin zăpada proaspătă, iar cu statura sa risca să dispară la fiecare pas, acoperit de materia albă, făinoasă.

Sin şi femeile Geal Chossach nu erau, fireşte, mulţumite, dar, întrucât era vorba de siguranţa comunităţii, se arătaseră de acord. Porniseră toate în grup să cânte în timp ce se îndreptau către limita exterioară a teritoriului acelui *teuta*, căreia îi erau în mod forţat oaspeţi. Cântau în limba lor din Inis Fail, greu de înţeles în ţinutul acela străin, îngânând cântecelul despre zeul Jboir şi zeiţa Beithe. Cel dintâi era spiritul unui arbore de tisă, care, din iubire, îşi dezrădăcinase picioarele de lemn din pământ, riscându-şi astfel viaţa. Pornise la drum, păşind pe cioturi, până la buza promontoriului ce atârna deasupra splendidei, mândrei văi săpate de cursul râului. Pentru ca să aibă o vedere mai bună, cu siguranţă, dar mai ales ca să ajungă la zeiţa mesteacănului, care, aflată la o sută de paşi mai departe, îi admira frunzişul şi lemnul roşiatic cu striaţii armonioase. Însă Jboir se apropiase prea mult de Beithe şi, din locul unde îşi împlântase noile rădăcini, crengile sale cu frunze late şi ascuţite îi luau din lumină gingaşei zeiţe-mesteacăn cu coaja albă. Iar arborele de tisă nu se gândise şi la celălalt nume al său: i se spunea „copacul morţii”, fiindcă din frunzele sale se extrăgea otravă. Astfel că Beithe începu să se veştejească, şi din cauza strangulării, şi din cauza otrăvii. Să nu sufoci niciodată spiritele libere, mai ales pe cele feminine, avertizau femeile, cu tenacitatea şi mândria lor de războinice şi cu independenţa lor încăpăţânată.

Singurii care lăsau o umbră de nesiguranţă erau fomorienii din Toraigh, fugari din suita lui Rury. Ei învăţaseră de-a lungul anilor să-şi respecte noul *Ri,* cu toate rezervele datorate faptului că acela pe care îl slujeau era un războinic dintr-un *tuath* duşman, cel al neamului Partholon. Mulţi dintre ei făcuseră odată parte din Garda Aleasă a lui Rury cel Roşu, îi juraseră credinţă, supunere şi

tributul propriei vieţi; ei încă îşi respectau şi-şi admirau comandantul. Dar atât Conan, cât şi bătrânul său prieten cu aspect încă înfloritor ştiau în inima lor că aceşti bărbaţi rămăseseră pentru totdeauna fomorieni: tăietori de gâturi, iuţi la a începe un duel, iuţi la a înfige pumnalul şi a trăda. Era ca şi cum asta ar fi făcut parte din natura lor; un lucru cu rădăcini prea adânci ca să fie înlăturat de anii de conducere exemplară, în pace – a lui Conan, mai întâi, a lui Rury după aceea.

Pentru toate acele motive, precauţiile pe care şi le lua *Eachtrannach* nu erau niciodată în plus, iar uriaşul Magmor primise noua şi delicata însărcinare de a-i sta alături de fiecare dată şi în orice condiţii lui partholon: practic, devenise garda de corp personală.

Nimeni nu-l înfrunta pe Magmor. Nu doar pentru că era sigur că avea să fie înfrânt de el şi să moară, ci pentru că ar fi urmat eterna damnare, cu sufletul făcut bucăţi de un demon negru, constrâns să vagabondeze pe veci dincolo de Al Nouălea Val, fără să-şi mai afle pacea, fără banchetele divine, încântătoarele focuri şi magicele vânători din Tărâmul de Dincolo, în aşteptare, sub meri înfloriţi şi printre beţii colosale, pentru a se reincarna într-o nouă viaţă de luptător muritor, gata pentru a începe iarăşi un nou ciclu.

Chipul lui Magmor era o mască impasibilă, care strecura teamă prin liniştea sa forţată şi prin expresia ucigătoare a ochilor săi înroşiţi de sânge. Îşi exersa abilităţile de luptător de trei ori pe zi, de când Cathbad îi explicase că trei era un număr sacru pentru orice celt. Cu mese regulate, mai consistente decât raţiile de mizerie de pe vremea când era un sclav zdrenţăros, campionul lui Conan era acum şi mai impunător, cu trupul nemăsurat de mare, marcat, precum o sculptură, de fâşii masive de muşchi bine antrenaţi. Redusese la tăcere gurile rele care, aşa cum se întâmplă întotdeauna când sunt provocate de forţă şi de putere, insinuau, din când în când, că în spatele tăcerii sale şi al atitudinii sale rezervate nu se afla mare lucru. Într-o seară de iarnă, lângă bivuac, ridicase cu mâinile goale, în timpul cinei, mistreţul cel mare al lui Cathbad, riscând să-l facă pe

bătrânul arhidruid să se înece cu îmbucătura, îngrijorat de soarta animalului său de companie. Cuprinzând picioarele animalului corpolent cu propriile braţe, astfel încât acesta nu se mai putea mişca, şi atent la muşcăturile pe care animalul, cu ochii măriţi şi impresionat de plutirea aceea prin aer atât de nefirească pentru el, ameninţa să i le aplice cu colţii, trecuse peste foc, lăsându-i pe toţi cu gura căscată de uimire. Magmor îl înfruntase pe omul vinovat de a fi râs de el şi i-l pusese în braţe pe hirsutul Banan, mare cât el. Mistreţul îl doborâse pe celălalt, dându-l jos de pe trunchiul pe care îşi lua cina împreună cu războinicii; greutatea animalului făcuse restul, strivindu-i toracele şi scoţându-i, cu un şuierat ascuţit, tot aerul din plămâni. Omul rămăsese fără simţire, răsturnat pe lemnul gros, într-o poziţie nefirească. O bună bucată de vreme nimeni nu mai avusese nimic de obiectat.

În inima sa însă, în ciuda aparenţelor, Magmor făcea haz de toate astea. Uriaşul vesel şi împăciuitor, iubitor de copii şi de sărbători, idolul celor mai mici, era uimitor de blând. Părea imposibil ca atâta delicateţe să poată izvorî din nişte mâini de două ori mai puternice şi mai mari decât ale unui bărbat obişnuit. Până şi impunătorii războinici din clanul Lochlann se temeau de el şi-l admirau. Dar Magmor arbora masca ştiută de-acum de toţi; nu şi de copii însă. Purta această mască şi în faţa lui Conan, căruia îi apărea mereu ca un vechi sclav, care-i poartă recunoştinţă celui care i-a dat o nouă viaţă şi o nouă demnitate; şi, bineînţeles, faţă de piatra preţioasă ce strălucea şi de-ar fi fost pierdută într-o mulţime de sclave Lochlann sau de oricare alte femei: Gwynedd. Ea, care, cu gingăşia şi cu calităţile ei de clarvăzătoare, era singura în măsură să-l înţeleagă. Mulţi o considerau încă pe Gwynedd femeia cea mai fascinantă din întreaga comunitate.

Grupul de exploratori ajunsese foarte aproape de frontiera teritoriului. Brazii ce străjuiau cărarea, urmând firul palid şi cenuşiu al fluviului, îşi lăsau frunţile în jos, sub greutatea zăpezii, pătura albă şi îngheţată ce lăsa pete de clarobscur în masa coniferelor veşnic verzi.

Sin şi femeile-soldat din suita ei intonau acum o melopee, rod al inventivităţii pline de ironie a minţii lui Bodmall. Pentru o bucăţică de aur, Og şi Usk dăduseră viaţă cuvintelor subtile ale şiretei căpetenii de clan, punându-le pe muzică şi transformându-le în cântec, punându-l la grea încercare pe Cathbad, care, cu sângele clocotind, îi fulgera continuu cu privirea pe cei doi *filin*-i vânduţi: de-a dreptul un afront feminin, rimele acelea. Dar asta era situaţia. Femeile din clanul Geal Chossach hohoteau, distrându-se foarte, fără pic de teamă, în timp ce cântau strofă după strofă.

Ce faci când bărbatul te ameninţă că te părăseşte?
Urează-i călătorie sprâncenată şi să nu se mai întoarcă.
Dacă uneori un războinic sfârşeşte în Tărâmul de Dincolo, de ce să nu fie trimişi toţi acolo?
Bărbatul ăsta a rămas holtei: tot respectul pentru el, a ales să nu fie nefericit cu o femeie.
Vrei ca soţul tău să-ţi facă o treabă?
Spune-i că acum e prea bătrân ca s-o facă.
Bărbaţii sunt toţi la fel, faţa le slujeşte doar pentru a-i recunoaşte.

Apoi, dintr-odată, gândurile hoinare părăsiră mintea lui Rury şi a oamenilor săi, a lui Magmor şi a lui Sin, a lui Olvik şi a escortei sale. Stăteau toţi, aşezaţi, într-o prudentă aşteptare, la adăpostul şirurilor de arbori.

Ceva înainta dinspre marginea câmpiei. Era încă departe, iar în pâcla dimineţii se întrezărea un grup de câteva persoane. Cineva urla. Se apropiau şi strigătele deveneau tot mai clare: erau strigăte de frică. Nu mergeau; fugeau de ceva.

A fost de ajuns un semn tăcut din mână al lui Rury, şi nimeni nu mai mişcă; rămaseră cu toţii încremeniţi, privind cercetător. Niciodată să nu te descoperi fără să fi apreciat mai întâi forţa adversarului; iar aceea era o recunoaştere, şi nu trebuiau să-şi stârnească duşmanul. Doar o parte dintre războinicii grupului din care făceau ei parte fusese

destinată acelor cercetări amănunţite în teren pe care le întreprindeau în mod obişnuit, astfel că ar fi putut fi întrecuţi ca număr. Între diversele etnii, rivalitatea era firească: provocare făţişă, iar nu o stupidă hărţuire reciprocă. Se băteau pentru cel mai bun rezultat, apoi Conan distribuia premiile.

Fugarii se îndreptau chiar către marginea pădurii – o căutau ca pe o îmbrăţişare salvatoare, care i-ar fi primit la umbra adăposturilor sale naturale: stânci şi râpe. Din ceea ce fusese probabil un grup numeros rămăseseră acum doar câteva persoane. Ceilalţi căzuseră pradă bărbaţilor şi femeilor călări.

Veneau în fugă, dar erau încă prea departe pentru a-i putea zări bine. Nu suficient de departe însă pentru ca Rury să nu recunoască printre ei o fantasmă: descreieratul şi sângerosul Morc. Nu-şi putea crede ochilor. Scutură capul ca pentru a-l goli de un roi de fluturi. Nu-l mai văzuse de pe când fugise din Toraigh împreună cu Kymon, prin labirinturile grotelor de sub insulă.

Sus în şa, comandând un grup de tâlhari zdrenţăroşi, Morc era prins în activitatea care-i dădea cea mai mare satisfacţie: împrăştia groaza. I se putea citi pe chip câtă plăcere punea în lucrarea aceea, în vânătoarea de sclavi pe care avea să-i deporteze.

Rury avu o tresărire dureroasă. Grupul de călăreţi se îndrepta spre liziera pădurii, la circa trei sute de paşi distanţă de primii copaci; confruntarea avea să fie inevitabilă.

Fugarii, fără să aibă habar de cei care-i aşteptau în pădure, alergau atraşi de mirajul salvării.

La o sută de paşi de punctul unde începeau frasinii şi arinii negri, războinicii conduşi de Rury se pregăteau să-i înfrunte pe Morc şi pe ai săi. Roşcatul scrută cu privirea, nervos, căutând reacţiile fomorienilor care-l însoţeau. Îl cunoşteau pe Morc, şi ar fi putut oricând să scoată un urlet, să-i dea vreun semn fostului lor *Ri.*

Dar nu se întâmplă nimic.

Magmor putu să-şi ia mâna de pe mânerul sabiei, în timp

ce Morc îi surprinse pe toţi, trăgând de hăţurile calului. Urmăritorii renunţară să mai intre în pădure: vânătoarea se complica, apăruseră prea multe necunoscute. Cu instinctul viclean al răpitorului şi cu prudenţa oportunistă a tâlharului, dădu semnalul de oprire. Scrută câteva clipe, nesfârşit de lungi, printre trunchiurile scheletice şi ramurile dezgolite, întunericul de nepătruns al pădurii, pe deasupra spinărilor ultimelor prăzi care-i scăpau din mână, alergând spre salvare. Era cu neputinţă să-ţi dai seama ce era dincolo de copaci, dar pentru o clipă păru că Morc, cu ochii aţintiţi chiar spre ascunzişul lui Rury, reuşise să simtă pericolul. Şi hotărî să rămână doar cu sclavii pe care-i luase deja prizonieri, făcu cale întoarsă şi, îndepărtându-se repede, se făcu în sfârşit nevăzut.

Dincolo de primul şir de copaci, o jumătate de duzină de persoane, bărbaţi şi femei, continuau să alerge, fără să aibă curajul să se întoarcă spre vânătorul care-i hărţuia. Ajunseseră la cincizeci de paşi de Rury.

Noii gonaci, pitiţi printre stânci, ştiau bine ce aveau de făcut.

Fugarii îşi urmară cursa încă o bucată, până când unul strigă ceva de neînţeles, răsuflând greu şi scoţând aburi groşi. Răsunară câteva cuvinte întretăiate, şi toţi îşi încetiniră fuga, privind pentru prima oară în spate. Alergau tot mai încet, cuprinşi de oboseală.

Treizeci de paşi.

Unul dintre ei reuşi chiar să zâmbească; frica lăsa locul unei speranţe timide.

Cinci paşi.

Rury ieşi primul de după adăpostul stâncilor şi zări figura femeii care se afla chiar în faţa lui: nu-i venea să-şi creadă ochilor. Expresia trecu de la frică la uşurare, apoi din nou la o teamă nesfârşită, în clipa când se opri în braţele lui.

Aceeaşi soartă o avură toţi ceilalţi, pe când grosul trupei celor care acum se făceau stăpânii destinului lor îi lua prizonieri, ieşind dintre stânci în pădure, ca nişte santinele aşezate în dispozitiv la crenelurile fortăreţei pentru a înfrunta un atac. Ultima care căzu în cursă era o fată: ea

ajunse în braţele lui Magmor sau, mai bine zis, se izbi literalmente de el; aproape că fu azvârlită înapoi, iar când văzu de cine se lovise, scoase un strigăt şi leşină.

— Conan o să aibă ceva de lucru în seara asta, comentă stupefiat Olvik, în vreme ce întregul grup o apuca pe cărarea spre sat, escortându-i pe ostatici.

— Zi mai degrabă c-o să-i pice tare prost.

— Vorbeşti despre Morc?

Rury încuviinţă.

— Şi-acum, cine-i zice?

„Doar cât o să mai dureze gerul. Nu mai e mult. O să avem puţin de aşteptat. Pe urmă ne luăm tălpăşiţa de aici!“, continua să-şi repete Conan.

Gândurile îl izolau adesea de realitatea care-l înconjura. Deşi pentru Gwynedd şi Cathbad el nu era chiar o fiinţă misterioasă ori de nepătruns.

De multe ori Străinul rămăsese surprins simţind mâna soţiei sale care-l mângâia în timp ce el era cu totul absent. Ea îi zâmbea tandru, cu o expresie serioasă pe chip, citindu-i în suflet cât era de încercat şi de nerăbdător.

Cathbad săvârşise în mai multe rânduri divinaţii cu ajutorul lui Bodmall, experta *banfaith.* Răspunsurile pe care le primiră de la *neladoir*, prin *imbas forasnai,* lumina previziunii, nu lăsau dubii: Demne Ban era încă viu, emana o energie puternică şi, mai ales, nu era departe. Atât de aproape, şi totuşi de neatins. Ceea ce Cathbad îi ascundea lui Conan era faptul că bătrânul arhidruid luase parte, de-a lungul vieţii sale, la durerea fiului său adoptiv, dar că în acelaşi timp se temea de momentul despărţirii. Demne Ban avea să i-l ia pe Conan. Era drept aşa, dar, chiar dacă era fericit pentru ei, nu putea să nu se lupte cu teama şi nostalgia acelei inevitabile despărţiri.

Casa cea mare din satul acela spectral era un tribut destinat căpeteniei clanului. Conan nu-l voia pentru el. Şi nici Gwynedd: spunea că ar fi fost o risipă. Era nevoie de adăposturi, iar cu ei doi – chiar punându-i la socoteală şi pe cei cinci copii, Cathbad şi Bodmall, care împărţeau acelaşi

acoperiş – mai stăteau doar şapte persoane. Era mai bine să lase casa celor mai numeroşi. Gwynedd repeta mereu că fusese mai fericită când locuiseră doar în căsuţa de pe apă pe care Magmor le-o împrumutase la naşterea lui Owain şi a lui Tyren. Nu voia nici servitoare, nici sclave. Îşi dorea numai să-şi îmbrăţişeze cât mai des copiii şi soţul; izbucnea jignită atunci când Conan îi arăta, surâzător, că o adevărată *Banrigh* nu s-ar fi purtat aşa.

Casa cea mare putea adăposti până la şaizeci de persoane, însă era folosită doar pentru reuniunea de la masa de seară, cea mai bună ocazie pentru căpitanii diverselor grupuri să povestească despre ce urma să se întâmple ori despre ce se întâmplase deja şi nu se mai putea face nimic: o ceartă soldată cu un păstor ucis, un fierar care alunecase pe gheaţă şi suferise o fractură care îi provocase moartea, ce animale trebuiau oferite zeilor Tuatha De Danaan ca jertfă pentru ca gerul acela să înceteze, şi aşa mai departe.

În seara aceea, în jurul marii şi fumegoasei vetre deasupra căreia se învârteau în proţap cărnuri de vânat, un sfert de bou şi o carcasă întreagă de cerb roşu doborât de două Geal Chossach, mulţumită marilor *alm* lochlann, parfumul ce ieşea prin acoperiş se răspândea împrejur pe o distanţă de sute de paşi, unduindu-se după capriciul vântului. Grăsimea sfârâia pe tăciunii arzători, ierburile aromate pe care Magmor i le dăruise lui Gwynedd, extrăgându-le din traista sa ce părea, la prima vedere, fără fund, parfumau aerul şi dădeau aromă cărnii ce se frigea în valurile de căldură.

Cei cu gusturi mai neobişnuite aveau posibilitatea să încerce şi un alt fel de carne. Magmor descoperise, cu dezgust, o groapă adâncă în pământ, acoperită de crengi uscate, iar înăuntru, o mulţime de carcase de câine jupuite şi sărate. Gerul le păstrase intacte şi era lesne de înţeles că aceea trebuia să fie parte integrantă din raţiile de hrană ale acelui *teuta.*

— E inutil să le ardem şi să ne pierdem vremea, hotărâse Conan în ziua aceea. Nu o să rămânem aici atât de mult

încât să ne batem capul să irosim lemnele. Să le mănânce descreieraţii care o să se întoarcă să-şi ia înapoi colibele. Pe noi nu ne interesează.

Străinul îşi spuse că erau toate condiţiile pentru o seară liniştită, în jurul focului, împreună cu fiii săi şi cu Gerd, care o legăna pe micuţa Tasha în braţe, sporovăind cu Gwynedd. *Eachtrannach*, în schimb, nu era deloc liniştit: căpitanii săi întârziau să se întoarcă din rondul de gardă, iar afară se lăsase deja întunericul.

— O noapte ce se anunţă splendidă, nobilă prietenă, începu precaut Cathbad, aproape contrazicându-l, în vreme ce arunca o privire – ce nu avea nimic nobil – spre deschizătura hainei ce lăsa să se vadă pieptul imens al lui Bodmall.

— Ar putea fi, îl luă peste picior *bandrui* aflată la conducerea războinicelor Geal Chossach. Dacă pur şi simplu te-ai abţine să mai îmbâcseşti aerul cu pipa ta puturoasă ca vânturile pe care le dă Banan, i-o spuse pe şleau, aşa cum îi era obiceiul, cu cuvinte ce sunau necruţător înaintea celui mai puternic arhidruid din Inis Fail.

Doar o relaţie bazată pe stimă, ce trecea dincolo de aparenţe, îi putea permite să-şi ia o asemenea libertate fără să se pună sub ameninţarea unei *geasa* deosebit de puternice, care să-i interzică să mai participe la vreuna dintre ceremoniile religioase ale comunităţii.

— Eşti o companie la fel de plăcută ca nisipul în cizme! se arătă Cathbad jignit, iar obrajii săi, deja supţi, se subţiară şi mai mult, în vreme ce trăgea, în tăcere, cu nervozitate, câte o gură de fum din pipa pe care o ţinea în gură, făcând să mocnească micul tăciune ce aprindea frunzele uscate şi îndesate în mica scobitură a pipei. Femeie, ştii bine că e un remediu miraculos împotriva durerilor mele de oase! Câteva vârfuri de cuţit de ierburi şi ciuperci uscate şi…

— Prostii! îl întrerupse ea. Ştiu eu la ce îţi folosesc anumite feluri de ciuperci uscate! Ca să te retragi mai devreme în coliba noastră şi să te culci cu mine!

Temutul arhidruid avea deja nasul roşu, dar izbuti

imposibilul, fiindcă, de stânjeneală, i se aprinseră şi urechile.

Gwynedd şi Gerd reuşiră cu greu să-şi ţină râsul, dar Conan îi adresă o strâmbătură de solidaritate masculină bătrânului său *ollamh.* „Maestre, aveai patru soţii, şi le-ai înlocuit pe toate cu Bodmall. Dar ea ţi-e arhisuficientă!“ părea el să spună.

Atins, bătrânul era gata să răspundă.

Ea i-o reteză scurt, luându-l din nou prin surprindere:

— Dar nu pot, bineînţeles, să spun că mi-ar displăcea.

Şi îi depuse un sărut răsunător pe obrajii osoşi.

Când Gwynedd şi Gerd erau împreună, cu pistruii şi cu părul lor blond, cu cozile roşcate şi cu ochii lor de culoarea smaraldului, păreau destinate unei veşnice tinereţi.

— Bărbaţii sunt toţi la fel. Faţa le slujeşte numai ca să fie recunoscuţi, îşi tachinară ele soţii.

Iar cei din clanul Lochlann se întrebau mereu cum de putea puternica lor căpetenie de clan, adevăratul *Ard Righ* din Inis Fail, să tolereze aşa ceva cu zâmbetul pe buze.

Dragostea poporului celt pentru sporovăială şi poveşti spuse în jurul focului era un lucru bine-cunoscut tuturor. Ca şi pasiunea lor pentru dueluri, băutură şi ghicitori.

Ţinând în braţe o liră dezacordată, Og intona cântecul lui Mac Cuill, rege peste Daoine Sidhe – o melodie delicată, ce vorbea despre izvoarele fermecate şi spectrele de pe Colinele Golaşe, alungate de Poporul Fermecat cu aripi diafane şi translucide. Usk sufla într-un mic flaut, ajutându-se cum putea de o tamburină din lemn şi piele de capră. Înfăţişarea sa – guşă, buză de iepure şi spinare încovoiată – dădea o impresie bizară, pe care pielea înfloritoare, în contrast cu tunica neagră, fără vârstă, o făcea şi mai ciudată.

— Druid fiind, folosesc şi eu muzica de harpă ca metodă de vindecare, bolborosi Cathbad, muşcând dintr-o bucată de iepure fript; tocmai declarase că rangul său – şi apetitul – îi permiteau să mănânce şi fără să-i aştepte pe alţii. Tu, Gwynedd, spui că e nevoie de un acoperiş pentru toţi? Ştiu o metodă ca să micşorăm populaţia satului şi să reducem

numărul sacru pe care îl iubesc atât de tare zeii noştri…

— O nouă magie? întrebă Pwyll.

— Din păcate, a mea *druidecht* nu e atât de puternică, băiete. Dar ia toate persoanele din clanul nostru ciudat, numără-le, apoi înmulţeşte-le cu doi…

Făcu o pauză lungă pentru a-i lăsa timp lui Pwyll să facă un calcul, trasând semne cu un lemn subţire pe podeaua de pământ bătătorit a colibei, aşa cum îşi învăţase Cathbad grupul de copii.

— Acum adaugă şase, împarte la doi, scade numărul la care te-ai gândit. Ce ţi-a rămas?

Calculul mental îi ceru lui Pwyll destulă muncă, însă răspunsul nu se lăsă aşteptat:

— Rămâne trei, maestre! îşi arătă el stupoarea.

Arhidruidul se mulţumi să încuviinţeze din cap, cu gura plină, şi nu se grăbi să vorbească. Ştia câteva mici trucuri, şi asta îl făcea uneori răutăcios.

Perdeaua de la intrare se dădu deodată la o parte, împinsă parcă de o pală de vânt iernatic.

Oamenii dinăuntru, alarmaţi la început, se liniştiră pe dată când Rury cel Roşu lumină marea încăpere cu zâmbetul lui cald, încadrat de barba şi mustăţile albite sub răsuflarea ce se făcuse chiciură în gerul serii.

— Am simţit parfumul de friptură de la marginea satului. L-ar atrage până şi pe ursul cel mai timid! Dar avem şi noi vânat. Pe două picioare! începu el teatral.

Din depărtare, din pădure, se auzi limpede lătratul unei vulpi, tocmai în momentul când prizonierii erau împinşi înăuntru, în tăcerea nefirească ce se lăsase deodată. Veniră apoi, din spatele lor, toţi ceilalţi căpitani ai lui Conan: Olvik, Sin, Magmor. Făcură cu capul un semn aproximativ, ce aducea vag cu o plecăciune, în faţa Străinului.

El răspunse distrat, apoi cu toţii, înfometaţi, începură să devoreze mâncarea, concentrându-se asupra ei şi lăsându-i lui *Eachtrannach* grijile şi îndoielile în privinţa prizonierilor.

Toţi, mai puţin Rury. El nu dădu atenţie stomacului, care-şi cerea drepturile, şi-l luă deoparte pe Conan.

Ceilalţi nobili riscau să rămână cu ochii cruciş: mâncau aplecaţi, pe masa joasă, dar căutau pe furiş să prindă reacţia Străinului când avea să afle despre Morc, reacţie care se anunţa violentă.

Rury îşi deşertă cu greu sacul, povestindu-i despre apariţia fratelui său vitreg, a trupei sale de paria şi despre vânătoarea de oameni.

Conan rămase în tăcere. Apoi zâmbi. Puse o mână pe umărul bătrânului său prieten, pe urmă se aşeză din nou.

Roşcatul rămase locului perplex, fără cuvinte.

Era bine că nu riscase, gândi Străinul. Pentru a mia oară mulţumi cu un surâs femeii sale şi sfaturilor ei. Morc şi haita sa erau acolo, afară, gata să ia gâtul oricui s-ar fi nimerit dintr-o caravană plină de femei şi copii, mişcându-se cu greu prin muşcătura gerului. Asta mai spunea însă că satul lor nu era departe. Aşadar, ceasul lui Demne Ban se apropia. Doar dacă nu cumva Cathbad şi Bodmall nu preziseseră greşit viitorul şi dacă tatăl său nu fusese cumva măcelărit de nebunia lui Morc.

Pe trunchiurile care susţineau coliba erau agăţate torţe îmbibate cu seu, ce ardeau, luminând mesele joase şi hrana. Pe lângă carne, mai era supă de muguri de orz şi pâine de secară, alune şi brânză, nuci şi ouă, căni cu lapte, hidromel cald şi urcioare cu *korev,* o băutură asemănătoare cu *nabid.*

Cei şase prizonieri aveau ceva deosebit. Bărbaţii purtau brăţări şi coliere făcute din dinţi de câine, iar unul dintre ei îşi tatuase ostentativ doi lupi pe obraji. La fel şi cele trei femei: etalau aceleaşi podoabe, iar una dintre ele avea urechile găurite de o puzderie de inele murdare de aramă, de care fuseseră agăţaţi dinţi de câine, atârnaţi într-o mică legătură de nervi de animal, în chip de podoabe; cea mai tânără avea craniul complet ras şi-şi tatuase pe el o haită întreagă de lupi şi mici scene de vânătoare. Însă nu acele ciudăţenii şi nici modul în care erau îmbrăcaţi îl făcură suspicios pe Conan. Îi cerceta pe sub sprâncene, în timp ce, înspăimântaţi, alarmaţi, îşi aşteptau sfârşitul de care erau siguri, schimbând nervoşi între ei fraze scurte şi întărind cu

plescăituri de limbă în cerul gurii dialectul lor complicat şi de neînţeles, pe care nici măcar Cathbad nu reuşea să-l dibuiască. Era ca şi cum ar fi comentat nu atât în legătură cu noii lor stăpâni, cât mai ales în legătură cu locul. Şi, dintr-odată, *Eachtrannach* înţelese: acei şase indivizi jalnici, murdari şi plini de lovituri, cu feţele înroşite de reflexele flăcărilor, înşiruiţi cu mâinile legate în fundul colibei şi puşi să stea pe pământ, ca să le fie şi mai greu să fugă, erau din *teuta* ce trăia în acel sat înainte de sosirea lui Conan. Erau fugarii.

Începu interogatoriul, ciudat ca limba lor şi presărat cu împotriviri din partea prizonierilor. Dimensiunile satului vorbeau de la sine despre numărul acelor duşmani, însă Conan voia să-şi confirme ce ştia despre armele lor, despre alianţele care erau în joc, pentru a putea evalua eventualul pericol al unei ambuscade ce-i pândea dacă ar fi rămas acolo. Şi fiindcă bunele maniere nu avură nici un efect, fu suficient un semn din cap spre Magmor. Uriaşul negru se ridică, făcu câţiva paşi spre prizonieri, iar aceştia deja începură să se agite, străbătuţi de tremur la gândul că aveau să vadă deschizându-se larg porţile veşnicei uitări spre o moarte dezonorantă.

Deveniţi dintr-odată mult mai vorbăreţi, repetau mereu şi mereu un lucru, singurul pe care Conan reuşi să-l înţeleagă limpede: Leth-ky; nu putea şti dacă acela era numele propriului *teuta.* Folosindu-se de gesturi, ei povestiră cum odată cu fuga şi părăsirea aşezării, începuseră împotriva lor incursiunile şi jafurile cu scopul de a-i face sclavi prin satele duşmanilor; ultimul fusese acela al noului demon descreierat care-i comanda pe tâlharii abrutizaţi, iviţi de nicăieri.

Era acum rândul lui Og şi Usk să-l surprindă pe Conan. Cei doi *filin*-i se priviră unul pe altul, apoi cel mai în vârstă dădu din cap.

— Eu şi Usk o rupem puţin pe limba kernewek, şovăi Og. E limba din sudul lui Inis Prydain. Sunt mai multe dialecte acolo, dar sunt asemănătoare. Viaţa a doi muzicanţi e o călătorie. Aşadar, ei călătoresc în vieţile altora. Mai ales în

vieţile străinilor. Şi trebuie să se facă înţeleşi.

— Suntem *filin*-i, sire. Nu războinici, interveni celălalt, justificându-se stânjenit. Nu ne vârâm nasul în lucruri care nu ne privesc. Mai ales în cele care îl privesc pe *Ard Righ.* Deja întâmpinăm destule necazuri ca să mai trebuiască să le luăm în spinare şi pe-ale altora. Dar, pentru tine, lucrurile stau altfel… lăsă el fraza în aer.

Gwynedd zâmbi.

— Ai făcut nişte cuceriri, sire.

Conan zâmbi şi el.

— Dacă despre asta e vorba, nu mai sunt *Ard Righ* de o vreme bună. Dar vă mulţumesc oricum că faceţi asta pentru mine, spuse el, dându-se un pas îndărăt şi mimând ironic o plecăciune. Faceţi-vă comozi. Sunt toţi ai voştri.

Unii dintre prizonieri îşi feriră capul, văzându-i pe cei doi muzicieni.

Og privea cruciş, iar ei nu reuşeau să înţeleagă pe cine fixa cu privirea, punându-le întrebări într-o limbă asemănătoare cu a lor, dar oricum nesigură şi şchioapă. Og se lăsă pe vine, în faţa lor, lucru ce nu-i reuşi şchiopului Usk, care se mulţumi să îngenuncheze.

El era şi mai urât decât Og, iar asta alimentă o teamă superstiţioasă în sufletele ostaticilor.

Începu astfel un dialog complicat, dominat de neîncredere şi de împotriviri.

— A *vennough why cafus banna?* Vrei să bei ceva? începu Og.

— *A vennough why cawas tam?* Vrei să mănânci ceva?

Usk se strădui să-şi amintească puţinele cuvinte pe care le învăţase în peregrinarea sa. Apoi, văzând că nu se făcea înţeles, mimă gestul tipic, ducând mâna la gură.

— *Bara?* Pâine?

— Venim de la Inis Fail, ţinutul pe care voi îl numiţi Iwerddon, adăugă Og.

— *Me na vyn cows Iwerddon*, nu vorbesc limba din Inis Fail, veni ostil răspunsul celui mai mohorât la faţă.

Tratativele continuară până când una dintre femei, învinsă de foame, întrebă:

— *Ues moy boos?* Mai e şi altceva de mâncare?

Din acel moment, totul deveni mai uşor.

Le aduseră de mâncare, pe care toţi cei şase o refuzară imediat, de teamă să nu fie otrăvită, dar pe care, după ce Gwynedd gustă prima din ce le fusese oferit, porniră să o devoreze cu o foame stârnită de zile întregi de fugă prin păduri, pe timp de iarnă.

Masa de seară se încheiase de ceva vreme, când Og se apropie de Conan pentru a trage cu greu nişte concluzii.

— Nu sunt foarte dispuşi să vorbească. Dar se pare că prezenţa lui Magmor i-a mobilizat puţin, spuse el, transpirat, cu tot frigul de acolo. Nu ştiu dacă te poate ajuta asta, sire, dar aceea tatuată e sora căpeteniei…

Cu ajutorul lui skeld, identificară cel puţin două cupluri printre prizonieri; nu fu prea greu. Atunci când îi despărţiră brutal, reacţiile celor două femei faţă de soţii lor le trădară, confirmând intuiţiile lui Gwynedd.

Asta voia şi Conan. Le opri pe cele două femei ca ostatice. Îi eliberă deci pe ceilalţi, şi în primul rând pe soţii lor, atenţionându-i că femeile rămâneau prizoniere acolo, pentru ca probabilitatea ca mesajul să ajungă până la căpetenia lor să fie cât mai mare. Cu greu îi convinseseră că puteau să plece fără să primească ceva ascuţit sau tăios în spinare; dar şi mai greu fusese să le explice că trebuiau să ajungă la ceilalţi din *teuta* lor, să-şi asigure căpetenia clanului că foarte curând aveau să poată să-şi reia în stăpânire colibele, fără să întâmpine vreo rezistenţă, că acele patru persoane rămâneau ostatice, că ei trebuiau să povestească despre cum fuseseră trataţi, tocmai deoarece Conan şi ai săi veniseră în pace.

— Par nişte fii ai zeiţei Cliodna, care e capabilă să transforme oamenii în zburătoare, râse în gura mare Pwyll atunci când îi lăsară să plece. N-am mai văzut niciodată oameni care să alerge aşa de repede prin zăpada proaspătă! Aşadar, nu e adevărat că numai Cliodna se poate ridica în zbor!

— Crezi că o să se întoarcă la ai lor? scuipă pe jos Olvik. Nu le-ar prinde mai bine să dispară? îl întrebă el pe Conan.

— Şi să se ducă unde? Afară, cu gerul care e, nu rezistă nimeni mai mult de o zi şi o noapte.

— Ba, se pare că da: paria lui Morc.

Urmă o lungă tăcere. Apoi însă Străinul se văzu nevoit să aprobe.

— Eşti dovada vie a frumuseţii unei skeld, dragă verişoară!

Vocea lui Olvik, care îi trimitea complimentul plin de afecţiune pe când trecea prin faţa intrării în colibă, o făcu pe Gwynedd să se întoarcă.

Continuă să-şi aranjeze pletele lungi şi blonde cu pieptănul de lemn şi-i zâmbi într-o inocentă complicitate, măgulită în faţa unui compliment, ca orice altă femeie de pe tărâmul celor vii şi din lumea de dincolo. Pe când se întorcea, îl zări pe Pwyll, care îi arăta lui Tyren obişnuitele atenţii, şi observă încă o dată că fiica sa nu se sustrăgea curţii şi amabilităţilor lui.

Pwyll ar fi trebuit să se întoarcă la familia lui. Familia lui Conan era doar un nucleu de adopţiune care fusese ales pentru a-i fi încredinţat pentru perioada de *fosterage*, până la majorat. Pe Inis Fail, tinerii învăţau astfel că aparţineau unui întreg *tuath*, şi nu doar tatălui şi mamei. Dar Pwyll nu mai avea familie. Perioada de *fosterage* la celţi era un obicei conform căruia copiii erau încredinţaţi, cu consimţământul părinţilor, unui nucleu familial de rang mai înalt, pentru a-şi forma educaţia; la sfârşitul acelei perioade, chiar şi pentru Pwyll aveau să urmeze probele de iniţiere, şi, dacă avea să le treacă, urma să devină bărbat, având dreptul să poarte arme pe care le lua pentru prima dată în mână şi, dacă era pe placul zeilor, să se însoare. Frumoasa skeld avu o strângere de inimă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi dădea seama de scurgerea implacabilă a timpului; apoi, conştientă de acel sentiment, se surprinse fericită să o ştie pe Tyren în braţele unui tânăr drept şi sincer, cum era Pwyll.

Până şi Conan era de acord cu asta. Şi, cum acel băiat adoptat nu mai avea un tată, Străinului – orfan

dintotdeauna – îi venea uşor să se oglindească în el şi să-i pregătească pe ascuns panoplia de arme: *geissed*, meşterită dintr-o suliţă de bronz înmuiată în otravă, şi scutul din scândură de salcie, învelită în piele de capră, pe care, odată trecute probele, avea să le încredinţeze personal lui şi lui Owain, fără a face diferenţă între ei. Le ascunsese cu grijă pentru a le face o surpriză.

Iar cei doi tineri, aşa cum de obicei se întâmpla, le descoperiseră deja, le admiraseră şi le atinseseră fără ştirea lui Conan. Formau împreună un cuplu greu de învins. Gwynedd aflase toate acestea din confidenţele ce i le făcea Tyren şi se amuză de una singură de iubitul său *Ard Righ*, puternicul senior al unui întreg neam, a cărui şiretenie fusese întrecută însă de doi băieţi foarte, foarte precoce. Femeia le mulţumi în gând zeilor Daoine Sidhe pentru că le dăduseră un adăpost şi hrană destulă pentru toţi; în multe colţuri ale lumii lor din Inis Fail viaţa era atât de aspră, încât multe familii trebuiseră să se despartă de copii – de regulă, de fete – şi să-i vândă negustorilor ori să-i sacrifice pe vreun altar de piatră pentru a obţine o recoltă mai bună. Şi, dacă aceasta nu venea, preoţii obiectau că sângele vărsat nu era suficient. Şi totul ar fi trebuit reluat de la capăt. Înlătură, cu un fior, aceste gânduri şi zâmbi plină de afecţiune pentru bărbatul şi fiul său: totul mergea bine.

Pwyll nu întrebase niciodată nimic de mama lui. Copilăria i se încheiase repede: odată cu moartea care prindea rădăcini înăuntrul femeii şi o obligase să se despartă de micuţ. Pwyll intrase în acel moment în lumea adulţilor: şi nici de adolescenţă nu fusese vorba. Nu întrebase niciodată de ea, cu siguranţă nu pentru că ar fi crezut că fusese abandonat; ar fi fost ultimul gând ce i-ar fi trecut prin minte. Nu, iubirea aceea nu se clătinase niciodată. În inima sa înţelesese adevărul, atât de bine, încât nu ceruse nimănui să i-l confirme. Şi, în consecinţă, nimeni nu mai vorbi niciodată despre asta cu el. Era pur şi simplu o altă viaţă, o viaţă trecută ce nu-i mai aparţinea.

Ca o compensaţie, se legase foarte tare de noua lui familie. Devenise un băiat fidel, pe care te puteai baza; şi,

ca o reacţie la propriul destin, adesea plin de o ironie ce mergea până la sarcasm, ca o reacţie faţă de soartă. Protector, îndeosebi faţă de Tyren, care, la rândul ei, nu-şi ascunsese niciodată simpatia faţă de frumosul Pwyll.

Gwynedd îşi observă fiica despărţindu-se de curtezanul său şi alergând uşoară pe cărarea acoperită de zăpadă, către Magmor, care păşea greoi, afundându-se în zăpada proaspătă.

Îi vorbi scurt, încercând să-l convingă pe bărbat. Dar vechiul său prieten părea surd la orice rugăminte.

Tyren nu era genul care să accepte un refuz. În asta mama ei se regăsea pe sine. Gwynedd era prea departe pentru a auzi cuvintele, dar era cât se poate de limpede că îi cerea ajutorul.

Fata insistă, încingându-se şi alungând şuviţele de păr nepieptănate, care, în impetuozitatea cu care vorbea, îi cădeau mereu pe ochi. Magmor dădu să se îndepărteze, scuturând capul în semn de negare. Tyren se agăţă de braţul lui enorm, căutând să-l reţină cu aceleaşi speranţe pe care le avea un şoricel ce s-ar fi prins de coada unui câine de vânătoare. Ciuful începu să-i cadă iar pe ochi. Magmor aproape că nu luă seamă la puricele ce se străduia să-l reţină. Se întoarse în sfârşit către ea, începând să gesticuleze în cuvintele sale mute simbolice, şi Gwynedd reuşi să le prindă sensul.

— *Uită de asta! Nu te baza pe mine!*

Căscă ochii, aplecându-se spre Tyren.

— *N-am nimic de-a face cu o fată lochlann agăţată de un copac! S-o tragă jos cei din clanul ei. Am treabă. Nu vin şi gata!*

Uriaşul de culoare era la grea încercare. Chiar dacă toţi cei din jur râdeau.

— *Curaj, micuţo, coboară!* o implora Magmor, dar, mut fiind, Tyren trebuia să traducă, iar rezultatul nu era cine ştie ce.

Sub copac, fata insista:

— Nu ai putea să fii un pic mai amabil? N-o să-mi pretinzi

să cobor când tu faci figura asta de ucigaş. Trebuie să fii mai delicat când i te adresezi. E o copilă, dar oricum e o femeie!

Negrul îşi ridică ochii spre cer, dar tortura continua.

— Mama spune că fata îl iubeşte pe Magmor, altfel, nu coboară. Dar i-ar plăcea să-l vadă… dansând! traduse Karre pentru toţi.

Se strica de râs, situaţia îl distra de minune.

— Ai putea să faci un efort pentru un dans micuţ, nu? Ceva aşa, delicat, pentru copii. Mare cum eşti, ar trebui să-ţi iasă bine!

Piticul albinos avea lacrimi de râs în ochi. Lăsându-se pradă sughiţurilor, îşi dădu drumul pe spate şi dispăru sub pătura de zăpadă, care se adânci sub greutatea sa.

În aceeaşi clipă, Magmor începu baletul mut, cu graţia unei bovine sălbatice pe un câmp de tăciuni arzând.

— Era şi timpul, abia apucă să spună Tyren, că fata lochlann se şi azvârli cu toată încrederea în spinarea colosului de culoare, ca o pară coaptă de pe creangă.

Magmor îi cunoştea pe Tyren şi pe Owain de când se născuseră. Într-un anume sens, se îngrijise de ei chiar înainte ca aceştia să vină pe lume, deoarece o purtase pe Gwynedd însărcinată, ducând-o pe braţe un drum lung, până la încăperea din cetatea Toraigh, unde skeld născuse la puţin timp după aceea. Erau cu câţiva ani mai mici decât ar fi avut fiica sa, dacă Leher, campionul lui Fergus, ar fi lăsat-o în viaţă. Graţie gabaritului său, reuşise să-i ţină pe cei doi gemeni în braţe, câte unul de-o parte, chiar şi când aveau zece ani, ceea ce nici un alt bărbat nu era în stare să facă.

Pentru Conan, Gwynedd şi Cathbad familia nu mai însemna nimic fără prezenţa lui Magmor.

Tyren îi aplică o sumedenie de sărutări pe faţă şi îl numi *eirr* în faţa tuturor: eroul zilei.

Se formase în spatele lui o coadă de copii, chiar dacă, la o privire mai atentă, unul dintre ei avea o înfăţişare aparte: amestecat printre copii, Karre sufla de zor în fluierul său meşterit dintr-un os de pui.

Pwyll lansă provocarea; Tyren alergă imediat şi, odată cu ea, toţi copiii veniră în grabă acolo, căutând să se opună în grup forţei uriaşului şi să i se împotrivească, frânându-l prin zăpadă şi trăgându-l îndărăt, ca într-un joc cu funia… dar fără funie.

În sfârşit, Magmor cedă, prăbuşindu-se pe spate peste Karre şi Pwyll, care rămaseră îngropaţi în zăpadă, sub trupul uriaş al adversarului.

Tyren alergă imediat într-acolo.

Nu prea departe, Owain juca *haine*, un joc foarte răspândit ce se juca în echipă, cu un lemn mic şi nişte bastoane încovoiate cu care îl împingeau pe o suprafaţă netedă, pregătită pe un ochi de baltă îngheţat cu totul. Mai erau acolo şi alţi copii lochlann şi fomorieni, dar cu toţii îşi părăsiră joaca, venind să asiste la vânzoleala aceea.

Owain se pregăti şi el să alerge în ajutorul lui Pwyll, când ceva într-adevăr urgent, imperios, îl făcu să-şi schimbe gândurile: ochii translucizi ai lui Wee îl fixau surâzători.

Fata rămase pierdută într-o admiraţie nemărginită pentru jocurile lui Magmor şi pentru cordialitatea sa. O altă victimă a fascinaţiei pe care o răspândea blândul uriaş.

Owain simţi un ghimpe de invidie.

Wee i-l citi probabil în ochi, fiindcă murmură ceva nedesluşit, pe un ton de compătimire, scuturând din cap cu superioritate. Apoi din nou îi zâmbi băiatului, privindu-l galeş cu coada ochiului.

Iar din acea clipă Owain nu mai văzu altceva. Nu-l mai observă nici măcar pe Ith, care alerga, râzând cât îl ţinea gura, spre învălmăşeală, căutând să-i vâre cât mai multă zăpadă pe gât lui Pwyll, aflat acum în cea mai proastă situaţie.

Capitolul 17

Grupul lui Conan călătorea de atât de multă vreme, iar timpul ce se scursese astfel era atât de lung, încât şi copiii încredinţaţi lui Gwynedd pentru *fosterage* crescuseră şi se prezentau acum la *aimsir togu,* vârsta maturităţii. Se apropia ziua când aveau să înfrunte probele de iniţiere, pentru a intra în lumea adulţilor. Iar timpul trecea, şi ei creşteau, aşa cum se întâmplă totdeauna cu tinerii. Creşteau fără să ţină seamă de situaţia de provizorat în care trăiau. Probele aveau să fie şi mai grele, fiindcă se aflau pe un teritoriu străin, ostil şi necunoscut, în îmbrăţişarea lui *gwav* – a iernii – şi cu o mulţime de duşmani ascunşi în păduri. Mai mult ca sigur, fugarii nu renunţaseră atât de uşor la ideea de a-şi lua înapoi casele. Vânătorii experimentaţi aleşi dintre războinicii lui Conan aveau nu numai însărcinarea de a-i vâna pe băieţi, ci şi de a-i proteja.

Visul oricărui tânăr din *tuath* era să poată lua sabia în mână, să fie consacrat ca *flaith* şi să poarte o *torque* de aur, inele şi brăţări de războinic şi un *brat* roşu, de culoarea sângelui, în care să se înfăşoare. Trebuiau să ţină seamă însă că niciodată ca în anul acela nu întâmpinaseră atâtea greutăţi, iar speranţele lor erau pe cale să se spulbere ori, în cel mai bun caz, să rămână foarte firave. Conan ştia că ameninţării fugarilor i se adăuga aceea a lui Morc, şi nu numai. Oameni îndepărtaţi de propriile *tuath* pentru crime grave erau întâlniţi peste tot, şi se spunea că trăiau în păduri, ajunşi într-o stare animalică sau pe aproape, gata să înfulece carne tânără de băieţi şi de fete. Mai era apoi ameninţarea fiarelor şi a animalelor sălbatice – urşi, zimbri, lupi; în plus, celelalte *teuta*, la mică distanţă de acolo. Ştiau cu toţii de acele probe periodice, iar căpeteniile clanurilor îşi dezlănţuiau războinicii cei mai iscusiţi, care porneau în căutare de sclavi tineri, urmând a fi vânduţi micilor caravane de negustori care se îndreptau, de regulă, spre sud. Şi ultimul pericol, considerat de băieţi foarte mare:

spiritele din păduri şi din ape, sufletele damnate care, alungate, printr-o condamnare sau o *geasa,* de pe teritoriile clanurilor consacrate şi protejate de magia druizilor, rătăceau nevăzute din vremuri străvechi prin desişuri şi printre umbre, luând înfăţişări monstruoase şi vânându-i pe oamenii încă în viaţă pentru a-şi potoli furia neputincioasă. Iar dacă toate astea nu erau de ajuns, tinerii trebuiau să scape de urmărirea vânătorilor din propriul clan, care, însoţiţi de câini, aveau misiunea să-i scoată din ascunzişuri şi să-i aducă înapoi în sat.

Aceea era partea cea mai umilitoare. Câinii de vânătoare erau fiare de luptă antrenate special chiar pentru asta, însă erau totuşi animale mândre, cu colţi ascuţiţi ca pumnalele, nerăbdătoare să-i înfigă în carne; nu conta că era de om sau de animal. Owain, Pwyll, Ith şi ceilalţi îi cunoşteau bine: îi văzuseră de mii de ori puşi la treabă. Şi ştiau că acele bestii aveau un miros pe care nici un om nu putea să-l înşele; puteau adulmeca urme invizibile şi erau capabili să descopere prada în ascunzişuri dintre cele mai neaşteptate. Aşadar, câinii trebuiau învinşi primii. Ei puteau hotărî succesul sau eşecul, iar acest din urmă gând îi îngrozea. Cine se retrăgea din probă sau supravieţuia duşmanilor din afară, dar era capturat de propriii vânători, era adus în sat acoperit de scuipat şi de insulte şi n-ar fi devenit niciodată bărbat, nu s-ar fi putut căsători, n-ar fi putut avea copii, o casă şi nici propriile animale, nu ar fi putut să cumpere sclavi şi nici să poarte arme, nu ar fi primit un nume prin care să renască în chip de războinic, nici o libertate să-şi aranjeze, în sfârşit, părul ori să se îmbrace ca un om liber, şi nu ca un copil legat de coliba mamei. Ar fi rămas fără demnitate, constrâns la un rol de servitor pentru toată viaţa sa, şi toţi l-ar fi tratat ca pe o femeie menită muncilor celor mai umile. În general, cine nu reuşea prefera să fugă din faţa familiilor dezonorate, sfârşind apoi prin a avea soarta cea mai rea: ca un paria amărât, prin păduri. Dacă izbutea să facă dovada unor talente în interpretarea semnelor destinului trimise de zei, şi să săvârşească divinaţii, ca aspirant *neladoir o fathi* – clarvăzător şi profet – avea ceva

şanse să devină şaman, legat pentru totdeauna de rolul de asistent al druidului clanului, care însă putuse să facă studii la o şcoală peripatetică. În schimb, decât să ajungi în gura comunităţii, era, după cum se zicea, mai bine să mori. Pentru toţi locuitorii satului, un băiat fără noroc murea fără să reuşească să devină bărbat, şi aşa îl şi priveau, laolaltă cu toţi cei din familia sa, umiliţi şi ei, la rândul lor.

Fetele erau excluse – una dintre puţinele situaţii în care partea feminină avea drumul său aparte, iar tratamentul egal, tipic mentalităţii celtice, nu era admis. În clipa în care deveneau femei, puteau să se căsătorească pur şi simplu. Până atunci se spunea că „erau agăţate de blidul tatălui”.

Unii copii se jucau folosind ca minge o ţeastă de om găsită cine ştie pe unde. Rury o aruncase de-acolo, dar abia se îndepărtase Roşcatul, că ei fugiseră şi-o luaseră din nou. Dar nu pentru multă vreme; atmosfera era atât de încordată, încât îi făcuse curioşi şi pe copii, care alergau spre centrul satului ca să asiste la iniţierea celor doisprezece tineri.

— Aţi reuşit să dormiţi măcar puţin în noaptea asta? îi întrebă Conan pe fiul său, pe Pwyll şi pe Ith, cu un zâmbet forţat.

Era plin de îngrijorare; nu putea face nimic ca să-i ajute. Dacă s-ar fi amestecat, ar fi stârnit mânia tuturor divinităţilor pădurii; nobilii, dar chiar şi simplii locuitori ai satului, ar fi declarat că proba nu fusese cinstită, şi, fie el, fie băiatul favorit ar fi fost discreditaţi pentru totdeauna.

Pwyll se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Ith îl privi compătimitor, cu superioritate, făcu un pas înainte şi dădu din cap aprobator, cu putere. Apoi se întoarse din nou spre Pwyll, cu un zâmbet batjocoritor.

Conan era prea preocupat pentru Owain ca să-şi dea seama de ostilitatea reînnoită dintre ceilalţi doi băieţi.

Owain vorbi cu o voce pe care nici el nu şi-o recunoscu:

— O să am timp să dorm, tată. Când o să fiu bărbat!

Nu minţea câtuşi de puţin; în schimb, tăria pe care o arăta ascundea groaza care nu-l lăsase să închidă un ochi toată noaptea. Îşi impusese însă să nu-şi facă griji, să

alunge din minte imaginea dinţilor ascuţiţi care îl înhăţau, a săbiilor care îi tăiau o ureche pentru a-l însemna ca sclav şi a curelelor care îi legau trupul pentru a-l târî spre destinaţii oribile, imagini ce îi asaltaseră mintea în toate ceasurile întunericului.

Toţi cei doisprezece, strânşi în cerc, luară ultima masă rituală cu carne de zimbru pe jumătate crudă, pentru ca sângele acru ce le inunda gura să le poată insufla curaj şi putere. Fiecare bucată fusese consacrată prin scuipatul de bun augur al druidului clanului. Se forţară să mănânce, aveau să urmeze trei zile de foame; dar neliniştea şi îngrijorarea le strângeau tuturor stomacurile.

În sfârşit, sosi şi clipa. Anunţat de lucirile zilei ce se năştea, se ivi de dincolo de coline zeul soarelui, Grian, cel pe care localnicii îl numeau Howl în limba kernewek – cel puţin, aşa explicase Usk.

Pwyll o căută cu privirea pe Tyren.

Owain făcu la fel cu mama sa, căreia îi adresă o plecăciune abia vizibilă. O zări apoi pe Wee, care îl fixa aproape distrându-se, şi în clipa aceea fiul lui Conan ridică bărbia şi scoase pieptul în afară.

— Şi să nu vă închipuiţi că o să vă fie uşor: o să faceţi pe voi, iar vânătorii voştri o să simtă mirosul, râse de ei Cathbad, de pe uliţa largă şi noroioasă din centrul satului, iar asta nu făcu decât să le îngreuneze şi mai mult sufletele.

Şamani nu erau, astfel că îi revenea lui să treacă iute prin toate etapele religioase ce trebuiau împlinite – binecuvântări rituale şi litanii împotriva deochiului, pentru a distrage atenţia spiritelor sângeroase ale codrului de la acei copilandri aflaţi pentru prima dată singuri în pădure.

— Aţi ales o zi dezgustătoare, mormăi, mohorât precum norii ce prevestesc o furtună.

Strânse un ochi, ridicându-l, nesigur, pe celălalt spre cer.

— N-o spun pentru voi, ci pentru mine, care trebuie să stau afară şi să vă binecuvântez când frigul îmi pătrunde pe sub tunică şi îmi simt testiculele cât afinele.

Scuipă pe jos, pe când cerul se acoperea de o pătură

groasă plumburie.

— Ar trebui poate să înjunghiem nişte porci şi nişte viţei ca să îmbunăm zeii, ca să vă întoarcă de la proba asta, rosti el ironic. Ar trebui… Dar n-o s-o facem! exclamă cu un aer rătăcit. Nu sunteţi atât de preţioşi ca animalele din ţarc. Sunteţi doar nişte pici mucoşi, care încă au toată viaţa înainte ca să arate ce pot.

Înspăimântarea candidaţilor făcea parte din ritual. Li se păru tuturor că era mai degrabă o provocare, decât o invocare a zeilor.

În sfârşit, îşi încheie implorarea către Daoine Sidhe ai „Colinelor Golaşe“, surd la obiecţiile cuiva care îi atrăgea atenţia că se aflau în alt ţinut.

— Poporul Uitării al Aes Sidhe este pretutindeni! Fotla şi Eriu, Banba şi Ecne, soţia lui Mac Cuill, rege peste Tuatha De Danaan, trăiesc în stânci, ca şi în ape, în copaci, dar şi în animale. Sunt în toată lumea, îmbrăţişă el simbolic un spaţiu imens cu toiagul său de druid *slat an draoichta.*

În clipa aceea ninsoarea începu din nou.

— Frumoasă răsplată, scrâşni el din cei câţiva dinţi, fixând cerul. Eu mă rog, şi mă trezesc că sunt un zeu al furtunilor, simpatic precum un buchet de urzici între fese.

Cathbad zvârli nişte ocări nedesluşite, le dădu drumul băieţilor şi se îndreptă spre căldura colibei.

— Acum începeţi! strigă Conan în lumina lividă a zorilor. Va trebui să supravieţuiţi de unii singuri în pădure timp de trei nopţi – numărul nostru sacru –, fără arme, să ne arătaţi că sunteţi demni de a fi numiţi bărbaţi înaintea ochilor strămoşilor noştri! Ne vedem la apusul lunii, peste trei zile!

Micul grup de băieţi ţâşni ca din puşcă; întocmai ca nişte câini ţinuţi prea mult în lesă. Aveau doar un mic avantaj faţă de gonacii şi vânătorii care urmau să năvălească asupra lor. Rury, Olvik, Magmor, Sin şi o trupă considerabilă de războinici şi femei-soldat urmau să încerce să-i captureze, dar şi să-i protejeze în acelaşi timp, astfel încât competiţia să fie dreaptă. Conan nu voia să rişte, ştiind că fugarii din sat stăteau cu siguranţă pe undeva prin preajmă. Era un risc, îl înţelegeau bine şi el, şi soţia sa, Gwynedd, dar

aşa fusese dintotdeauna.

O mare problemă pentru tineri era să reuşească să nu fie capturaţi de vânătorii din propriul *tuath,* altfel ar fi primit interdicţia de a intra în lumea adulţilor.

Vânătorii urmau să aibă cu ei câinii. Tinerii fugari, doar viclenia şi rezistenţa fizică pentru a supravieţui sub cerul liber, timp de trei zile şi trei nopţi.

Conan îşi recăpătă expresia întunecată care îl părăsea rareori de când trebuiseră să renunţe la urmărire pentru a se opri în satul acela. Se îndreptă, ca de obicei, spre răsărit, aşezându-se pe călcâie, şi începu din nou să deseneze simboluri peste simboluri în zăpadă.

— Sunt semnele scrise pe *Lia Fail*, aşa e?

Nu avu nevoie să se uite în spate ca să recunoască vocea feminină.

— Le-ai văzut şi tu, nu?

— În *Gorsav howl gwav*, după ce templul va fi terminat, din Cazanul lui Dagda, sub atingerea razelor lui Grian, vor izvorî abundenţa şi viaţa, începu să intoneze Gwynedd, ca şi cum ar fi declamat din memorie o poezioară pe care o cunoştea foarte bine.

— Va fi sfârşitul bolilor şi al lipsurilor pentru poporul nostru bătrân şi pentru acela care va veni.

El nu mai adăugă nimic, dar fremătă la ideea că Morc împreună cu Demne Ban încheiau chiar atunci acea lucrare. Solstiţiul de iarnă – ceea ce Usk numise *Gorsav howl gwav*, Howl fiind echivalentul lui Grian din Inis Fail – urma să vină peste mai puţin de o lună, iar el nu putea face nimic. I se păru dintr-odată că zăreşte o licărire îndepărtată dinspre Cetatea Sacră. Îşi putea imagina despre ce era vorba: Cathbad şi Gwynedd nu făceau decât să pună în cuvinte imensa putere pe care o simţiseră izvorând din acel loc. Simţi în gură o amărăciune asemănătoare cu gustul înfrângerii, iar stomacul i se strânse ca sub apăsarea unei vrăji trimise de duşman.

Muşcătura frigului nu lăsa timp de răgaz; Cathbad – de

departe cel mai bătrân dintre toţi – era singurul care-şi amintea de alte vremuri la fel de aspre. El spuse că asta se mai întâmplase doar cu foarte mulţi ani înainte, când aproape nici unul dintre cei din sat nu era născut încă; apoi tăcu.

Cristalele de gheaţă atârnau, asemenea unor lame translucide, ascuţite ca nişte suliţe, de crengi şi de acoperişurile colibelor, în franjuri bogate, de forme bizare. Pentru câteva clipe foarte scurte însă, lucirea palidă a unui soare bolnav şi opac cuprinse în îmbrăţişarea ei firele lungi şi îngălbenite de iarnă ale ierbii peste care se aşezase chiciura mai multor luni de ger. Astfel, translucide acum, dobândiseră o consistenţă eterică, precum pletele blonde ale zânelor.

Owain nu avea ochi pentru toate acestea. Întreaga sa fiinţă era concentrată pe efortul la care-l obliga alergarea greoaie prin zăpada proaspătă, în care se scufunda uneori până la genunchi; pe bătăile inimii ce i se zbătea ca un ciocan în piept, de parcă ar fi vrut, în tulburarea ei, să-i smulgă coastele; pe oboseala şi pe sudoarea ce-i îngheţa pe faţă; pe fiecare pas pe care-l făcea, atent să nu alunece, căci, dacă s-ar fi rănit, ar fi trebuit să renunţe la probă; îşi concentra privirea, căutând să prevadă fiece obstacol, fiece pericol, în vreme ce se afunda tot mai adânc în pădure, îndepărtând pietrele alunecoase şi crengile ce atârnau aproape de pământ. Provocările şi batjocurile vânătorilor încă îi răsunau în urechi. Ei căutau cu orice chip să-i înspăimânte şi să-i demoralizeze. Erau slabi ca nişte fetişcane, le aruncaseră războinicii lochlann batjocura. Băieţaşi prostănaci, fără testicule, întăriseră războinicele Geal Chossach. Alţii adăugau că nu puteau reuşi cu nici un chip, că ar fi fost mai bine să renunţe imediat, că erau doar nişte mucoşi slăbănogi care încă mai făceau pe ei. Câţiva fomorieni îşi vopsiseră cu albastru de drobuşor faţa, singura parte a corpului expusă la frig. Cu glugi pe cap şi înveliţi în blănuri, chipurile acelea demoniace le dădeau o înfăţişare spectrală. Ameninţau să ia cu ei spiritele băieţilor şi să-i oblige să le slujească în viaţa aceasta şi după, în Tărâmul

de Dincolo, ca servitoare. La fel ca insultele rituale de dinaintea duelurilor la care participau războinicii celţi, toate acestea făceau parte din ritual, îşi spuse Owain, fără a reuşi să se convingă, căci, dacă urmăriseră să-i sperie, le reuşise de minune; lor şi câinilor uriaşi şi băloşi, care mârâiau fără încetare. Era ceva anume ce-l speria de moarte, ceva ce zăcea în adâncul lui şi care de-abia acum, înaintea probei celei mai importante şi critice, ieşea la iveală: îşi cântări bine cuvintele – era gândul că nu o va putea avea pe Wee.

Alergând în continuare, Owain se îndreptă spre răsărit, către râu. Zăpada proaspătă le îngreuna foarte mult câinilor urmărirea, în schimb, urmele nu lăsau vânătorilor nici un dubiu. Aşa că, reflectă Owain, dacă nu avea să se pornească o vijelie, şansele ar fi fost foarte mici ca ninsoarea ce încă nu se oprise să-i acopere urmele. Îşi întări hotărârea de a se folosi de râu ca să se facă nevăzut; repetase timp de o lună tot felul de exerciţii pe firul apei, în mare secret, îngrijindu-se să nu bată la ochi, să nu fie observat. Pe pământul uscat îi venea uşor să dispară, însă zăpada complica totul. În ajunul zilei celei mari, îi luase pe ceilalţi băieţi să joace *haine* lângă râu, astfel că o zonă mare de zăpadă era acum acoperită cu noroi şi călcată în picioare, iar urmele nu mai puteau fi citite. Plănuia să treacă pe acolo mai înainte de a intra în apă. Însă ştia că asta nu ar fi fost de ajuns. Mai devreme sau mai târziu, câinii aveau să-i adulmece mirosul, dar după ce l-ar fi pierdut prin puzderia de urme de pe prundişul râului, vânători experţi, cum erau Sin şi războinicele sale Geal Chossach, aveau să intuiască lesne planul său de fugă prin apă. S-ar fi despărţit în două grupuri, unul spre munte şi unul spre vale, căutând locul în care Owain, prin forţa împrejurărilor, trebuise să iasă din apă.

Iar el ar fi trebuit să-i facă pe toţi să creadă altceva. S-ar fi ridicat apoi în zbor, precum zeiţa Cliodna.

Râul era umflat de ploi şi de zăpadă, dar Owain studiase din timp locul în care putea trece, sărind de pe o piatră pe alta, apoi cu picioarele prin apa mai joasă. Curentul era puternic, dar nu şovăi. Cu inima bătându-i ca un ciocan sub

coaste din cauza efortului epuizant prin zăpada afânată, se opri pe prundiş, încercă pe cât putu să-şi ţină răsuflarea pentru a nu-şi înşela auzul cu propria respiraţie, încordat să prindă fiecare sunet, fiecare zgomot suspect. Când se asigură că în urechi nu-i mai răsuna decât răpăitul de tobă al sângelui ce-i bubuia prin vene, îşi scoase cizmele din piele de cerb argăsită şi feşele din lână aspră cu care-şi învelise picioarele. Din ele începu să iasă abur de la sudoarea care-i îngheţa în contact cu aerul extrem de rece. Impactul cu apa ca de gheaţă fu încă şi mai brutal. I se părea că pielea îi ardea, străpunsă de cuie înroşite. Risca degerături, dar era mai bine aşa – cu degetele negre şi fără putinţa de a simţi, cum văzuse la mulţi vânători – decât dezonorat pentru totdeauna. Avea drum lung de făcut împotriva curentului, iar gândul acesta îl împietri. Nervii, muşchii şi tendoanele deja îl dureau, dar îşi impuse să meargă mai departe. De altfel, tot mai bine era să sufere mai mult la început, cu gândul că mai târziu va avea picioarele calde învelite în feşele uscate şi va purta cizmele pe care şi le legase de gât. Îl străbăteau frisoane tot mai puternice şi nu-şi putea controla bine mişcarea picioarelor, pe care deja nu şi le mai simţea, atunci când aluneca pe vreo piatră de sub apa care-i ajungea acum până la genunchi sau când trebuia să se caţere pe câte-o piatră uscată, câştigând încă un pas spre salvare. Îşi amintea fiecare palmă din traseul acela alunecos; dar îl cercetase întotdeauna de pe marginea râului. Acum, că era în apă, totul arăta altfel.

Căzu pe o piatră mare, ce se înălţa până la suprafaţa apei, dar se ridică la loc. Se izbi de mai multe ori cu unghiile şi cu degetele de bucăţi de piatră de pe fundul râului, dar picioarele îi amorţiseră, nu putea simţi durerea, bănuia doar că sângele pornise să-i curgă din răni.

Până ce ajunse să recunoască în sfârşit ce căuta: creanga joasă pe care o ştia potrivită. Invitaţia de a urma cărarea ce avea să-l conducă la adăpost, departe de apa rece ca gheaţa.

Se trase, obosit şi cu trupul dureros, pe un bloc de piatră

cenuşiu şi îngheţat, la doi paşi de pietrişul mărunt de pe mal; acolo măcar era uscat, fiindcă zăpada făinoasă nu reuşise să se lipească de el. Odată ieşit din apă, se concentră să nu calce alături de blocul de piatră. Nu-şi privi de la bun început picioarele de teama a ceea ce ar fi putut vedea. Iar realitatea îi confirmă temerile: porni să-şi maseze cu nădejde extremităţile umflate, însângerate şi învineţite, pline de jupuituri şi de tăieturi, căutând pe cât putu să-şi pună din nou în circulaţie sângele. Însă mâinile îi erau aproape la fel de îngheţate ca picioarele, şi nu reuşi mare lucru. Timpul era preţios, dar îşi spuse că n-ar fi ajuns prea departe dacă nu reuşea să se încălzească. Cel puţin, încetase ninsoarea.

Urechile îi erau încordate ca ale unui animal care stă în alertă în timp ce se adapă. Privi în jur şi zări numeroase urme de mistreţi, bursuci şi zimbri pe malul noroios şi în locurile unde se prinsese zăpada. Apoi inima îi tresări: erau şi urme de om; din fericire, destul de mici – un copil, poate o femeie. Dar cărui *tuath* îi aparţinea?

Avea în spate, mai în amonte, desişul pădurii, dar ceva nu era în regulă. Gâlgâitul curentului de apă acoperea orice sunet; pădurea însă îi păru prea tăcută. Se opri şi-şi ţinu răsuflarea. Dintr-odată, în spaţiul gol din aval, răsună ecoul cornului de zimbru: vânătoarea începuse. Owain scoase un suspin de uşurare; pericolul nu mai era atât de apropiat, iar neliniştea nu mai era chiar aşa de mare ca la începutul întrecerii pe viaţă şi pe moarte în care pornise.

Inima îi tresări din nou. De astă dată şi mai puternic: cineva se mişca la câţiva paşi de el, printre alunii înşiraţi pe lângă râu. Owain se ridică în picioare, gata să o ia la goană, năucit. Cum de puteau fi deja aici? Vânătoarea de-abia începuse. Dar dacă nu era vorba de cei din *tuath-ul* său? Un amestec de uşurare, furie, stupoare şi bucurie îl străbătu, făcând să i se taie picioarele, care păreau că vor să cedeze din proprie iniţiativă: surâzătoare şi luminoasă, Wee cobora de pe mal, venind drept spre el. Privi cu atenţie ca să se convingă; apoi strânse iarăşi din ochi: era chiar ea. Tatuajele azurii păreau să strălucească până şi în negura

acelor zile mohorâte.

— Te-am văzut, începu fata cu simplitate şi cu acea siguranţă în voce care îi impresiona atât de mult pe băieţi. Te-am văzut zilele trecute, vreau să zic, repetă ea, înclinând capul pe când se apropia, căci i se păruse că Owain era puţin absent; i se întâmpla adesea să aibă un asemenea efect asupra băieţilor. Te-am văzut cum căutai şi încercai traseul de fugă, îi spuse ea deschis.

Intrase în apă. Era obligată să facă asta dacă voia să ajungă la Owain. Îşi stăpâni un fior şi nu şovăi, pe când se apropia de stânca scăldată de curent, pe care se şi căţără până ajunse lângă el. Lui Owain îi părea că o aude cântând, atât de melodios îi era timbrul vocii. „Deci mă ţineai sub observaţie! Şi de ce îţi plăcea aşa de mult să mă priveşti de la distanţă?“ ar fi vrut să întrebe el. În loc de asta, îşi luă o voce liniştită, plină de încredere, cum nu era defel în momentul acela:

— De ce-ai venit până aici? Ştii că fetele nu au voie să hoinărească prin pădure singure. Şi cu atât mai mult să se amestece în probele de iniţiere. Ştii ce rişti?

Ea răspunse printr-o altă întrebare:

— Nu-ţi place ca altcineva să rişte pentru tine?

— Nu vreau ca altcineva să plătească pentru mine.

— Atunci încă nu mă cunoşti!

— Du-te! Laşi atâtea urme pe-aici, că o să mă descopere imediat!

— Nu fi neghiob! O să vadă doar urmele mele şi o să-şi închipuie că sunt pe o pistă greşită!

„Imposibil să o scoţi la capăt cu fetele”, îşi spuse Owain.

— Tot ce ştiu e că nu ar trebui să fii aici.

Vocea îi era deja mai puţin severă, pătrunsă de emoţie.

Drept răspuns, ea îi luă picioarele şi începu să i le maseze. El se retrase de îndată.

— Nu fi prost! insistă Wee cu hotărâre. Nu e momentul să o faci pe timidul, tu ai mâinile îngheţate, eu nu! Ai risca să pierzi prea mult timp… sau să-ţi pierzi un picior. Şi cu un bărbat şchiop nu ştiu ce am să fac! lăsă ea fraza în aer, ca o suliţă aruncată din arc, care ar fi străpuns limba lui

Owain.

Într-adevăr, el nu mai reuşi să spună nimic. Iar asta şi fiindcă ea îi luase amândouă picioarele şi i le strecurase sub tunică, încălzindu-i-le cu propriul trup. Pe Wee o trecu un fior, şi el dădu să se retragă. Dar ea îşi închise ochii şi îi strânse de mai multe ori gleznele cu mâinile, ţinându-i picioarele apăsate pe pântece şi pe sân. Pielea goală şi caldă, acel contact moale, gerul şi teama, tremurul care devenea plăcere, toate se învârteau în jurul lui Owain.

Ea deschise ochii şi îl fixă, zâmbindu-i din nou. Trecuse o veşnicie, cu multe bătăi de inimă, şi totuşi nu fuseseră decât câteva clipe. Prea multe, şi pentru unul, şi pentru altul.

— Dacă vreau să repet jocul acesta minunat cu tine, ar fi mai bine să mă grăbesc, adăugă el, ridicându-se.

Îşi înfăşură picioarele în feşe şi-şi trase cizmele, fără să aibă curajul s-o privească în ochi.

— Nu se poate să dau greş.

Ea se ridică pe vârfuri. Şi îndrăzni să-l sărute.

— Am făcut-o pentru că nu ştiam cât era de frumos. Acum ştiu. Am avut dreptate să vin după tine: acum ştiu ce căutam. Fiindcă nu mă îndoiesc c-o să reuşeşti, zâmbi. Iar eu o să fiu aici să te aştept.

Se răsuci ca să urce înapoi panta malului îngust şi abrupt. Când ajunse sus, se întoarse. Dar Owain deja nu mai era acolo. Dispăruse, fără să lase vreo urmă vizibilă.

Wee zâmbi pentru sine, în vreme ce o porni la drum. Făcuse alegerea potrivită; Owain avea să învingă.

Acolo începea propriu-zis pădurea. Era aşa de deasă, că se putea trece de pe o creangă pe alta, de la un copac la altul. Ulmi, stejari, fagi şi mesteceni. Fără să atingi pământul. Cu mare atenţie să nu rupi vreo crenguţă, puteai face să ţi se piardă urmele. O pădure liniştită şi dormitând, ideală ca sălaş al spiritelor pădurii şi al creaturilor damnate, cu gheare şi colţi, ca în poveştile spuse în jurul focului de bătrâni, în serile din *Lughnasad.* Trunchiurile copacilor erau aşa de groase, că îl puteau face să pară mărunt până şi pe unul ca Magmor. Păreau întruchipări ale zeilor primordiali şi

gigantici din Tuatha De Danaan.
Owain ştia încotro se îndrepta. Conan îl învăţase cum să recunoască vizuinile. Găsise una mare zilele trecute, teritoriu al unei scroafe sălbatice însărcinate şi agresive. Dacă vreodată câinii l-ar fi descoperit, ştia ce avea de făcut. Luă un ciomag lung, strâmb şi subţire, înfipse în vârful lui o bucată de tunică de lână, pe care şi-o luase cu el de acasă. Se lăsă să atârne de o creangă groasă cât coapsa unui bărbat şi începu să plimbe pe zăpadă, încoace şi încolo lâna, jos, la rădăcina copacului, în faţa vizuinii mistreţului. Apoi aruncă bucata de stofă ce purta mirosul lui foarte aproape de intrarea în vizuină.
Tot atunci se şi îndepărtă iute de-acolo. Nu avea prea mult timp. Iarna aceea părea să nu se mai sfârşească, iar ziua se stingea deodată, fără veste, cerşind parcă mereu câteva ore în plus de lumină. La lăsarea întunericului ar fi trebuit să se oprească. Se mişcă prudent, trecând mereu de la o creangă la alta, teribil de încordat, căci, dacă ar fi alunecat, asta însemna că ar fi murit de două ori: din cauza fracturilor – aşadar, pradă fiarelor sau spiritelor pădurii – sau, mai rău, din pricina vânătorilor. Într-un târziu, sfârşit, recunoscu stejarul gros, cu rădăcini atât de mari şi de răsucite, încât ieşeau prin pătura de zăpadă. Regăsi bifurcaţia de crengi groase cât braţele lui Magmor şi se ghemui în acel culcuş tare, umed şi neprimitor, gândindu-se chiar la îmbrăţişarea uriaşului negru, care-l ocrotise întotdeauna. Chircit de frig, nu cedă totuşi ispitei de a aprinde un foc nesigur, pentru a evita ca fumul să atragă vânătorii. Se temea de întuneric, ca orice om, atunci când nu-l mai ajută mobilitatea şi vederea. Era obosit; iar oboseala putea să-i dea o stare cât se poate de proastă, micşorându-i dorinţa de supravieţuire. Nemaipunând la socoteală frica pe care i-o cauzau propriile fantasme. „Când petreci pentru prima oară o noapte întreagă în pădure, e aproape imposibil să dormi mult; cel mai mic zgomot trezeşte suspiciuni în minte, căci auzul rămâne mereu în alertă“, gândi Owain.
Nu trecu mult. Cât ai clipi, imaginea lui Wee îl învălui ca

o undă de viitură, invadându-i cu totul fiinţa şi mintea. Şi, dintr-odată, nu mai fu loc pentru altceva în vreme ce se cufunda în somn. Şi nici un coşmar nu veni să-l tulbure.

Pwyll şi Owain cădeau instinctiv de acord, fiindcă gândeau în acelaşi fel. Amândoi socotiseră că adversarii cei mai de temut erau câinii. Însă Pwyll alesese un alt truc decât prietenul său. Părăsise satul alergând cu măsură, să nu-i sară inima din piept. După câteva sute de paşi, cât rămăsese laolaltă cu ceilalţi băieţi, se îndepărtase de ei, recunoscând traseul invizibil pe care şi-l imprimase în minte, după multele repetiţii pe care le făcuse în teren în zilele precedente. La fel ca Owain.

Nu fără uimire, îl descoperi pornit pe urmele sale pe Ith. Îl insultase, căutând să-l facă să renunţe. Dar bănuiala că nu avea să se debaraseze aşa de uşor de el deveni certitudine: înţelese foarte repede că băiatul nu ar fi ştiut încotro să se ducă, întocmai ca un suflet pierdut; de unul singur nu ştia să facă nimic. Cel puţin judecând după cum îl comanda sora sa. Era cu neputinţă să scape de el. Astfel că Pwyll trebui să se resemneze.

Dacă Owain se îndreptase spre râu, ei, în schimb, ocoliră colinele, ţintind spre inima pădurii de pe versantul dinspre apus. Ajunseră la încrucişarea unor trasee invizibile ce străbăteau pădurea. Ninsoarea încetase.

— Dă-mi ceva de-al tău! îi ceru Pwyll tovarăşului de fugă. Repede, zoreşte-te! îl grăbi cu iritare.

Ith rămase locului ca năuc.

Dintr-o mişcare, Pwyll îi sfâşie o bucată de lână din tunică. Scoase apoi de sub tunica sa o zdreanţă îmbibată cu mirosul lui şi un mănunchi mare de usturoi sălbatic. Mirosul puternic se simţea de la mai mulţi paşi distanţă. Începu să-l frece energic de stofa aspră, rupându-l în bucăţi şi strivindu-l. În sfârşit, împărţi mănunchiul în două părţi egale şi înveli fiecare parte în câte o bucată de stofă; obţinu astfel două suluri mici. Ridică ochii şi cercetă împrejur, făcu câţiva paşi, recunoscu fagul gros, fără să-i fi făcut vreun semn ce l-ar fi putut trăda, şi începu să se caţere.

Nu fu nevoie de îndemnuri speciale pentru Ith. Se deplasară de la o creangă la alta, apoi, când Pwyll consideră că distanţa era potrivită, aruncă pe jos, cât mai departe posibil, cele două legături de zdrenţe pline de usturoi.

Zâmbi satisfăcut către Ith, care-i răspunse cu un fel de mârâit, neînţelegând absolut nimic.

Câinii nu aveau cum să reziste ispitei de a urmări mirosurile lor. Erau împinşi din urmă de vânători, iar premiul era o bucată de carne. Îşi întipăriseră deja aceste mirosuri în minte cu alte ocazii. Urma avea să-i conducă până acolo, unde aveau să-şi încheie cursa cu botul scormonind prin cele două legături; astfel, cu nasul plin de usturoi sălbatic, mirosul lor avea să fie scos din funcţiune pentru o bună bucată de timp, iar în mintea lor urma să se producă o confuzie teribilă. Nu le-ar mai fi rămas decât să scheaune dezorientaţi de acel miros, atât de tare pentru ei, încât avea să-i zăpăcească de tot. Iar vânătorii n-ar mai fi ştiut atunci ce să facă, fiindcă urmele celor două prăzi se opreau acolo, se pierdeau.

Pwyll străbătu încă o bucată, mergând numai pe crengile mari ale stejarilor şi ale fagilor groşi cât nişte burdufuri de *nabid.* Văzu apoi al doilea reper.

— Fii atent acum! îl îndemnă pe Ith. Nu lăsa urme când cobori.

Drept răspuns, primi un gest de nerăbdare.

Coborî de pe crengile înalte, prudent, legănându-se înainte şi înapoi atârnat de mâini, pentru a micşora lungimea saltului. Să alunece ar fi însemnat să-i ajute pe vânători, dându-le pe tavă nişte urme ce reîncepeau la doar câţiva paşi distanţă de locul unde se urcaseră în copac. Şansele să-i captureze ar fi fost atunci mult mai mari, ar fi fost practic ca şi prinşi. Iar dacă ar fi căzut prost, ar fi putut să-şi rupă ceva, şi ar fi fost cu atât mai rău.

La fel făcu şi Ith, şi înţelese atunci care era gândul lui Pwyll. În locul acela pădurea se rărea, fiindcă dedesubtul lor nişte bolovani mari de gresie ieşeau din pământ, printre plantele crescute sub copaci, precum cocoaşele unui

monstru enorm. Zăpada sfărâmicioasă se scuturase de pe ei, crengile îi adăpostiseră, astfel că vârfurile erau curate. Dacă s-ar fi deplasat de la unul la altul, nu ar fi lăsat urme. Trebuia doar să fie atenţi să nu alunece pe peticele subţiri de muşchi ce creşteau pe pereţii de stâncă sau să lase pe ele vreo urmă; un pas greşit ar fi fost de ajuns.

Înaintară o bună bucată de timp în salturi, precum caprele.

Ith blestema printre dinţi; era mai corpolent şi mai puţin agil decât Pwyll. Nu-ţi trebuia mult ca să-ţi dai seama câtă ranchiună îi purta. Era atât de vie şi de arzătoare, încât o puteai atinge cu mâna.

Sunetul cornului de zimbru ajunse până la ei lugubru, îmboldindu-i să se grăbească, deşi li se tăiase deja răsuflarea. Când ajunseră, epuizaţi, la capătul drumului peste pietre, începu din nou să ningă.

Pwyll zâmbi satisfăcut. Urmele lor aveau să fie şi mai puţin vizibile acum.

Ajunseră în sfârşit la intrarea grotei pe care Pwyll o descoperise cu mult timp înainte. În momentul acela erau amândoi sfârşiţi. Îl scoaseră afară fără menajamente pe bursucul ce-şi avea acolo sălaşul.

Animalul, deranjat din hibernare, suflă agresiv, reclamându-şi drepturile, dar nu avu ce face împotriva a două bâte groase şi a unei grindine de şuturi.

Cei doi băieţi se prăbuşiră lângă peretele din fundul grotei întunecoase, printre oase mici de rozătoare, ghemotoace de blană vomitate şi murdărie. Dar nu le păsa de nimic. Grija lor era să ajungă la capătul celor trei zile, stând sub pământ, fără hrană şi doar cu zăpadă topită în loc de apă.

Vânătorul solitar ce înainta de zile întregi prin zăpadă călărind un murg puternic şi ducând cu el o nouă încărcătură de prăzi era un războinic încercat. Ca unul care umbla de multă vreme după captură, îi plăcea să rătăcească prin acel univers alb de unul singur, acoperit cu blănuri de urs, groase, calde, ce răspândeau o duhoare la

fel de grea ca a lui. Vorbea cu spiritele răzbunătoare ascunse în păduri, căutând să le îmbuneze: striga cu voce tare, invocând ocrotirea Poporului Fermecat de pe Colinele Golaşe. Dar, în adâncul inimii, ştia că toate erau doar nişte scuze: îi plăcea la nebunie să trăiască viaţa aceea de nomad, sub cerul liber, dormind pe unde se nimerea, dar având deasupra capului bolta înstelată, în locul unui acoperiş de paie şi noroi, cum timp de mii de ani făcuse Primul Popor. Trebuia să reflecteze asupra nebunilor lui Morc şi asupra a ceea ce făceau în sat, în ciuda timpului neprielnic. Dintr-odată, Fergus zări o mişcare printre copaci, şi, cu mare precauţie, îşi scoase caii la loc deschis; în momentul acela se găsea la câteva zile distanţă de Donaganow. Sălbăticiunile se răriseră din cauza iernii grele, iar el fusese nevoit să se îndepărteze tot mai mult. În păduricea aceea erau încă şi mai greu de găsit: ceva nu era în regulă, îşi spuse, fiindcă pădurea tăcea.

I se tăie răsuflarea. Imposibilul se întâmplase, la câteva luni de când se despărţise de pământurile sale. Acea persoană pe care o recunoscuse acum era ultima pe care se aştepta să o vadă.

Fergus avusese douăsprezece soţii; avea şi copii cu ele – dar nu numai cu ele – al căror număr exact nu-l cunoştea. Nu fusese niciodată zgârcit cu sământa sa, declara el peste tot, chicotind. Îi venea greu să şi-i amintească pe toţi şi era convins că, pe când era *Ri* al neamului Nemed, de multe ori femeile veniseră la el să recunoască paternitatea unor băieţi din familii ce trăiau în sărăcie – iar dintre aceştia, cu siguranţă, unii nici nu erau ai lui – doar pentru ca ei să aibă şansa unui viitor mai bun, uneori poate singura.

Şi totuşi, Wee era cu totul deosebită. Tocmai de aceea nu reacţionă imediat când o văzu, în situaţia aceea incredibilă, ascunsă într-un desiş de alun, pe malul unui râu.

Deodată, ea se întoarse exact către el, ca şi cum l-ar fi zărit printre crengi.

Fergus se ghemui instinctiv, deşi era perfect conştient că ea nu l-ar fi putut vedea. Îi recunoscu în schimb tatuajele

azurii de la coada ochiului până la tâmplă. O buclă de păr nemaipomenit de blond îi ieşea de sub gluga pe care şi-o ridicase pe cap, încercând să se apere de frig. Era mult mai înaltă decât şi-o amintea… şi mult mai femeie, judecând după umflăturile din locul unde pieptul îi apăsa tunica. Frumoasă ca mama ei, Murna, atunci când o văzuse pentru prima dată.

Dădu să se urnească din loc, dar bătăliile, duelurile şi urmăririle îl învăţaseră să fie prudent. Şi avea dreptate: zări un bărbat care se apropia. Nu, se corectă el; era un băiat înalt şi zvelt, ce sălta ca o broască prin apa şi pietrele râului. Se îndrepta ţintă spre Wee. Încă nu o zărise printre crengile pline de zăpadă, dar Fergus era sigur că avea să se lovească de ea. Tocmai se pregătea să intervină. Nu voia să o piardă pentru a doua oară. Reuşi să facă doar câţiva paşi spre pericolul pe care îl simţise. Apoi însă îşi dădu seama că Wee era aceea care îi venea tânărului în întâmpinare. Asistă la întreaga scenă şi se convinse de două lucruri: că ea nu era deosebită numai fiindcă avea un asemenea tată; şi că nu mai era micuţa Wee cu caracterul rebel.

Un sunet mohorât şi îndepărtat îi puse pe toţi în alertă: cineva dădea un semnal, sunând din corn. Dacă nu ar fi fost agitaţia ce-l cuprinsese pe băiat, Fergus n-ar fi înţeles, dar în clipa aceea situaţia îi deveni limpede: pornise o vânătoare, o vânătoare de oameni. Suspină şi înţelese că Wee a sa avea acum nevoie nu atât de tatăl său, cât mai degrabă de acel tânăr. Cel puţin judecând după lumina ce ardea febril în ochii fiicei sale pe când se îndepărta: era radioasă. Îşi reprimă impusul de a-l înjunghia ca pe un ied pe acel tânăr necunoscut pe care tocmai îl sărutase Wee şi făcu singurul lucru ce trebuia făcut: să-şi urmeze fiica.

Nu avea destul timp; nu voia ca fata să se apropie prea mult de sat pentru a nu se pune în pericol. Nu-i fu uşor să i-o ia înainte: era sprintenă ca un iepure. Dar când laba de urs a lui Fergus ţâşni de după trunchiul gros al unui fag secular, chiar în clipa în care Wee trecea pe lângă el, şi i se puse fetei pe gură, făcând-o să tacă, ea dovedi că tatăl său avea de ce să fie mândru: avea caracterul lui.

Wee începu, cu toată fiinţa ei, o luptă inegală, încercând să se elibereze de agresorul necunoscut pe care îl avea în spate, suflând ca o fiară şi încercând să muşte mâna aceea nesuferită.

— Uite ce păţesc fetiţele care nu respectă sfaturile propriului *Ri!* strigă Fergus glumeţ.

Ei nu-i veni să-şi creadă urechilor.

El o apucă de umeri şi o întoarse.

Lui Wee începură să-i tremure picioarele mai tare la vederea tatălui său decât de teama agresiunii. Trecură câteva clipe; rămăseseră amândoi muţi. Nu le venea să creadă ce se întâmpla. Apoi fata îl îmbrăţişă pe după gât, cu o privire ce i se umplea de fericire.

Fergus nu se mai spălase dinainte de venirea iernii, şi blănile de urs răspândeau o duhoare de sânge închegat şi de mortăciune. Cu siguranţă, nu avea un miros prea îmbietor, dar Wee nu se desprinse de el.

Mii de întrebări şi mii de explicaţii dădeau năvală în sufletele amândurora.

Ea îi istorisi despre fuga împreună cu Ith până la Temair Luachra şi mai departe, despre călătoria pe mare în ascunzătoarea de pe *Knarr* a lui Olvik, despre cum fuseseră primiţi de Conan şi de Gwynedd şi despre cum minţiseră, ascunzând cine erau.

Fergus îi povesti doar ce trebuia să ştie o fată: că mama ei era bine şi că ar fi fost fericită să o strângă iarăşi în braţe.

— Ia-mă cu tine, îi ceru ea la urmă.

Iar Fergus înţelese cât trebuia să o fi costat hotărârea aceea, înţelese că era sfâşiată între familia ei şi dragostea pentru tânărul acela necunoscut.

— Şi l-ai lăsa aici pe Ith singur-singurel? îi întoarse el vorba. Ştii bine că de unul singur face numai prostii. Fără tine e pierdut. Şi, pe urmă, ce-aş putea să-ţi ofer eu, acum că lucrurile sunt mai tulburi ca niciodată? Sunt un fugar, copila mea – se trădă el, gândind cu glas tare –, încă visând la ţinutul meu, la *tuath*-ul unde te-ai născut şi tu, dar apoi mă trezesc în miez de noapte cu visul cel frumos, înfrânt de

trădarea lui Illan.

Strânse pumnii până i se albiră oasele mâinii.

— Nu sunt sigur de Morc. Şi, pe urmă, te-am văzut fericită, nu încerca să mă păcăleşti. O să mă întorc oricând va fi nevoie să te iau, dacă o să mai vrei, încheie, lăsând să se înţeleagă multe alte lucruri, pe care intuiţia şi înţelepciunea i le sugerau. O să fie secretul nostru.

Ea încuviinţă, plecând capul. Îl atenţionă, istorisindu-i ultimele întâmplări şi încrâncenarea duşmănoasă a lui Ith. Spera să reuşească în probele de iniţiere.

— Cât o să dureze?

— Trei zile şi trei nopţi.

Fergus hohoti din nou.

— Cu siguranţă, Conan n-a pierdut simţul tradiţiei!

— E un om drept, spuse fata, aproape muşcându-şi limba de teama reacţiei.

Ultimul lucru pe care i l-ar fi mărturisit era iubirea ei: Owain, fiul adversarului său.

Fergus, însă schiţă un zâmbet.

— Mai bine spune-mi despre tânărul tău prieten! o îndemnă, îndulcindu-şi expresia feţei.

— Iubirea mea e imposibilă, spuse fata, mohorâtă.

Ca toate fetele de vârsta ei, făcea din orice lucru sentimental o tragedie.

— Nimic nu e cu neputinţă, dacă e după voia zeilor Daoine Sidhe. Uită-te la întâlnirea noastră de azi!

Din depărtare începură să se audă voci şi lătrăturile câinilor.

— Vin. Haide, să ne ducem de aici!

— Tată, îl urmări vocea fetei, o să te întorci?

— Peste trei zile. Puţin înainte de sfârşitul probelor. Spre sfârşitul zilei, adăugă şovăitor, privind în jur. Dar nu aici: e prea aproape de satul vostru. Mai bine dincolo de colină, la răsărit. O să fiu pe drumul de întoarcere după vânătoare. Şi acum, du-te! Pe acolo, adăugă, arătându-i cărarea pe care era cel mai puţin probabil că o vor urma vânătorii. De acolo vin eu, şi nu e nimeni; numai un nebun ca mine ar bântui pe aici pe frigul ăsta!

Ea îl îmbrăţişă din nou; ar fi putut fi pentru ultima oară.

— Sărut-o pe mama din partea mea.

El molfăi ceva neînţeles şi plecă.

Wee ar fi jurat că îl văzuse emoţionat. Ar fi fost pentru prima dată în viaţa ei. Dar poate era frigul înţepător care îi făcea nasul să curgă şi ochii să i se strângă.

Owain aşteptase prudent, fără să se mişte, zorii celei de-a doua zile, cu urechile ciulite până şi la şuierul vântului printre ramurile goale. Somnolenţa şi apatia dispăruseră spre revărsatul zorilor, când, din depărtare, răsunară până la el, cu ecouri limpezi, lătrăturile câinilor. Erau mai apropiate sau mai depărtate, după cum le purtau capriciile vântului, dar nu avea nici o îndoială: urletele războinicelor Geal Chossach se amestecau cu lătratul furios al animalelor pornite pe urmele sale, cu scrâşnetul ascuţit şi cu mârâiturile duşmănoase ale scroafei sălbatice ce ieşea din vizuină, gonind cu capul lăsat în jos. Urmară chelălăieli şi bufnituri, zgomote de luptă şi blestemele unui grup numeros de persoane. Căzuseră în cursa lui.

Owain îşi duse o mână la gură, oprindu-şi un hohot de satisfacţie.

Veni apoi aşteptarea. Tăcerea durase două zile, până în după-amiaza aceea. Nu avusese curajul să se aventureze în jurul ascunzişului, de teamă să nu fie descoperit. O aşteptare îngheţată, umedă, enervantă şi mai ales înfometată.

Owain ascunsese mâncare în copac cu câteva zile în urmă. Era riscant, ştia, dar acum, în plină iarnă, sălbăticiunile şi prădătorii se răriseră mult. Se preocupau mai ales să stea la căldură în vizuinile lor. A doua zi urcase cu câteva crengi mai sus, recuperând ce mai rămăsese din puţinele provizii învelite în ţesături de lână şi ascunse într-o scobitură din scoarţa stejarului gros: pâine uscată, nuci şi alune, roase pe jumătate de veveriţele roşcate pe care mirosul de mâncare le trezise din hibernare, făcându-le să iasă din vizuinile construite în trunchiuri, deasupra cuibului clădit cine ştie când de vreun corb. Fusese norocos: jderii

nu-l adulmecaseră. Rezerva aceea mică şi stătută, fără vreo aromă, îi păruse un banchet de *Ard Righ.* Acum însă, la sfârşitul încercării, era doar o amintire, iar foamea părea să-i devoreze ca un vârtej până şi creierul. Îşi apăsă şi mai tare cu mâinile stomacul strâns de crampe, căutând să-şi păstreze forţele, energiile reduse în clipa aceea la minimum, ca în timpul celor mai crunte lipsuri.

Ith începuse să sugă şi resturile rămase în grotă de la bursuc: oscioarele de rozătoare şi câteva rădăcini. Îl stăpânea foamea.

Pe când alergau în grabă să se ascundă, nu le trecuse prin minte să ucidă animalul acela mare cât un câine; acum le-ar fi fost de folos. Se gândiseră să prindă peştii ascunşi sub câte o piatră a râului, dar era prea periculos să se avânte într-un loc atât de expus şi la aşa depărtare.

Foarte curând, se auziseră câinii ce chelălăiau dezorientaţi, voci confuze şi încinse ce luau direcţii diferite, blesteme, apoi nimic. Usturoiul îşi făcuse în chip strălucit, până la capăt, datoria.

Cel mai greu pentru Pwyll era, în schimb, să împartă sălaşul cu Ith. Convieţuirea lor începuse prost, apoi lucrurile chiar se înrăutăţiseră.

Ith nu reuşea să reziste la foame; când izbucnea într-o furie agresivă, în culmea agitaţiei, când în plâns, ca o fetişcană. Situaţia era neschimbată de două zile şi jumătate. Respingând cu un gest sfaturile la prudenţă ale tovarăşului său de vizuină, ieşise împleticindu-se de copacii dimprejur. Încercase, fără succes, să prindă o pereche de pârşi, pe care – ca şi pe Ith – foamea îi trezise şi îi mânase afară în lumea aceea albă, neprimitoare. Apoi, ajuns în ultimul hal de disperare, se ospătase cu nişte larve pe care le găsise întinzând mâna pe orbecăite înăuntrul unui trunchi gol. Aspectul albăstrui nu era cine ştie ce, dar, după părerea lui, gustul îi amintea de un soi de ciuperci. Foamea învinse dezgustul.

Pwyll fusese şi el ispitit; i se învârtea capul de slăbiciune, dar respinsese oferta.

— Cu atât mai rău pentru tine, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Ith.

În timpul nopţii începuse să geamă şi să se rostogolească prin grota strâmtă, apăsându-şi stomacul şi vomitând. În scurt timp, mirosul respingător făcu aerul irespirabil, podeaua se acoperise de o pojghiţă alunecoasă şi greţoasă. Ith plângea cu sughiţuri, ca un copil. Febra venise şi ea şi îl ţinuse toată noaptea, iar jumătate din ziua următoare – ultima zi a probei – băiatul şi-o petrecuse pe jumătate adormit, năucit de somn şi de intoxicaţie.

Cel puţin acum nu-l mai chinuia pe Pwyll. Ziua se scurse astfel până în clipa când scoase de sub tunică un obiect ce trebuia să fie o amuletă împotriva ghinionului. Pwyll o ţinu strâns lipită de el, spunând pe şoptite ceva, abia mişcând buzele. Stătea nemişcat, căutând să-şi economisească energia pentru o situaţie de urgenţă.

Din fundul vizuinii, Ith desluşi în mâinile lui Pwyll forma obiectului conturată pe fondul de lumină al deschizăturii. Îi ceru să-l vadă.

— Uită de el, veni răspunsul sec al lui Pwyll, pe când trăgea la o parte amuleta.

Ith încercă să o apuce. Urmă o luptă scurtă şi prostească, în spaţiul acela teribil de strâmt. Şnurul se rupse în mâinile lui Ith, dar nu reuşi să prindă pandantivul.

— E de la Tyren, aşa-i?! urlă el prea tare, fără măcar să-şi dea seama. Haide, răspunde, bastard vagabond!

— N-am ce să-ţi mai spun, plângăciosule, îşi mască Pwyll jignirea, vorbind pe un ton scăzut.

O luptă cu mâinile goale nu ar fi dus la nimic, doar şi-ar fi consumat amândoi şi ultimele rămăşiţe de energie. Deja respirau scurt şi sacadat din pricina acelei mici hărţuieli. Dar îşi jură să nu uite; în sat avea să-i ceară satisfacţie, supunând întâmplarea judecăţii lui Conan.

Celălalt revărsă asupra lui un şuvoi de vorbe, înveninate de frustrare, ce-i scoaseră la iveală ranchiuna cea mai mizerabilă. Îi strigă că era o slugă şi un fecior de servitori, fără stirpe nobilă, că e un orfan şi un copil din flori îngâmfat. Până când, neputând să-şi verse nicicum furia

oarbă, se linişti singur, ghemuindu-se în locul cel mai îndepărtat de Pwyll.

Nu avură vreme nici măcar să-şi tragă sufletul, că auziră din nou ecourile de care se temeau cel mai tare: lătratul câinilor şi vocile guturale ale războinicilor lochlann porniţi pe urmele lor. În două zile şi jumătate scotociseră palmă cu palmă zona, mergând în cercuri concentrice tot mai largi, iar acum, procedând metodic, regăsiseră urma cea bună.

— Afară! şuieră Pwyll. Afară, idiotule! Du-te de aici! mârâi, în vreme ce ieşea în goană, răscolit de oboseală şi de lumina tare a zilei. Mergem pe partea cealaltă a colinei, spre răsărit. N-o să ne caute niciodată pe unde deja au cercetat cu câini!

Văzând că băiatul nu se mişca, adăugă:

— Fă-mi o plăcere, rămâi aici să te ia în colţi bestiile alea!

La cuvintele acelea, Ith se scutură ca un urs tânăr ce iese cu greu din hibernare. Şi o luă la fugă.

Pwyll alerga şi el cum nu o mai făcuse niciodată în viaţa sa.

Urcară colina şi începură coborârea, ici rostogolindu-se, colo izbindu-se de crengile joase, rănindu-şi mâinile şi zgâriindu-şi faţa. Până când un râu umflat îi ajută să câştige ceva teren. Sfârşiţi şi înfriguraţi cum erau, apa le păru încă mai îngheţată şi mai greu de îndurat. Dacă s-ar fi găsit în starea aceea în prima zi, nu ar fi scos-o la capăt.

Pwyll ceru iertare şi îndurare spiritelor apelor, pentru a putea călca peste ele, şi îşi spuse că ar fi reuşit, cu un pic de noroc, să treacă şi de noaptea aceea, ultima, cuprins de frig, dar viu, cu preţul unui marş prin întunericul nopţii, până la ivirea zorilor. Ninsoarea încetase, iar picioarele îngheţate şi cizmele mustind de apă nu l-ar fi putut ucide într-o singură noapte.

Urcară pe firul apei o bucată de drum ce părea că nu se va sfârşi niciodată, până când Pwyll hotărî că se îndepărtaseră destul de mult. Desluşi câteva crengi mai aproape de pământ care i-ar fi ajutat în situaţia lor şi ieşi din apă, având grijă, ca de obicei, să pună cât mai multă

distanţă între acel punct şi locul unde, mai târziu, ar fi fost, poate, obligaţi să coboare din copaci.

Grota apăru înaintea lor ca o viziune. În realitate, era doar o crăpătură în stâncă; dar uscată şi adăpostită. Nu avea nici măcar prea mult mucegai înăuntru. După duhoarea de vomă din vizuina bursucului, locul acela le păru primitor ca vatra din coliba lui Gwynedd.

Ith intră împingându-se cu brutalitate, înaintă în patru labe spre fundul scobiturii... şi scoase un ţipăt.

În spaţiul închis, vocea lui bubui asurzitor în urechile lui Pwyll. Pe când celălalt se întorcea pământiu spre intrare, el şuieră:

— Idiotule, o să ne audă!

Vocea i se stinse în gâtlej, iar ochii i se pironiră pe doi irişi azurii pe care îi desluşise în semiîntuneric. „Cu siguranţă, numai lupii mai pot să aibă ochii atât de albaştri”, îşi spuse pierdut.

— *Deth da. Fatla genough why?* Bună ziua. Ce faci? întrebă politicos o voce subţirică.

„Un lup fermecat care vorbeşte!“, fu primul gând prostesc al lui Pwyll, făcând ochii mari, fără să scoată un cuvânt. Îşi spuse apoi că prădătorii din pădure nu aveau glas de copilă.

Ochii se apropiară, lucirea palidă de la intrare îi lumină mai bine şi o fetiţă cu păr roşu, murdară toată şi plină de pistrui, i se înfăţişă înainte. Zâmbea cu căldura celui care caută mângâiere. Era ceva mai mică de înălţime decât grota; părea să nu aibă mai mult de cinci sau şase primăveri.

— *Gwag of vy, jowanna jeyn oma.* Mi-e foame, şi păpuşii mele îi e frig, spuse ea, împingând în faţă mânuţele în care ţinea o bucată de lemn cu un cap rotund şi doi ochi vopsiţi cu funingine, ce se iţeau dintre nişte feşe de lână.

— *Me na vyn cows Kernewek*, nu vorbesc limba din Kernow, îşi folosi Pwyll singurele cuvinte ce le cunoştea de la Usk şi Og.

— *Fatel erough why cui?* Ce faci? insistă copila cu seninătate. *Leth-ky godrev.* Suntem din satul Lapte-de-

Câine, adăugă descurajată – şi nu se lăsă până când nu se făcu înţeleasă.

Pwyll îşi dădu seama cât era de atrăgătoare, îi distinse trăsăturile fine, desăvârşite.

Ea se ridică de jos parcă obosită, cu mişcări de o lentoare nenaturală, sări pe singurul picior ce-l mai avea, apoi se aşeză.

„Poporul Fermecat al zeilor Aes Sidhe are aripi, dar şi picioare!”, reflectă cu amărăciune tânărul, ai cărui ochi se obişnuiseră cu întunericul. Văzu că lângă ea mai era cineva; un tânăr doar cu puţin mai mare. Şi înţelese ce-l înspăimântase pe Ith: copilul părea absolut normal, dar ochii îi erau două globuri albe ca ghipsul, fără irişi, complet orbi. Ea îl ţinea de mână. Expresia lui Pwyll se schimbă cu totul: aceia erau fugarii din satul pe care ei îl ocupaseră! „Deci e adevărat! Aşadar, ce spunea Usk în poveştile lui din jurul focului e adevărat”, gândi tânărul.

Îşi aminti poveştile celor doi *filin*-i care deja fuseseră în sat cu multe veri înainte. În clanul acela oamenii se hrăneau aproape numai cu carne de câine. Groapa plină de carcase măcelărite o confirma. Lucrurile mergeau aşa din vremuri de mult uitate. Venerau câinii şi lupii şi foloseau orice fărâmă din ei: blana, dinţii, nervii şi tendoanele. Dar nu era singurul lucru ciudat: din motive de neînţeles, în acel *teuta* se năştea dintotdeauna un număr mare de persoane cu defecte trupeşti şi copii diformi. Până când, la un moment dat, deveniseră ei cei mai mulţi. În schimb, spre deosebire de alte clanuri celte, în clanul acela astfel de naşteri erau considerate aducătoare de noroc.

Nemedul îl trăgea, cu ochii scoşi din orbite, pe Pwyll spre ieşirea din grotă.

Din întunericul ei, răsună glasul ca de clopoţel al copilei care-şi lua rămas-bun:

— *Gans pub bolonjedh da!*

Ith nici măcar nu-l auzi. Începu să strige, pradă agitaţiei, că acele creaturi erau purtătoare de nenorociri, că nu aveau nici tată, nici mamă, că încă din negura vremurilor, de pe timpul Neamurilor Străvechi, fuseseră întotdeauna

sacrificate zeilor fiindcă aduceau ghinion, că era mai bine să-i ucizi căci oricum nimeni nu era dispus să plângă după nişte stârpituri.

Pwyll ştia toate astea. Cunoştea foarte bine acele obiceiuri. Numai că se săturase până peste cap de Ith. Şi nici nu-i venea să-i dea dreptate; ei doi erau doar nişte băieţandri, nici măcar bărbaţi, nu se cădea să le hotărască ei soarta. Îl îndepărtă cu un gest hotărât.

Celălalt urlă isteric, punându-şi mâinile în cap.

— Din cauza ta or să ne descopere! Din cauza lor or să ne descopere! arătă el spre întunericul micii grote. Nu-mi pasă că eşti o fetişcană fricoasă. Poporul meu ştie o singură cale să îndepărteze deochiul şchiopilor şi al stârpiturilor! Pentru binele clanului şi pentru supravieţuirea lui! repetă el din memorie litaniile şamanilor.

Apucă o piatră colţuroasă şi o porni spre grotă.

Pwyll şovăi; nu era uşor pentru un băiat să ducă asemenea bătălii de adulţi şi să se pună împotriva moştenirii superstiţioase a unui întreg popor. Ţâşni înainte şi-l înşfăcă pe Ith de un braţ, ţinându-l strâns.

Nu avu timp să-l convingă prin vorbe. Totul se petrecu foarte repede, pe negândite.

Nemedul reacţionă din instinct şi, cu dosul mâinii în care încă strângea piatra, îl izbi pe Pwyll, cu gestul cuiva care caută să gonească o insectă mare şi scârboasă. Lovitura şterse faţa lui Pwyll, lăsându-i o tăietură adâncă, de la tâmplă şi până la ceafă, îi sfâşie pielea şi-i fractură osul.

Pwyll îşi pierdu pe loc cunoştinţa şi căzu pe spate, cu o bufnitură surdă, lăsând pete mari de sânge în zăpada proaspătă.

Ith intră în grotă. Se auzi o voce subţirică întrebând ceva, se auziră mâinile şi picioarele ce scormoneau pietrişul, în încercarea inutilă de a se feri, câteva strigăte înăbuşite, câteva bufnituri, apoi nu se mai auzi nimic.

Când nemedul ieşi, părea că până şi vocile pădurii dimprejur amuţiseră. Nici un strigăt de animal, nici un ciripit de pasăre, nici o şoaptă a vântului.

Strângând încă în mână piatra mare şi însângerată, Ith

îşi privi cu ochii stinşi rivalul ce zăcea pe jos. Frigul îl adusese din nou la realitate; Pwyll deschisese din nou ochii, dar nu reuşea să se mişte. Îşi simţea capul ca pe un stup de albine înnebunite şi-şi trăgea cu mare greutate picioarele. Căută să se retragă, să se târască înapoi, sprijinindu-se pe coate, dar nu era atât de prost încât să nu înţeleagă ce avea în faţa ochilor.

Cu privirea împăienjenită de lacrimi, Ith triumfa. Cele două sentimente îl copleşeau, îl rupeau în două. Dar acum nu mai putea da înapoi. Avea să dea vina pe o nefericită întâlnire cu un pâlc de paria ori de fugari. Încă şovăia. Pe urmă însă, gândul că Tyren şi Pwyll vor fi din nou împreună însemna sfârşitul speranţelor sale; iar acest gând îl tulbură într-atât, încât îi întunecă judecata şi îi luă minţile. Iar ura urcă în el clocotitoare precum repezişurile unui râu învolburat, târând cu ea orice oprelişte pe care o mai avea în suflet. În capul tânărului totul se rândui după un fir limpede, într-o direcţie clară. Dar cu totul greşită.

De jos, din zăpadă, Pwyll reuşi să-i întoarcă spatele, căutând instinctiv – deşi fără speranţă – o cale de scăpare; se trase îndărăt şi se lăsă să se rostogolească prin zăpadă, pe coasta colinei ticsite de tufărişuri.

Ith îi puse un picior pe spinare şi îl lovi. De mai multe ori, în ceafă, zdrobindu-i cu totul ţeasta deja rănită, scăldând în sânge, smocuri de păr şi bucăţele de creier veşmântul imaculat dimprejur.

În aerul rece şi nemişcat răsună, ca un tremur, o chemare – bocetul aspru al sunetului de corn ce anunţa sfârşitul probelor.

Wee se întristase. Cu toate că îşi pusese la bătaie toată iscusinţa şi şiretenia, nu reuşise să-l găsească pe Owain.

— Numai o fetişcană înfumurată ca tine şi-ar putea închipui că va reuşi să găsească ea singură ceva ce i-a scăpat până şi unei cete de războinici încercaţi cum sunt cei din neamul Geal Chossach! râse cu poftă Fergus.

Scuipă apoi pe jos ca să alunge deochiul ce venea odată cu rostirea numelui duşman, dar trase adânc aer în piept,

mulţumit de faţa dezamăgită a lui Wee; faţa aceea încrâncenată trăda sângele fierbinte, de lup, pe care i-l transmisese.

Aşa cum conveniseră, se regăsiseră pe coasta de răsărit a colinei, pentru întâlnirea de la încheierea probelor. Stătuseră multă vreme de vorbă.

— Dacă n-ai reuşit să-l găseşti tu, atunci chiar că-i un băiat de nădejde, făcu tatăl fetei un compliment pentru amândoi. Înseamnă că ţi-ai ales bine bărbatul! observă el, de pe trunchiul găunos pe care se aşezase.

Wee, în schimb, nu-şi găsea locul şi, pradă iritării, izbea cu picioarele în zăpadă, împroşcând-o peste tot împrejur.

— Nu e încă un bărbat! spuse ea strângând dintr-odată buzele.

El râse iarăşi, mulţumit; fetei îi era ciudă că nu-şi putuse îmbrăţişa tânărul prieten, iar acum ascundea totul, prefăcându-se că îi purta pică, reflectă senin tatăl ei.

— Acum du-te. Nu e bine ca femeile să umble singure prin pădure; întotdeauna ele trebuie să fie însoţite. Cu atât mai mult fetele!

Ea suflă tare, ca o felină.

— Ştiu să-mi păzesc pielea, tată.

— Aici zeii sunt altfel, şi noi nu suntem apăraţi. Dar o să vorbesc cu mama ta, Murna.

Urmă o pauză grea şi apăsătoare.

— Nu-ţi cer să vii cu mine, adăugă el în sfârşit. Ce viitor aş putea să-ţi dau? Mereu fugari, hăituiţi ca animalele. Eu nu cred în promisiunile lui Morc şi ale eremitului ăluia posedat: bunăstare şi abundenţă. Cine îi mai crede înseamnă că n-a scuipat niciodată sânge şi n-a mestecat durere şi osteneală în luptă – ăsta e aluatul din care sunt făcuţi bărbaţii! Cum aş putea să sper că o să mă schimb numai prin graţia unui cazan stupid şi prin intervenţia unor zei pe care nimeni nu i-a văzut niciodată?

Wee îl privi înspăimântată. Nu-şi mai auzise niciodată tatăl vorbind astfel.

— Sunt suficient de bătrân şi am destule cicatrice ca să ştiu că nu mi-a mai rămas mult. Dar dacă o să am cumva

de ales, mi-ar plăcea să mai petrec o vreme cu tine, asta da… Poate o să ne revedem. Şi pe urmă, văd că eşti bine aici… zise Fergus insinuant.

Se îmbrăţişară repede, apoi Wee se întoarse în sat alergând. Nu voia ca tatăl ei să o vadă plângând.

În timp ce pleca înapoi cu caii, Fergus se întoarse şi o privi cum cobora colina. Cu energia pe care o avea în ea, nimeni nu o văzuse vreodată mergând pur şi simplu. Hotărî să nu rişte un pas necugetat; din pricina probelor de iniţiere, zona aceea încă i-ar fi putut rezerva întâlniri nedorite. În vreme ce urca panta colinei înalte, şuieră cu limba în cerul gurii, îndemnând al doilea cal, ce înainta cu greu prin zăpadă, încărcat cu vânat. Atunci auzi nişte voci. Le ocolise de nenumărate ori în ultimele zile – nu voia să aibă necazuri. Dar acestea erau apropiate; atât de apropiate, încât chiar distinse câteva cuvinte. Iar limba pe care o vorbeau nu era kernewek, ci limba din Inis Fail; la un moment dat, chiar nemediană, ar fi putut să jure! O coti pe cărare la dreapta, cu grijă, fără să coboare, gata să dea pinteni calului. Dar ce văzu – şi încă şi mai mult ce auzi – îl făcu să descalece.

Cineva urla în dialectul său; recunoscu mai întâi intonaţia, fiindcă acela care vorbea era acum mai aproape, şi timbrul vocii, de asemenea. Fergus îl văzu, ceva mai jos pe coastă, într-un desiş de ulmi, tise şi nuci; un tânăr cu o chică deasă şi aspră, înalt aproape cât el, cu trăsături ce îl izbiră pe cunoscătorul *flaith* ca un vârf de cremene înfipt chiar lângă inimă: Ith.

Tânărul nemed discuta cu însufleţire cu un alt băieţandru, necunoscut, dar care îi vorbea într-un dialect asemănător; unul din Inis Fail, oricum. Erau prea departe pentru ca Fergus să-i poată ajunge repede, întreaga zonă era presărată cu pietre mari, şi, dacă nu voia să renunţe la cai, ar fi trebuit să facă un ocol larg. Ar fi vrut să-i poruncească fiului său să coboare, să stea adăpostit; era un nesăbuit dacă se expunea atât. Dar înţelese într-o clipită că Ith nu mai era în firea lui. Vorbea fără şir, zgâlţâindu-l pe celălalt băiat, care, în schimb, încerca să-l facă să judece

limpede.

— Ne ostenim degeaba! urla Ith. Ne poartă ghinion. Să ne descotorosim de ei!

— Nu noi suntem cei care…

Dar de acum, Ith nu mai avea de gând să aştepte răspunsul. Fergus văzu că fiul lui se apropia de grotă, iar celălalt încerca să-l oprească; văzu reacţia exagerată a lui Ith, în timp ce îşi lovea tovarăşul de fugă şi îl părăsea, pentru a intra în deschizătura largă din stâncă. Auzi vaietul unei copile şi rugăminţile unui băiat. Care se potoliră însă repede. Doar câteva bufnituri scurte şi două urlete, şi cam atât. După aceea, fiul său îşi făcuse din nou apariţia în gura grotei, printre bolovanii de gresie, cu privirea pierdută şi strângând încă în mână piatra însângerată. Ce fel de bărbat putea să devină unul care masacra copii?

Fergus era un vânător şi avea instinctul unui vânător încercat. Călătorea pe cont propriu, şi exact asta îl ferea de moartea ce îl pândea la fiecare pas. Tocmai de aceea, chiar dacă toată întâmplarea îl dăduse peste cap prinse un foşnet de crengi pe povârnişul de sub el. Îşi stăpâni pornirea de a o lua din loc, pe care i-o trimisese instinctul de supravieţuire, şi îşi spuse că puteau fi animale. Trebuia mai întâi să se gândească la fiul său cel ticălos: dacă înţelesese bine ce avea în minte Ith, ar fi făcut mai bine să se grăbească.

Abandonă caii, se năpusti în jos pe coastă, smulgând după el crengi şi arbuşti şi rugându-se să ajungă la timp.

Îl văzu pe Ith cum se apropia, ocolind privirea necunoscutului din faţa lui.

Văzu cum ochii tinerei victime cereau îndurare şi înţelese că nu era încă pregătit să moară.

— De ce? întrebă. De ce ei? repetă, cerând îndurare, dar nu pentru sine.

Acela fu unicul moment în care Ith era lucid şi sincer. Iar lucirea din priviri îl trădă. Fergus ştia că nu avea să o mai uite; şi nici cuvintele pe care le rostea atunci.

— Fiindcă ar putea să vorbească! Pe tine te aşteaptă cineva în sat. Şi o să te aştepte degeaba. Când Tyren se va

obişnui cu gândul, o să-i fiu eu alături. Şi nu vreau martori!

Fergus văzu încercarea dureroasă a tânărului de a scăpa de călăul său, îl văzu întorcându-i spatele nemedului şi târându-se cum putea pe coate.

Din nou percepu trosnete apropiate ale crengilor. Fergus văzu o pereche de căprioare săltând prin zăpadă şi puse zgomotele pe seama lor. Scoase un fel de lătrat de neînţeles; îşi chemă fiul cu vocea sa guturală, strigându-i ceva, orice, numai ca să-l abată de la un gest necugetat care i-ar fi spulberat onoarea, pe a sa şi pe a strămoşilor lor.

Însă Ith nu mai avea mintea limpede şi nu-l putea auzi.

Fergus era tot mai aproape, din ce în ce mai aproape. Dar nu suficient. Îl văzu punându-şi talpa pe spinarea băiatului fără apărare, lovindu-l în ceafă şi zdrobindu-i ţeasta cu piatra tăioasă.

Sunetul cornului de zimbru răsună din câmpie şi urcă până la el, umplând valea. Fusese ultima noapte – în zori, băieţii care izbutiseră să treacă prin încercări ar fi trebuit să se întoarcă în sat.

Fergus ajunse la locul cu pricina în goană, vijelios ca un car de luptă, se azvârli asupra fiului său, îl izbi cu umărul, în timp ce scotea un fel de grohăit de mânie, şi îl răsturnă câţiva paşi mai departe.

Ith nu izbuti să se ridice imediat. Îşi scutură capul plin de zăpadă, pentru a alunga fluturii ce i se învârteau pe dinainte. Şi primul lucru pe care îl văzu fu faţa bărboasă şi furioasă a tatălui său care mârâia dincolo de sabia pe care i-o proptise în obraz. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Tată?!… De ce?

— La fel te întreba şi tânărul acela!

Ith fixă îngrijorat vârful lamei care nu voia să stea locului.

— Nu vrei să asculţi mai întâi motivele mele?

— E unul singur. Pentru că eşti un ticălos. Ith, aminteşte-ţi ce te-am învăţat: onoarea e totul. Un nemed mai degrabă îşi ia zilele decât să-şi piardă onoarea. Tu ţi-ai călcat jurământul. Nu mai eşti fiul meu.

Mintea tânărului lucra febril. Nu reuşea să înţeleagă cum de ajunsese tatăl lui acolo, dar ştia că acela era momentul cel mai delicat. Dacă Fergus l-ar fi lăsat să se ridice fără să trimită lovitura, poate ar mai fi avut o speranţă să se salveze. Bătrânul nu mai ţinea chiar aşa de bine arma în mână.

— Lasă-mă să-ţi spun măcar câteva cuvinte… încercă el să câştige timp, pe când se ridica.

— Ultimele tale cuvinte tocmai le-am ascultat, spuse bătrânul cu toate puterile pe care reuşea să şi le adune.

Căută cu vârful armei „linia pântecelui“, cum o făcuse în atâtea rânduri în duel, sfâşiind carnea adversarilor, despicându-le pieptul de la abdomen până la plămâni, cu o lovitură oblică ce tăia inima în două. Era o expresie împrumutată de la clanul Lochlann. Ith s-ar fi sfârşit într-o clipă. O moarte rapidă – lovitura cea mai mărinimoasă, rezervată adversarilor care se luptau cel mai bine şi cel mai leal. Aşa ajunsese pe tronul de *Ri* al clanului Nemed, graţie sabiei sale: ea i-l dăruise. Îşi spuse că pentru fiul său deja îşi călca jurământul de *flaith* fiindcă el nu merita aşa ceva.

— Iartă-mă, bolborosi.

Trebuia să o facă imediat, altfel nu ar mai fi găsit puterea să-l execute pe asasin. Era un *Ri,* el trebuia să facă dreptate. Ridică lama. Dar lovitura nu venea.

Ith îşi îngădui un chicotit sardonic şi un suspin de uşurare. „Poate că mai e o speranţă”, gândi el, făcând un pas înainte. Deschise gura, şi din gură îi ţâşni sânge negru. Păru să scoată un şuierat din gât, apoi încă unul şi încă unul. Chipul i se făcu o mască de suferinţă, pe când primea în trup săgeţile de *alm* slobozite din spate într-un mod absurd; o clipă mai târziu, se prăbuşi în braţele tatălui său.

Fergus lăsă să cadă în zăpadă sabia de bronz şi fixă ca prostit cele trei vârfuri oribile de cremene ce ieşeau din pieptul fiului său, după ce îi străpunseseră trunchiul, aducându-i moartea. Ca trei agrafe de os prinse pe tunica din blană de urs; doar că, în loc să strălucească, erau scăldate în sânge.

Cei trei vânători din poporul Lapte-de-Câine înaintau cu

precauţie, fără vreo urmă de compasiune pe feţele străbătute de cicatricele care arătau numărul duşmanilor ucişi. Aveau părul strâns într-un coc şi împletit cu dinţi de lup. Fiecare săgeată purta în capăt un smoc din păr de câine. Doi dintre ei intrară în crăpătura stâncii, iar Fergus înţelese ce căutau. Ieşiră purtând trupurile celor doi copii din clanul lor. Nemedul îşi întoarse privirea ca să nu vadă masacrul inutil, în vreme ce al treilea războinic îl ţinea în bătaia arcului. Nu mai avea nevoie să întrebe de ce îl cruţaseră – îl văzuseră cu sabia ridicată spre capul celui pe care ei îl luaseră ca ţintă, pregătit să facă dreptate. Regula era simplă: duşmanul duşmanului tău merită cel puţin respectul.

Pe când cei trei din clanul Leth-ky se îndepărtau precauţi cu *alm* în mână, Fergus înfipse sabia în pătura imaculată stropită de sânge. Îşi privi mâinile, culese trupul fiului pe care îl repudiase, se aşeză pe o piatră ce se ivea din zăpadă şi îl strânse în braţe. Ninsoarea se pornise din nou. Pentru *Ri* al nemezilor era indiferent. Rămăsese cu gândurile departe, la vremea când, cu mulţi ani în urmă, îl ţinuse pentru ultima oară în braţe pe Ith. Nu plânse. Nu plângi pentru un fiu fără onoare. Noaptea cobora grăbită, avea tot timpul să-l vegheze.

Wee alerga, zbura pe zăpada proaspătă. Era fericită, cum nu-şi mai amintea să fi fost. Mai întâi Owain, apoi tatăl său. Viitorul nu-i mai păruse niciodată atât de frumos. Toată atenţia îi era îndreptată spre propriile fantezii; uitase în ce situaţie se vârâse. Nu mai era mult până la lăsarea întunericului, şi auzise de puţin timp sunetul cornului care anunţa sfârşitul probelor. A doua zi totul avea să se termine, avea să înceapă *aimsir togu*… iar ea avea să-l revadă, în sfârşit, pe Owain; era sigură de reuşita lui. Bărbatul ei, repetă ea de mai multe ori în gând. Bărbatul ei. Alerga fără grijă spre sat, fără precauţii, stăpânită de bucuria vieţii. Şi aproape că se izbi în ceva ce venea din faţă.

Acel ceva sau cineva, mare, înainta printre copaci,

călcând peste crengile frânte.

Ea înţelese – prea târziu însă – în timp ce cobora colina după ce trecuse de liziera pădurii. Căută în jur după un loc unde să se ascundă: instinctul îi spunea că era vorba despre un zimbru sălbatic. Neliniştea gândului că se băgase singură în bucluc o copleşi şi se preschimbă în frică şi într-o mare agitaţie. Alunecă, şi nu lipsi mult să se prăbuşească peste el.

Nu era în firea lui Magmor să se lase luat pe nepregătite: înşfăcase deja securea lui cea mare din bronz şi o ridicase sus, deasupra capului. Era o armă impresionantă, cu trei vârfuri lungi de metal, înnegrit în partea netăioasă, şi de două ori mai grea decât o secure lochlann. El era singurul care reuşea să o manevreze cu atâta repeziciune; pentru oricine altcineva ar fi fost mai degrabă o povară decât o armă. O văzu pe Wee, care rămăsese locului la câţiva paşi de el, împietrită şi albă la faţă. Ea nu ar fi trebuit să fie acolo, era interzis.

Tânăra ştia asta; o fată singură nu ar fi trebuit să fie în pădure, şi cu atât mai puţin în zilele probelor. Magmor ar fi putut s-o pedepsească ori să pună să fie aspru pedepsită, doar era garda de corp şi campionul lui *Ard Righ*. Însă ea nu imploră, nu plânse, nu scoase un cuvânt. Păstra o atitudine fermă şi mândră, privindu-l fix pe marele vânător şi prieten.

El schiţă un gest de uşurare, o privi lung şi răsuflă adânc. Îşi agăţă apoi, din nou, la centură securea şi, zâmbind strâmb, o cercetă pe sub sprâncene, în timp ce trecu pe lângă ea, reluându-şi patrularea prin pădure. Scoase un sunet ca un mormăit înăbuşit, apoi nu mai spuse nimic şi dispăru în inima pădurii.

Ea îi trimise în tăcere un sărut. Nu-i venea să creadă că avusese atâta noroc. Sări în picioare, iute ca un jder, şi o rupse din nou la fugă. Cu cât se apropia mai mult de sat, cu atât mai larg îi era zâmbetul. Magmor fusese bun cu ea, nu o obligase să-l urmeze în faţa lui Conan, chiar dacă ar fi putut s-o facă; aşadar, nu trebuia să spună nimic. Da, fusese în zilele acelea în graţiile zeilor, ba chiar o răsfăţau.

Owain îl considera pe Magmor un fel de unchi, un al doilea tată, un frate – după situaţie. Şi ştia cum gândea. Avusese privilegiul să-l aibă maestru de arme; el îl învăţase, împreună cu Rury şi Olvik, multe şiretlicuri în manevrarea armelor şi, în plus, tot ce mai avea nevoie un tânăr ca să înfrunte încercările vieţii. Îşi amintea acum ce-l sfătuise uriaşul de culoare: să nu se lase niciodată; nu s-a sfârşit până când nu s-a sfârşit.

Owain îi respectă cu sfinţenie îndemnul. Nu coborî garda în timpul nopţii. Şi fu răsplătit: Magmor trecu uşor, ca un mistreţ pornit la vânătoare, chiar pe sub stejarul cel mare, unde băiatul, sfârşit, strângea din dinţi ca să nu-l prindă somnul. Îl zări în licărirea palidă a cerului înstelat şi îşi ţinu răsuflarea ca să nu fie auzit. Nu trebuia să adoarmă; s-ar fi putut mişca, fără să vrea, răpus de somnul adânc, şi atunci ar fi făcut poate să cadă ceva de pe crengi sau, mai rău, ar fi putut să înceapă să sforăie. Dar chiar şi dacă ar fi sforăit foarte uşor, Magmor l-ar fi prins.

În sfârşit, veni şi dimineaţa; cea mai chinuită dimineaţă pe care şi-o putea aminti Owain. Intră în sat, şi îl găsi de-a dreptul părăsit; se gândi că era probabil singurul care se întorcea. Nu-l aştepta nimeni. Nu trecuseră toţi încercarea, îi spusese o bătrână fomoriană care stătea la intrarea unei colibe.

În cealaltă parte a satului, la marginea pădurii, se întâmpla ceva. Războinicii alergau într-acolo şi treceau pe lângă el fără să-l bage în seamă măcar. El îi urmă mai mult din inerţie. Foamea, somnul, oboseala îl epuizaseră într-atât, încât reuşi să-şi spună în gând doar: „Frumoasă primire!”.

Gwynedd îşi privi bărbatul cu o afecţiune pe care trecerea anilor nu o micşorase. Spre deosebire de toţi ceilalţi *Ri* sau *Ard Righ,* Conan refuzase întotdeauna să-şi strângă în jur un stol de soţii şi de concubine, aşa cum „rangul social” *Idg n-enech* nu numai că i-o impunea, ba chiar îl încuraja să o facă. În lumina zorilor, se apropie de el şi îi observă câteva şuviţe sure pe care nu i le văzuse până

atunci. Îl înconjură de la spate cu braţele şi-şi culcă obrazul pe el.

— Nu te mai frământa atât. O să ajungem şi la tatăl tău, şopti Gwynedd. Simt în jur putere, o putere mare. Asta înseamnă că nu e departe şi, mai ales… simt că e viu. Deşi eu şi Cathbad avem metode diferite, am săvârşit amândoi divinaţii fără număr şi ştim: o să-ţi revezi tatăl. Şi o să ajungi la Cetatea Sacră.

Urmă o clipă lungă de tăcere, întreruptă de un oftat adânc al lui Conan.

— Eşti gata? o întrebă el, fără să se întoarcă.

Aerul era îngheţat, dar neclintit, iar soarele iernatic, un soare stins, încă promitea să reverse atâta lumină câtă aveau nevoie pentru un nou antrenament.

— Pentru tine, întotdeauna, glumi ea.

Se dezlipi de el, împingându-l, şi puse mâna pe prăjina lungă, din lemn de ulm decojit.

Străinul făcu întocmai şi porniră să se dueleze pe întinderea acoperită de o pătură de zăpadă, siluete solitare, conturate pe fundalul cu reflexe arămii al cerului.

— Deci sunt încă iute? întrebă ea, răsuflând deja din ce în ce mai repede.

— Cum să nu. Ca un iepure, glumi el. De lemn.

Mândră şi bătăioasă, Gwynedd era la fel de promptă şi de curajoasă, iute în a aplica lovituri mortale cu suliţa ori cu sabia, îşi spuse Conan. Era subţire, dar cu forţa unui bărbat – urmare a iernilor lungi de antrenamente – şi la fel de în formă ca atunci când o cunoscuse. În ziua aceea, atât de îndepărtată, el zăcea cu faţa în jos, plin de noroi şi de propriul sânge închegat, la picioarele lui Gwynedd, care-l ţintuia cu un baston lung, neputându-se hotărî ce să facă cu el.

Eachtrannach zâmbi la amintirea acelor vremuri şi-şi pierdu pentru o clipă atenţia, iar Gwynedd îl seceră atunci cu vârful prăjinii, trântindu-l pe jos. Porni apoi să danseze în jurul lui în semn de victorie, cu un zâmbet larg pe buze şi cântând mulţumită, precum o copilă; părul auriu flutura ca şi cum s-ar fi aflat la *Lughnasad*, când „fetele în floare“ îşi

alegeau radioase soţul.

Liniştea aceea ruptă de orice griji nu dură mult; îngrijorarea pe care le-o dădea sfârşitul probelor prin care trecuseră băieţii birui. Gwynedd îşi dori ca ziua aceea să rămână multă vreme în amintire ca o zi a zâmbetelor.

Însă zeii se arătară de altă părere: din capătul satului răsunau strigăte alarmate, războinicii alergau către platoul ce despărţea satul de pădure. Începea ziua.

— E timpul să faci cale întoarsă, murmură Fergus, mângâindu-l pe Ith pe cap.

Apoi urcă pe cal trupul băiatului. Sfâşiat între dezonoare şi afecţiune, se căţără obosit în şa, îşi potrivi bine şi trupul lui Pwyll pe picioare şi o porni către sat.

Aşezarea nu era departe, dar caii împovăraţi se afundau în pătura de zăpadă proaspătă. Se opri la marginea satului şi, imediat ce găsi un loc potrivit, coborî din şa. Trebuia să se grăbească; se ţinuse la distanţă ca să nu se pună în pericol, dar era sigur că santinelele îl zăriseră deja şi nu peste mult timp aveau să ajungă la el. Aduse pe braţe mai întâi un trup, apoi pe celălalt. Le aşeză pe o stâncă, unul lângă altul, cu spatele rezemat de un mesteacăn gros: despărţiţi în viaţă, uniţi în moarte.

Cineva se vedea deja în depărtare, alergând dinspre sat între primii bărbaţi, lui Fergus îi păru că distinge o siluetă cunoscută. Cuvintele aceluia îi confirmară bănuiala.

— Ce s-a întâmplat, Fergus? urlă Conan, alergând.

Nu părea surprins că îl văzuse de la distanţă pe vechiul duşman.

— Ruşine! urlă de departe nemedul drept răspuns, plecând capul.

— Acum ucizi copii? Ţi-e prea frică de bărbaţi?

— Priveşte rănile, şi o să înţelegi imediat! răspunse cu glas răguşit şi plin de suferinţă, ca şi cum i-ar fi făcut rău să vorbească. Nu te apropia! răcni, apoi sări în şa şi întoarse cei doi cai masivi, gata să fugă dacă ar fi încercat să-l prindă.

Conan făcu alor săi un gest limpede. Fergus nu era prost;

era deja pregătit să dispară de acolo, şi nu ar fi reuşit să-l ajungă. Se opriră cu toţii şi, timp de câteva clipe, în aerul îngheţat şi neclintit al dimineţii pluti doar gâfâitul lor şi aburul respiraţiei. De la distanţa aceea, reuşiră să recunoască trupul lui Pwyll şi al lui Ith; se întâmplase exact ce se temeau că avea să se întâmple. Nu avea nici un sens să creadă că Fergus i-ar fi ucis, gândi Conan; probabil că le căzuseră victime celor din armata de paria ori fugarilor. Doar dacă nu cumva…

Sosi şi Owain. Fu nevoie şi de Conan, şi de Rury ca să-l ţină pe băiatul care începuse să urle şi căuta să se smulgă din strânsoarea lor. Se străduia din răsputeri să ajungă la Fergus ca să-i facă dreptate lui Pwyll, asaltându-l pe acesta cu mâinile goale.

— Află că cine a ucis a plătit deja!

Nemedul strânse hăţurile. Îşi ţinea cu greu calul, care se cabra, simţind nervozitatea mulţimii şi a călăreţului său.

— Ce vrei? strigă din nou Conan.

— Înmormântează-l! Fă-i şi lui Ith funeraliile. Aşa cum s-ar cuveni unui fiu de *Ri.*

Îşi struni calul, şi apoi plecă în goană, stârnind zăpada proaspătă cu copitele.

Ceilalţi ţâşniră înainte ca să-l prindă. Inutil.

Prea multe întrebări se învălmăşeau în mintea Străinului, în vreme ce îşi îndrepta paşii spre cele două trupuri inerte. Aşadar, Ith era fiul lui Fergus? Dar oare şi Wee? Cine îl ucisese pe Pwyll şi de ce? Cum de nemedul vorbise despre ruşine? Îşi ucisese oare chiar el fiul? Scutură din capul împodobit cu plete întunecate. Nu avea cum să răspundă acestor întrebări decât după ce ar fi cercetat cele două cadavre. Văzu rănile mortale, adânci, ce făcuseră ferfeniţă ceafa lui Pwyll; îşi mută apoi privirea la mâinile lui Ith, năclăite de sângele pe care îl vărsase. Doar atunci îi închise pleoapele şi i se păru că vede vinovatul de acea moarte inutilă – monstrul cu ochi ce farmecă, demonul geloziei. Săgeţile de *alm* ce străpunseseră trupul tânărului purtau semnele distinctive ale clanului Leth-ky.

Nu toţi băieţii reuşiră să treacă probele, însă numai doi

căzură victime. Anul acesta nu se ţinură, cum era uzanţa, şi alte probe, în care tinerii urmau să învingă apa înot, să înfrângă focul suportând durerea produsă de căldura lui, să întreacă vântul aruncându-se în gol pentru a fi prins în braţe de un grup de războinici aşezaţi mai în vale. În ziua aceea nu mai urmă nimic.

Afară de sughiţurile lui Tyren în braţele mamei sale.

Iar Gwynedd nu reuşea să-şi alunge sentimentul de vinovăţie.

— Nu mi-am ţinut cuvântul, Conan. N-am fost în stare să am grijă de Pwyll, cum i-am promis mamei lui, spuse ea plecându-şi capul împodobit de frumoasele ei plete blonde. Şi pentru asta nu vreau să mai săvârşesc divinaţii legate de viaţa sau de moartea altora, nu vreau să trăiesc cu groaza prezicerilor mele!

— N-a fost vina ta, ştii bine.

— Ar fi trebuit să înţeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama de umbrele ce jucau în spatele ochilor lui Ith.

— Trebuia să fie o sărbătoare... strigă Conan.

Owain nu avea să-şi mai taie părul pentru a arăta că nu mai era un copil, cum făcea fiecare băieţandru odată ajuns bărbat în *aimsir togu.* Nu avea să-şi schimbe numele. Plin de furie, azvârli cât putu de departe suliţa lui Pwyll, arma pe care, împreună cu scutul, i-o pregătise cu atâta grijă Conan tocmai pentru acea zi de mare bucurie. Scoase un urlet de neputinţă, şi i se păru că aude în minte cum cerul îi răspundea strigând numele lui Pwyll. De acum înainte Owain era un bărbat. Şi totuşi, ce era cu acele lacrimi care-i veneau în ochi, ce era cu neliniştea care-i copleşea inima în timp ce alerga să-şi îmbrăţişeze tatăl?

Wee nu era de găsit.

El era singurul care putea şti unde se afla. Se îndreptă spre piatra lor de la râu, de parcă n-ar fi fost destul de obosit. Owain îşi dădu însă seama că, într-un mod ciudat, nu simţea deloc efortul pe care i-l cerea fiecare pas. O văzu, în cele din urmă, singură, ghemuită pe stâncă, în mijlocul râului, strângându-şi genunchii la piept şi respirând cu greu printre sughiţuri. Se duse lângă ea şi, fără o vorbă,

îi puse o mână pe umăr. Ea nu se retrase, iar el nu spuse nimic. Ce-ar mai fi fost de adăugat după ce un băiat murise înainte de a deveni bărbat? Nu avea să se mai reîncarneze pentru a lupta în alte şi alte înălţătoare bătălii. Era pierdut pentru totdeauna; ca şi cum nu s-ar fi născut şi nu ar fi trăit niciodată. Owain avu o tresărire de mânie: nu, Pwyll nu trăise degeaba. Cel puţin pentru el avea să rămână întotdeauna singurul tovarăş de joacă din copilărie, fratele pe care nu-l avusese niciodată. Furia crescu în el, şi alungă năvala lacrimilor pe care ochii săi le implorau pentru a stinge durerea.

Capitolul 18

Strigătul părea să vină din depărtare, parcă de dincolo de colină, ultima care le mai stătea în cale, împiedicându-i să ducă la bun sfârşit acea muncă ucigătoare. În realitate, doar în mintea lor îl auzeau astfel, deformat de oboseala care acum le tocise simţurile. Era vocea puternică a lui Sye, cel care organiza şi conducea de zeci de ani transporturile. La fiecare îndemn al său, lucrătorii şi sclavii răspundeau în cor, prinzând curaj şi fixând ritmul în care trăgeau şi împingeau ultimii trei berbeci cenuşii, imenşi, ridicându-i pe săniile şi pe butucii netezi de stejar. Avuseseră nevoie de mai multe zile şi de o mulţime de sclavi pentru a birui bucata scurtă de coastă ce-i mai despărţea de vârful acelei pante line. Zăpada şi gerul nu-i ajutaseră, fireşte, astfel că timpul necesar pentru acea operaţie nu prea amplă fusese de două ori mai lung. De acolo de sus însă nu mai urma decât coborârea. Dacă între timp nu începea cumva o furtună de zăpadă, în trei zile ar fi ajuns la templu; un drum deja însemnat, cu cicatrice adânci, teribile, de celelalte transporturi.

Sus, pe culme, Heylin şi Alaw stăteau în aşteptare alături de Demne Ban şi Morc. Pe feţele lor se întipărise zâmbetul de zile mari.

Li se alătură şi Fergus şi-i onoră cu unul dintre zâmbetele sale strâmbe. Vorbise cu Wee şi o văzuse cu puţin timp înainte pe Murna plângând, dar erau lacrimi de bucurie. Lui Fergus îi mai rămăseseră doar ele două: aceea care fusese sclavă devenise acum singura soţie pe care o mai avea alături *Ri* al clanului nemed, singura ce-i dăruise o fiică atât de frumoasă şi de mândră, unica fiică pe care o avusese Murna în viaţa ei plină numai de violenţe. Acum femeia renăştea, regăsindu-şi speranţa ce păruse să se fi pierdut.

Toţi cei apţi coborâseră în întâmpinarea ultimei încărcături ce venea, unii sărutând pietrele enorme, alţii alunecând prin zăpadă; cu toţii veniseră însă cu intenţia vădită de a da o mână de ajutor bărbaţilor epuizaţi de truda

transportului şi de a-i ajuta să ajungă cu pietrele la destinaţie. Sfârşitul eforturilor şi începutul visului lor se apropiau cu paşi mari.

Femeile poporului din Donaganow coborâră coasta pentru a-şi întâlni bărbaţii şi se alăturară celor care se opinteau şi asudau printre gemete. Începură să cânte toate, împletindu-şi cântecul cu imnurile şi dansurile din întunericul pădurii ale Poporului Fermecat, cu comenzile puternice ale lui Sye, cu scrâşnetele sinistre ale săniilor de stejar ce abia suportau masa enormă a berbecilor cenuşii, cu fojgăiala celor care aveau sarcina să măture zăpada din faţa convoiului ce înainta lent, cu strigătele celor care trebuiau să paveze cu lemne unse cu grăsime drumul ce aştepta cele trei pietre, cu zbârnâitul corzilor din piele împletită, întinse la maximum, de care sclavii trăgeau după ce şi le înfăşuraseră pe umeri şi le legaseră la boi înjugaţi. Se amestecau în aerul tăios duhoarea de sudoare omenească ce îngheţa imediat şi mirosul greu al excrementelor animalelor ajunse acum nişte schelete umblătoare; aveau cu toţii nevoie de odihna de peste iarnă ca să poată pune un pic de carne pe ei. Jugul bovinelor era uns în permanenţă cu grăsime de mistreţ, pentru ca lemnul şi corzile să nu le sfâşie pielea prin rezistenţa pe care o opuneau.

În acel moment erau cu toţii sfârşiţi, animale şi oameni.

Transportatorii lăsară încărcătura la jumătatea drumului şi merseră mai departe pe jos. După luni şi luni de zile, în noaptea aceea aveau să doarmă, în sfârşit, în colibele lor. Pe culme îi aşteptau druizii şi şamanii, oamenii liberi şi servitorii, bătrânele care păreau că nu aveau să mai supravieţuiască nici măcar până la reîntoarcerea anotimpului *Beltain*, precum şi tinerele, împodobite cu ghirlande de flori uscate şi cu împletituri din plante veşnic verzi. Aduseseră cu ei urcioare cu hidromel îndoit cu apă, pâine, nuci şi miere; acestea erau numai promisiunile marii sărbători ce ar fi început imediat ce Dansul Uriaşilor ar fi fost încheiat. Dar nu era acum vremea de beţii – mai întâi trebuiau cioplite, şlefuite şi împodobite cu incastru ultimele

trei arhitrave, pentru a le poziţiona apoi, astfel încât să încheie cercul exterior al arcadelor de piatră.

— De ce nu rostogolesc pietrele pe butuci? întrebă Morc. Ar fi mult mai simplu. Cu câteva grupuri de servitori iuţi de picior care să vină din spatele pietrei cu pari de lemn şi să-i aşeze în faţă…

Heylin îşi îngădui un zâmbet de superioritate.

— Ce propui tu acum noi am probat deja. Dar eu şi Sye am descoperit că foarte des butucii se sfărâmau sub greutatea pietrelor mai mari. Nu-ţi poţi închipui câţi oameni am pierdut fiindcă blocurile alunecau într-o parte şi-şi pierdeau direcţia. E mai simplu să faci să alunece o greutate mare pe o sanie decât să o rostogoleşti. Vezi toţi sclavii de colo, care vin înaintea încărcăturii? arătă el, întinzând unicul braţ ce-l mai avea. Important e să pregăteşti traseul; ei curăţă zăpada, netezesc terenul, umplu gropile, smulg arbuştii, pietrele şi rădăcinile, apoi, în punctele cele mai grele, pregătesc o pistă din lemne bine unse cu grăsime, şi sania alunecă şi când e în urcare, încheie mulţumit. Odată învinsă rezistenţa încărcăturii, după ce începe să se mişte, sunt suficienţi mai puţin de o sută de sclavi şi nişte perechi zdravene de boi pentru a-l târî chiar şi pe cel mai mare berbec cenuşiu.

— Ce au animalele în spatele coarnelor? întrebă Morc, strângând din ochi ca să vadă mai bine.

— Un jug din lemn şi piele, oftă Heylin, văzând atâta ignoranţă. Sunt animale proaste; dacă nu le ţii laolaltă, o iau care încotro. În loc să tragă împreună, se încurcă unul pe altul.

După zile întregi de tras la jug, animalele erau sfârşite, iar coastele, acolo unde fuseseră împunse cu bâte ascuţite, sângerau. Oamenii nu erau mai puţin epuizaţi, dar vederea templului şi anunţarea încheierii trudei stârni în ei energii pe care le credeau consumate. După apus, cele trei pietre ajunseseră aproape de vârf – obstacol neliniştitor pentru cineva care urma să transporte o asemenea încărcătură. A doua zi aveau să mai depună un efort; pe la jumătatea zilei, singurul lucru care le mai stătea înainte avea să fie

coborârea până la spaţiul plan al templului. În momentul acela, sarcina cea mai dificilă avea să fie aceea de a ţine în frâu cele trei pietre pentru ca săniile să nu ia viteză. Pericolul nu stătea atât în faptul că ar fi târât oamenii cu ele, căci coasta nu era atât de abruptă pentru ca un bărbat normal să nu se poată feri din calea unui bloc în mişcare, chiar dacă acesta ar fi pierdut direcţia. Teama cea mare era mai degrabă ca nu cumva berbecii cenuşii să salte peste vreo ridicătură şi să sfărâme săniile sub greutatea lor. Asta ar fi însemnat să se pună să construiască din nou toate structurile de lemn doar cu forţa braţelor şi cu o mare pierdere de timp; şi se mai putea întâmpla ca în goana lor de nestăvilit să se izbească de vreo stâncă întâlnită în cale şi să se crape sau să se fisureze, devenind deci inutilizabili.

Heylin şi Sye însă păreau încrezători că acele trei lespezi aveau să ajungă – încet, dar sigur, una după alta – la templul din Donaganow.

Morc atinsese cu mâna una dintre pietre, în timp ce aceasta trecea pe lângă el. O simţise caldă la pipăit, cu un miros asemănător cu al bronzului când iese de la forjat. Întreaga structură tremura, trasă de acea forţă uriaşă în vuietul muncii care învăluia pe oricine s-ar fi apropiat.

— De ce arhitravele vin ultimele? îl întrebă iarăşi fomorianul pe Heylin.

— Fiindcă e nevoie să le lăsăm timp pilonilor să se aşeze în gropile lor. Lucrul pentru consolidarea solului nu se opreşte; se mai adaugă, între timp, pietre şi pământ. Ridicarea templului ne-a luat o viaţă de muncă; tu poţi să apreciezi numai ce vezi acum, la sfârşit. Cei trei berbeci cenuşii vor fi aşezaţi pe ultimii piloni, cei rămaşi neacoperiţi. Vor alcătui împreună tot atâtea arcade de piatră şi vor închide cercul lui Howl şi Loer cu porţile consacrate lor. Treizeci de arhitrave pentru inelul exterior şi cinci pentru uriaşele Porţi ale Soarelui, *Dorastu*, construite înăuntru, adăugă, respirând precipitat, ca în extaz. Uite câtă măreţie! se minună el de lucrarea monumentală, cuprinzând-o cu un gest larg al braţului. De regulă, cercurile de piatră au cel mult o duzină de piloni, unul

pentru fiecare fază a lunii. Toţi rectangulari şi aspri, proaspăt cioplіţi. Acum admiră puterea poporului din Donaganow!

— Sclavii încheie în curând transportul, aşa că o să fim gata în câteva zile. Templul e foarte aproape acum.

Heylin zâmbi din nou, scuturând din cap, tot mai sigur pe sine.

— Arhitravele sunt mai întâi cioplite pe pământ, modelându-se scobiturile…

Văzând că Morc rămăsese pe gânduri, adăugă:

— Îţi poţi imagina munca asta, cu dălţi şi ciocane, la o înălţime de la pământ egală cu a câtorva oameni unul peste altul? Cu riscul ca vreun pilon să se încline de la lovituri? comentă el bucurându-se de revanşa asupra lui Morc, care părea încruntat. Pe urmă sunt aşezaţi pe vârfuri, cu mare atenţie, ca îmbinările să se potrivească. Atunci începe munca de finisare. Ar trebui să-i vezi – de aici de pe colină, cioplitorii par nişte furnici care curăţă carnea de pe un os!

— Rămâne un mister pentru mine cum de reuşiţi să îndreptaţi pilonii în gropi şi să ridicaţi arhitravele până sus, îl stârni, cu falsă umilinţă.

Heylin îşi umflă pieptul.

Morc atinsese punctul sensibil. Şi îşi câştigase simpatia celuilalt.

— E o metodă pe care am pus-o la punct eu şi Sye, rosti acesta cu mândrie. Sclavii sapă terenul şi înlătură pământul fertil până la stratul calcaros. Apoi îl îmbucătăţesc şi îl dau la o parte cu lopeţi din coarne ramificate de cerb ori din omoplaţi de bou. Fiecare groapă poate fi chiar mai adâncă decât înălţimea unui om. Partea din spate e săpată totdeauna înclinat, ca să uşureze alunecarea pilonului înclinat în groapă.

Heylin strânse buzele, amintindu-şi ce se întâmplase altădată.

— La primele gropi, spatele se prăbuşea din cauza greutăţii blocurilor. De atunci, am învăţat să le întărim cu trunchiuri de stejar rezemate de peretele gropii, unse cu

grăsime de cerb ca să nu opună prea multă rezistenţă pietrei. Mai întâi se ciopleşte pilonul, apoi e adus mai aproape, trăgându-l pe butuci. Atunci este lăsat să alunece în groapă, folosind ca pârghii prăjini lungi. Pentru pilonii cei mai mici e nevoie de cel puţin treizeci de oameni, care trebuie să împingă şi să tragă de corzi şi de trepiedele uriaşe de lemn ce servesc pentru sprijinul blocurilor de piatră pe măsură ce acestea se ridică tot mai mult. După asta începe umplerea gropii cu bolovani, butuci şi pământ, continuă el, mângâindu-şi satisfăcut barba rară; ochii îi străluceau de parcă ar fi putut să atingă cu mâna scena aceea care se repetase de zeci de ori. Şi acum, arhitravele… Lespezile deja modelate sunt sprijinite pe pământ, lângă pilonii pe care vor fi urcate. Sunt înălţate cu prăjini lungi pe post de pârghii şi sprijinite, între timp, pe butuci de lemn tare. Mai întâi la un capăt, pe urmă la celălalt. Pe măsură ce se ridică, se vâră dedesubt o umplutură din lemne. Apoi, în jurul pilonilor care deja sunt ridicaţi şi al arhitravei pe care oamenii continuă să o înalţe tot mai sus, se construieşte o platformă de lemn pe care sclavii pot să lucreze, întărind pe unde trebuie. Când arhitrava ajunge la nivelul vârfului pilonilor – iar dedesubt se adaugă mereu lemne – ultima mişcare de ridicare a arhitravei mută lespedea spre cele două puncte de îmbinare din vârful pilonului. Acolo se vor uni precum bărbatul şi femeia! Stiva de lemne a platformei e demontată, iar lemnul e refolosit când o luăm de la capăt cu o altă arhitravă!

Imediat ce ajunse suficient de aproape pentru a-i recunoaşte, Sye strânse ochii. Îi văzu pe Heylin, cumnatul său, pe Alaw, nepotul său şi alături… feţe noi. Văzu o figură surâzătoare şi scheletică, purtând toiagul de druid şi tunică preoţească, ce se contura pe colină împreună cu cei mai puternici bărbaţi din clanul lor. Mai era acolo un războinic masiv, învelit în blănuri de urs, cu barba sură, mângâiată de vântul rece. Şi cine era bărbatul cu faţa plină de cicatrice şi la fel de binevoitor ca un lup?

Sye înţelese cu o clipă înainte ca băiatul trimis de Heylin

să-i dea vestea cutremurătoare. Grăbi pasul, tot mai mult, până ajunse să alerge, luând pieptiş coasta. De-abia răsuflând, se lăsă pe un genunchi, în zăpadă, în faţa personajului înalt şi solemn, mistic şi înfricoşător. Deşi nu-l mai văzuse de când era un copilandru, îl recunoscu pe Demne Ban după istorisirile ce le auzise la sfatul bătrânilor înţelepţi ai clanului, după asemănarea cu Heylin şi cu Alaw, dar, mai mult decât orice, după ochii surprinzător de violeţi.

Obrazul palid al pământului cufundat încă în somn era măturat fără încetare de rafale lungi de vânt, ce făceau să prindă viaţă mii de vârtejuri în covorul afânat al zăpezii. Pulberea albă pe care o stârneau se strecura peste tot, în haine şi în colibe, de parcă Poporul Fermecat al lui Sidhe s-ar fi distrat, fără pic de respect, suflând pulberea îngheţată pe sub gulerul hainei. În zori, stejarul *Crann Bethadh* din mijlocul satului îşi întindea crengile negre şi scheletice spre un cer străbătut de vinişoare portocalii şi de culoarea purpurei, ce promitea soarele, dar cu preţul scump al vântului tăios din Nord, care avea să bată pe întinsul câmpiei, biciuind locuitorii ziua întreagă.

Şi totuşi, poporul Donei, cuprins de o nouă înflăcărare pricinuită de întoarcerea Cerbului Alb şi de semnul ce arăta cât de plăcut zeilor era, nu avu nevoie decât de două zile, în loc de trei, pentru a coborî pietrele în spaţiul pregătit pentru templu. Nu mai rămăsese nici un suflet în sat; cu excepţia santinelelor, toţi alergaseră să dea o mână de ajutor. Bărbaţii rămaşi de pază ştiau că făceau o treabă inutilă: dacă vreun *teuta* vrăjmaş ar fi atacat în acea zi de iarnă, ar fi putut prăda totul înainte ca Poporul din Donaganow să aibă vreme să se întoarcă spre a organiza apărarea. Dar lui Alaw nu-i fusese cu putinţă să stăvilească entuziasmul neamului său. De altfel, pe timp de iarnă nu porneşte nimeni război; singurul care o făcuse era Morc, la ultimul său jaf, şi erau multe voci care insinuau că făcuse rău mergând în incursiune împotriva voinţei zeilor, *teu*, arătându-se fără pic de respect faţă de ei şi făcându-i să-şi retragă favorurile.

Ceremonia prin care sărbătoreau întoarcerea în sat avea să ţină toată noaptea. Femeile continuau să aducă mâncare şi urcioare cu băutură distilată din miere, iar cântecele, dansurile şi muzica instrumentelor, rugăciunile şi sacrificiile votive de animale erau în toi în tot locul. Dar, mai presus de orice, cei care lucraseră luni de zile ca nişte animale de povară tânjeau după un somn odihnitor, astfel că aveau să adoarmă ei primii, lăsându-i, ca o ironie a sorţii, pe cei care rămăseseră în sat să benchetuiască în locul lor. A doua zi urmau să înceapă modelarea pietrelor, înainte de a fi ridicate şi aşezate pe locul definitiv.

Suliţe, săbii şi *alm* alcătuiau un mic munte lângă intrarea colibei celei mai mari: era o zi de bucurie şi sărbătoare şi nu trebuia să se ajungă la încăierări terminate în vărsare de sânge.

Cu ultimele sclipiri de luciditate, muşcând zdravăn dintr-o pulpă de fazan lângă focul fumegos, Sye povestea despre locurile de unde veneau berbecii cenuşii.

— … Şi chiar dacă au dimensiuni mai mari, sunt nimic faţă de stâncile albastre ce vin de peste mare, de dincolo de crestele celui de Al Nouălea Val, adânci el misterul cu un gest vag al mâinii.

Se simţea în centrul atenţiei, toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Hotărî astfel să povestească despre fantasticele incursiuni pentru transportul blocurilor azurii. Îşi condimenta cu atâta iscusinţă istorisirile, încât părea că pietrele trecuseră, în călătoria lor, chiar pe sub Podul de Săbii ce unea lumea celor vii cu Tărâmul de Dincolo.

— Prima dată când am văzut roca albastră nu era vorba de o lespede ori de un pilon… îşi lăsă el în aer fraza, în vreme ce înghiţea o mână de alune şi nuci. Era un munte întreg! Un munte, v-o spun!

Ascultătorii porniră să murmure, minunându-se.

— O sparg cu barosul, o încălzesc cu foc şi o răcesc cu apă. Apoi iau pene de lemn tare şi le înfig în crăpăturile cele mai puţin rezistente. După care le înmoaie cu apă. Lemnul se umflă, piatra se sparge în lungul straturilor. Atunci când cade are deja oarecum forma unui pilon. După

aceea, o fac să alunece în vale în sistemul obişnuit, pe sănii făcute din trunchiuri întregi şi ramuri groase de stejar. E un munte înalt, cu crestele învăluite în ceaţă, dincolo de braţul de mare dinspre miazănoapte, atât de departe, că a fost nevoie de marinari pentru transport. Mai întâi pe mare, până la *teuta* lui Yegal, apoi, pe râu, până am debarcat în punctul cel mai apropiat posibil de Donaganow.

— Aţi construit bărci special pentru asta? întrebă neîncrezător unul dintre druizi.

Masivul Sye, deja ameţit, încuviinţă cu gravitate, plin de sine.

— Bărci în stare să-l ţină la respect şi pe zeul râului, şi pe cel al mării, bolborosi cu gura plină de carne de iepure. Doar anumite trunchiuri bătrâne sunt potrivite să dea atâta lemn cât e nevoie. Mai întâi trebuie uscate, ca să fie mai uşoare decât lemnul verde. Ar rezista la fel de bine şi aşa, dar nu are nici un rost să se îngreuneze ambarcaţiunile, deja încărcate peste măsură. Şi doar anumite persoane au suficientă experienţă ca să construiască asemenea bărci. Sau să le conducă pe mare, încheie, încuviinţând din cap, ca pentru a sublinia gravitatea aproape dureroasă a întregii situaţii. Pe primele le-au construit greşit. S-au aplecat şi s-au scufundat…

Alte murmure în audienţă.

— Următoarele s-au dat peste cap…

Se auziră gemete întrebătoare.

— Au sfârşit printre umbrele cenuşii ale monştrilor din adâncuri?

Sye încuviinţă din nou cu gravitate.

— Drept care am hotărât să legăm la un loc mai multe trunchiuri ca să alcătuim plute. Dar nici asta n-a mers; am pierdut pe fundul apei mai multe încărcături preţioase de piatră, transportate cu mare chin până la ţărm…

Un vaiet general.

— A fost nevoie de luni de zile de încercări până am înţeles care era forma potrivită pentru plute şi mai ales cât de groase trebuiau să fie crengile şi trunchiurile pe care mai apoi le-am scobit pentru a le uşura. Şi atunci am pornit

să batem pădurea în lung şi în lat ca să căutăm copacii potriviţi!

Sye scoase un râgâit sonor după ce dăduse din nou pe gât nişte băutură, clătinându-se chiar aşa cum stătea cu picioarele încrucişate lângă foc.

— Şi ne-au trebuit ani de zile ca să adunăm toate pietrele lângă apă, printre stufărişul de pe maluri şi printre ferigi, ca să fie gata pentru îmbarcare. Am deşelat toţi boii de prin satele apropiate şi am dezbrăcat pădurile de stejarii şi de ulmii cei mai mari. Exteriorul plutei l-am modelat cu securile de bronz sau de cremene, iar trunchiurile care ţineau ambarcaţiunile laolaltă le-am legat cu fâşii de piele late cât mâna unui bărbat… Şi eram doar la începutul călătoriei, fiindcă ne-ar fi fost imposibil să navigăm pe vreme rea. A trecut iarna şi a mai trecut încă una, în timp ce noi construiam şi încercam plutele. La sfârşitul celui de-al doilea an, după *Lughnasad,* când furtunile de vară se potoliseră, a luat calea mării, odată cu fluxul, prima încărcătură.

— S-a scufundat? întrebă cu speranţă naivă un tânăr şaman încins de istorisirea atâtor eforturi şi a atâtor necazuri.

— Nu. De ce? îl întrebă Sye fără să înţeleagă, cu ochii lui mici şi înfundaţi în orbite, împăienjeniţi de hidromel. Mulţi dintre sclavii pentru care plătiserăm la *teuta* de-acolo trebuiau să se întoarcă: îi aşteptau muncile câmpului, încăierări, animale de măcelărit… Astfel că ne-am cumpărat alţii, plătindu-i cu bogăţii din Donaganow: ambră şi bijuterii din bronz, talismane magice şi podoabe de os, suliţe şi arme din cremene şi bronz, blănuri de vidră şi de urs. Yegal ne-a îngăduit să trecem şi ne-a dat alţi sclavi ca să construim alte sănii. Pentru ca, după aceea, să o luăm iarăşi de la capăt: înapoi cu ambarcaţiunile, noi încărcături, sănii noi… Yegal pretindea din ce în ce mai mult ca să ne lase să trecem pe teritoriul lui. Pe acelaşi traseu pe care-l urmează negustorii ce întreţin permanent comerţul cu insula Iwerddon. Şi tot aşa în toţi anii ăştia, până azi, până la ultima piatră…

Sye şovăi, cuvintele îi erau din ce în ce mai greu de înţeles.

— Restul îl ştiţi… mai reuşi el să spună.

Trase încă un gât de băutură tare şi se prăvăli adormit pe o cuvertură soioasă din blană de câine.

Cei de faţă scoaseră un ultim strigăt de uimire, apoi, gemând, se resemnară. Sye sforăia acum cu putere, detaliile le amânase pentru a doua zi. Dacă avea să supravieţuiască unei astfel de beţii şi cu burta plină de mâncare, ce stătea să-i plesnească, după luni şi luni de călătorie, doar cu pâine uscată şi peşte sărat.

Soţiile şi surorile lui Heylin – care ocupau aceeaşi colibă şi care deja se îngrijeau şi de nevoile lui Demne Ban – îl priviră compătimitor; alt beţiv de adăpostit peste noapte.

În toiul banchetului, luminat din înaltul cerului de luna plină, cu toate acele neveste ce sporovăiau fericite de întoarcerea soţilor care încă se mai ţineau pe picioare, deşi erau ameţiţi, nimeni n-ar fi observat că trei dintre ei lipseau.

Morc plecase primul. Se puseseră de acord să părăsească satul pe rând, ca să nu bată la ochi. Ajunse în locul pe care-l observase cu câteva zile înainte, când făcuse incursiunea de capturare a sclavilor: la ruinele unui templu de lemn ce aparţinuse Primului Popor, pe jumătate prăbuşit, cu stâlpii şi bârnele mâncate de cari, invadate de iederă şi de tot felul de buruieni, cu o bună parte din acoperişul din paie, lemn şi pământ căzută sau în pericol să cadă. Edificiul era atât de contopit cu pădurea care-l invadase cu degetele ei lemnoase, încât cu greu mai putea fi desluşit prin desiş. Un loc perfect pentru scopurile lui. Cum ar fi fost oricare alt loc anonim şi izolat, numai bun pentru o reuniune secretă. Morc ştia că Fergus trebuia să apară, fiindcă avea încă nevoie de el, dar n-ar fi băgat mâna în foc pentru Alaw.

Fergus avea aurul pe care-l voia fomorianul. Iar Morc nu-l putea elimina fără ca oamenii din clanul Nemed al vechiului său duşman să nu se răzvrătească; oamenii pe care *Ri* nemed îi luase cu el erau cei mai credincioşi, erau aceia

care îi juraseră credinţă. Ei s-ar fi luptat, dacă nu din devotament, măcar pentru a nu-şi încălca obligaţiile morale şi a nu-şi dezonora strămoşii, atrăgându-şi mânia zeilor Tuatha De Danaan. Dar o luptă fratricidă în sânul armatei n-ar fi făcut altceva decât să-i slăbească, iar fomorianul nu-şi putea permite aşa ceva.

Alaw avea războinicii; războinicii pe care-i voia Morc. Dar nici de el nu se putea descotorosi aşa de uşor, din aceleaşi motive.

Fergus îşi legă calul de unul dintre stâlpii templului şi îl salută pe fostul *Ri* din Toraigh printr-un fel de mârâit. Nu-i spusese nimic despre Ith şi Wee; fomorianul ar fi fost ultimul om căruia să-i mărturisească el ceva. Îi fusese deja destul de greu să se arate sigur şi relaxat. Încă şi mai greu îi fusese Murnei, ultima dintre soţiile rămase cu el şi cea care supravieţuise epurărilor lui Illan şi rigorilor acelei ierni, sau oboselii şi pericolelor din timpul călătoriei ce-i adusese pe toţi până aici.

Lumina necruţătoare a lunii se răsfrângea din înalt, amplificată de reflexele zăpezii, după cum bine observă Morc. Avea mănuşi groase, din piele, şi era îmbrăcat cu haine groase, dar îşi lăsase capul descoperit pentru a auzi şi cel mai mic foşnet. Nemedul nu putea să-l contrazică; mai bine frigul decât o săgeată de *alm* în spinare. Fergus îşi întipări o dată în plus în minte cât de suspicios putea fi acel om. Nu renunţase la obiceiul de a purta despletit părul lung ce-i cobora până între omoplaţi. La tâmpla dreaptă îşi înnodase într-o şuviţă câteva mici podoabe din oase de nou-născut, o împletitură ridicolă care – spera el, în naivitatea lui – trebuia să mascheze ravagiile pe care Conan, mânuind *Sabia lui Danu*, i le făcuse pe faţă şi pe ţeastă; urme acoperite acum de o creastă înfoiată de şuviţe rare, în mod evident tot mai puţin blonde şi tot mai mult sure. Din acelaşi motiv, îşi lăsase să crească barba dinspre perciuni, în vreme ce bărbia era cu desăvârşire smeadă; spera astfel să camufleze aspectul respingător al dinţilor rupţi şi al nasului frânt şi strâmb, rezultat al confruntării cu fratele său vitreg. Şi îşi mai adăugase un tatuaj la puzderia

care-i acoperea tot corpul: de data asta, şi-l desenase lângă ochiul drept. Semăna cu o coadă de vulpe şi-i dădea un aspect şi mai feroce. Purta întotdeauna inele de războinic şi *torque* de aur pe degete şi la gâtul veşnic acoperit de veşminte, iar la încheietura mâinii, apărători de piele.

Un zgomot scurt îi puse în stare de alarmă, atât pe nemed, cât şi pe fomorian: *Ri* al poporului Donei era punctual.

Alaw nu se încredea în Fergus, pe care-l considera un supus al lui Morc, şi cu atât mai puţin se încredea în nobilul desfigurat din Toraigh. Iar o capcană pregătită de doi războinici experţi putea să-l înşele pe un idiot, dar nu pe unul ca Alaw. Venise escortat de campionul său, un individ bizar – subţire, vânjos, cu mai multe cicatrice pe trup decât piele întreagă. Garda de corp îi fixa încrâncenat pe ceilalţi doi, însă nobilul kernewek îl pusese să aştepte în afara cercului sacru al vechiului templu, suficient de departe încât să nu audă totul, dar nu atât de departe încât să nu poată interveni la timp dacă l-ar fi chemat. Astfel, aveau să fie pe picior de egalitate, iar asta şi pentru că nici unul dintre ei nu fusese atât de smintit încât să vină neînarmat. Ceea ce îl uimi cel mai tare în clipa când călcă pragul străvechiului templu de lemn fu gestul uşor de plecăciune pe care i-l adresă fomorianul în semn de cinstire şi de onorare a rangului său.

Zâmbetul strâmb şi jalnic al lui Morc păru atât de convingător, încât Alaw luă gestul în serios.

„Ai înţeles deci că nu poţi să mă învingi cu armata de zdrenţăroşi de care te-ai înconjurat”, era primul gând al războinicului kernewek. „Iar astăzi o să văd ce lucruri atât de importante vrei de la mine. Îţi urez doar să fie o propunere care să merite, altfel o să fii primul principe care ajunge la strămoşii lui sacrificat la picioarele Pietrei Altarului din noul templu!“

— Eşti un *Ri* înţelept şi un prieten, spuse el, în schimb, folosind formula de respect şi de politeţe din Inis Fail, răspunzând plecăciunii cu un gest al mâinii plin de importanţă.

Morc scrâşni din dinţii ciuntiţi şi se forţă să zâmbească. „Imbecili”, gândi el despre cei doi care veniseră la urmă. „Asta sunteţi. Fără mine nu valoraţi doi bani. Nişte larve în bălegarul lui Sidhe, înconjuraţi de roiuri de lilieci, gata să se ospăteze din carnea voastră fleşcăită.” Momentul acela îi amintea de o altă întâlnire asemănătoare, petrecută cu multe primăveri în urmă, când se dusese în mare taină la gospodăria unui morar, unde îşi găsise în trecere adăpost. Ca şi acum, nu trebuia să fie nici atunci însoţit de armată. Era prima condiţie pentru a putea duce tratativele. Ca şi atunci, înţelegerea nu fusese respectată. Dar în vremea aceea avea de-a face cu oameni de alt calibru, între care omul cel mai puternic din întregul Inis Fail. Acum avea în faţă doar doi… imbecili.

Totuşi, când vorbi, îşi scoase la bătaie tonul dulceag şi arta de a ţese cuvintele cu care cucerise conducători şi druizi. Obstacolul cel mai mare era faptul că nu cunoştea atât de bine limba celor din Donaganow, deşi, cu înzestrările sale, Morc reuşise să o stăpânească oarecum, în scurtă vreme, uimindu-i pe toţi. Ciudată mai era voia zeilor care-l conduseseră până la marginea lumii. Dar, aşa cum observase foarte repede, oamenii erau la fel pe oriunde s-ar fi aflat: cu temerile lor, cu lăcomia lor, curajoşi sau vicleni. Iar dacă zeii îi vorbiseră în felul acela, mutând alte piese pe nobila lor tablă de *fidcell*, ei bine, el era gata să folosească ocaziile chiar şi în ţinuturile acelea noi.

— Onorează-ne cu prezenţa ta, spuse cu voce melodioasă. Aşază-te lângă noi!

— Nu fi linguşitor, fomorianule, răspunse Alaw, rece ca un os. În templul de-aici, poporul meu îşi sacrifica duşmanii decapitându-i, înainte să te naşti tu, adăugă el lăsând fraza în aer.

— Cum vrei, zise Morc plecându-şi capul şi îngăduindu-şi să se arate amuzat.

Ştia ce avea să-i facă pe toţi să zâmbească. Făcu un gest către Fergus, care scoase de sub tunică un pachet învelit într-o bucată aspră de lână. Aurul sclipi chiar şi în lumina diafană a lunii. Iar ochii lui Alaw se căscară tot mai mult, în

timp ce, fără să-şi dea seama, se apleca în faţă, pe trunchiul pe care se aşezase.

Morc rânji din nou. Într-adevăr, toate fiinţele umane erau la fel, în orice parte a lumii celor vii sau a celor morţi.

— Priveşte-mă în ochi, kernewek, răspunse el cu acelaşi dispreţ, rostind apăsat ultimul cuvânt.

Lăsase la o parte orice respect sau teamă, fiindcă în scurtă vreme avea să-l aibă la mână ca pe oricare om din popor; nu mai era acel nobil privilegiat. Fomorianul părea să se fi schimbat, părea a fi altcineva decât cel de acum câteva clipe.

— Ştiu ce-ţi trece prin minte, dar ai muri înainte de a atinge aurul ăsta. O vezi?

Morc depărtă puţin mantaua, *brat*, arătându-i lama făurită din metalul sacru, *Metalul lui Danu.*

— E vârful Suliţei Victoriei, care aparţine poporului meu. E faimosul metal care poate să-ţi preschimbe spada în două cioate. Poate că mistreţul care te păzeşte şi se uită aşa încoace ar ucide apoi pe vreunul din noi, dar n-ar scăpa de-aici viu. Iar pe mine m-ar călca pe nervi să ştiu că sunt chiar eu cel care dă ortul popii pe-aici, fiindcă se pare că nu putem şti de pe-acum cine ar supravieţui în faţa campionului tău, eu sau Fergus. Dar, cu siguranţă, după tine ar muri şi el. O risipă inutilă.

Alaw îşi ascuţi privirea şi, făcând un mic pas înapoi, se întoarse automat către omul său. Acesta făcu, la rândul lui, un pas înainte. Alaw păru apoi să-şi recapete siguranţa şi-i făcu semn să aştepte.

— Să auzim. Ce propui?

Era mai mult o şoaptă plină de surprindere decât sunetul vocii lui.

Fergus încă nu deschisese gura. Nu avea chef; în nici un caz nu voia să dea ghes nebuniei lui Morc, să scalde în sânge şi să ucidă duşmani până n-ar mai fi putut să ridice sabia de oboseală. Tocmai îşi văzuse fiul murind pentru nimic; tot ce voia era să o protejeze pe Wee şi să-l cunoască pe acel tânăr pe care ea îl iubea atât de mult. Dar în momentul acela nu putea să rămână neutru, trebuia să

treacă de o parte sau de alta. Iar aşa stând lucrurile, îi convenea să o facă din toată inima, fiindcă era ultima lui şansă de a renaşte, de a-şi reface demnitatea de *Ri,* cum se considera în continuare. Trebuia să se hotărască pentru a-şi recăpăta puterea, pentru a putea oferi din nou un viitor celor dragi care îl urmaseră până aici şi care îl priveau ca pe unica lor speranţă. Să termine odată cu fuga şi cu ascunzişurile, să-şi recapete mândria şi demnitatea de conducător. Era obosit de moarte, dar încă ar fi ucis. Nu pentru sine, ci pentru cei care aveau să vină după el. Dezonoarea lui Ith îl obliga să caute să lase în urma sa dreptate. Şi apoi, Morc îi promisese răzbunare împotriva lui Illan, chiar dacă nemedul nu era atât de prost încât să creadă în balivernele unui asemenea individ.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte să porneşti vânătoare în sat, ameninţă Fergus, bolborosind ca o oală ce fierbe pe foc. Nu l-ai găsi în veci, iar noi am face un asemenea masacru încât te-ai căi amarnic chiar şi că ai învins…

— … Doar dacă tu ai învinge, adăugă Morc surâzând binevoitor ca un şarpe.

— Forţele armatelor noastre sunt în echilibru. Iar doi urşi nu se duelează până la capăt pentru ceva ce-şi doresc, reluă nemedul un subiect drag lui: sacralitatea acelui animal-simbol. Ei ştiu că şi cel care învinge ar fi atât de grav lovit, încât ar muri din cauza rănilor. Ţie câte *teuta* îţi sunt duşmane, Alaw? Trei? Patru?

Nu-l slăbi deloc.

— Câtă vreme crezi că ar mai trebui să treacă până să-şi împartă cadavrul clanului tău puturos după ce oamenii mei şi paria vă decimează? Am văzut ce faţă ai făcut când Morc a venit în sat cu prizonierii. Erau totuşi alţi sclavi, unii noi! Odată cu ei a luat şi prada. Iar tu nu te-ai bucurat. De ce? Ţi-e frică. Am întrebat şi eu pe-aici; tu n-ai făcut niciodată atâţia prizonieri din neamurile Leth-ky şi Tor-gwalch, Logosen vras-mor şi Luhquylkynas ruth. Iar acum ai şi alţi duşmani de care să te fereşti: fraţii lor n-o să te ierte. A fost un jaf aducător de moarte pentru tine, acum ai patru *teuta* duşmane în plus. Ai nevoie de noi dacă nu vrei să crăpi ca

unul dintre boii tăi, sub jugul acelor pietre stupide!

— Ai numai de pierdut dacă ne înfrunţi. Şi numai de câştigat dacă aduci de partea noastră druizii, preoţii, şamanii, oamenii liberi şi sfatul înţelepţilor din clanul tău, înteţi Morc flacăra îndoielii. Oamenii tăi, împreună cu cei ai lui Fergus şi cu armata mea de paria vor fi grupul cel mai de temut care s-a văzut vreodată prin părţile astea.

Fomorianul îşi aminti expresia de bucurie sălbatică şi teribila sete de putere pe care le citise în ochii lui Alaw când vorbiseră pentru prima oară despre război. Alaw era doar un naiv plin de orgoliu. Îşi dorea doar să comande un *teuta* din Donaganow reînnoit, cu un număr de războinici de cel puţin două ori mai mare.

— Ajută-ne să-i cumpărăm cu aurul acesta, să-i atragem de partea noastră şi să-i convingem şi pe ceilalţi din poporul tău, pe toţi bărbaţii, câţi vor fi cu putinţă! Dacă vom fi îndeajuns de vicleni, îi vom ataca pe duşmanii tăi pe rând şi-i vom strivi. Ca să putem domina întregul ţinut Kernow!

Arta oratorică a nobilului din Toraigh începuse să-l clatine. Şi, odată ce reuşise să facă breşa, el se insinua tot mai în adânc, ca o ploşniţă mare şi înfometată ce pătrunde în ureche, devorând totul în cale.

— Şi templul? întrebă năucit Alaw.

Morc izbucni într-un hohot zgomotos şi sălbatic. Delectându-se cu expresia pierdută a interlocutorului său, îşi azvârli capul pe spate, amuzat la culme.

— Templul! repetă batjocoritor. Sărmanul meu, Alaw, îl compătimi el, punându-l şi mai greu la încercare, în timp ce trăgea cu coada ochiului la Fergus, care încuviinţa din cap. Templul e pentru cei fără minte! Pentru cine crede în aşa ceva. Dacă o să văd, o să cred! Nu înainte! Aurul ăsta pot să-l ating, continuă el întinzând mâna. Simt că e rece. Simt că e aici. Că o să-mi ţină tovărăşie încă multă vreme de-acum încolo. Dar templul…

Făcu un gest vag.

— O să-i respect pe Demne Ban şi pe Heylin când o să-mi arate că din Cazanul lui Dagda vor curge leacurile

împotriva tuturor relelor. Pe urmă o să hotărăsc dacă să-i respect şi pe mai departe sau nu! şopti sec, ridicându-se.

Considera discuţia încheiată. Se întoarse apoi cu încetineală.

— Uitasem, căpetenia clanului rămâi tu, Alaw. Eu şi Fergus – ţinuse pentru final asul – vom fi doar doi căpitani de-ai tăi. Oricum, o să rămâi în viaţă câtă vreme îmi eşti de folos. Nici o clipă mai mult. O să număr zilele, vere.

Morc făcu intenţionat o pauză lungă, râzând în sinea lui.

În noaptea scăldată într-o lumină albastră, spectrală, plutea mirosul acru al lemnului putred, care le pătrundea în nări.

— Fie.

Peştele muşcase momeala.

— Şi ce-o să se întâmple cu Heylin, Sye… cu Demne Ban?

Morc izbucni nerăbdător, ca şi cum s-ar fi aflat înaintea unui copil mai încet la minte şi prea naiv:

— Cum ţi-am spus deja, pentru mine au un rost până la *Gorsav howl gwav*, ziua cea mai scurtă a anului. Pe urmă vor hotărî ei. Sau o să faci tu cum crezi de cuviinţă, dacă preferi aşa, lăsă el discuţia deschisă doar aşa, ca să-i facă o plăcere lui Alaw. Doar tu eşti căpetenia, nu?

Războinicul kemewek îşi scărpină barba, cu siguranţă asaltată de vreun purice. „O să vedem noi cine iese viu la urmă. Ori tăişul sabiei, ori o fiertură de pălăria-şarpelui o să pună lucrurile la punct.“

În vreme ce se apropia de cal, fomorianul nu se putu abţine să nu zâmbească amuzat de un gând. „Îl aranjez în somn, imediat ce se termină toată povestea asta. Nişte daruri în plus pentru druizii lui, şi totul o să fie în ordine. Mie-mi ajunge să pot acţiona, iar preoţii lui o să aibă grijă să mă justifice în ochii războinicilor din Donaganow rămaşi. Sub un nou jurământ, pe sabia noului lor stăpân, îşi spuse, simţindu-se atât de satisfăcut, încât convingerea i se întări şi mai mult. O să fie o plăcere… Dar nici să nu te gândeşti să te atingi de tatăl meu.“ Înălţă din sprâncene, mirându-se singur de faptul că devenise atât de ataşat de el. Ajunsese

chiar să se gândească la Demne Ban ca la părintele pe care nu-l avusese niciodată, pe care şi l-ar fi dorit şi pentru care îl invidia pe Conan.

Într-o atmosferă rarefiată, în tăcerea neclintită a zorilor, ceaţa plutea prin aer, atârnată între mantaua albă a câmpiei şi cenuşiul plumburiu al norilor atât de joşi, încât atingeau culmea împădurită a primelor coline. Soarele părea să fi abandonat poporul din Donaganow, unicul lui semn fiind paloarea de alabastru, diafană, ce mângâia spre miazăzi vârfurile scheletice ale copacilor dezgoliţi.

Vremea îngheţată şi timpul ce se scurgea implacabil erau cei mai mari duşmani. Trebuiau să se grăbească. *Gorsav howl gwav* se apropia cu paşi repezi, şi toţi sclavii lucrau din greu, grăbiţi, în schimburi epuizante, finisând ultimele trei lespezi pentru arhitrave. Zilele ce rămăseseră erau puţine, focurile mari stăteau aprinse toată noaptea, iar bărbaţii erau obligaţi să lucreze şi de la apus până în zori, schimbându-se în grupuri. Ideea fusese a lui Morc. Deşi el n-o rostise niciodată.

Iar când druizii din Donaganow obiectaseră, vorbind despre lipsa de respect faţă de dorinţa de odihnă a zeiţei Loer – divinitatea palidă şi rotundă ca o bucată de brânză de oaie, ce lumina noaptea –, fomorianul răspunsese că lucrarea aceea costase atâta oboseală şi atâtea vieţi omeneşti, încât bucuria şi puterea ce le aducea cu sine avea să-i înveselească pe zeii lor pentru vecie şi să le obţină iertarea pentru orice lipsă de respect de până atunci.

Fusese de ajuns ca Morc să-i arunce o singură privire lui Alaw: acesta confirmase – încruntat şi mohorât, dar convingător – versiunea sa, lăsându-i interzişi pe toţi druizii.

Şi, iarăşi, era suficient ca bărbatul din Toraigh să-i arunce o a doua privire, pentru ca Alaw să înţeleagă că, în seara aceea, avea să înceapă o serie lungă de discuţii cu druizii săi, pe atât de convingătoare pe cât ar fi fost de vie culoarea galbenă, scânteietoare a luminii focului ce arde în căminul unei colibe îndepărtate.

Totuşi, în pofida gerului ce ar fi convins şi un urs să nu

iasă din vizuină, Morc nu era liniştit. Trecea prin momente de calm alături de Cerbul Alb, dar avea şi dese izbucniri nervoase, când scruta orizontul, simţind parcă apariţia inevitabilă a duşmanului.

Fergus era singurul care observase. Înţelesese pe cine aştepta, de cine se temea. Iată ce voia Morc, îşi spuse: nu să domine Kernow, ci să-l ucidă pe Conan. Dar, pentru asta, avea nevoie de Alaw.

Morc dovedea ce fel de om era într-adevăr: un individ care se respecta doar pe el însuşi. Şi totuşi, era evident cât îl adora pe Demne Ban. Tuturor le părea firesc ca un fiu să aibă un asemenea respect pentru tatăl său, chiar dacă – venit din partea lui Morc – un asemenea sentiment stârnea cel puţin mirarea. Fomorianul însă ţopăia încontinuu în jurul druidului, cerându-i deseori părerea, chiar şi în probleme mai banale, dar care puneau la încercare de fiecare dată înţelepciunea părintelui său. Era atât de limpede, încât, instinctiv, toţi crezură că era într-adevăr sincer, intim ataşat de acel om în vârstă, surâzător ori de câte ori era cu el, gelos pe ceilalţi cu orice ocazie, cât de mică; îl numea „tată“ în modul cel mai firesc şi mai umil cu putinţă.

Fergus, singurul care cunoştea realitatea şi care zâmbea în sine de fiecare dată când Morc oferea celorlalţi versiunea sa despre Demne Ban – adevăratul tată regăsit – împreună cu aceea despre Elatha, descris ca un tată adoptiv, era stupefiat de modul în care *Ri* paricid se cobora atât de jos. Îşi aminti apoi că Morc era un nebun care, pentru binele propriu, ar fi fost în stare de orice.

Arhitravele urmau să fie mai întâi prelucrate pe pământ: trebuiau cioplite la forma potrivită cu ciocane de bronz, apoi veneau modelate îmbinările şi după aceea întoarse pentru şlefuire. Cu baroasele se ciopleau colţurile pietrelor, chiar dacă operaţia nu era câtuşi de puţin simplă – la fiecare lovitură se desprindeau fragmente minuscule din bloc, atât de mici, încât semănau cu o mână de pulbere. Munca aceasta cerea, aşadar, o putere şi o răbdare infinite, căci oamenii lucrau folosindu-se doar de forţa umilă a braţelor şi de uneltele de şlefuit, râcâind şi netezind,

frecând şi lustruind, într-un univers al prafului ce plutea împrejur din vremuri imemoriale, încă de la începutul lucrărilor la templu, umplea nările şi înroşea ochii, se depozita în plămâni şi îi făcea pe toţi să tuşească permanent. Pentru a crăpa piatra, profitau de crăpăturile deja existente ori de acelea mai puţin vizibile; strecurau în ele cuie de lemn, ca la carieră în munţi, făcându-le apoi să se umfle cu apă. În punctele cele mai slabe ale pietrei se aplica foc, ca să facă acea zonă să se dilate; odată ce era suficient de încinsă, oamenii aruncau peste ea apă îngheţată. De cele mai multe ori, piatra se crăpa mai departe, pe o linie suficient de dreaptă. În tot locul zăceau unelte pentru modelare, şlefuire, sculptură. Lespezile erau atât de fin lucrate, încât deveneau lucitoare în lumina soarelui ori în reflexele flăcărilor. Şi făceau totul cu o lentoare exasperantă, frecând piatră pe piatră.

Ca de fiecare dată la apusul soarelui de când ajunsese la Donaganow, Demne Ban se îndrepta către centrul templului, într-o tăcere religioasă, cu ochii închişi, nepăsător la orice altceva. Ştia bine ce avea să le ceară zeilor, *teu.* Se concentra şi mai mult, într-un efort plin de încordare. Dând curs, parcă, rugăciunilor sale, ninsoarea slăbi. Atunci, druidul ridică braţele la cer, iar mânecile tunicii îi coborâră, dezgolindu-i antebraţele slabe, şi invocă divinităţile abia mişcându-şi buzele.

Oamenii care ciopleau cele trei lespezi încă întinse pe zăpadă ca trei uriaşi adormiţi îşi puseră la o parte dălţile şi încetară lucrul pentru câteva clipe. Un fior de teamă superstiţioasă îi pătrunse pe mulţi dintre ei.

Demne Ban îşi încheie litania şi deschise ochii. Şi nu se putu opri să nu zâmbească: cerul se deschidea – pătura de nori negricioşi se sfâşiase, iar limbile de foc ale soarelui ce se stingea, ca nişte degete de lumină, îşi disputau cu primele stele bolta cerească. Cererile sale fuseseră ascultate. O porni spre casa lui Alaw şi a lui Heylin; după cină avea să fie o bună ocazie pentru a confrunta aliniamentul pietrelor luminate ca ziua de marile focuri, acum, când puteau să vadă, în sfârşit, constelaţiile.

Călcând cu pas iute spre parfumul de fiertură de berbec şi de usturoi sălbatic ce venea din casa lui Alaw, Morc zâmbea şi el, dar din cu totul alte motive. Cântărea greutatea şi consistenţa a două undiţe confecţionate cu vârfuri preţioase din bronz şi unse cu grăsime de porc, pentru conservare. I le încredinţă lui Goban, sclavul diform, obligat să trăiască în simbioză cu călăul său, şchiopătând în jurul lui ca un nagâţ. Le obţinuse dând în schimb cele două sclave pieptoase *cumal* unui pescar braconier din sat, cunoscut pentru felul în care golea râul de somoni şi de păstrăvi în zonele de pescuit ale altor *teuta.* Primise ceva extrem de preţios în schimbul sclavelor care odată, cu multe primăveri în urmă, fuseseră preferatele lui Anninn – le cumpărase de la curtea lui Oengus – şi apoi ale morarului unde le dibuise Morc înainte de a le da pe mâna trupei de paria. După toate violenţele pe care le înduraseră din partea lui Hodr şi chiar a lui Bave, sărmanele femei erau foarte fericite să-şi schimbe stăpânul. Ce nu ştiau ele era cum îl înşelase Morc pe noul lor stăpân: după spusele lui, femeile aveau puteri divinatorii, de *benfhlaith.* Mai lipsea doar să justifice prin faptul că erau încă virgine.

Nobilul din Toraigh nu observase însă că însuşi pescarul venise să-l caute pe Demne Ban ca să-i ceară binecuvântarea şi încuviinţarea pentru achiziţia magică pe care o făcuse.

Marea construcţie a lui Alaw se sprijinea pe un zid jos de piatră, apoi se înălţa ca o structură de trunchiuri de lemn; acoperişul, din paie şi pământ, era umflat din cauza timpului urât. Un loc ce oferea puţină căldură, de la cele câteva focuri, de la trupurile umane şi de la cele ale animalelor care dormeau într-un colţ al construcţiei, în faţa unei grămezi imense de bălegar, propriul bălegar, depozitat foarte aproape de ieşire.

Ceva mai retrase, câteva femei torceau lână, în timp ce un grup de servitoare strângeau smântână din ceaune mari, pline cu lapte, urmând să-l bată apoi ca să facă unt din el.

Sye sosi şi el, dădu la o parte acoperitoarea de piele de

la intrare, îşi frecă mâinile ca să şi le încălzească, plecă uşor capul în direcţia lui Alaw şi, după ce i se răspunse, se ghemui pe rogojină alăturându-se celor care luau cina şi sporovăiau.

Subiectul fusese deschis de Heylin.

— Cazanul sacru al zeului lor Dagda, pe care-l are în grijă fratele meu, nu e prima comoară din Inis Fail care traversează braţul de mare, vorbi el cu glas scăzut, confidenţial, aplecându-se către ceilalţi comeseni şi privind în jur prudent ca să se convingă că servitoarele nu-l auzeau. Se pare că şi faimoasa lor *Stelă a lui Danu* a fost sustrasă de la Inis Prydain... iar acum, chiar nepotul meu are cu el, pare-se, Suliţa Victoriei de la Tuatha De Danaan! susură, înainte de a se concentra pe o aromată pulpă friptă.

Băutura tare îi aducea în ochi o strălucire anume şi îl făcea puţin prea vorbăreţ.

Fomorianul intră chiar în clipa aceea, iar atmosfera se răci.

— Se pare că oamenii din Iwerddon le pierd cu mare uşurinţă, hohoti Alaw, având grijă ca Morc să-l audă. Vreau să spun, mereu le scapă, cum scapă iepurii din cuşti!

— Până când ajung în mâna cui trebuie, nu renunţă Morc la contralovitură, vorbind cu gura plină şi fără să ridice ochii. Iar acela le foloseşte pentru a-şi face praf duşmanii! Sunt arme de neînvins!

Heylin înghiţi în sec, iar atmosfera deveni şi mai încordată.

— Se pare că stăpânul sabiei luate de la Tuatha De Danaan este acum un mare *Ard Righ.*

Alaw vorbi cu calm, însă lui Morc mai că i se opri dumicatul în gât. De unde putea să ştie un kernewek precum Conan? Sângele porni să-i fiarbă în vine, ca apa unui râu vijelios, iar faţa i se înroşi de furie, cum se întâmpla de fiecare dată când cineva îl preaslăvea pe fratele său vitreg. Masa liniştită de seară degenera.

Fergus mormăi ceva, punând mâna pe braţul înarmat al lui Morc.

Dar cel care salvă situaţia fu Demne Ban. El intră chiar în

clipa aceea. Se străduia cât putea să nu lase să se vadă cât de îngrijorat era de soarta a două sărmane *cumal.* Îl fixă pentru o clipă pe fiul său, apoi se aşeză, alăturându-se discuţiei.

— Îmi păreţi nişte servitoare care discută care dintre sclavi sunt cei mai atrăgători… Bineînţeles că acele comori au fost furate! În multe rânduri! Lumea nu e chiar aşa de mare; iar alţi oameni nu sunt nici ei atât de deosebiţi de noi încât să nu ştie ce înseamnă furturile şi jafurile.

Întinse o mână spre bucate: pe lângă berbec, mai erau, pe masa joasă, mistreţ şi cerb, miel şi câţiva păstrăvi fripţi; pe urmă, supă din germeni de orz, căni cu hidromel cald şi urcioare cu lapte.

— Se spune că e o piatră cu incizii, o bucată de piatră în forma sexului bărbătesc în erecţie, simbol al fertilităţii ce izvorăşte din puterea zeităţilor lor Daoine Sidhe, zeii lor – *teu* – originari.

Vorbea în kernewek, apoi traducea pentru Fergus şi Morc.

— Ultima oară, după câte ştiu, un puternic arhidruid din Iwerddon a reuşit să o fure la nord de Prydain, prin puterea magiei unei *bandrui*, care era, la fel ca el, capabilă să o afle în ascunzişul unei *broch.* Dar, cum bine vezi – îşi stăpâni ironia –, ştiinţa sa e din nou aici!

Arătă spre fruntea lui Morc.

Omul din Toraigh nu zise nimic şi nu-şi ridică privirea.

— Cazanul a fost şi el mult disputat încă de pe vremea Primului Popor, adăugă Fergus, care rareori intervenea. O dispută. Şi gândiţi-vă că fusese sustras de un idiot de negustor din Prydain, care îl considera valoros numai pentru inciziile lui neregulate.

În tonul vocii sale se simţea acreala care îi făcea pe toţi cei străini de neamul Nemed să-l duşmănească pe Fergus.

— Nu ştia ce putere avea lucrul acela din mâna lui şi nici semnificaţia pe care o are pentru poporul nostru. A plătit cu viaţa. A fost sfârtecat aşa cum trebuie; picioarele i-au fost date hrană porcilor, braţele şi capul aruncate în mare, apoi corpul a fost îmbucătăţit şi înmormântat în trei gropi

diferite, pentru ca să nu se mai poată aduna în Tărâmul de Dincolo. Pentru ca sufletul său să rămână rătăcitor în ceţurile de pe tărâmul nimănui!

Scuipă pentru a alunga blasfemia, contând pe traducerea Cerbului Alb.

Bătrânul druid le servi oamenilor din Donaganow o versiune îmblânzită, pentru a nu stârni ranchiună.

— Dar se va naşte aici comoara cea mai de preţ pentru poporul celt, adăugă atunci. Nu doar pentru acest clan, ori pentru Kemow, ori pentru Inis Prydain… ci pentru toţi celţii, adăugă, mimând o simbolică îmbrăţişare. Temerile mele se strămută în coşmarurile pe care le am noaptea, ca şi demonii care vin din tărâmul de jos în somn să mă chinuiască, pentru a-mi aminti că e posibil să greşesc. Am încercat prin divinaţie, dar nu pot s-o aplic la mine însumi.

Se simţi atunci cât de nesigur era Demne Ban de reuşita tentativei lor. Trebuia să se încreadă în informaţiile lui Morc, să aibă încredere în zei, să creadă în corectitudinea lucrărilor conduse de Heylin, să execute fiecare gest exact aşa cum trebuia şi, la data exactă, să pună cazanul în punctul dinainte stabilit, fără greşeală. Înţelese dintr-odată că spusese prea multe.

— Îndoielile acestui om vi se par deopotrivă cu certitudinile mele? murmură Alaw. Ce vi se pare mai real acum, propunerea mea de a conduce cu mine peste Kernow, ca druizi şi preoţi ai celui mai puternic *teuta* din aceste ţinuturi, ori să vă încredeţi în darurile şi puterea unui bătrân nebun? Ce ar spune poporul dacă el ar greşi şi ar atrage asupra noastră mânia, din pricina celui care nu mai e plăcut zeilor noştri *teu*?

La o depărtare suficientă cât să nu fie auziţi de ceilalţi, oamenii din micul grup ce dicta legile acelui clan avură un singur gând în minte. Care nu avea nici o legătură cu conflictele dintre zei, ci mai degrabă le aprindea dorinţele cu strălucirea aurului.

— Nu a venit încă vremea, Alaw, spuse unul dintre ei. Lasă-ne până la *Gorsav howl gwav.*

El chicoti sardonic, desprinzând o bucată de carne din

proţap cu o lamă ce stârnea fiori.

— Chiar aşa. Mai bine să nu luăm o hotărâre înainte de asta, nu? Mai bine să nu riscăm, nu-i aşa?

Înfipse lama în carcasa animalului cu un gest de mânie.

— Suntem cu tine, ştii asta. Cum am putea să nu fim. Pentru noi, eremitul – interveni un al doilea druid, cu o undă de dispreţ în glas – e doar ceva mai mult decât un necunoscut, care, după cât se pare, a căutat să ia toată puterea noastră pe lângă tine şi Heylin, se grăbi să adauge. Vrem la fel de mult ca tine să dispară înghiţit de cazanul lui de rahat, care aici la noi nu are nici o valoare!

— Până la *Gorsav howl gwav.* Până atunci, aminteşte-ţi, adăugă un al treilea. Pe urmă o să fim cu tine. Şi o să ţi-i aducem pe toţi din Donaganow, ca pe nişte oi, unul după altul.

Fără ca Demne Ban să fi putut auzi acea discuţie, cuvintele lui se înălţară deasupra vacarmului de voci din casă.

— Să ieşim. Azi cerul e liber de nori şi ne aşteaptă doar pe noi.

Îşi aminti ce se întâmplase la apus, cu puţin timp înainte, şi îşi regăsi zâmbetul.

— Rugăciunile mele au fost ascultate. Ce ocazie mai bună ar fi de a mă consulta cu fiul meu şi cu ştiinţa ce o poartă cu el? zise, ridicându-se şi întinzând o mână.

Morc profită de acel gest, acceptându-l şi urmându-l pe bătrân afară din construcţie, în aerul tăios care limpezise cerul.

Păreau amândoi binedispuşi acum, se părea că-şi regăsiseră echilibrul între tată şi fiu, uniţi de calea pe care o străbăteau către un gest ritualic şi maiestuos, ce avea să schimbe lumea. Dar şi pe cale să săvârşească cea mai mare greşeală a vieţii lor.

Noaptea părea fermecată. Singurul lucru ce îi lua din magie era vântul tăios, atât de rece, încât devenea dureros atunci când lovea în plin faţa lui Morc şi a lui Demne Ban, care ieşiseră primii din casă şi acum erau încă singuri.

Trecură pe lângă focurile unde lucrau cioplitorii şi, în timp ce reflexele roşietice ale flăcărilor le atingeau feţele, se îndreptară către partea cea mai întunecată a templului, pentru ca lumina să nu-i împiedice să vadă limpede cerul înstelat.

— Sclavii şi transportatorii abia au avut timp să tragă lespezile mari înainte să vină ultimul val de ger, molfăi Morc, sugând dintre dinţi resturile de mâncare. Nu ar fi reuşit niciodată să o facă, continuă el, dacă nu s-ar fi grăbit: prin zăpadă n-au făcut prea mult drum. Heylin e un tip tare.

— Mulţi din popor spun că ar trebui să fii tu noua căpetenie a clanului, începu bătrânul druid fără grijă, în fond, şi tu eşti fiul unui nobil din Donaganow. Ai dreptul la asta tot atât cât şi Alaw, încercă bătrânul terenul. Şi i-ai cucerit când te-ai întors cu toţi sclavii pe care i-ai luat de prin *teuta* cele mai periculoase. Sunt voci care spun că eşti mai plăcut zeilor, chiar mai plăcut decât vărul tău, şi că tu eşti cel care va urma.

— Dacă spui tu… se prefăcu Morc nepăsător.

Nu era atât de prost încât să se lase înşelat de un şiretlic atât de vechi.

— Ce mă interesează pe mine e templul. Şi faptul că mi-am regăsit tatăl, fireşte.

— Am auzit spunându-se că Heylin a căpătat prea multă putere de când m-am întors eu. Iar asta Alaw nu poate s-o înghită.

— Sunt problemele lui Alaw.

— Sunt şi ale mele, de vreme ce preoţii şi şamanii din sat se tem să nu-şi piardă privilegiile odată cu întoarcerea mea. Crezi că ar trebui să ne aşteptăm la o revoltă?

Demne Ban vorbi părând că îi cerea sfatul. Dar îl subestimă pe Morc, pe care credea că îl cunoştea deja, ca şi cum ar fi fost într-adevăr fiul său.

— Nişte pişăcioşi, asta sunt, făcu desfiguratul a lehamite, lăsându-şi în jos colţurile gurii şi aplecându-şi capul. Nu sunt capabili să facă nimic dacă nu e cineva să-i conducă. Întocmai ca steagul care flutură pe stâlpul din mijlocul satului: îşi schimbă direcţia odată cu vântul, spuse, folosind

metoda cea mai perfidă pe care o învăţase cu mare artă – să amestece minciuni fine cu o bază de adevăr, încât să nu mai poată fi deosebite una de alta.

— Te încrezi în Fergus? întrebă druidul, stârnind în Morc bănuiala că ştia mai mult decât părea să ştie.

— Altul e duşmanul, tată, ocoli el subiectul, apucând-o însă pe o pantă periculoasă. Vine de la apus şi e un asasin care nu iartă…

Demne Ban simţi un fior cum nu mai încercase până atunci, ceva ce făcea să i se zbârlească şi părul de pe ceafă, o senzaţie ce anunţa o energie pe care doar puţini oameni, cum era el, dotaţi cu simţuri aparte, o puteau percepe; ca atunci când îl simţise dinainte pe Morc urcând cu comorile coasta muntelui unde el trăise ca eremit.

Tocmai voia să ceară lămuriri, când îi ajunseră din urmă şi ceilalţi, iar bătrânul druid trebui să se oprească.

Morc făcu câţiva paşi grăbiţi înainte şi începu să vorbească despre subiectul cel mai important. Se dovediră de ajuns câteva fraze meşteşugite despre aliniamentul stelelor şi al constelaţiilor, şi nu mai era loc de nimic altceva în mintea celor doi, absorbiţi acum în contemplare, în studiul cunoştinţelor lui Morc şi al modului în care puteau fi aplicate acolo, în Cetatea Sacră. Nu era loc de vreo greşeală, dacă voiau ca minunile trimise de zei să coboare asupra lor.

Fomorianul reda învăţăturile smulse sub tortură druizilor încarceraţi în Insula de sub Mare. Atunci – aliat fiind cu Alaw şi cu nobilii săi, graţie aurului lui Fergus – şi-o putea permite. Asta şi fiindcă scurgerea timpului era de neînlăturat, iar momentul venise. „În fond, chicoti în sinea lui, nu scrie niciunde că bătrânul ăsta nebun nu ar putea avea dreptate! Dar asta ar fi chiar de râs. După tot ce am pus la cale împotriva lui, aş putea avea bogăţii şi puteri divine ce izvorăsc din Cazanul lui Dagda!“

Practica observării cerului era ţinută la mare cinste în toate şcolile celtice; la fel şi măsurarea timpului şi calculul mişcării corpurilor cereşti, precum şi prezicerea succesiunii fenomenelor naturale – ca mareele – şi astronomice,

precum eclipse, cicluri lunare şi solare.

Pe toate le studiase şi Demne Ban cu pasiune, şi se gândea să transmită această învăţătură şi fiului său. Se cunoşteau bine regularitatea ciclului solar şi diferenţele faţă de cel al lui Loer.

— Drumul lunii e mai scurt decât cel al soarelui. De-a lungul anului sunt douăsprezece luni noi, dar timpul de care au nevoie pentru a se reînnoi e mai scurt de unsprezece zile; uneori e mai mare, alteori mai mic.

— Loer e femeie, chicoti Heylin, iar femeile sunt capricioase.

Ştia că aspectul cerului, văzut cu ochiul liber în nopţile senine, se schimba odată cu trecerea timpului. Dificultatea consta deci în găsirea unei soluţii pentru cele două cercuri de găuri: trebuia stabilit *dacă* pietrele albastre urmau a fi puse în gropi şi pe tumuli, şi *unde* să fie amplasate Piatra de Sacrificiu şi cea a Călcâiului, geamăna sa, pe marginea valului de pământ calcaros, şi, mai ales, unde trebuia aşezată Piatra Altarului din mijlocul templului, pentru ca toate să fie aliniate corect cu *Dorastu*, Poarta Soarelui.

— *Lia Fail* e răspunsul, continua să repete Morc sardonic. Vom putea înţelege numai dacă îi vom dezvălui şi traduce misterele, dacă vom avea un cer limpede în preajma lui *Gorsav howl gwav* şi, fireşte, un *cromlech* de pietre chiar în faţa nasului, ca să le modelăm după lemnişoarele pe care tatăl meu, Demne Ban, le face şi le desface în coliba lui de zile şi nopţi întregi, după cum i-am sugerat eu…

— În loc să-ţi baţi joc de mine, ai binevoi poate să adaugi ultimele date? Eu şi unchiul tău suntem curioşi să aflăm care e ultima mişcare pe care Daoine Sidhe au păstrat-o pentru noi…

Morc îşi frământă mintea câteva clipe, până când fu obligat să-şi stăpânească sudoarea rece şi fiorii ce-i urcau pe şira spinării. Nu avusese niciodată în mână cu totul situaţia. Conan şi ai săi interveniseră prea repede, asaltaseră prea curând Insula de sub Mare, iar fomorianul nu putuse stoarce până la capăt victimele. Interpretă datele ce lipseau după intuiţie, dându-le drept cuvântul divin

înscris în stele; la asta se pricepea de minune.

— Steaua la care mă raportez trebuie să fie neapărat în Pleiade, cugetă cu jumătate de glas. Mi-au vorbit despre un astru roşu… Există oare unul mai potrivit decât Aldebaran?

— Eşti sigur? comentă Demne Ban. Ai de ales dintr-o mulţime… Ai şi Câinele Mic şi Gemenii la răsărit. Şi Orion, cu lumina albă a lui Rigel, şi Betelgeuse cea roşiatică.

— Nu cred, tată, sunt stele ce dispar după orizont mult prea repede în noapte. Nu e nici urmă de ele pe *Stela lui Danu*, se grăbi, arătând prea multă siguranţă.

Se îndepărtă apoi câţiva paşi, cufundat într-un calcul mental, privind cerul şi încercând să-l alinieze cu templul.

— Cele două Pietre ale Călcâiului vin aliniate după această linie pe care am trasat-o pe pământ, începu, întorcându-se pe unde se dusese şi arătând, în lumina palidă a lunii, o urmă care avea să fie mult mai vizibilă a doua zi.

Demne Ban înălţă sceptic din sprânceană.

— Să mutăm cele două Pietre ale Călcâiului?

Heylin făcu un rapid calcul mental.

— Dar… am avea nevoie de zile întregi de muncă, lemne pentru strămutare şi şaizeci de oameni numai pentru a le muta câteva palme mai încolo.

— Atunci, ia-i, replică Morc. Ce mai aştepţi? Fără mine sunteţi pierduţi. Aşa că, îţi spun, găseşte-ţi oamenii, trage-i afară de sub cuverturile unde zac cu nevestele şi pune-i la treabă! Imediat! Chiar şi discuţia asta e o risipă de timp! Ai înţeles?!

Toţi cei de faţă amuţiră. Şi pentru că aşteptau o reacţie din partea lui Alaw, care însă nu venea.

Privirea perplexă a lui Heylin trecu de mai multe ori de la chipul înroşit de furie al lui Morc la acela impasibil al bătrânului druid.

— Şi încetează să-l mai priveşti pe el. Nu eşti în stare să gândeşti cu capul tău? Nu numai pe acelea trebuie să le muţi, încă n-ai înţeles asta? continuă să urle fomorianul în dialectul său kernewek nesigur. Ia-l cu tine pe Sye. Trebuie să faci la fel şi cu Pietrele de Sacrificiu! O să vin eu să înfig

ţăruşii de lemn în pământ în locurile noi. Sunteţi atât de idioţi că le-aţi pus la cel puţin trei braţe mai la miazănoapte! *Nu* acolo e centrul ceremoniei pe care o cer zeii! Şi trebuie să întoarceţi Piatra Altarului! Către răsăritul soarelui pentru *Gorsaw howl gwav*, imbecililor! E iarnă, ai uitat? Trebuie să-l primim pe Howl *acum!* În momentul când e cel mai aproape de răsăritul lunii! Acesta e mesajul Stelei! Howl şi Loer, soţii care îşi unesc puterile şi au împreună suficientă forţă ca să-i dea viaţă cazanului. Acesta e templul care îi celebrează pe amândoi. Ca într-o căsătorie: nu putem să mulţumim pe unul şi să-l lăsăm nemulţumit pe celălalt, trebuie să-şi pună la un loc energiile şi să se unească pentru a face să ţâşnească viaţa, altfel nu vor avea destulă forţă, vor fi sterili, uscaţi, secaţi precum pântecele unei bătrâne! Tot efortul va fi inutil! Şi pentru ca să nu se întâmple asta, trebuie celebraţi împreună, în scurtele clipe când amândoi se văd pe cer şi se pot recunoaşte.

Venele de la gâtul lui Morc se umflaseră ca nişte frânghii purpurii.

— Nu mă interesează cum o să faci cu muncitorii tăi. Trage-le şuturi în fund, promite-le biciul sau bogăţia, cum preferi, dar pune-i la treabă. Şi fă-o mai repede! N-aş vrea să dau vina pe tine, dacă nu vom fi gata la timp, şi să te atârnăm de testicule fiindcă tu ai fost cel care i-a nemulţumit pe Howl şi pe Loer! ameninţă el.

Heylin nu mai ştia pe unde să scoată cămaşa.

Sye zvârlea săgeţi ucigătoare din ochi.

Dar nici unul dintre ei nu purta haina războinicului. Erau simpli constructori şi cioplitori, *aes dana*, însărcinaţi să ridice blocuri sacre înspăimântătoare pentru o cetate de piatră.

Demne Ban aruncă o privire rapidă spre Alaw, care nici nu clipi. În acel moment, druidul înţelese, încuviinţă spre fratele său cu un aer detaşat, de parcă s-ar fi aşteptat la opoziţia aceea.

Urmat de credinciosul Sye, Heylin alergă cu toată iuţeala pe care i-o îngăduiau picioarele bătrâne, întunericul şi

zăpada.

Fergus privi în altă parte. Demne Ban şi Heylin erau bărbaţi plăsmuiţi cu înţelepciunea ce vine din experienţă; asta avea în comun cu ei, impulsul ce mişca în suflet simţul respectului. De aceea nu avu curajul să-i privească în ochi: ştia ce însemna să fii trădat de propriul fiu.

În inima nopţii, muncitorii, sfârşiţi după lungul drum făcut cu pietrele, fură treziţi şi puşi din nou la lucru. Fără deosebire, oameni din *teuta*, servitori sau sclavi.

Fu suficient un semn din ochi al lui Alaw, şi ciorchinele de druizi şi preoţi se împrăştie, începând o muncă de prozelitism; aurul lui Fergus săvârşise deja prima minune: dezbinase acel *teuta* care putuse să domine până atunci asupra clanului Kernow tocmai prin unitatea sa.

Şamanilor nu le venea să creadă că Morc şi Alaw gândeau lucrurile la fel, că se aliaseră cu ei şi că îi plăteau în aur pentru a instiga poporul şi a-l atrage de partea lor. Aveau să dea la o parte puterea nedorită a lui Demne Ban, dispărut cu zeci de primăveri în urmă şi apărut acum ca o fantasmă, bucurându-se de aceleaşi drepturi. Mai mult, îl pusese la punct pe fostul *Ri* al acelui clan, ciung şi înfrânt de soartă, care îndrăznea să ridice iarăşi capul, trăgându-şi puterea din prestigiul fratelui său. Nu aveau să mai fie niciodată daţi deoparte de acei doi uzurpatori.

— Heylin şi fratele lui nu mai ascultă nici măcar de noi, erau cuvintele ce începură să circule din ce în ce mai des, semănate ca buruienile prin mulţime. Cei doi bătrâni sunt trecutul, străinul cel nou a arătat că ştie să se lupte, că ştie limba secretă a voinţei zeilor, *teu*, şi că e pe placul lui Howl şi al lui Loer.

Astfel de declaraţii erau bine primite de oameni, nerăbdători să pună mâna pe ceva încă nelămurit, dar care părea foarte ispititor tocmai fiindcă fiecare şi-l putea imagina după propria fantezie.

— Trebuie opriţi înainte de a ne duce la ruină, nemulţumindu-i pe toţi zeii, *teu*, şi îndepărtând de la noi favorurile lor.

În vreme ce Piatra Altarului, Piatra Călcâiului şi Piatra de Sacrificiu erau aliniate aşa cum pretinsese Morc, aşezarea celei dintâi dintre arhitravele ce mai rămăseseră nu începu sub auspiciile lui Howl, în zori, ci sub privirea diafană a lui Loer, la lumina focurilor mari. Nu se mai întâmplase aşa ceva niciodată. Dar Morc se grăbea, Alaw se grăbea, toţi se grăbeau.

Trecură nopţi şi zile de chinuri şi de tensiune. Morc era împărţit între mania de a se grăbi, incitând oamenii la lucru, şi neliniştea ce venea dinspre orizont. Ceea ce îi liniştea şi îi bucura pe ceilalţi – vremea ce se îmblânzea şi soarele care, prin bunăvoinţa zeilor, se ivea pe cer de mai multe ori pe zi – pe el îi făcea să spumege de furie. Ca şi cum la orizont ar fi trebuit să apară duşmani.

În plus, nu-i dădea pace gândul la fratele său vitreg şi la Demne Ban, căci, spre deosebire de el, Conan avusese doi taţi: Cathbad, iar acum Cerbul Alb. Să-l ucidă pe acesta din urmă ca pe un câine ar fi fost cea mai mare dorinţă a sa, dacă ar fi putut fi sigur că acel gest l-ar fi rănit de moarte pe Străin. La fel, se frământa de o vreme, gândindu-se cum avea să-l elimine pe Conan şi să-l discrediteze în ochii lui Demne Ban, ca să-l înlocuiască pe fratele vitreg în sufletul tatălui său. Era o persoană cum el nu avusese niciodată alături, şi ar fi luat cu mare bucurie locul lui Conan în inima bătrânului. Demne Ban îi dădea tot ceea ce *Ri* din Toraigh nu fusese capabil să-i dea; sau poate că Elatha nu era cu adevărat tatăl său.

Demne Ban simţea energia amestecată cu durere ce izvora din acel individ şi afecţiunea sa sâcâitoare ce alterna cu izbucniri tulburi de mânie nebună.

Piatra Altarului, cea a Călcâiului, cea a Sacrificiului erau de acum aliniate. Odată cu aşezarea ultimei lespezi de piatră, se repetă situaţia la care Morc şi Demne Ban asistaseră deja: când a treia arhitravă fu adăugată în vârful pilonilor, după o izbitură brutală, îmbinările se îmbucară cu un bufnet, iar pământul răsună greoi pentru ultima oară.

Lucrările se încheiaseră cu o zi mai devreme.

Heylin şi Demne Ban priviră cu o veneraţie amestecată

cu nostalgie la minunea cercului sacru ce se închidea atunci. Nu aveau să mai audă acel zgomot, familiar de acum, ca un pas înainte pe drumul către Dansul Uriaşilor.

Toţi cei de faţă se lăsară cu un genunchi pe pământ. Inclusiv Alaw şi Morc.

— Ai făcut o treabă bună, cumnate, spuse Heylin emoţionat, punându-i o mână pe umăr, iar Sye plânse, fără a se ruşina de asta.

Mai rămăsese de demontat stiva de trunchiuri a ultimei platforme, apoi mai trebuia curăţat locul de resturile rămase în urma lucrărilor. Terenul din jurul Cetăţii Sacre era gol şi steril din pricina copitelor, a picioarelor şi a uneltelor care îl bătătoriseră în învălmăşeala ce dura de ani de zile. Sclavii erau la lucru, adunau lemnele rămase, care urmau a fi arse cu ocazia ritului *Gorsav howl gwav.*

Morc era singurul care râdea nervos. Nu-şi găsea liniştea şi nu se simţea satisfăcut, deşi respectaseră termenul.

— Sclavii vor putea fi eliberaţi, propuse Heylin, gândindu-se la toate gurile care trebuiau hrănite şi care, la urma urmei, ar fi fost mai puţine.

— Dacă vor dori, spuse Demne Ban. Lasă-i pe ei să hotărască. Cine vrea să rămână poate să o facă.

Pentru mulţi dintre ei, anii trăiţi în serviciul acelui clan reprezentau aproape întreaga lor viaţă. Erau perfect asimilaţi şi vorbeau la perfecţie limba din Donaganow, traducând uneori când venea câte un negustor cu o caravană de mărfuri din locurile cele mai îndepărtate.

— Lăsaţi-o baltă, mârâi Morc, trecând pe lângă ei. Cine vrea să rămână va trebui să-mi jure credinţă pe sângele lui. Cine vrea să se ducă – spuse el cântărindu-şi cu şiretenie cuvintele – poate să o facă. Până la Piatra Altarului! M-am născut printre piraţii din insula Toraigh. Sunt un fomorian. Acolo, Cailbh m-a învăţat că sclavul cel mai bun e cel ucis în onoarea zeilor pentru a scălda pietrele unui nou templu sacru!

— Un jurământ de credinţă faţă de un nou stăpân i-ar putea obliga să lupte împotriva propriului neam! gemu Heylin.

Alaw fu cel care interveni, împotrivindu-se tatălui său:
— Chiar asta şi vrem. Ori cu noi, ori cu nimeni!
Demne Ban fu singurul care nu se pierdu cu firea.
— Aşadar, ce te frământă, fiule? îl întrebă pe Morc. Demonii de dincolo de orizontul acela îţi stârnesc atâta teamă de nu-ţi găseşti liniştea nici noaptea, nici ziua?
Atins în punctul sensibil, desfiguratul se întoarse ca un şarpe căruia i s-ar fi tăiat coada. Nimeni altcineva nu-l putu auzi.
— Bătrâne, şuieră cu o voce pe care Demne Ban nu i-o recunoscu, căci o auzea pentru prima oară. Nu există spectre care să mă înspăimânte în vreun fel pe care eu să nu-l cunosc deja. Dar să nu mai foloseşti niciodată tonul ăsta cu mine. Poate că sângele magic al unui druid puternic ca tine ar fi de bun augur pe piatra de inaugurare, dacă s-ar considera că sângele sclavilor nu ajunge!

Templul Templelor era încheiat. Din momentul acela sufletul ar fi trebuit să fie vesel, pentru a-i bucura pe *teu* cu o sărbătoare imensă, dar, dată fiind situaţia, nimănui nu-i mai păsa de asta. Nobililor, pentru diverse motive, poporului, din pricina foamei. Erau mai interesaţi de minunile ce aveau să ţâşnească din Cazanul Abundenţei decât de o beţie memorabilă. Dacă avea să funcţioneze cum promiseseră Demne Ban şi Heylin, ar fi fost timp destul şi suficiente motive pentru a sărbători pe săturate şi după aceea.
Agitaţia creştea tot mai mult: urma ziua cea mare.

Capitolul 19

Avusese dreptate. Bărbatul ei avusese dreptate încă o dată. Gwynedd îl privi pe Conan cum zâmbea, iar inima i se umplu de bucurie. Nu-şi mai amintea să-l fi văzut astfel de când fuseseră obligaţi să se stabilească în satul acela, pe care acum aveau să-l părăsească. O porniseră cu toţii la drum. Cercetaşii se întorseseră de puţină vreme şi povestiseră că nu avea să dureze mult până să ajungă la clanul cel mare, unde se refugiaseră Morc şi Demne Ban. Profitând de faptul că vremea, cel puţin pe moment, se îndreptase, puteau pune rămăşag că aveau să învingă. Soarele strălucea, şi nu se aşteptau să fie luaţi prin surprindere de vreo împrejurare tulbure. Zeii erau cu ei. Cathbad şi Bodmall încercaseră să ghicească în furtună şi în zăpadă, iar răspunsurile fuseseră favorabile; rareori bătrânul greşea.

Oamenii, îmbrăcaţi în blănuri puricoase de miel, pantaloni din piele crudă ori prost argăsită, având pe cap glugi şi fiind înveliţi în *brat* de lână groasă, se recunoşteau cu greu unii pe alţii. Doar linia ochilor rămăsese abia vizibilă. Mergeau cu paşi nesiguri pentru că erau obligaţi să-şi strângă pleoapele din cauza aerului tăios şi a strălucirii soarelui pe veşmântul alb al scurtelor zile de iarnă, ce se stingeau prea repede, dintr-o suflare.

Curând însă vremea se îmblânzise. Şi, odată cu vântul marin dinspre miazăzi, în multe locuri pojghiţa de gheaţă se transformase într-o întindere noroioasă, plină de băltoace, brăzdată adânc de roţile carelor încărcate, iar înaintarea era din ce în ce mai greoaie. Boii de tracţiune o luau în toate părţile, oamenii trebuiau să asude ca să ţină pasul cu ei, iar animalele aveau coastele scăldate în sângele proaspăt din cauza împunsăturilor permanente. Oamenii care veneau pe jos se afundau în zăpadă şi noroi. Deseori era nevoie să coboare din şa, căci caii alunecau, riscând să-şi betegească picioarele sau, mai rău, să cadă peste călăreţ şi să-l strivească.

Erau apoi în permanenţă semnale de alarmă. Un marş anevoios într-un teritoriu ostil, deseori în câmp deschis, făcea din ei o ţintă dorită de mulţi. Trebuiau să fie precauţi, de aceea constituiseră o avangardă şi o ariergardă, care însă nu se aventurau la o distanţă atât de mare încât să nu poată fi ajutate în cazul unui atac. În mai multe rânduri se strânseseră în careu în jurul oamenilor din caravană. Pericolele se dovediră însă, de fiecare dată, false. Dacă îi zăriseră câteodată de la distanţă santinele ori paria din pădure, oameni fără pământ sau tâlhari fără căpătâi, de la adăpostul copacilor, nimeni nu se aventurase să-i provoace; nimeni nu înfruntă un clan atât de mare şi înarmat – chiar dacă e afundat în zăpadă – fără ajutorul organizat al multor altor oameni, cel puţin din câteva *teuta.* Iar marşul acela era o surpriză pentru oricine. În plus, zvonurile despre coifurile cu coarne şi însemnele lochlann de pe scuturi, despre renumele druizilor făcători de minuni şi al suveranilor din Inis Fail, ce posedau puteri magice aducătoare de moarte şi scoteau flăcări pe gură, şi, pe lângă asta, cele despre femeile războinice care suflau otrăvuri şi erau mai iuţi decât bărbaţii în mânuirea armelor făurite în foc de zeul-meşter Goibnu soseau înaintea lor, devenind exagerate pe măsură ce treceau din gură în gură, atât cât să-i ţină departe chiar şi pe prădătorii cei mai agresivi.

Conan zâmbi din nou. Se gândi la satul părăsit unde tocmai petrecuseră iarna. Îşi imagină puzderia de ochi din adăpostul pădurilor, căscaţi de uimire şi de bucurie: vechii locuitori ai satului. Trebuiau mai întâi să treacă peste neîncrederea de la început, când se întrebau dacă nu cumva Conan şi ai săi nu le întinseseră o cursă, urmând să se întoarcă şi să încercuiască satul, pentru a-i extermina. Nu după mult timp însă, aveau să se convingă că invadatorii plecaseră şi că *teuta* de origine putea să-şi reia în stăpânire propriile colibe. Era liniştit; avea încă alături de el două femei, dintre care una era sora căpeteniei clanului lor. Dacă i-ar fi atacat, ar fi putut să se opună, făcând schimb de ostatici ori ameninţând că îi vor tăia capul

înainte chiar ca duşmanii să se fi apropiat de ea.

Veni apoi o bucată de drum când mulţi bătrâni şi bolnavi încetară să-şi mai vadă aburul răsuflării în aerul îngheţat, dar era un tribut firesc. Pentru ei, spuneau oamenii, se deschiseseră porţile lui Sidhe. Intrau acolo poate puţin prea devreme, dar erau la fel de bine-veniţi. Dacă o meritau, aveau să renască, întorcându-se din Tărâmul de Dincolo, şi apoi, cu frigul din lumea celor vii, nici nu era rău să petreci ceva vreme sub meri în floare şi focuri arzând, râuri de lapte şi hidromel din lumea de dincolo, în sălaşul lui Bruidhen, care îi adăpostea pe zei şi unde ceaunul fără fund – înconjurat de magie şi de muzică – era întotdeauna plin de carne friptă.

Energia lui Conan părea să-l învăluie ca o aură. Acum că nu mai existau obstacole între el şi tatăl său, ar fi putut să străbată ultima bucată într-un galop solitar, dacă ar fi fost convins că nu se îndrepta spre moarte sigură.

Lui Cathbad nu-i scăpase nimic din schimbările prin care trecea elevul său preferat; şi vechiul druid încerca să-şi alunge melancolia vorbind cu Banan, care grohăia înţelegător, de parcă l-ar fi putut înţelege.

Nu fusese uşor pentru Străin să-i convingă pe recalcitranţii fomorieni care îi însoţeau pe Rury şi pe Geal Chossach să-şi reia drumul în plină iarnă, către o ţintă necunoscută şi un viitor improbabil. Singurii care nu puseseră nici o problemă fuseseră cei din Lochlann, deprinşi să călătorească pe orice vreme şi mereu gata să o ia din loc, pentru ca spiritul lor nomad să-şi găsească liniştea.

În realitate, meritul nevăzut al muncii de convingere îi revenea lui Gwynedd. Fascinaţia pe care o exercita Regina Piraţilor – cum o porecliseră pe *Banri* din Toraigh noii săi supuşi fomorieni – îşi păstrase încă intactă puterea. Îi cucerise de multă vreme, căci asta şi intenţiona, iar voia femeii este voia zeilor, spunea Cathbad. Ea nu se mulţumise să se lase adorată. Toţi erau mândri de femeia aceea înaltă, fascinantă şi solară, capabilă totodată să mânuiască suliţa şi *alm* asemenea unui bărbat. Pletele

lungi, de culoarea grâului copt, o făceau seducătoare, ţinuta nobilă intimida, siguranţa de sine făceau din ea o femeie cum nu era alta. Nimeni nu-i putea spune nu lui Gwynedd.

Venise apoi rândul lui Bodmall; lui Gwynedd îi fu uşor să o convingă, dată fiind afecţiunea pe care *Banri* din clanul Geal Chossach i-o purta acestei skeld. Prietene de acum de nedespărţit, Gerd însăşi intervenise în favoarea femeii lui *Ard Righ.* Războinicii şi nobilii se lăsaseră convinşi să plece, mulţumită complicităţii tipic feminine, acel univers nemărginit, alcătuit din graţie şi şiretenie, frumuseţe şi seducţie, de nepătruns pentru un bărbat şi care face din orice mascul o pradă neştiutoare.

— I-ai înmuiat, observă, cu ironie mascată, Cathbad. Şi nu vrei să ştie căposul tău soţ? o întrebă arhidruidul privind-o sceptic şi ascunzându-şi afecţiunea pentru acel cuplu încă unit, în ciuda miilor de furtuni ce trecuseră prin viaţa lor.

Tocmai datorită acestui fapt, petrecut fără ştiinţa lui Conan, atunci când Străinul vorbi tuturor de la înălţimea unui car plin de bălegar aburind, extravagantul său clan nomad, cu cel mai mare număr de însemne şi de stindarde care se văzuseră vreodată, se dovedi o mulţime de auditori atenţi; jumătate dintre ei dispuşi să-l urmeze, ceilalţi dispuşi să-l asculte şi gata, în fond, să creadă în promisiunile de abundenţă şi fertilitate, de bogăţii, hrană şi viaţă nouă care aveau să izvorască din Cazanul Abundenţei, cea mai generoasă dintre comorile poporului din întregul Inis Fail.

— De ce ar trebui să o facem? E doar o luptă a Străinului! Ce avem de câştigat de aici?

Îi prinsese pe picior greşit, dând glas gândurilor ce îi frământau.

— Exact asta gândesc şi eu. Dar aţi avut încredere până acum şi m-aţi urmat. Ceea ce pot să vă promit este ce m-a făcut să încep călătoria, părăsind Temair Luachra, în căutarea unui leac pentru poporul meu. Să punem capăt lipsurilor şi bolilor graţie unei comori a zeilor Daoine Sidhe,

la Templul Templelor. Vom avea în curând un nou sat şi case noi. Tot ce vă cer e un ultim efort. Nu am fost niciodată atât de aproape!

— Cel puţin el crede asta din toată inima, molfăi Cathbad.

— Crede în visul oricărui om, pe care un brav *Ard Righ* ar trebui să şi-l însuşească: sfârşitul oricărei suferinţe şi bunăstarea poporului său.

— E doar un om, un biet muritor, cită arhidruidul din oracolul Fidelmei. Care îşi va împlini propriul destin prin voinţa şi energia dinăuntrul lui, prin puterile sale… şi cu ajutorul unei femei, uitând să adauge că – spre deosebire de zei – oamenilor le e dat să greşească şi că – spre deosebire de divinităţi – fiinţele umane plătesc pentru greşelile lor.

Gwynedd era cel mai bun călăreţ al clanului. Fusese dintotdeauna, fie printre cei din clanul Partholon, fie printre Fomorians. Şi chiar şi la Temair Luachra. Avea o relaţie aparte cu calul său, căruia îi şoptea în timp ce zbura peste un obstacol sau îi zâmbea când reuşea să învingă în rapiditate şi agerime pe oricine ar fi îndrăznit să o înfrunte. Călărea pe lângă car, unde şedea Tyren. Îi vorbea fiicei sale, încercând imposibilul: să o consoleze. Alături de fată, Owain trecea prin aceeaşi situaţie ca Wee. După ce destinul îi lovise pe Pwyll şi pe Ith, deveniseră nedespărţiţi, iar ceea ce îi unea era atât de puternic, încât le vindecase rănile sufletului fără prea mare efort. Erau complici vârsta şi promisiunile de fericire pe care şi le făceau unul altuia.

Călătoreau de zile întregi spre un loc al cărui nume nici măcar nu-l ştiau. În nişte condiţii ce presupuneau strădanii nemăsurate. Marşul le era încetinit; înaintau cu carele pline ochi de provizii şi de grâne, împreună cu femeile şi copiii, cu servitorii şi sclavii, cu caii şi câini, cu oile şi celelalte animale ce le aveau cu ei. Erau încărcaţi de blănuri şi de piei crude, vase mari şi mici de lut, urcioare cu băuturi şi recipiente de unt şi făină. Luaseră cu ei tot ce se putea. Ce lăsaseră în urmă rămăsese pentru a-i bucura pe fugarii care

aveau să se întoarcă, o compensaţie pentru că le folosiseră colibele mizere, infestate de purici, ploşniţe şi păduchi.

Rury veni în galop din spate depăşind coloana în marş, impetuos ca întotdeauna, deşi conştient că nu aducea o veste plăcută.

— Oamenii nu mai pot, Conan, gâfâi el printre fornăiturile calului, împroşcând peste tot zăpadă. Trebuie să ne oprim peste noapte.

Străinul nu răspunse imediat, ca şi cum să-i dea dreptate vechiului său prieten ar fi fost pentru el un efort uriaş.

— Bine, spuse cu jumătate de gură. Stabilim tabăra între stâncile de colo – arătă un loc întins bine apărat şi înconjurat, doar pe o mică porţiune, de un pâlc de copaci, de unde nu se puteau aştepta decât la o ambuscadă. Aşază-ţi oamenii la cel puţin o sută de paşi înăuntrul pădurii, nu vreau surprize în noaptea asta. Eu o iau înainte. Mă întorc înainte de lăsarea întunericului.

— Vrei să trimit pe cineva cu tine?

Ecoul vorbelor lui Rury încă nu se stinsese, în timp ce *Eachtrannach* dăduse deja pinteni, făcându-şi drum înainte şi înăbuşind orice întrebare.

Rury scutură din cap, mâhnit de suferinţa prietenului său celui mai bun. Întoarse apoi calul şi dădu semnalul de oprire, într-un murmur de aprobare.

Zorii zilei încă nu veniseră, dar Străinul trecea deja printre colibe, trezindu-şi căpitanii şi obligându-i să se scoale. El nu închisese nici un ochi; îl bântuiau imaginile visului cu Anninn, incrustate în memorie precum inciziile în piatră. Oamenii se treziră prost dispuşi, desfăcându-se din mantalele în care se înveliseră ca să doarmă, blestemând cu glas scăzut şi pregătindu-se pentru ultima zi de trudă. Cel puţin aşa spunea *Ard Righ.* Se puseră din nou în mişcare pe când era încă întuneric. Pe frigul acela, animalele trebuiau să tragă sănii şi care înţepenite în încleştarea gheţii. Pentru oameni, era ca şi cum ar fi fost aruncaţi chiar din somn în apă îngheţată.

Conan fremăta. Privea încă înainte, doar înainte. De

parcă ar fi putut citi misterele închise în mintea lui Demne Ban şi planurile lui Morc. Îl privi pe sub sprâncene pe Cathbad, care îi zâmbea, încurajându-l.

Cu siguranţă, nu-i era uşor: se îndreptau spre cel care avea să-i smulgă un elev pe care îl iubise ca pe un fiu.

— Tu nu ştiai că te tragi din druizi, începu bătrânul, mângâindu-şi barba împărţită în două şuviţe. Ai trăit o viaţă care nu era a ta, mereu printre răscruci, o viaţă înţesată de obstacole care nu erau pentru tine. Şi totuşi, pare că morala întregii poveşti e că vine vremea ca şi destinul tău să se împlinească. În privinţa asta sunt sigur. Fiindcă tatăl tău e dincolo de acele coline, tu eşti acolo unde ar fi trebuit să fii dintotdeauna, iar cercul se va închide.

Dintr-odată, lui *Eachtrannach* totul îi păru mai uşor. Străinul şi al său *ollamh* cunoşteau şi ei la perfecţie Piatra Destinului, căci îşi întipăriseră în minte cel mai mic amănunt. Era vorba doar să aplice anumite cunoştinţe. Pentru a le pune în practică, de data asta nu druizii aveau să vorbească, ci sabia.

— Apropo, maestre, întrebă Conan îngândurat, care a fost soarta Pietrei Destinului după ce Magmor a recuperat-o, aruncându-se în Insula de sub Mare? E încă ascunsă la Mur Ollamhan?

— Atât de bine ascunsă, încât de data asta nu vor mai apărea falşi lochlann ori fraţi vitregi bastarzi care să o găsească! Nici măcar acei fii de scroafă din triburile lui Alban, de la nord de Inis Prydain.

Puternicul arhidruid zâmbi şiret.

— Dar de ce mă întrebi pe mine? Tu eşti seducătorul crescut printre curtezanele lui Elatha. Bătrânul porc avea gusturi de suveran în materie de femei, zise şi se apropie complice, ca să nu fie auzit de skeld.

— Încearcă să afli de la Fidelma. Nu ea îţi umple de furnicături mintea şi pantalonii?

Eachtrannach roşi până în vârful urechilor, se strădui să-şi înăbuşe emoţia la auzul acelui nume, dar, fiindcă îi era imposibil, dădu pinteni calului, luând-o înainte, pentru a se alătura lui Magmor şi lui Sin.

Schimbă câteva cuvinte cu ei, apoi aceştia se depărtară de caravană, întorcându-se; femeia blondă pe un murg iute şi rezistent, bărbatul de culoare pe un animal masiv, potrivit mai degrabă pentru tracţiune, cu o coamă lungă până la copite.

Războinicele lui Sin se dovediseră cele mai tenace în luptă. Probabil fiindcă erau femei şi trebuiau mereu să demonstreze ce puteau; cu capacitatea lor de a îndura şi cu spiritul de sacrificiu ce fac din femei persoane capabile să dea dovadă de un curaj puţin întâlnit la bărbaţi. Clanul Geal Chossach constituia, de fapt, etnia cea mai numeroasă din grupul lui Conan şi – întrucât puţine aveau familie – braţul înarmat în care Străinul se încredea cel mai mult.

Eachtrannach avusese prilejul să le pună la încercare vitejia, abnegaţia şi hotărârea în timpul incursiunii pentru cucerirea cetăţii Toraigh sau a celei din Insula de sub Mare. Multe dintre ele posedau o forţă fizică neobişnuită, adesea superioară forţei unui războinic, după cum demonstraseră în jocurile din afara zidurilor exterioare din Temair Luachra. Apoi amintirea lui Aoife era încă vie în inima lui Conan, ca o rană niciodată închisă.

Rury şi Olvik se întoarseră din prima explorare a zilei, alăturându-se lui *Eachtrannach.* Puţinii cai disponibili trebuiau folosiţi cât mai bine.

Cel din clanul Lochlann vorbi cu o grimasă de neplăcere:

— Nu putem merge mai departe, altfel o să ne trezim cu ascuţişul unei săbii sub nas!

Era un călăreţ prost, nici nu se putea altfel pentru un om al mării.

Se dădu din nou semnalul de oprire.

La primele licăriri ale zorilor, Conan şi căpitanii săi o luară înainte, depăşind un pâlc mic de copaci şi, în sfârşit, la adăpostul copacilor, reuşiră să vadă. Străinul se căţără pe o movilă de pământ mai înaltă, cerând îndurarea strămoşilor pentru gestul blasfemator al celui care călca peste tumulul tombal al Primului Popor. Micul platou ce se întrevedea dincolo de colina joasă era un furnicar de oameni, într-un vacarm de sunete şi într-o confuzie totală.

Locul – situat la jumătatea drumului pe direcţia lor – era pustiu.

— Nu înţeleg, reflectă *Eachtrannach.* Nu e nici măcar un om de pază în sat.

— Să vezi nu înseamnă să înţelegi, declamă Olvik.

— Trebuie să fie o mulţime, Conan, şuieră imediat Rury, cu ochiul ager; dădea de înţeles că nu erau puţini cei pe care îi aveau de înfruntat. E un *baile* măricel… Un *teuta* mare pentru un *godrev* mare, sau cum naiba l-or fi numind ei!

Conan se gândi, cu un fior, la sângele ce avea să curgă.

— Orice ar fi, nu e o cetate de piatră pe un vârf abrupt de stâncă, înconjurat de mare, bine protejat şi bine apărat. E doar o adunătură mizeră de barăci pe o câmpie bătută de vânturi!

În clipa aceea, tremurul copitelor pe pământ îi făcu pe cei trei să se întoarcă: Magmor şi Sin reveniseră. Negrul cel uriaş ridică din umeri cu înţeles; nu erau singuri. Îndărătul lor veneau Gwynedd şi Karre, Cathbad şi Banan, Og şi Usk, pentru a traduce.

Magmor împinse ostatica, sora căpeteniei clanului fugarilor. Avea o bucată de in răsucită drept căluş, astfel încât nu putea vorbi.

— *Nu mai termina cu urletele*, se justifică prin gesturi Magmor, care, coborând de pe cal, le arătă zgârieturile de unghii ce le avea pe faţă.

Străinul nu scoase un cuvânt. Se mulţumi să-i pună la gât lama de bronz a unui cuţit de vânătoare şi îi smulse căluşul. Privirea lui Conan nu inspira veselie. Ea gâfâi de câteva ori şi începu să scuipe; pe pământ, nu pe el. Continuă să-i fulgere cu vorbe, dar fără să urle. Împinse şi mai mult lama, iar fata tăcu de tot. Doar atunci Conan îi zâmbi. Un zâmbet cald. Iar ea începu, mândră, să explice că aceia pe care îi aveau înainte erau duşmanii de moarte ai neamului Leth-ky! Erau poporul din Donaganow.

Og şi Usk se grăbiră să traducă.

— Dacă ne slujeşte la ceva, acum măcar ştim numele duşmanilor noştri, spuse Conan cu o expresie aspră pe

chip.
Gwynedd se apropie de bărbatul ei.
— E speriată de moarte, susură ea. Doar se preface că e sigură. Pesemne că vrajba lor e destul de veche.
Urmă o clipă lungă de nehotărâre.
Tânăra din clanul Leth-ky îi privi în ochi cu răutate. Se convinse că nu înţeleseseră absolut nimic. Mârâi ceva greu de înţeles, arătă cu mâna spre satul dinaintea lor şi, ca un unic gest de furie, sfidând gerul, îşi dezgoli pieptul. Unul din cei doi sâni se zbătu moale şi elastic. Doar unul. Printre arsurile pe care le avea peste tot şi urmele tăieturilor de cuţit ce mergeau până la coastă, celălalt nu ar mai fi putut să o facă. Nu mai rămăsese din el decât o cicatrice respingătoare ce ajungea până pe spinare.
Gwynedd îşi întoarse privirea. Sin simţi un gust amar, amintindu-şi de Aoife. Magmor scuipă pe jos. Cu un gest şovăitor, Conan începu să o acopere. Ea însă refuză gestul, cu ochii plini de furie.
Lui Cathbad nu-i scăpase nimic, dar se prefăcu indiferent, întorcându-le spatele şi hotărând că era momentul să abată atenţia tuturor. Dădu de înţeles că nu vedea bine şi îl chemă în ajutor pe Karre, recunoscându-i astfel rangul de paznic personal.
— E multă vânzoleală, maestre, răspunse micuţul, păcălit.
Nu-l mai numise niciodată „maestru” până atunci.
— Dar e dincolo de sat, după colină. Îmi pare că întrevăd ceva, dar avem lumina împotrivă. Par nişte pietre… Blocuri imense întunecate, adăugă, strângându-şi buzele şi ducându-şi o mână la frunte ca să se apere de soare. În schimb, se aud cântări şi muzică de instrumente.
— Ştiu, ştiu.
— Ai văzut asta în previziunile tale, maestre? întrebă Karre plin de speranţă.
— Aud! Nu mai văd prea bine, dar nu sunt surd!
Cathbad hotărâse că o concesie pe zi era mai mult decât suficientă.
Şi chiar în situaţia aceea gravă se lăsă o linişte lungă şi

ireală.

În timp ce Conan şi ai săi se priveau unii pe alţii, iar Banan scormonea zăpada, aerul neclintit fu străpuns de strigăte de furie şi de durere, urlete şi strigăte de luptă, la fel de îndepărtate ca duşmanii aceia, dar de netăgăduit.

Cathbad fu primul care îşi reveni, pe când se urca pe calul său, deşi, la drept vorbind, ştiuse fără greş ce se întâmpla acolo.

— Încă nu ai înţeles, *Eachtrannach* cu ochi violeţi? Învăţăcelul meu cel mai bun s-a transformat oare într-un nătăfleţ, un *Ri* al imbecililor?

Se sprijini cu mâinile pe grumazul calului, din pricina durerii de spate.

— Capul ţi-e plin de bălegar aburind. Probabil de asta ai părul pe care îl ai!

Conan nu putu să nu înghită în sec, devenind tot mai palid. Entuziasmul de scurtă durată al acelor ultime zile îl părăsi, lăsându-l golit şi vulnerabil. Necazul acela le spulbera toate speranţele. Disperarea care-l cuprindea era atât de mare, încât devenea durere fizică.

Gwynedd se apropie mai mult de el, punându-i o mână pe braţ.

— Nu s-a întâmplat niciodată să fi luptat şi să nu fi învins, aminteşte-ţi de asta.

El se scutură ca dintr-un somn greu şi vâscos.

— Înseamnă că pentru noi totul e pierdut!

— Chiar aşa. Am sosit prea târziu, scuipă Cathbad, mârâind. Morc şi Demne Ban au ajuns înaintea noastră. După calculele mele, azi e *Gorsav howl gwav* în limba kernewek. Momentul în care Grian e cel mai departe de noi.

— Locul în care soarele se opreşte în timpul iernii, murmură atunci Gwynedd.

— Azi e ziua cea mai scurtă din an, adăugă Olvik.

Conan îşi strânse ochii fixând orizontul.

— Momentul în care inima lui e cea mai rece: un soare de gheaţă.

Capitolul 20

Sclavii trecuseră pe lângă moartea care le sufla în ceafă, căci Morc insista să fie sacrificaţi în scop propiţiatoric. Doar intervenţia lui Demne Ban, Heylin şi Alaw – deşi mânaţi fiecare de alte motive – cruţase grupul imens de persoane: druidul eremit şi fratele său urau vărsarea de sânge, Alaw considera că ar fi fost irosite forţe care ar fi putut fi înarmate şi supuse lor printr-un jurământ solemn; în setea lui de cucerire, războinicii nu-i păreau niciodată destui. Dar nimic nu interveni – nimeni nu o putea face şi nici nu o dorea – în sacrificarea celor doi copii diformi; micuţii – un băieţel şi o fetiţă – se născuseră unul orb, celălalt strâmb ca rădăcină noduroasă. Mamele nu jeliră nici ele prea mult: ştiuseră imediat că astfel de creaturi erau considerate de rău augur, că oamenii îşi duceau mâna la încheietura coapsei pentru a îndepărta deochiul ori de câte ori îi vedeau şi că aveau să fie suprimaţi, pentru binele comunităţii, cu ocazia primei ceremonii. Marele *morthol*, barosul ritual făcut dintr-o tibie de bou şi decorat cu minuscule plăcuţe de aur în formă de romb, fu apucat de cel mai bătrân dintre şamani şi căzu în tăcere asupra micilor capete neştiutoare, fără un strigăt, fără un vaiet. Sângele scăldă Piatra Altarului şi se închegă aburind în câteva clipe. Cele două urne cu gât de argilă arsă, pline cu ipsos consacrat, la naşterea copiilor, de scuipatul druidului, fură distruse o clipă mai târziu. Odată cu ele se duceau şi spiritele celor doi micuţi; pentru poporul din Donaganow nu se născuseră niciodată, era ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Noaptea întreagă la templu fuseseră săvârşite sacrificii ritualice: animalul cel mai frumos din turmă, mielul cel mai gras, şi aşa mai departe. Dar nici un strop de hidromel: Demne Ban interzisese orice băutură tare până în seara zilei următoare. De atunci înainte aveau să aibă o viaţă întreagă la dispoziţie ca să sărbătorească, în lumea celor vii şi în cea de dincolo de Al Nouălea Val. De altfel, *geasa*

fusese inutilă. Nimeni nu s-ar fi îmbătat în noaptea aceea pătrunsă de atâta nelinişte. După cum nimeni nu reuşi nici să doarmă.

De la marginea satului, paria observau furioşi şi neputincioşi toată acea risipă; de ani de zile trăiau fără un acoperiş, prin păduri şi peşteri, adesea extenuaţi de chinuri şi de foamete. Morc le promisese o viaţă mai bună, iar ei nu aşteptau decât momentul în care s-ar fi putut dezlănţui în jaf şi prădăciune, golind şi însuşindu-şi câte ceva de prin *teuta* din apropiere şi din tot Kernow-ul. Indiferent că era vorba despre haine sau hrană, despre aur şi case în care să poată trăi în sfârşit ceva ce se putea numi viaţă. Nu aveau nimic de pierdut.

Bave – femeia duhnitoare şi violentă care o făcea pe căpitanul lui Morc – ascuţea de zile întregi, cu o grijă bolnavă, o lamă lungă şi încovoiată, de asasin, o armă care mai degrabă sfârteca pântecele decât să producă răni, tăieturi sau găuri. Era suficientă o lovitură pentru ca şuvoiul de sânge şi măruntaiele care ar fi ieşit din trupul victimei să ia cu ele şi viaţa ei.

Hodr, celălalt căpitan, tocmai descoperise că arma sa preferată, o *biail,* secure cu două tăişuri, se numea *bijalis* şi în kernewek. O ungea cu grăsime de porc pentru a-i menţine tăişul, fiind sigur că foarte curând avea să-i fie de folos.

Nu crezuseră vreodată, nici măcar o clipă, în puterea Cazanului Abundenţei ce venea din cetatea fermecată Murias. Fuseseră alungaţi, persecutaţi toată viaţa, abandonaţi până şi de zei; de ce Tuath a De Danaan s-ar fi răzgândit şi şi-ar fi amintit de ei tocmai acum?

Fergus şi ai săi fideli Leher şi Niall îi observau dispreţuitor. Nici un *torque*, nici un inel de războinic; doar zdrenţe soioase de cerşetori. Acea separare de castă era o formă de intoleranţă, întărită de faptul că fuseseră constrânşi să se alăture acelor marginalizaţi. Pentru cei din clanul Nemed, ei nu erau războinici, ci gunoi uman, doar puţin mai mult ca un animal, în care nu te poţi deloc încrede, cum sunt câinii fără lanţ sau, mai rău, vagabonzii.

Gâfâind ca un bătrân, trăgându-şi dureros piciorul stâng, deformat de cruzimea lui Morc, Goban trecu pe acolo, îndreptându-se spre templu.

Nemezii se întrebară dacă nu cumva regreta vremea când era un simplu sclav, ameninţat permanent de biciul stăpânului şi doar cu un deget ciuntit, care îi indica statutul; dar răspunsul îl cunoşteau deja.

Masacrat de Fomore într-o izbucnire de furie, depindea cu totul de stăpânul său, condamnat fiind să slujească pururea voinţei lui, pentru câte zile îi mai îngăduia Morc să trăiască – doar dacă într-adevăr ceea ce trăia el se putea numi viaţă. Chipul şchiopului era acum o mască de cicatrice, cele două găuri pe care le avea în loc de nas îi dădeau un aer porcin, iar lipsa urechilor, retezate cu sabia, îl făcea o creatură mai apropiată de Poporul Fermecat decât de o fiinţă umană.

Tot spaţiul liber înăuntrul şi împrejurul Dansului Uriaşilor fusese curăţat cu grijă de zăpadă, cu lopeţi grosolane din lemn ori din omoplaţi de bou. Oamenii din Donaganow se adunaseră în templu, nimeni nu lipsea. Satul era gol, fără nici o pază: noaptea nu ataca nimeni, cu atât mai puţin iarna, pe o asemenea zăpadă. Mai degrabă, riscul cel mai mare ar fi putut veni de la o turmă de mistreţi porniţi la vânătoare nocturnă, capabili să scotocească printre case şi să salte în jurul stejarului sacru. Demne Ban şi Heylin dezgropară Cazanul lui Dagda – sau Peir, cum i se spunea în kernewek lustruindu-l cu grijă şi transportându-l la Furca de Piatră cu solemnitatea cuvenită celui care e inima ceremoniei.

Terminară totul pe când era încă noapte. Divinitatea Loer trăgea cu ochiul, şireată, aşteptându-şi soţul, pe care îl putea întâlni doar în puţinele clipe dintre întuneric şi lumină. Zorii mai lipseau, împreună cu zeul Howl, care avea să intre printr-una dintre Porţile Soarelui, încadrată de un uriaş trilit exterior, aliniat pe latura cea mai mare a dreptunghiului format de cele patru Pietre de Sprijin exterioare, la distanţă egală de cel aliniat cu punctul în care răsărea luna. Howl avea să lumineze în plin suprafaţa

Pietrei Altarului, la picioarele căreia era aşezat Peir, înclinat astfel încât lumina să-i atingă interiorul gol, cu intarsuri fine ce reprezentau scene de vânătoare şi de abundenţă.

Reflexele rozalii îşi întinseră degetele imateriale spre cer, dincolo de orizont, şi, odată cu lumina, crescu şi tensiunea. Cântecele deveniră şi mai obsesive, mărindu-şi ritmul şi intensitatea. Femei şi copile, împodobite cu ghirlande de crengi veşnic verzi şi flori uscate, începură să danseze, să danseze, până la pierderea cunoştinţei şi până la epuizare fizică din cauza nenumăratelor zile de muncă şi nopţi de veghe. În urechi răsuna ecoul tobelor de lemn, iar nările se umpleau de mirosul esenţelor, al răşinilor şi al ciupercilor uscate aruncate de către şamani în marile focuri. Laolaltă cu fumul acru, mişcat de capriciile unei adieri de vânt, ce făcea ochii să lăcrimeze, ele dădeau o senzaţie ameţitoare de ireală bunăstare.

Demne Ban stătea lângă cazan. Nimeni altcineva nu avea voie să se apropie.

Apucându-l de păr pe primul sclav nenorocit care i se închinase pe când trecea pe lângă el, Morc făcu câţiva paşi înainte, nepăsător faţă de ceremonial sau faţă de ierarhie. Ridică lunga Suliţă a lui Finias şi străpunse spinarea tânărului, pe care îl trăsese până în faţa druidului şi îl obligase să îngenuncheze acolo.

Demne Ban avu o tresărire de repulsie, căutând să-l oprească, dar reacţionă prea lent.

Mulţimea fremătă. Câţiva chiar râseră. Nebunia fomorianului era rece şi lucidă, pe când scotea cu greu lama din corpul înţepenit al victimei.

— Voiai dovada? Iat-o!

Arătă spre tânărul răsturnat în balta de sânge.

— Să vedem dacă îl va învia cazanul! adăugă el, înfigând adânc în pământ arma crimei.

Lama aceea îi dădea asupra celorlalţi un drept, ce venea de dincolo de lumea oamenilor: Suliţa Victoriei, una dintre cele patru comori magice din Inis Fail, care, prin gestul acela, îşi punea puterile în slujba lui Demne Ban.

— Fă ca acest sacrificiu să nu devină mormântul tău,

coweth wheg, prietene.

Sye îşi făcu curaj şi îl lăudă pe druid.

— Ne eşti de folos viu!

Vocea aceea dădu frâu liber la o puzderie de încurajări şi cereri dintre cele mai extravagante, izvorâte din temerile dintotdeauna: foamea şi moartea.

— Deschide-ne *Dorastu*, Poarta Soarelui!

— Trimite-ne fructele de *keresen* şi *aval*, ale cireşilor şi ale merilor!

— *Mor ruth why syvy*, zmeură şi fragi!

— Du-te la Lowarth, grădina lui Lludd, şi adu-ne *bedheugh why lowenach,* fericire şi prosperitate!

— Da! *Yehes ha sowena*, sănătate şi abundenţă!

— Caută Nant, valea cu meri şi cireşi şi *plumen*, prune!

— Şi jais!

— Şi ambră!

Însă bătrânul cu ochi violeţi nu-i mai auzea de acum, trecut cu mintea dincolo de bariera celor văzute. Bătu de trei ori în pământ cu toiagul negru de druid, pentru a rechema toată energia din pântecele pământului. Începuse ritul în kernewek.

— Fă să apară de acolo un curcubeu, un *gwarak an glaw* cum e Podul de Săbii pentru Tărâmul de Dincolo.

Îşi întoarse privirea spre cer, până când i se văzu numai albul ochilor.

— *Jeyn orna.* Ne e frig. Fă să se sfârşească pentru totdeauna iarna suferinţelor noastre, *abert bury*, cu sacrificiile săvârşite pe acest mormânt.

Tonul deveni categoric, aproape ca un ordin: un asemenea druid putea să călărească zeii.

Mulţimea se dădu puţin înapoi.

— Îl vreau pe Lleu, zeul artelor şi al meşteşugurilor! Şi pe Lludd Llaw Ereint, stăpân între stăpâni, zeu cu mâna de argint!

Şi se întâmplă. Lumina soarelui lovi direct, în plin, inima cazanului.

— ... încălzeşte-ne cu *Tan,* focul cel sacru al lui Sidhe, astfel ca iarna să se sfârşească pentru totdeauna! urmă cu

vehemenţă druidul.

Încă nu se întâmpla nimic.

— Trimite-ne şi peşti, de la Manawyddan, zeul mării, ceru o voce bătrână, hârşâită.

Cineva râse. Fără voie. Atmosfera era încărcată.

— *Pandra vennough why kemeres?* Ce ţi-ar plăcea? îl întrebă provocator fomorianul pe Alaw.

— Nu te deranja pentru mine, unchiule, se auzi strigătul căpeteniei clanului. Îmi ajunge *owr…* un cazan cu aur!

— Şi de ce nu şi un car plin de *mowes* şi de târfe frumoase? hohoti din afară Morc, în culmea tensiunii.

Cu toţii îşi ţinură răsuflarea, şamanii atinseră punctul culminant al dansului lor obsesiv, sfâşiindu-şi carnea, în vreme ce se roteau în cerc în jurul pilonului central al templului. Murmurul hipnotic, repetat întruna de femei, îi tulbura pe toţi până aproape să-şi piardă simţul timpului şi al spaţiului; cineva se rostogolea pe pământul gol, tare şi îngheţat, pradă convulsiilor, preoţii căutau să citească în acele spasme… şi soarele începu să se ridice.

Sus, în înalt, deja deasupra primelor arhitrave ale triliţilor exteriori.

Fără să se întâmple nimic.

Pietrele nu erau aliniate corect.

— Ajunge! urlă Morc, pierzându-şi controlul şi având în ochi acea lumină bolnavă pe care mulţi o văzuseră revărsându-se în fapte cutremurătoare.

— *Yettys!* N-ai reuşit să deschizi porţile! Şi nici să eliberezi demonii sau bogăţiile dinăuntru!

— Dacă tu eşti cu adevărat fiul meu, atunci opreşte-te! îi porunci bătrânul cu o forţă şi o fermitate pe care Fomore nu i le cunoştea.

Morc fu luat prin surprindere şi şovăi, rănit mai mult de înţelesul cuvintelor decât de tonul lor.

— Cum poţi să te îndoieşti de asta, tată?

Deziluzia era de neacceptat: pentru el, Demne Ban nu putea da greş; nu singurul părinte adevărat pe care îl avusese doar în imaginaţia sa bolnavă şi care alungase în sfârşit odioasa amintire a lui Elatha sau a crudului Chicol,

adevăratul tată adoptiv.

Druidul înălţă bastonul noduros, negru ca tăciunele, îndreptându-l spre desfigurat.

— Cine eşti tu? Fiul meu e profeţia poporului din Inis Fail. Aceea care vorbeşte despre un bărbat – copilul pe care l-am avut în braţe înainte de a fi fost răpit de la mine – care avea să conducă un întreg popor.

Îi aruncă în faţă aceste cuvinte, în limba din Iwerddon.

— Dar tu ce demoni ai condus?! Din ce adâncuri vii?!

Bătrânul nu-şi dădu seama că strigase, în disperarea pe care i-o dădeau acea dezvăluire şi faptul că zeii îl abandonaseră în faţa întregului său popor.

Morc se făcu roşu-vânăt la faţă. Înaintă încă sfidând mânia druidului şi, în drum, îi trase un picior cazanului.

Din mulţime veni un geamăt de consternare.

Recipientul se rostogoli pe pământ cu un banal zăngănit metalic, ca un obiect fără nici o valoare acum. Toată puterea sa părea să se fi evaporat, ca şi cum l-ar fi pus la fiert plin cu supă de ovăz.

Dar, când ajunse în faţa celui pe care îl venera ca pe un tată, toată furia i se domoli.

— Cine sunt eu? reluă el întrebarea. Sunt cel care te iubeşte aşa cum trebuie să fie iubit un tată. Care te venerează şi te respectă aşa cum ai făcut-o tu cu mine.

Se lăsă pe un genunchi şi înclină uşor capul.

— Nu vrei să mă recunoşti?

— Du-te de aici, şopti eremitul. Dintre toate înşelătoriile, asta e cea mai grea.

Îi puse o mână pe capul desfigurat de cicatrice şi îl împinse la o parte, trecând pe lângă el, păşind de parcă ar fi avut două poveri uriaşe pe umeri. Îi întoarse spatele; dinadins.

— Bătrâne! urlă din toţi rărunchii, chemându-l în zadar înapoi. Nu ţi s-a dat o putere atât de mare! Nu asupra mea! Nu mă poţi trata ca pe ultimul dintre servitorii tăi!

Îl ajunse din câţiva paşi şi îl apucă de braţ.

Mai înalt decât Morc, Demne Ban arătă o forţă miraculoasă pentru vârsta sa; se eliberă şi, folosindu-se de

avântul celuilalt, îl proiectă de Piatra Altarului.

Cu mâinile ce strângeau aerul în căutarea unui punct de sprijin inexistent, Morc se izbi de lespede, cu privirea perplexă.

— Acolo e locul tău, îl fixă druidul cu mâinile în şolduri. Acolo unde sunt hăcuite animalele. Acolo unde tu ai fi vrut să verşi cazane întregi din sângele sclavilor noştri.

Eremitul rosti ultima frază plictisit, cu dezgust, de parcă ar fi trebuit să repete un lucru evident unui copil slab de minte.

Îi întoarse apoi din nou spatele. Pentru ultima dată. Iar pedeapsa mult căutată pentru acel eşec ca preot şi ca tată nu se lăsă aşteptată.

— *Kemer weyth!* Fii atent! urlă cu toată puterea Heylin.

Lama Suliţei Sacre străpunse aerul în tăcere, precum zborul de liliac, şi îl lovi pe bărbat în coasta dreaptă.

Nu fu o lovitură violentă. În acel gest încă exista ceva care îl oprea pe Morc. Însă metalul acela miraculos pătrundea în carne ca bronzul cald în unt.

Demne Ban gemu încetişor, îngenunchind cu ochii închişi, plini de lacrimile ce se revărsau deja dinainte de a fi fost rănit. Îşi apăsă mâna pe ficat; nu simţea prea tare durerea şi nu observă valul de sânge pe care îl anunţa, doar puţinul sânge, aproape negru, din tăietura adâncă.

— Du mesajul ăsta la păzitorul regatului morţilor!

Mânia întuneca simţurile lui Morc.

— Încearcă să-i ceri lui să-ţi deschidă porţile lui Sidhe! Dacă tu nu eşti în stare!

Trecură clipe lungi de tăcere, ritmate de picurul sângelui ce umplea de pete roşii veşmântul alb, lăţindu-se într-o mică băltoacă în zăpadă, imediat la ieşirea din templu.

O femeie urlă, prima care înţelesese şi îşi revenise din dansul hipnotic.

Fu ca un semnal de alarmă.

Îi urmară altele. Strigătele şi ţipetele se înmulţeau; unii fugeau înspăimântaţi de mânia zeilor, care loviseră din nou cu mii de nenorociri noi, alţii, înţelegând cele întâmplate, fugeau către Demne Ban.

Printre aceştia din urmă era chiar Morc, pe deplin conştient de acum de ceea ce făptuise; pierdut cu totul în nebunia sa, nici măcar nu-şi dăduse seama că îl lovise pe tatăl său, pe Cerbul Alb, care, pentru o clipă lungă, se confundase în mintea fomorianului cu Elatha sau cu Chicol. Ura oarbă părea să se dizolve în lumina soarelui, iar lacrimile ce le vărsa erau adevărate; întocmai ca ale unuia care îşi dă seama că a făcut o greşeală mai mare ca el. Îi ridică bătrânului capul; nu-l mai văzuse niciodată până atunci atât de limpede ca pe propriul tată; îşi dezvălui cu totul spiritul, atât de bolnav încât îi contaminase chiar şi mintea.

Îl privi pe eremit în ochii violeţi, învăluiţi în suferinţă. Nu dădu voie nimănui să se apropie, agresiv ca un lup în cuşcă. Dar nu reuşi să găsească nici un cuvânt care să aibă vreun sens în clipele acelea.

Demne Ban se răsuci cu greu pe o parte, uşor, puţin câte puţin, încercând să se ridice, cu o voinţă ce putea învinge chiar şi durerea. Mintea sa alerga, zbura către clipele cele mai rele din viaţa sa: printre ceţurile cleioase ale uitării, când zăcea pe jumătate îngheţat pe solul grotei din munţii Kesair, amorţit de o lovitură în ceafă primită de la uriaşul ce purta un coif cu coarne. Şi îşi amintea încă perfect cuvintele moaşei: „E băiat. Şi uite ce semn simpatic are pe funduleţ, ca un trifoi.”

Însă cel din faţa sa nu avea aşa ceva.

— Acum ştiu cine eşti, murmură eremitul cu privirea stinsă de acea îndoită deziluzie. În fond, eşti ceea ce spuneai că eşti: *bledjo.* Doar un lup m-ar ucide pe la spate.

Nu avu timp să răspundă. În spatele său, *teuta* se împărţea în două.

Munca de convingere dusă de Alaw şi coruperea druizilor îşi aduceau roadele.

Alături de Heylin şi de Sye rămăseseră o mână de credincioşi.

Cu suliţe în mâini şi priviri piezişe, cea mai mare parte a vânătorilor şi a războinicilor din Donaganow se aliniau în rând cu nemedul şi cu armata de paria.

Alaw era cu ei, cu un pas înaintea lui Hodr şi a lui Bave, care zâmbeau cu toată gura. Se repezi iute înainte, oprindu-se între două focuri mari ce rivalizau în lumină şi căldură cu acelea ale soarelui ce se năştea, înălţă braţele musculoase către cer, aruncându-şi pe spate părul lung, împodobit cu pene de corb, şi dezbrăcându-şi mantaua pentru a-şi arăta sclipirea tremurătoare a armelor ascuţite pe gresie.

— Faptul că nu aţi încercat nu vă aduce dezonoare! începu, oferindu-le o şansă tatălui său, lui Sye şi tuturor celor care îi rămăseseră fideli lui Demne Ban.

Nu arătă către acesta din urmă; ba chiar părea că pur şi simplu nu-şi dăduse seama că bătrânul fusese lovit mişeleşte, ca şi cum nu l-ar fi interesat nimic din toate astea: şi aici se arătă deopotrivă cu Morc.

— Tatăl meu a săvârşit o operă miraculoasă, de o frumuseţe fără seamăn. Sye i-a stat alături, dar, pentru a o face, grânarele noastre au fost golite, bogăţiile noastre au fost date – în schimbul a ce? Fiţi cu mare băgare de seamă! ameninţă, mugind către mulţime. Ce vedeţi în spatele meu?

Îi îndemnă să-şi ridice ochii spre imensul cerc de pietre care trona maiestuos în spatele său, înroşit de lucirile zorilor şi ale focurilor.

— Pietre! scuipă el cuvântul. Nimic altceva decât pietre! repetă.

Acum, că eşecul era evident, nu exista îndurare pentru învinşi.

— Pietre moarte! Pe care un prost se gândea să le aducă la viaţă! Şi, pentru a o face, a îndurat foamea toată viaţa.

Unii dintre cei prezenţi începură să murmure. Câte o voce mai încinsă porni chiar să-i dea dreptate.

Druizii chicotiră: poate că nici nu era nevoie, până la urmă, să convingă atâtea persoane.

— Ce vă ofer eu?

Nu se auzi nici un sunet.

— Schimbarea!

Alaw începu să zâmbească, precum o pisică în faţa şoarecelui.

Până şi Morc, fără voie, trebui să-l admire cât era de captivant şi de sigur, stând între două aripi de flăcări ce trosneau în momentele de tăcere.

— Vă ofer aur! Cu care vom cumpăra alţi războinici. Cu care vom cumpăra bărbaţi! sublinie el. Suntem cel mai mare şi mai puternic *teuta* din Kemow. Daţi-mi un motiv ca să rămânem aici să scuipăm sânge şi să ne rupem unghiile trăgând de pietre! Poporul din Donaganow a fost întotdeauna cel mai bun!

Primul cor de voci aprobatoare.

— Nu trebuie să gândim ca nişte slugi şi să ne prosternăm zeilor, întorcând spatele altor clanuri. Nu suntem sclavi, suntem războinici. Cei mai numeroşi.

Alt muget.

— Şi am fost întotdeauna cei mai buni!

Mulţi începură să bată în pământ cu picioarele, cu armele, cu tot ce aveau la îndemână; unii loveau ritmic cu pietre în blocurile sacre.

— Atunci, haideţi să ne luăm înapoi puterea, să-i dominăm pe neputincioşii de afară, de dincolo de acest cerc – întinse un braţ, arătând spre orizont. Acolo sunt *teuta* cu care ne-am luptat dintotdeauna. Să mergem să luăm înapoi aurul pe care tatăl meu l-a cedat duşmanilor noştri în schimbul acestor pietre stupide! Ca să treacă pe teritoriul lor a plătit duşmanilor noştri cu aurul vostru! îi întărâtă el. În loc să se impună ca fiind cel mai puternic!

Iar mulţimea răspunse cu un soi de urlet, însetată de ceva nedefinit, de o nouă speranţă în care să-şi reverse frustrarea produsă de dorinţele neîmplinite de Demne Ban. Lăcomia învinse teama de nebunia lui Morc şi de ameninţările cu moartea ale lui Alaw.

— Dar acum lucrurile s-au schimbat, vărul meu a adus cu sine un foc nou, al răscumpărării. Logosen, Luhruth, Tbr-gwalch… şi duşmanii noştri dintotdeauna, cei din clanul Leth-ky! Sunt acolo! Acolo, şi aşteaptă doar ascuţişul suliţelor noastre!

Îi jigni în fel şi chip, numindu-i rahaţi, fii de târfe bătrâne şi uscate, laşi cu urină în vine în loc de sânge.

— Fiicele voastre ar fi urmat să trăiască în frică faţă de prădăciunile lor, fiii voştri ar fi urmat să sufere răzbunările lor. Dar, în schimb, o să le arătăm că tot noi suntem aleşii zeilor!

O bufniţă traversă în zbor razant templul, speriată de vacarm.

Toţi luară acea întâmplare ca pe un semn prevestitor de bun augur, trimis de zei. Printre murmurele de aprobare ale druizilor şi capetele înfierbântate ale celor mai tineri, care deja vorbeau despre câmpii scăldate în sângele duşmanilor şi despre mulţimi de capete tăiate şi atârnate în ciorchine pe ramurile stejarului din centrul satului, locul sacru ce păstra puterea din pântecele tribului.

Acum întregul cerc de pietre era un vacarm de urlete şi imnuri de răscumpărare, invocaţii ale sângelui şi cântece de război. Donaganow număra cel puţin trei sute cincizeci de războinici şi tineri. Doar vreo sută rămăseseră credincioşi cauzei paşnice a lui Heylin şi a fratelui său; ceilalţi se alăturaseră urletului de război al celorlalţi cincizeci de vânători şi războinici nemezi – ai lui Fergus, Niall şi Leher – şi al celor peste două sute de paria ai lui Morc, Hodr şi Bave.

Alaw avea în sfârşit ce îşi dorea; ce aştepta de o viaţă întreagă.

Privi orizontul, surd la chemările tatălui său, dincolo de privirea lui Demne Ban care zăcea întins pe jos; era convins că acolo se întrezăreau gloria şi puterea.

Văzu însă câteva siluete îndepărtate. Încă nedesluşite, amestecate, dar care se conturau tot mai clar. Erau stindarde şi arme. Şi le însoţeau, cu siguranţă, războinici şi moartea. Alaw ar fi putut să le astâmpere setea de sânge încă înainte de a-şi încheia discursul de căpetenie de clan.

Demne Ban fu primul care simţi sosirea unei noi forţe; îi simţi energia tot mai mare şi mai apropiată. Se ridică într-un cot, gemând uşor din cauza durerii, şi încercă să privească în depărtare.

Heylin se grăbi să-i vină în ajutor, profitând de neatenţia lui Morc, care-şi mutase centrul de interes precum un *alm*

ce se roteşte, schimbându-şi ţinta.

Demne Ban se ridică într-o baltă de sânge – propriul sânge – şi, fără ca fratele său să înţeleagă, aminti cuvintele profeţiei din Iwerddon, pe care le citase la prima întâlnire cu Morc:

— Va veni un om, va veni singur. Şi va aduce cu el un dar.

Alaw tăcea. Cu ochii întredeschişi, aţintiţi în gol, atrase atenţia celor prezenţi asupra celor văzute. Vedea o armată înfricoşătoare de războinici şi cai, care de război şi provizii; dar, în primul rând, conturul colinei – neregulat, alcătuit dintr-o mulţime de buzdugane şi de suliţe, scuturi şi arcuri, săbii şi securi, ce se ridicau spre cer, într-un gest mut, provocator.

Mulţi kemewek se întoarseră, iar strigătele de triumf se stinseră foarte curând, încet-încet, făcând loc unei tăceri înmărmurite. Începură apoi comentarii cu jumătate de voce, deopotrivă îngrijorate şi surprinse: stindardele ce se iviseră pe colina joasă nu le erau cunoscute.

Morc se ridică şi merse câţiva paşi până la un loc de observaţie mai bun, făcându-şi loc cu îmbrânciturі şi cu coatele printre cei care-i stăteau în cale. Şi, dintr-odată, înţelese.

— Lumea asta întreagă, cu viii şi cu morţii ei, e prea mică pentru amândoi, frăţioare, strecură printre dinţi, scuipând pe jos cu dispreţ. Unul din noi doi trebuie să dispară.

Izbucni în râs; îi numărase în minte, şi noul popor din Donaganow se putea mândri cu cel puţin cinci sute de războinici şi vânători mai mult decât agresorii.

Absorbit de ranchiuna pe care i-o purta lui Conan, fomorianul nu-l simţi imediat pe Demne Ban.

Ajutat de Heylin şi de Sye, bătrânul eremit se căţărase pe un căluţ iute şi nervos, cu păr cenuşiu şi aspru. Călărind fără şa, îl împungea în coaste, rezistând cu greu galopului dureros care-l zgâlţâia pe spinarea alunecoasă şi nesigură a animalului.

Dar nu căzu. O mână divină părea să-l susţină.

Şi tocmai de aceea vânătorii nu-şi apucară săgeţile şi *alm* când Alaw, ţipând, le ordonă să-l doboare pe preot. Iar când căpetenia kemewek înţelese cum stăteau lucrurile şi hotărî să o facă personal, ţinta sa era deja prea departe. Nici unul dintre oamenii săi nu îndrăznise să o sfideze pe zeiţa Dona, ucigând pe unul dintre druizii săi cei mai puternici şi mai drepţi. Poate că la mijloc era mai mult teama decât respectul, însă Demne Ban supravieţui, călărind strâmb în întâmpinarea nou-veniţilor pe colina de dincolo de râu.

— Dacă aceea nu e poarta zeilor, atunci e, cel puţin, casa lor.

Ca şi cum ar fi simţit fermitatea din tonul său liniştit, o cucuvea ce se întorcea la cuibul ei după vânătoarea nocturnă îl atinse pe Străinul călare.

— Nu numai că vorbesc, strigă. E un *cromlech* cum nu s-a mai văzut.

Pe culmea colinei joase, mica armată a lui Conan se oprise, nu atât fiindcă văzuseră cât erau de numeroşi – mult mai numeroşi – duşmanii lor, ci din cauza măreţiei lucrării înălţate de oameni. Un popor capabil să construiască un asemenea templu nu trebuia subevaluat nici în privinţa mânuirii armelor.

În valea încă ascunsă în parte de umbrele umede ale dimineţii, se ridicase o pâclă subţire, ce urma să fie risipită de soarele tot mai strălucitor. Însă în acele momente, în apariţia aceea grandioasă, întreaga Cetate Sacră şi toate blocurile sale de piatră, rozalii în reflexele răsăritului, păreau să plutească suspendate în ceaţă.

Mirosul fumului de lemne al focurilor urcă destul de târziu la nările lui *Eachtrannach.* Şi odată cu el începu să se contureze imaginea unui călăreţ solitar, încă departe, dar vizibil, dezarmat, îmbrăcat într-o lungă tunică lipicioasă şi cu o piele groasă de oaie aruncată pe spate.

Chiar în momentul în care Conan se aplecă în faţă, cercetându-l cu atenţie, celălalt se opri. Încă nu îşi puteau vedea chipul – erau prea departe unul de altul –, dar era ca

şi cum şi-ar fi scormonit în adâncul sufletului.

— Cobor singur, îi avertiză Străinul. Voi continuaţi să-i supravegheaţi de aici de sus. Omul de jos nu ar putea cu siguranţă să mă arunce în luptă cu o armată care nu există: e singur!

Coborî coasta lunecoasă prin zăpada înaltă, înfruntând-o dintr-o parte pentru a nu risca o cădere dezastruoasă a calului.

Rury şi Olvik, Sin şi Magmor se priviră unul pe altul nervoşi. Îşi distribuiră apoi, rapid şi eficient, sarcinile: cercetarea locului, organizarea ariergărzii şi a flancurilor, găsirea unor adăposturi naturale, de care să se slujească în caz că ar fi fost obligaţi să se apere. Intenţionau să profite de avantajul înălţimii şi de faptul că locul era complet golit şi că puteau să-l ocupe înainte ca adversarii să poată organiza o ofensivă. Erau obosiţi şi în inferioritate numerică, dar ar fi luptat oricum. Ca nişte furii ce caută să se răzbune. Cel puţin câtă vreme Morc era încă viu. Fiindcă, îşi spuseră, fomorianul trebuia să fie pe acolo, pe undeva, în faţa lor; unde se găsea el, toţi păreau să recunoască mirosul de sânge care îl anunţa.

Pentru o clipă lungă nimic nu se mişcă, în afară de învolburarea apelor râului ce curgea printre stânci. Apoi, o lebădă mascul – elegantă şi puternică – se înălţă în zbor, ridicându-se deasupra unui ochi de apă format într-o ansă. Trecu la mică înălţime pe deasupra lor şi, în tăcerea aceea, se auzi doar bătaia ritmică a aripilor, pe când se îndepărta.

Conan şi Demne Ban se priviră în ochi, de parcă s-ar fi oglindit în apa râului ce îi despărţea: fiecare se văzu pe el însuşi în celălalt. Asemănarea era năucitoare; se recunoscură pe loc. După o viaţă întreagă de despărţire, avură doar certitudini.

Demne Ban nu reuşi să vorbească. Vorbele i se opreau în gât. Pradă agitaţiei, ca un copil, cu gesturi dezordonate şi puţin confuze, zâmbea, în ciuda suferinţei fizice. Căută un loc prin care să treacă, unde albia se lărgea şi apa era mai mică. Râse din nou, apoi făcu o grimasă de durere. Continuă astfel, împărţit între freamătul de bucurie şi

spasmele care îl mortificau, furându-i timpul – puţinul timp ce-l mai avea ca să-l revadă pe bărbatul în care se transformase acel copil cu ochi violeţi. Pe când traversa râul pe spinarea calului neliniştit din pricina pietrelor lunecoase, îi veni în minte imaginea lui Badb, care surâdea fericită. Nu reuşi să-şi alunge lacrimile, gândindu-se cum ar fi fost toate dacă nu ar fi hotărât atunci să facă pelerinajul la Kesair.

Conan ajunse pe prundişul râului. Nu se auzea nici măcar o voce, doar gâfâitul cailor şi vuietul curentului rece şi limpede.

Bătrânul cu barba sură îşi înfrână calul şi înaintă până la mijlocul cursului ruginiu de apă. Neclintit şi solemn, avea o înfăţişare senină. Nu era ceremonios: bărbatului din faţa sa nu-i era teamă. Susţinu privirea lui Conan.

— Ştii cine sunt?

Străinul răspunse în aceeaşi limbă din Iwerddon:

— Eşti cel care aşteaptă dintotdeauna. „Pentru tine va veni un om, va veni singur şi va aduce cu el un dar“, cită profeţia din Inis Fail.

— Spune-mi, care e acest dar?

Eremitul se aplecă înainte, şi expresia sa de suferinţă îi dezvălui paloarea chipului.

— Eu văd cel puţin trei, numărul sacru pentru fiecare celt. Primul… eşti tu.

Bătrânul trebui să se oprească pentru a-şi alunga emoţia.

— Nu e nevoie să-mi arăţi coapsa ta şi semnul din naştere în formă de trifoi care te-a condus până la tronul de *Ard Righ.* Îl ştiu deja. De când te-am ţinut în braţe o dată şi te-am pierdut de îndată.

— … Al doilea e acesta, adăugă Conan surâzând.

Dădu să-i întindă teaca şi *Lama lui Danu* acelui om spre care îşi îndreptase permanent gândurile de când venise pe lume.

Din pâlcul des de nuci, aplecaţi deasupra apei sub greutatea zăpezii, veni lătratul unui vulpoi şi, nu prea departe, ţâşni în goană femela sa, cu un iepure prins,

ţinându-i strâns gâtul între fălci. Erau la doar câţiva paşi.

Căluţul lui Demne Ban se sperie la vederea animalelor de pradă, sări într-o parte şi zvârli din picioare, avântându-se înainte, căutând să se îndepărteze de cele două animale apărute pe neaşteptate.

Bătrânul se agăţă de gâtul calului, dar era prea slăbit ca să reuşească să rămână în şa. Primul salt al calului către râu îl azvârli din şa, şi se prăbuşi printre pietrele prundişului.

Conan sări jos, aruncând sabia, şi fu de îndată lângă Demne Ban, care acum era ud tot şi tremura, încercă să-l ridice, dar un geamăt mai puternic îl împiedică. Îşi privi mâinile năclăite şi înroşite, apoi locul de unde îl apucase: viaţa sa căuta deja un alt trup în care să se reincarneze. La Mur Ollamhan studiase, ca druid, ierburile de leac şi tratamentele, ca un novice Diancecht, zeul medicinii. Ceea ce nu înţelegea era cum de nu ieşea din trupul lui un pârâiaş roşu. Apoi, dintr-odată, înţelese – pântecele era tare şi umflat de sânge; ceea ce nu se revărsa în afară se răspândea înăuntru, în trupul bătrânului.

— *Cafus banna…* de băut, te rog, ceru Demne Ban.

În timp ce Străinul îi lăsa să se scurgă zăpadă topită în gură, observă picăturile de sudoare îngheţată de pe fruntea eremitului; paloarea devenise cenuşie.

Şi totuşi, omul acela zâmbea fericit.

— *Da lowr oma*, totul e în regulă… N-o să mai pot hotărî ce să fac cu timpul care ne e dat aici jos. Nu pentru multă vreme, cel puţin, spuse cu o voce răguşită. Ascultă-mă, Conan…

Celălalt ridică din sprânceană.

— Nu face figura asta, ştiu de multă vreme cine eşti. Numai un imbecil nu şi-ar recunoaşte propriul fiu.

Cu un efort dureros, Conan reuşi să zâmbească.

— Spune-mi, *tat.*

Nu i se mai adresase niciodată astfel. În kernewek însemna „tată“. Era chiar prima oară în viaţa sa când rostea acel cuvânt.

— Sunt aici pentru tine. Nu există altă explicaţie pentru

planul pe care îl au Tuatha De Danaan.

— E întâlnirea cea mai însemnată din viaţa mea, şi deja s-a sfârşit. Totuşi, a meritat să aştept, ca să te revăd măcar o dată.

Un junghi îl făcu să scrâşnească din dinţi.

— Împlineşte-mi visul. Construieşte-mi templul aşa cum trebuie. Ca să fie şi al tău. Energia care e în tine şi în cine îţi stă alături e mare. Eşti singurul în stare să o facă, încheie bătrânul în şoaptă.

— O s-o facem împreună, tată, îl mângâie cu o siguranţă pe care nu o avea.

— Badb mă aşteaptă, murmură. Sunt norocos, gândeşte-te: tu aici în mijlocul zăpezii şi eu cu o fată frumoasă care mă aşteaptă doar pe mine sub cireşii în floare…

— Dar de abia te-am găsit!

Nu era vocea lui *Ard Righ*, era aceea a unui copil.

— … Şi tu trebuie să mă laşi să plec. *Squyth oma,* sunt obosit. *Dew genough. Gans oil an colon vy.*

Cu privirea împăienjenită, Conan ridică ochii, căutând-o pe Gwynedd.

Şi, ca întotdeauna, ea era acolo, pregătită şi atentă, şi îl observa de sus de pe colină, gata să-i stea alături. Nu fu nevoie nici măcar de un gest; înţelesese deja şi cobora acum coasta pe jos, alergând, alunecând şi căzând, ridicându-se din nou şi strigându-i tare pe Tyren şi pe Owain să o urmeze.

Privi în jos şi îşi văzu bărbatul cum stătea în genunchi şi scutura din cap, privind-o ţintă. Tot sângele se scursese de pe chipul lui şi-şi ţinea fălcile încleştate ca să-şi stăpânească emoţiile, strângând din dinţi şi muşcându-şi obrazul pentru a înăbuşi teama de un nou abandon.

Cei doi tineri şi mama lor ajunseră, gâfâind greu, dar se apropiară în vârful picioarelor, cu ochii larg deschişi.

— Ai dreptate, tată, şopti. Surprizele erau trei. O ai înaintea ochilor pe cea mai însemnată!

Îi arătă copiii şi pe Gwynedd, întorcându-se către ei cu o mare mulţumire. Însă bătrânul nu-l mai asculta.

Murise înainte de a-şi vedea măcar o dată adevărata

familie.

Umerii deveniră prea grei pentru Conan. Frigul îl prinse în gheare. Iernile geroase ca aceasta îi aduceau durerile cele mai mari: tatăl său tocmai murise, iar mama sa îşi pierduse viaţa născând sub cerul liber, tot într-o astfel de iarnă.

— E deja a doua oară că îmi ucid tatăl.

Morc stătea cu mâinile în şolduri şi cu ochii întredeschişi, absorbit în gânduri. Fixa cu privirea mica armată a fratelui său vitreg. Era o surpriză, şi încă una cu atât mai mare cu cât nu avea nici un plan pregătit. Râse tare de slăbiciunea lui Conan. Ca întotdeauna, venise mai întâi să vorbească, apoi să se lupte. El ar fi făcut exact invers.

În jurul fomorianului totul se petrecea în agitaţie, în haos: printre ordine urlate şi hotărâri luate în grabă, războinicii organizau apărarea. Peste tot răsuna zgomotul asurzitor al armelor şi vacarmul pe care nobilii poporului din Donaganow căutau să-l stăpânească, pentru a nu se crea panică.

Doar paria lui Morc şi nemezii erau liniştiţi, reci, calmi: aşteptau acel moment de multă vreme. Hodr şi Bave, Niall şi Leher ştiau deja ce aveau de făcut şi cum să se plaseze dacă ar fi pornit bătălia cu străinii.

— *Marchawc!* strigă tare Alaw, înainte de a se întoarce spre Morc. Călăreţii mei sunt gata!

Fomorianului îi fu de ajuns să schimbe o privire cu Fergus. Acesta încuviinţă o singură dată din cap.

— Foarte bine, vere, îi adresă Morc avertismentul în limba kernewek. Eşti pe cale să întâlneşti pe unul care se târăşte prin spatele tău şi te muşcă iute, ca o viperă. Aşa că fii atent, ai înţeles?

— Un şarpe nu poate face nimic împotriva unui zid de *scojow*, de scuturi.

Alaw nu aşteptă replica şi îi întărâtă pe ai săi:

— *Onen hag oil!* Unul înseamnă toţi! urlă el mottoul poporului din Kernow.

— *Nimed oure saxes!* Pregătiţi-vă armele! Şi pregătiţi-vă

să muriţi! Onoare şi respect pentru cel care va bea primul burduf de hidromel pe Tărâmul celor Morţi! Din duşmanii voştri să nu mai rămână însă nici măcar umbra!

Urletul ce urmă arătă doar vehemenţa lui Alaw şi prostia vânătorilor săi de capete retezate. Ieşiră în câmp deschis, beţi şi în dezordine, în vreme ce burdufuri făcute din stomac de oaie şi pline cu *meddu* treceau din gură în gură. Agresivitatea şi furia sacră pe care le-o dădeau armele ce le strângeau în mâini şi băutura tare din corp era tot ce aveau în plus pe lângă oboseala acelor ultime zile.

— Hidromelul încetineşte reflexele, mormăi Fergus. Ai de gând să-l respingi pe Conan în câmpia asta îngheţată? În timp ce el are avantajul înălţimii şi al poziţiei? îl întrebă pe Morc. Sunt mai puţini decât noi şi sunt obosiţi de mers, dar aminteşte-ţi pe cine ai în faţă!

— Nemedule, mă cunoşti dintotdeauna, şi totuşi mă desconsideri. Singurul lucru care mă interesează acum e că Alaw îmi face favoarea de a se lăsa ucis şi de a înmuia oasele fratelui meu vitreg cu războinicii lui beţi, mârâi printre dinţi. Vine apoi rândul nostru să ne facem loc.

Râse, apoi adăugă:

— Fă-mi o favoare, Fergus. Pe vara ta, pe Gwynedd… lasă-mi-o mie!

Emblema din Donaganow era un stindard macabru, dintr-o piele întreagă şi argăsită a unei fiinţe umane. Fusese odată un membru al clanului, un trădător; încă se puteau recunoaşte găurile ochilor şi puţin păr. Cu ocazia provocării îl năclăiseră cu sânge uman proaspăt.

Gwynedd fu cuprinsă de dezgust. Avea, prin educaţie şi prin firea ei, un anumit fel de a simţi ce nu se lăsa înlăturat, precum şi fantasmele ce se cuibăresc în cutele sufletului oricărui muritor.

Pe arme fluturau pene de uliu porumbar, legate cu sfori din tendoane de bou, iar în păr îşi împletiseră pene de corb.

Conan se pregăti să săvârşească ritualul sacru pentru orice *flaith.* La un semn al său, Magmor îi aruncă scutul. Mulţumită curelelor de piele pe care Gwynedd i le cususe

special, *Ard Righ* îl legă la braţul stâng, care-i fusese lovit, apoi îl întoarse cu capul în jos. Asta însemna că se pregătea să ducă tratative; răstimpul de pauză trebuia respectat cu sfinţenie. Nimeni nu şi-ar fi osândit sufletul încălcându-l şi atacând mişeleşte un mesager. Cel puţin nu în Inis Fail.

— Tu şi Sin veniţi cu mine, îi porunci lui Magmor.

Faptul că îl alesese pe cel dintâi era firesc pentru toţi; alegerea lui Sin, în schimb, era o surpriză. Conan ştia însă foarte bine ce făcea.

— Usk vine cu mine. Ca să traducă, fireşte, se grăbi să adauge. Puneţi-l pe un cal. Şi aveţi grijă să stea acolo!

Rury deschise imediat gura ca să obiecteze.

Străinul aşteptă ca negrul şi războinica Geal Chossach să se îndepărteze pentru a-şi pregăti armele, apoi se întoarse şi îi şopti Roşcatului:

— Cu experienţa voastră, tu şi skeld sunteţi indispensabili aici. Trimite un lochlann cu ai săi să le taie calea fiilor acelora de scroafă către sat. Dacă vin în masă, spune-le să dea foc colibelor, mai curând decât să le lase lor. Şi nu pierde cu nici un preţ avantajul înălţimii! Suntem obosiţi, dar vom lupta şi aşa… Şi sabia e mai uşor de mânuit împotriva porcilor ce o să răsufle greu după un urcuş pe jos, prin zăpadă până la brâu! râse el strâmb, încercând să nu se gândească la trupul neînsufleţit al Cerbului Alb.

Încă nu-şi îngropase tatăl, şi trebuia deja să lupte, îşi aduse aminte de Morc, şi singurul gând ce îl linişti fu acela că avea să-l facă bucăţi. Închise ochii, tulburat de toată violenţa aceea ce părea să nu se mai sfârşească.

Privi spre Usk. Doi lochlann îl luaseră pe sus pe sărmanul şchiop cocoşat şi îl puseseră în şa, legându-l cu frânghii din piele de focă. Acest *filin* cu guşă şi buză de iepure nu era deprins să călărească; avea picioarele răsucite şi nu-şi putuse niciodată permite un cal.

— Dacă lucrurile se înrăutăţesc, pregăteşte carele de luptă şi pe cele de transport şi încarcă-le cu tot ce găseşti şi poate să ardă, continuă *Eachtrannach.* Nu mi-ar displăcea să li le trimit în flăcări ca să-i frig ca pe nişte curcani la

proţap, în vreme ce urcă blestemând colina. Pregăteşte toate gărzile de noapte. Dacă peştii aceia din câmpie muşcă momeala, o să încerc să câştig ceva timp până mâine.

Îl privi pe Cathbad, şi cei doi se înţeleseră fulgerător din ochi.

— Dacă o să am noroc, o să-l fac să înghită şi undiţa, şi momeala, şi firul.

Arhidruidul zâmbi încrezător.

Rury mârâi ceva de nereprodus în cuvinte. Zâmbi satisfăcut şi alergă să împartă sarcinile, în vreme ce Conan şi mica sa escortă coborau coasta în întâmpinarea micii trupe de căpitani duşmani.

— Îţi urez o după-amiază frumoasă, frăţioare, mormăi Morc, care traducea. Văd că tot de gunoaie eşti înconjurat… vorbi el cu subînţeles.

Contrar temerilor lui Conan, ceilalţi erau tot patru: Alaw şi „campionul” său plin de cicatrice, Fergus şi Morc, care strângea ostentativ în mână Suliţa Victoriei. Veniseră călare până la jumătatea întinsului platou îngheţat, sub ochii celor două armate.

— Pentru unul care umblă însoţit de o turmă puricoasă de paria disperaţi şi duhnitori, tu întruchipezi pudoarea unei târfe bătrâne, pline de coji, răspunse Străinul în dialectul din nordul ţinutului Inis Fail. Te-au îmbibat cu putoarea lor. Se simte până aici… Sau o aveai deja?

Schimbul de insulte dinaintea luptei era un ritual comun tuturor clanurilor celtice. Fanfaronada lăsa loc doar armelor.

Morc se făcu a nu auzi.

— Un monstru negru, uriaş şi… încet, spuse el, privindu-l pe Conan în ochi.

Străinul nu se clinti, luându-şi doar un surâs enigmatic.

— Chicol era şi el un uriaş încet?

La numele acela, fomorianul tresări uşor.

— O femeie – scuipă de trei ori la picioarele lor – şi în plus duşmană dintotdeauna a pământurilor noastre!

— Care pământuri? Al meu nu e acelaşi cu cel despre care spui tu. Tu vorbeşti, care te-ai aliat cu un nemed? Şi pe urmă o stârpitură diformă, la fel de inutilă pe cât de urâtă, încât îi sperie şi pe demonii din Tărâmul de Dincolo…

Hohoti.

— Toţi căpitanii tăi sunt aşa? Nici colier, nici inel de războinic. Dacă ăştia sunt nobilii, îmi închipui cum or fi ceilalţi… principe… nu-l numise niciodată *Ri* – rang pe care îl uzurpase.

Şi continuă cu insultele:

— … Poate nu ţi-ai privit faţa azi-dimineaţă.

Pe un ton de prefăcută dezaprobare, supralicită:

— Cine ştie cine a avut atât de puţin tact încât şi-a bătut joc de tine şi te-a adus în halul ăsta?

Sin şi Usk îşi înăbuşiră, fără prea multă convingere, un chicotit.

Magmor continua să-i fixeze pe adversari încruntat, fără să trădeze vreo emoţie. Trecea de la Fergus – ţinta lui dintotdeauna – la Morc; şi de la Morc la Alaw. Masca sa îngheţată stârnea fiori. Pe calul uriaş, întunecat ca smoala, demonul acela negru făcea din tăcere o armă ce strecura spaima în suflet. Lui Conan i se confirmă că făcuse o bună alegere, atunci când mulţimea se retrăsese înaintea celor patru imediat ce zărise creatura aceea gigantică ieşită din pântecele pământului. Cel puţin aşa declarase public Usk, cu o undă de poezie bine plasată. Străinul făcuse bine să se încreadă în cuvintele sale: aura dramatică sporea întotdeauna efectul.

Şi avusese dreptate şi când îl luase cu el pe unul din cei doi *filin*-i – pe cel mai neaşteptat –, îmbrăcat în negru. Cu înfăţişarea lui bizară, dezastruoasă, părea un mic monstru al Poporului Fermecat al lui Sidhe, bine înfipt pe calul său fermecat. Se retrăseseră cu toţii încă un pas, scuipând pe jos împreună cu şamanii lor cu părul drept, năclăit de bălegar de vacă, care aruncau blesteme şi urinau în direcţia lor, ţinându-se la distanţa cuvenită. Poporul din Donaganow avea curajul războinicilor, dar era plin de teamă superstiţioasă, cea dintâi fiică a ignoranţei.

Ceea ce îi tulburase însă cel mai tare pe cei din clanul Kernewek, năucindu-i cu totul, fu apariţia lui Conan. În grupul Donaganow se deschise o pârtie, întocmai cum ar fi trecut un şoim printr-un stol de păsărele.

Acesta din urmă trebui foarte curând să-si schimbe părerea despre respectul şi teama pe care ceilalţi le manifestau, credea el, pentru un alt *Ard Righ* dintr-o altă ţară.

La vederea sa, Heylin se bucură, şi la fel Sye şi ceilalţi bătrâni ai clanului.

Cei mai mulţi din popor gemură, înţelegând greşeala pe care o făcuseră, renegându-l doar cu puţin timp înainte pe Cerbul Alb. Chiar şi unii dintre druizi se lăsară, în murmure şi vaiete, cu un genunchi la pământ. Străinul cu ochi violeţi semăna ca două picături de apă cu Demne Ban! Nu era un duşman.

— Servitoarele vorbesc, războinicii retează capete.

În sfârşit, Alaw deschise gura şi, plin de sine, i se prezentă lui Conan. Faptul că luase cuvântul după Morc spunea multe despre raportul lor de forţe, gândi Străinul.

Usk traduse, puţin temător.

Conan zâmbi, aplecându-se înainte.

— Încearcă să-i spui asta gurii ăleia băşinoase de lângă tine!

Morc traduse, chiar dacă Străinul n-ar fi băgat mâna în foc că reproducea întocmai cuvintele.

— Ce vrei? întrebă căpetenia acelui *teuta* din Donaganow.

— Pe el, arătă Conan spre fratele său vitreg.

Într-un mod ciudat, Alaw zâmbi după ce auzi traducerea. Pentru o clipă, Conan crezu că avea să-l dea pe mâna lui. Dar numai pentru o clipă.

— Ăsta-i pământul nostru. Iar în faţa mea văd numai duşmani, vorbi Alaw, oarecum plictisit. Şi vor fi striviţi ca nişte purici, ca nişte ploşniţe. Nu contează că-i anotimpul *Haved* sau *Gwav.* Sunteţi acolo sus – arătă spre colină –, dar sunteţi mai puţini ca noi, obosiţi de mers, înfometaţi şi nu aveţi un adăpost pentru noapte. Mâine o să venim să vă

luăm. Şi, bineînţeles, în noaptea asta n-o să vă lăsăm să dormiţi… şuieră el.

În jurul lor, strivite sub copite, firele de iarbă uscate şi îngălbenite de iarnă, îngheţate de brumă, străluceau în soarele apusului, părând pletele unor zâne.

— Iarna nu e anotimpul cel mai potrivit pentru vărsarea de sânge. După cum nu sunt nici zilele prea călduroase ori cele cu furtuni, nici anotimpul ploilor; şi nici noaptea, mai ales noaptea, consimţi Conan. Dar, dacă vreţi să ne luptăm… o să ne luptăm.

La prima vedere, aceea părea una dintre situaţiile în care trebuia să treacă peste uzanţe, să sfideze ghinionul şi voinţa zeilor. Sau, cum spunea ironic Cathbad, „una dintre situaţiile în care trebuie să le zburleşti zeilor părul“.

— Dar faci o greşeală…

Alaw nu-l lăsă pe Conan să continue, ridicând tonul:

— Ce greşeală?!

Se întoarse brusc către Sin.

— Ce greşeală aş putea să fac înfruntând un… – îşi cântări bine cuvântul – un vagabond care se lasă apărat de femei?!

Geal Chossach se împurpură uşor la faţă şi îi adresă lui Conan din priviri o întrebare mută.

El îi făcu un mic semn de încuviinţare.

— În fond, eşti căpitanul celui mai mare grup de războinici din clanul meu, şopti zâmbindu-i. Şi eşti şi cel mai fascinant!

Sin nici nu aştepta altceva.

— Cei ca tine gândesc că pentru a te numi „bărbat” e suficient să ai barbă! îl jigni intenţionat pe kemewek. Dar eşti în stare să mi-o demonstrezi? După mine, eşti doar unul cu dosul păros, dar cu testiculele cât afinele! ţinti la fix în întrecerea de jigniri.

Străinul nu-şi înăbuşi râsul; poate că nu era totul pierdut. Cu sensibilitatea ei, întru totul feminină, Sin înţelesese că singurul mod de a-l convinge pe Alaw să facă totuşi ceva era să-l provoace, spunându-i că nu avea vână s-o facă.

— O să te ucid cu mâna mea, rosti Alaw, ţinându-şi furia

în frâu.

— Şi de ce nu ai avea chiar acum satisfacţia? trase de timp Conan. Mâine-dimineaţă. În zori. Fă-o bucăţi pe femeia asta.

Căpetenia kernewek nu mai putea acum să dea înapoi, scuzându-se că nu voia să-şi încrucişeze sabia cu o femeie. Căzuse singur în cursă când spusese că avea să-l ucidă.

Conan se feri să zâmbească satisfăcut. Dacă adversarul său ar fi înţeles că exact asta şi urmărise Străinul, ar fi încercat cu orice chip să refuze.

Era un obicei foarte răspândit la celţi: în locul bătăliei, se luptau „campionii” suveranilor. Întregul clan al celui care pierdea se întorcea acasă cu coada între picioare.

— Eu caut pacea, insistă *Eachtrannach.* Îţi fac o propunere: goneşte-l pe fratele meu vitreg, şi o să terminăm împreună lucrarea tatălui meu. Eu am ştiinţa să o fac. Şi oamenii care o împart cu mine.

Magmor ţinea în mână stindardul creat chiar pentru domnia lui Conan asupra cetăţii Toraigh: stejarul lui Mur Ollamh împreună cu acvila albastră a neamului Skeld al lui Gwynedd. Acelaşi simbol pe care îl pictase pe scutul răsturnat.

Morc îl măsură din cap până în picioare, arătându-şi ostentativ dispreţul.

— Las-o baltă!

Îşi întoarse privirea spre fratele vitreg.

— Mai curând să mi se închege sângele în vine şi să scuipe o vrajă ca să mi se umple pântecele de viermi.

— O să încercăm să-ţi dăm satisfacţie, interveni Sin.

— Auziţi gresia pe lamele noastre? Mâine, când se face lumină, o să ne măsurăm tăişul săbiilor pe spinările voastre! închise Alaw subiectul.

Era de rău, observă Conan. Nu muşcaseră momeala. Pentru prima dată, Cathbad zâmbise prea devreme, bazându-se pe divinaţiile sale infailibile.

— Iarba de pe coastă va face să curgă sângele vostru. Tot locul o să se înroşească într-un masacru inutil. Nu va fi nici un învingător. Noi nici nu vă cunoaştem. Deşi eu sunt

vărul tău, Alaw. Ştii bine asta, spuse Străinul cu o urmă de tristeţe în glas. Omul de lângă tine te-a înşelat deja. S-a dat drept altul. Crezi că faţă de tine îşi va ţine promisiunile nerespectate faţă de atâtea alte persoane pe care le-a ucis pe la spate?

Conan aşteptă ca traducerea să-şi facă efectul, deşi se îndoia că Morc transmitea versiunea corectă. Interveni Usk, traducând la rândul său, dar căpetenia clanului duşman îl opri cu un gest. Nu voia să mai audă nimic.

Alaw strânse buzele, mângâind grumazul calului.

— Tocmai mă întrebam care ochi o să i-l scot cadavrului tău, ca să rătăceşti orb de-a pururi printre vasele cu tăciuni arzând ce duc spre cocina lui Sidhe!

În acel moment, Străinul înţelese: lui Alaw nu-i păsa de soarta lui Morc mai mult decât i-ar fi păsat de un străin. Îi era destul să-l ţină sub ochi. Nu, Alaw voia, pur şi simplu, războiul. Pentru putere şi pentru cucerire.

— Ne-am înşelat, spuse Dryadia, femeia aflată la conducerea clanului Leth-ky. A meritat să-i urmărim până aici. Invadatorii pot să ne uşureze treaba, îi spuse lui Leven, bărbatul ei. Una dintre iscoadele noastre a zărit-o pe sora mea în tabăra lor. Părea liniştită. Şi mai ales sănătoasă.

— Nu degeaba are ţeasta tatuată cu lupii noştri! zise bărbatul zâmbind sardonic.

— Du-i înainte pe ai noştri şi rânduieşte-i aşa cum ştii, pentru ca bastarzii aceia din Donaganow să-i vadă bine!

— Cum vrei, stăpâna mea, consimţi Leven, alergând să dea ordinele.

În acel moment, Dryadia nu mai avu îndoieli. Druidul cu ochii violeţi, care sosise acolo de la Iwerddon şi pe care ea venise să-l alunge din ţinuturile Kernow, îi uzurpase, în fond, satul, dar fără să ucidă pe nimeni. Îl lăsase neatins, i-l dăduse înapoi, îi cruţase pe cei din clanul ei, mai mult, îi apărase de prădăciunile lui Morc, salvând viaţa surorii sale. În sfârşit, lucrul cel mai important: chiar în clipa aceea, Conan se pusese împotriva duşmanilor lor dintotdeauna, cei din Donaganow. În schimb, clanul lui Alaw fusese cel care

se aliase cu armata de paria care îi vânase pe fugarii lor. Orice ar fi avut în minte armata aceea ciudată de invadatori conduşi de Străin, meritau să-i sprijine.

Oamenii clanului Leth-ky erau obosiţi, zdrenţăroşi şi duhnitori, încercaţi de o iarnă pe care o trăiseră ca fugari alungaţi din satul lor. Dar încă aveau printre ei circa două sute cincizeci de tineri vânători şi războinici experţi, bărbaţi şi femei. Şi un mare număr de câini de război, metişi sălbăticiţi şi lupi dresaţi. Pe aceia îi venerau, cu carnea lor se hrăneau, cu ei duceau bătăliile. Erau întotdeauna animalele pe care le aruncau primele pe câmpul de luptă.

Neamurile din Donaganow o ştiau bine. Îşi plânseseră de nenumărate ori fiii sfâşiaţi şi simţiseră pe propria piele muşcătura acelor colţi, încă din vremea Neamurilor Străvechi.

Clanul Leth-ky se alinie imediat dincolo de marginea pădurii, în partea de miazănoapte, prinzându-i pe cei din Donaganow între forţele lui Conan şi ale lor.

Dryadia urcă în şa, pe unul dintre puţinii cai ce îi rămăseseră poporului său, cu o oarecare greutate, din cauza staturii ei. Şi plecă. Era încă o femeie frumoasă, energică şi bine făcută. Acea ocazie, decretase ea împreună cu sfatul bătrânilor, era ultima speranţă pentru dreapta răzbunare şi pentru a-şi lua înapoi ce le aparţinea. Însă evenimentele tocmai luaseră o altă întorsătură: ocupanţii satului lor nu erau aliaţi cu invadatorii necunoscuţi care le prădaseră neamurile la ordinul unui desfigurat venit de departe şi care îi făcuse sclavi. Dryadia zâmbi încă o dată, în timp ce se apropia, cu suliţa îndreptată în jos şi cu scutul întors, către centrul platoului, spre străinul acela care o urmărea cu privirea de o bucată de vreme. Îi spusese că magnificii săi ochi violeţi erau doar prima dintre multele calităţi pe care le avea.

Morc blestemă printre dinţi, imediat ce văzu paloarea de pe chipul lui Alaw.

Căpetenia kernewek era la fel de fericită să descopere suliţele clanului Leth-ky – în momentul acela îndreptate

spre el –, pe cât ar fi fost să vadă o muscă plonjând în strachina lui cu supă din germeni de orz.

Fergus atinse metalul de la apărătoarea sabiei sale, într-un gest inutil.

Străinului nu-i veni să-şi creadă ochilor. Surâzând larg şi cuceritor, o figură feminină încă la vârsta fertilităţii, cu păr blond şi cu aer matern, se apropia de el, legănându-se în tropotul calului, solitară şi învelită în piei de lup.

Alaw le explică aliaţilor săi:

— Sunt nebunii aceia pe care i-aţi vânat prin păduri. Oameni bolnavi care se hrănesc numai cu carne de câine. Un clan plin de stârpituri şi de diformi. Venerează lupii şi se îmbracă în blana lor. Fac copii între ei şi numai între ei. Totdeauna. Fiindcă din căsătoriile lor vin pe lume copii din care jumătate mor sau sunt bolnavi. Pierd mai multă vreme să-şi ucidă copiii diformi decât să facă alţii, râse ironic. Nou-născuţi cu un picior sau cu două capete… De aceea femeile lor sunt tot timpul însărcinate, ca măgăriţele. Uită-te la ei, Morc. Nu e unul normal. Căpetenia lor e femeia aceea, Dryadia.

Usk trebui să depună ceva efort ca să traducă, îngrijorat cum era permanent de faptul că trebuia să se ţină bine în şaua acelui cal nervos.

Aşadar, fata tatuată căreia îi cruţase viaţa era sora unei căpetenii de clan femeie, nu bărbat, reflectă Conan.

Ajuns lângă ei, calul scoase un nechezat şi fornăi, împroşcând un val de aburi.

— Surpriza e totul, râse femeia, trăgând de hăţuri. Numele meu e Dryadia, fiica lui Irnan, fiica lui Ceridwen, se prezentă lui Conan. Orice vrei de la clanul Leth-ky, cu mine trebuie să stai de vorbă! rosti ea poruncitor, cu o voce energică, deprinsă să comande.

Dădu pinteni calului şi, fără să mai adauge ceva, se duse până sub stindardul lui Mur Ollamhan, cu ochii aţintiţi înainte, scormonindu-l pe Alaw cu privirea.

Străinul îşi plecă uşor capul şi observă două lucruri: şirul de strămoşi pe care îl pomenise cuprindea numai femei, semn că acolo femeile conduceau încă din vremea

Neamurilor Străvechi. Alaw avea dreptate, nici Dryadia nu era normală – avea un ochi cu irisul gălbui, celălalt cu irisul roşiatic, iar pupilele îi erau verticale, ca de şarpe.

Alaw nu avu, desigur, nevoie de traducere; o cunoştea pe Dryadia, şi încă prea bine. Drept răspuns, o scuipă.

Ea nu se pierdu cu firea. Vechiul său duşman nu putea să o atingă; într-o întâlnire între nobili şi căpitani nu era permis nimănui să pună mâna pe armă. Ştia că avea în sfârşit victoria în mână, şi asta îi dădea o bucurie sălbatică, pe care i-o trăda zâmbetul şi care îl făcea pe Alaw să turbeze.

Din momentul acela, Usk avu zdravăn de lucru cu traducerea. Dryadia sprijini cererea lui Conan de a rezolva problema printr-un duel între „campioni”. Din două motive: ochiul expert îi îngăduise să vadă deja, în umerii largi şi obrajii supţi ai lui Sin, în acel trup fără un fir de grăsime, pe războinicul pregătit şi bine antrenat, iar Dryadia ar fi făcut mult mai multe daruri zeilor chiar şi numai dacă Alaw ar fi fost umilit în duel de o femeie; în plus, îi dădu dreptate străinului cu ochi violeţi doar aşa, din plăcerea – proprie femeilor – de a se opune unei dorinţe a căpeteniei vechilor săi duşmani, indiferent de unde ar fi fost aceea.

Alaw nu mai putea să dea înapoi.

Conan nu căzu în capcană, nu căută să insiste ca Alaw să se dueleze numai pentru că adversarul era o femeie, deoarece Morc ar fi mirosit imediat înşelăciunea. În schimb, chiar fomorianul fu acela care îi atrase atenţia lui Alaw.

Se stabiliră condiţiile. Dryadia porni o lungă discuţie, greu de înţeles, dar înţesată de insulte precum „rahat de broască râioasă“ şi *mandubrad*, ceea ce însemna trădător mizerabil.

Conan profită.

— Spiritele strămoşilor tăi îţi vorbesc despre această înfruntare. Spun că o să învingi, îi şopti lui Sin, neauzit.

Ea îşi adună tot curajul pe care îl cerea o asemenea răspundere.

— Am fost sortită pentru asta încă de când eram mică. Am avut toată viaţa să mă pregătesc să mor pentru poporul

meu… Dar încă nu a venit momentul. Mai întâi trebuie să înving!

— Nu o să fii singură în luptă.

Ea deschise larg ochii săi azurii.

— Bodmall şi Cathbad vor încerca să facă o magie?

Eachtrannach scutură din cap.

— Nu, vei avea legătura asta la centură.

Atinse *Lama lui Danu.*

— Ca să reuşeşti, vei avea nevoie de mult mai mult decât de un ajutor divin.

Când Dryadia termină, îi reveni lui Conan sarcina de a trage concluzia:

— Dacă ea îl învinge pe Alaw, voi vă duceţi de aici. Cine vrea să rămână îmi jură credinţă, sărutându-mi sabia.

— Poţi să te pupi singur în fund, dacă reuşeşti, învârti Morc cuvintele. Dar, dacă pierzi, eu nu o să mă mulţumesc doar să o sărut pe Gwynedd.

Conan trebui să lupte cu el însuşi ca să nu-i sară la gât, ratând plăcerea de a-l sugruma cu mâinile goale şi de a simţi cum viaţa părăseşte trupul nebunului.

— Dacă îndrăzneşti să te gândeşti măcar la asta, nu vei mai avea nici dinţi, nici limbă, nici buze ca s-o faci, fu comentariul lui calm.

— Îţi place să visezi, frăţioare, spuse Morc, arătând o siguranţă pe care nu o avea înainte de a aplica pentru a mia oară o lovitură sub centură. O s-o străpung cu asta ca pe un păstrăv în harpon.

Întinse înainte suliţa sacră.

Doar după aceea Conan prinse înţelesul acelui gest.

— Simţi putoarea de sânge putrezit? Vezi lama năclăită? Tocmai ţi-am străpuns în pântece tatăl… zise fomorianul zâmbind.

Străinul avu nevoie de toată forţa de care era în stare pentru a se stăpâni.

— După Elatha, te-ai obişnuit.

— Trebuie să recunosc că nu mi-a fost uşor să îndur asemenea remuşcări, mai ales la început. Să spunem… până când am şters lama de sângele încă proaspăt, hohoti

el. Acum n-ar fi mare lucru să-mi pun mintea cu o femeie tânără cu părul de culoarea grâului copt, cum e Gwynedd. Nu crezi?

Suliţa Sacră făurită din *Metalul lui Danu* şi necruţătoare cu duşmanii păru să se mişte dintr-o voinţă proprie. Profitând de faptul că întregul grup al lui Conan întorsese caii ca să se înapoieze la tabără, Morc nu reuşi să reziste ispitei de a înfige suliţa în spinarea duşmanului său dintotdeauna.

Alaw fu cel care îi opri mânia oarbă, ţinându-l de braţ.

— Îndrăzneşte să loveşti pe la spate ca ultimul mişel dintre laşi, şi o să te trezeşti cu o sută de suliţe înfipte în tine. Şi te-ai mai dat şi drept fiul lui Demne Ban…

Râse sardonic, strângând din buze pentru a-l umili pe falsul fomorian cu minciunile sale.

Acum, că nu mai erau în faţa lui Conan, prefăcuta solidaritate luase sfârşit.

— Nici unul dintre ai mei nu va mai fi dispus să lupte pentru tine. Nu se încalcă regulile făcute pentru nobilii care vin să trateze fără a zădărnici calea strămoşilor, şuieră. Nu vei ajunge să treci Podul de Săbii al lui Sidhe dacă foloseşti în chip neruşinat legile şi jurămintele, fără respect pentru Primul nostru Popor, ca o târfă oarecare.

Înaintând unul lângă altul călare, odată ieşiţi din zona unde puteau fi auziţi, Dryadia adăugă o condiţie neprevăzută:

— Îţi respect voinţa, Conan. Nu oricine îşi pune viaţa în mâinile unei femei.

— Sunt obişnuit, zâmbi, gândindu-se la miile de ocazii în care Gwynedd îl ajutase.

— Asta îţi face onoare.

Înclină capul înspre Sin, care roşi până în vârful urechilor, măgulită de laudele ce veneau din partea unei căpetenii de clan.

— Dar am şi eu o condiţie ca să calc cu războinicii mei aceste pământuri sacre, alese de zei pentru a ridica o

asemenea Furcă de Piatră – arătă cu capul spre templul de care toţi păreau că uitaseră – şi să le acopăr de sângele lor; dacă o să-ţi fie de folos ajutorul meu…

Zâmbi cu şiretenie; ştia că partida era câştigată. Doar împreună cu cei din Leth-ky, Conan putea conta pe o superioritate numerică care să-i dea siguranţă.

— Ascult cuvintele tale ca pe un cântec de flaut dintre cele pe care le cântă Usk al nostru, murmură zâmbind şi întorcându-se spre *filin*, care era uşor stânjenit.

Nu ar mai fi repetat în veci ce făcuse în ziua aceea.

— Vreau un bărbat nou, care să se culce cu mine în noaptea asta! mărturisi, fără falsă pudoare, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural pe care putea să-l ceară în situaţia aceea critică. Tu ai ochi foarte frumoşi, străinule…

Conan îşi îndreptă spinarea, speriat. Dryadia continuă să-l fixeze.

— În noaptea asta îl vreau pe el!

Lui *Eachtrannach* îi trebui ceva vreme ca să înţeleagă că nu despre persoana lui era vorba.

Ea păru nerăbdătoare.

— În sfârşit, tu eşti căpetenia acestui popor, ai faimă de druid puternic, capabil să scuipe fulgere pe gură şi nori de săgeţi prin dos! Deci ceilalţi sunt la ordinele tale, iar eu îţi cer să mi-l dai pe el pentru noaptea asta! repetă, arătând spre Magmor.

Cu toţii rămaseră perplecşi.

— Credeam că sunt lucruri pe care le face numai Erin cea Frumoasă… murmură pentru sine Străinul.

Dar încă şi mai năucitoare fu atitudinea lui Magmor: precum o mască neagră de piatră, nu se mişcă, nu clipi. Întoarse solemn capul spre Conan… şi îşi îngădui doar un mic zâmbet.

Feţele neliniştite ce îl aşteptau pe Străin pe culmea colinei vorbeau de la sine despre focul încrucişat de întrebări ce îl aştepta.

— Încă o dată ai avut dreptate să râzi, maestre, recunoscu Conan înclinându-şi capul înspre arhidruid.

— Cel mai bun student al meu… Şi ce folos am eu de aici? Un om fără credinţă, care încă nu a învăţat să creadă în divinaţiile maestrului lui!

O făcu pe ofensatul, în timp ce scărpina guşa lui Banan, care se lungise satisfăcut, grohăind, lângă stăpânul său.

— Eh, nu mi s-a părut o muncuşoară grea, îl tachină Rury pe prietenul său Conan.

— În sfârşit, unul care vede bine cum stau lucrurile aici, interveni Cathbad.

— Vrei să spui că e uşor, maestre?

— Nu, doar pare.

— Mâine, la răsăritul soarelui, explică Străinul. Puneţi să fie adusă ostatica… şi trataţi-o bine! spuse înălţând din sprânceană. Nou-veniţii sunt de partea noastră şi datorită ei.

Povesti despre ciudăţeniile clanului Leth-ky.

— Dacă Sin câştigă pariul pe care l-am pus, noi rămânem, şi cine nu-mi jură credinţă părăseşte locurile astea. După dreptatea divină, va învinge cel drept.

Atmosfera deveni dintr-odată tensionată, de parcă o mantie grea de probleme nerezolvate i-ar fi învăluit pe toţi.

Evident, Conan trecu sub tăcere ameninţările lui Morc la adresa frumoasei skeld.

Gwynedd îl văzu pe Magmor cum porni la drum, legănându-se în şaua calului său de tracţiune, spre focurile din tabăra neamului Leth-ky.

— Dar garda ta de corp unde s-o fi ducând? gânguri cu mâinile în şolduri.

— E o poveste lungă, o făcu Conan să tacă imediat, punându-i o mână pe după umeri şi ducând-o să doarmă într-un adăpost sub un car de transport încărcat de peşte sărat ce duhnea.

— O încăpere cu adevărat demnă de tine la Temair Luachra, ciripi ea. Simţi mirosul.

— Preferi să te rostogoleşti prin zăpadă toată noaptea?

Ea se îmblânzi pe dată, în timp ce îl săruta.

— Cu tine alături, fiecare loc mi-a părut cel mai luxos pe care o soţie putea să şi-l dorească.

Ziua de marş fusese ucigătoare. Gwynedd adormi rezemată pe umărul bărbatului ei. Lui Conan i se părea că avea scântei de la cărbuni încinşi în ochi, atât era de obosit. Dar nu reuşea să adoarmă. Oricum, îl tachinase Cathbad, prea multe erau răspunderile şi îndoielile, temerile şi nesiguranţa zilei ce avea să vină. Dormeau aproape toţi; sforăia până şi cel mai puternic arhidruid din Inis Fail, care se plângea mereu de stări de rău inexistente şi de insomnie. Cerul limpezit şi înstelat se acoperea din când în când de nori albăstrii şi joşi, ce veneau să se hârjonească. Sub strălucirea semilunii diafane, Conan o zări pe Sin plimbându-se nervoasă încoace şi încolo prin tabără.

Rămăsese o femeie încă tânără şi atrăgătoare în felul său, dar cu o frumuseţe aspră, departe de amintirea lui Aoife. Faţă de aceea pe care o înlocuise, era mai puţin masculină, ceea ce îi dădea un uriaş avantaj asupra tuturor adversarilor, care îi subestimau forţa, stăruinţa şi abilitatea în mânuirea armelor. În acelaşi timp, arăta un caracter mai închis şi mai rezervat în comparaţie cu Aoife, ceea ce o făcea să pară o figură mai greu de înţeles, mai degrabă solitară, care nu-şi făurise niciodată o familie proprie, dedicându-şi întreaga existenţă protejării lui Bodmall şi apărării rangului ei de „campion” al clanului Geal Chossach. O poziţie de prestigiu şi bogăţie, dar care o costa un antrenament neîntrerupt, asiduu şi constant, pentru a se apăra chiar şi de războinicele din clanul său, mereu gata să îi ia locul la cea mai mică dovadă de slăbiciune. Nu arătase niciodată că avea înclinaţii sexuale, iar dacă multe adepte ale lui Bodmall optaseră pentru o convieţuire de facto sau pentru căsătorii numai cu membri ai clanului Lochlann – indiferent că era vorba despre bărbaţi sau femei însă niciodată cu fomorieni, vechii lor duşmani, ea dusese întotdeauna o existenţă solitară, călindu-şi, în absenţa confortului moral, forţa caracterului său. Bodmall era înainte de toate prietenă, şi mai apoi o persoană sinceră şi fără ocolişuri; dar rămăsese o matroană în vârstă, greu de urmat şi de mulţumit. În privinţa ei, Sin arăta o nesfârşită răbdare. Singura fisură din platoşa ei, pe care o intuise

Conan – iar părerea lui Gwynedd o confirma, cu întreaga sensibilitate specifică femeii se întrezărea cu mare greutate, doar când era printre copii. Jocurile împreună cu micuţii, indiferent cărei etnii îi aparţineau, erau singurele momente, scurte, în care zâmbea fericită, singurele trăiri de care se despărţea cu greutate în suflet atunci când, conform regulilor, trebuia să plece de acolo şi să alerge pentru a îndeplini vreo dorinţă a lui Bodmall. „Se povesteşte că ar fi iubit o singură persoană în viaţa ei, îi mărturisise odată Gwynedd bărbatului ei. Dar nimeni nu ştie cine o fi fost şi ce soartă a avut. Şi, la urma urmei, e posibil să fie doar bârfe de servitoare.”

Astfel, cu soţia sa alături, dormind pe umărul său, Conan închise ochii doar pentru o clipă, uitând de Sin şi de ziua ce urma să înceapă – cea mai importantă din viaţa acelei femei. Străinul crezu că dormise doar o clipă. De fapt, când redeschise pleoapele în semiîntunericul dinaintea zorilor, începuse să se lumineze de ziuă.

Sin era deja acolo, în faţa sa, aplecată pe vine, şi îl scutura uşor de un braţ.

— E timpul, stăpâne, îi zâmbi ea.

Rămăsese trează toată noaptea.

Din înălţimea colinei, primul lucru care atrase atenţia tuturor celor din grupul lui Conan fu mulţimea de persoane. Mulţi, foarte mulţi. Prea mulţi, chiar şi pentru teritoriul ţinutului Donaganow. Iar duelul acela nu era un spectacol ce putea fi ţinut doar între pereţii casei lui Alaw, oricât de mare ar fi fost ea.

Toţi oamenii lui *Eachtrannach* coborâră colina.

La fel făcură şi cei din clanul Leth-ky, ieşind din pădure.

Dacă situaţia nu ar fi fost atât de dramatică, Străinul ar fi asemănat ceea ce se întâmpla cu adunarea veselă de oameni pe care îi văzuse căţărându-se printre ferigi şi iarbă-neagră până la locul deschis de pe muntele Uisneach. Aici însă nu erau cântece şi dansuri, nici ceremonii sacre, jocuri sau binecuvântări druide. Doar aşteptarea încordată a spectacolului violent în care două clanuri rivale îşi

disputau supravieţuirea. Avea să fie o înfruntare pe viaţă şi pe moarte. Nu se putea pierde teritoriul unui întreg *teuta* printr-o lovitură de sabie, fără să fi luptat până la ultima suflare.

Lumina era încă neclară, dar mersul ei avea o ţintă limpede: Furca de Piatră. Învăluit în nori cenuşii, joşi şi încărcaţi, Templul Templelor fusese golit de orice se găsea acolo şi curăţat cu grijă de zăpadă şi de noroi. Apa puţină care încă s-ar mai fi putut aduna în băltoace fusese îndepărtată de căldura de cuptor ce venea de la focurile uriaşe în care ardeau grămezile de lemne rămase de la transportul pietrelor şi ridicate de oamenii lui Alaw în timpul nopţii. Căldura descătuşată usca totul, iar frigul părea a fi ultimul lucru de care ar fi trebuit să se teamă. Flăcările trimiteau pe cer inele de foc, consacrate de puterea druizilor din Donaganow. Pietrele mute, indiferente la acel spectacol colosal, sclipeau când şi când în reflexele roşietice ale văpăii. Lumina ce se înstăpânise în spatele nenumăratelor Porţi ale Soarelui se prefira radioasă şi aurie, întinzându-şi prin spărturile norilor degetele strălucitoare.

În mirosul de fum purtat de vânt şi printre trosnetele trunchiurilor care se frângeau în foc, mulţimea ce se înghesuia pe lângă cercul de pietre sacre era impresionantă. Cathbad şi Bodmall reflectară asupra forţelor din câmp: poporul din Donaganow, fidel lui Alaw – împreună cu paria şi nemezii –, număra circa cinci sute de tineri înarmaţi, vânători şi războinici; iar în grupul lui Conan, cei din neamul Lochlann, Geal Chossach, fomorienii lui Rury, clanul Leth-ky plus cei din Donaganow care îl respinseseră pe Alaw, aliindu-se cu Heylin, erau laolaltă circa şase sute. Numărară peste două mii de oameni însumând bătrânii, femeile, copiii şi sclavii. În interiorul cercului erau admişi doar nobilii, dar înghesuiala şi dezordinea deveniră atât de mari, încât oamenii se amestecară ca într-un uriaş aluat de rase şi mirosuri, dialecte şi veşminte. Văzut din înălţimi, cu ochii zeilor, totul trebuia să semene – îşi spuse Cathbad – cu o gigantică oală

de piatră în care fierbea o gigantică ciorbă din tot felul de ingrediente amestecate de un bucătar Daoine Sidhe, nebun ca o iapă în călduri.

Dacă nu ar fi fost ura aceea reciprocă, vechea rivalitate, violenţa şi amărăciunea, ar fi putut trece drept un târg de negustori ajunşi la o aşezare ticsită de persoane. Dar, privind cu un ochi mai atent, totul semăna cu luptele de pe Toraigh. Băutura tare trecea din gură în gură, şi, înainte de sfârşitul zilei, aveau să fie nenumărate lovituri de cuţit, înfruntări mortale şi ciocniri inevitabile între grupările ce se urau dintotdeauna. Dar nimănui nu-i păsa. Mult mai promiţătoare părea a fi rivalitatea crâncenă dintre Sin şi Alaw decât cântecele plângăcioase ale femeilor din Donaganow, muzica obsesivă ori vreo lovitură mişelească aplicată undeva în mulţime pentru a potoli vechi ranchiune. Câte unul – printr-o întâmplare nefericită ori împins dinadins – ajunsese în foc şi se alesese cu arsuri. Dar uciderile mişeleşti şi duelurile dintre cei băuţi nu mai contau absolut deloc. Făceau parte din ritual. Unicul duel de care se ţinea seamă era cel din inima templului. Celelalte erau garnituri, fără însemnătate, fiindcă lupta urma să aibă loc într-un moment de armistiţiu, cu tot ce presupunea el. Conform unei reguli ce venea din negura timpului, încă de la începuturi, de pe vremea Neamurilor Străvechi, aceste obiceiuri nu puteau fi încălcate fără a atrage mânia Donei ori a zeilor Tuatha De Danaan, şi, oricât de ciudate ar fi fost, le respectau cu toţii.

Magmor reapăru, dominându-i pe toţi prin statură, îşi căută din ochi stăpânul pe care îl slujea; de când fusese numit garda personală a lui Conan, aceea era prima noapte pe care o petrecea departe de el.

Străinul văzu faţa satisfăcută a negrului, nicidecum nemulţumită din pricina acelui „sacrificiu”. Conan încercă să spună ceva, dar mulţimea care îi despărţea era prea mare şi, pentru prima dată, mutul fu cel care vorbi plin de însufleţire, prin gesturi, înăbuşind orice cuvânt al lui Conan:

— *Nimic. Nu pentru asta trebuie Morc să plătească.*

Din altă direcţie apăru, radioasă, Dryadia. Lângă ea,

stătea mândru cel care trebuia să fie bărbatul ei, Leven. Nu părea jignit de ceea ce se întâmplase în noaptea care abia se încheiase. Avea o sabie legată în spate, pe care o putea scoate cu dreapta din teacă, aşa cum purtau neamurile Albanek din partea cea mai de nord din Inis Prydain. La fel de ciudat ca soţia lui, era ras cu grijă peste tot, în afară de o mică porţiune imediat sub nas, de unde lăsase să atârne două mustăţi foarte lungi, subţiri ca un fir, ce îi cădeau peste buze până pe piept. Efectul era extravagant – părea că ies din nas – şi formau un contrast curios cu capul chel. Îi spuseră lui Conan că tot el era şi preotul din *teuta* lor. Dryadia, în schimb, era cea desemnată să săvârşească sacrificiile.

Alaw părea să se fi întors de curând dintr-o călătorie pe Tărâmul de Dincolo. Ochii febrili, împreună cu zâmbetul nătâng, îi dădeau un aer de nebunie. Ieşi înaintea lui Sin atunci când ea ajunse acolo, însoţită de o mână de războinice.

Era mai înalt decât războinica Geal Chossach, gândi Conan. Însă ea se putea lăuda cu o formă fizică mai bună, cu un tonus muscular de campion. Muşchii îi tresăreau sub pielea mătăsoasă, trădând o grijă maniacală faţă de propriul corp şi lipsa oricărui fir de grăsime, ceea ce spunea multe despre duritatea antrenamentelor cu armele la care se supunea.

Kernewek se întoarse spre marele grup al druizilor săi şi bău avid încă o gură din licoarea pe care i-o pregătiseră. Duse la gură o strachină murdară cioplită din lemn, lăsând să i se scurgă pe bărbie şi pe piept lichidul întunecat şi murdărindu-se tot, ca un porc ajuns la troacă. Efectul se făcu însă imediat simţit: urlă ca un nebun, scuturându-şi părul lung şi uns, împletit cu pene de corb. În timpul nopţii îşi tatuase pe faţă un simbol magic, în amintirea acelei înfruntări mortale. Nu-şi făcea iluzii; singurul supravieţuitor avea să fie învingătorul.

— Nu poate fi hidromel, îndrăzni să spună Rury, îngrijorat.

— Mă gândesc că Alaw nu e atât de prost. Băutura tare

încetineşte reflexele.

— Ciuperci, frunze ale uitării şi ierburi macerate într-un soi de... *korev,* interveni Usk, încercând să traducă frazele ciupite de pe la cei din neamul Kernewek. Efectul nu durează mult, dar dublează forţele.

Conan îşi încreţi fruntea.

— Dacă Sin reuşeşte să reziste, partida e câştigată. Vreau să văd dacă fiul ăsta de scroafă mai poate să se ţină pe picioare odată sfârşit efectul!

— Să nădăjduim că Sin o să aibă timp să vadă asta, comentă Cathbad, strecurând în toţi un dram de nelinişte şi de tulburare.

Un alt urlet al lui Alaw. Îşi scoase şi tunica, într-un gest extatic. Rămas cu bustul gol, începu să execute nişte mişcări ritmice ale un dans propiţiatoric, subliniat de cântecul de jale al femeilor din Donaganow şi de bătaia tobelor scobite în trunchiuri goale. Îşi dădea ochii peste cap, lăsând la vedere numai albul globilor.

— Nebun ca un şaman cu dureri de burtă, care s-a şters cu o mână de urzici, comentă Olvik.

Sin părea concentrată şi senină. Se dezbrăcă şi ea, pregătindu-se să lupte în felul strămoaşelor sale. Smulse mulţimii un murmur de admiraţie când sânii îi zvâcniră moi şi frumos modelaţi, în contrast cu cruzimea acelei atmosfere încinse şi violente.

Alt geamăt al celor de faţă.

Conan se apropie de ea, dând la o parte cu greutate mulţimea, şi îi întinse *Danu Claideb*, Sabia Sacră. Nimeni de acolo nu mai văzuse o armă atât de frumoasă şi aducătoare de moarte, deşi faima ei era bine-cunoscută.

Şamanii kemewek veniră imediat în faţă, cu sărituri şi tresăriri nervoase, trimiţând blesteme asupra acelui obiect, pe care îl considerau asemenea unui puternic talisman.

Dar Sin o refuză.

— Voi lupta singură. Să nu-i deranjăm pe zei. Pe mine m-a provocat.

Respinse ajutorul cu o politeţe fermă.

Urmă un moment de groază: Gerd venise în fugă din

tabără – Gwynedd se simţea rău. Conan trebuia să renunţe la a o convinge pe războinică, frământat de grija pentru soţia sa. În vreme ce Sin se îndrepta spre mijlocul terenului de luptă, Străinul îşi tăie drum prin mulţime, ducându-se în spatele femeii gennt, prietenă de o viaţă cu skeld. Puse mâna pe şaua unui cal şi făcu tot ce putea pentru a galopa prin zăpada ce îl despărţea de Gwynedd.

Fergus trecu prin apropierea lui Sin la scurtă vreme după aceea, murmurând ceva de necrezut.

— Miza e prea mare, şopti el, aproape fără să-şi mişte buzele ori capul, cu un ton pe care numai Sin reuşi să-l audă. De Morc trebuie să te temi.

Apoi se îndepărtă.

Era ultima persoană de la care războinica Geal Chossach ar fi aşteptat un ajutor.

Urmau să lupte cu scutul, sabia şi suliţa.

Alaw luase în mână un tăciune incandescent şi, în genunchi înaintea Pietrei Altarului, îşi desena simboluri magice pe pieptul gol, arzându-şi carnea.

Lumea era încinsă la culme. Mirosul ce ieşea din trupurile nespălate, amplificat de sudoarea provocată de căldura focurilor mari, invada nările. Turma imensă era acum imposibil de controlat, printre scuipături şi insulte, blesteme rituale şi îndemnuri la luptă.

În mulţime, Rury şi Olvik găsiră loc doar pentru câteva îndemnuri, greu de auzit în tot acel vacarm, înainte să înceapă lupta.

— Oboseşte-l! urlă Roşcatul.

— Trage de timp! Odată dus efectul licorii, o să înceapă să spumege!

Aşa începu, cu Sin, care îi făcu să zboare lemnul incandescent din mâna lui Alaw, cu o lovitură de picior atât de iute şi de precisă, încât kernewek nici nu apucă să o vadă. Un gest batjocoritor, ce dădu un aer ridicol ritualului său atât de atent pregătit.

— Am scos în duel măruntaiele unor bărbaţi mai mari ca mine, dar niciodată pe ale unei femei. Hai să-mi arăţi dacă la o femeie ies mai uşor!

— Am studiat cu o clarvăzătoare *banfaith,* aşa că vino mai aproape, să mă uit la măruntaiele tale să ghicesc dacă e adevărat ce-mi spui.

Insultele făceau parte din ritual.

El scuipă şi izbucni iarăşi în hohote de râs bolnăvicios.

— Femeile au doar un singur rost: să fie violate după un jaf.

Zvârlindu-se înainte, dădu drumul primei lovituri, împreună cu îndoita jignire.

Sin era puţin mai tânără decât Alaw. Nu mai era o fetişcană, ci un războinic încercat, care ştia să comande, să înfrunte un zid de scuturi şi să lupte cu suliţa şi cu scutul, să se bată în duel şi să apuce fulgerător panoplia – scutul şi sabia. Însă nu era o asasină; nu era una dintre figurile acelea care se puneau în serviciul multor nobili şi care făcuseră din omorul în duel o artă. Şi totuşi, era suficient de încercată şi de matură ca să ştie că – pe lângă o minte lucidă – antrenamentul fizic făcea totul. Luptele cu armele şi fineţea gesturilor din dueluri apăreau exagerat de des în cântecele *filin*-ilor, în *englyn*, acele strofe poetice puse pe muzică. În realitate, înfruntarea se reducea la ceva mult mai simplu: o lungă şi extenuantă serie de lovituri brutale, aplicate până la epuizare. Primul din cei doi care, din pricina oboselii, începea să coboare garda şi să se clatine sub greutatea tot mai mare a sabiei era cel care avea să fie „străpuns” de o lovitură cu tăişul sau de o împunsătură cu vârful. Desigur, mai erau şi trucurile. Dar Sin le cunoştea pe toate. Sau, cel puţin, aşa credea.

Cele ale lui Alaw nu erau cine ştie ce. Se prefăcu a aluneca, gâfâi exagerat, sperând ca ea să se dezechilibreze, pentru a o putea surprinde printr-o săritură imprevizibilă.

Sin însă nu muşcă.

Până când Morc scoase un şuierat ascuţit. Alaw se întoarse cu o expresie pe care nu avea s-o mai uite niciodată. Scoase un urlet provocator şi, într-o exclamaţie a mulţimii, apucă din zbor Suliţa Victoriei, făurită din *Metalul lui Danu.* Războinica înţelese că trebuia să-şi ferească tăişul

sabiei, evitând ciocnirea directă cu metalul acela miraculos. Începu, aşadar, să pareze pe lemn loviturile pe care le primea, pe lemnul greu unde fusese montat vârful aducător de moarte. Trudă îndoită: mai mult efort şi mai mare precizie.

Totul se precipită, iar expresia de bucurie nebunească de pe chipul tulbure al lui Alaw mărturisea că timpul ce-i mai rămăsese era scurt. Suliţa săgeta aerul şi şuiera, tot mai aproape de punctul în care o clipă mai devreme era corpul lui Sin.

Femeia începu să dea înapoi, plină de sudoare, dar reuşea să fie încă agilă, graţie pregătirii sale. Mai rămânea de văzut pentru câtă vreme.

Conan se înapoie chiar atunci la templu.

Gwynedd încă se simţea rău, dar insistase ca el să se întoarcă la locul înfruntării. Gerd rămăsese cu prietena ei, şi câteva femei înţelepte îi puseseră în mână un talisman făcut din piatra zânelor, dar febra scutura trupul lui skeld cu frisoane de nestăpânit. Suferinţa ei nu avea o cauză evidentă; era cuprinsă de spasme şi de junghiuri în partea dreaptă, ce mergeau până la umăr, la omoplat şi în spate. Albul imaculat al ochilor săi limpezi avea acum o culoare gălbuie şi nesănătoasă, în vreme ce pielea netedă se uscase. Avea fierbinţeli, dar o încerca o senzaţie puternică de frig, urmată de tremur şi sudoare. Pântecele tare ca piatra o durea, iar spasmele din cauza vomei provocau alte dureri trupului său suferind. Dădea afară un lichid verzui, iar urina era întunecată.

Gerd fixase o clipă ochii lui Conan, apoi plecase înlăcrimată din adăpostul înjghebat în grabă.

El se apropiase de culcuşul ei, incapabil măcar să se gândească la ce era mai rău. Tovarăşa sa încăpăţânată, puternică şi bătăioasă nu avea putere să stea în picioare, cerea de băut încontinuu şi era aşa de slăbită în atât de puţin timp, încât trebuia să rămână întinsă. Ea, care era capabilă să se bată cu un bărbat cu scutul şi suliţa şi care ţinea piept oricui, trecând peste obstacole în curse de cai, curajoasă şi strălucitoare cu părul său de aur, fără vreun fir

albit.

Străinul ascultă îngrijorat relatarea lui Olvik: Morc îi aruncase lui Alaw suliţa sa, şi cu aceea avea să învingă. Trebuia făcut ceva imediat. Dar acum era ţintuit în ultimele rânduri şi îi era imposibil să treacă de bariera de trupuri. Singurul care ar fi putut-o face era Magmor, însă uriaşul de culoare era prea departe, în primul rând. Surd la strigătele sale, în vuietul înspăimântător al publicului, care lua parte la luptă.

— Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple. Karre l-a înşeuat pe Banan şi îl călăreşte! ţipă de undeva o voce.

Iar Conan înţelese că mistreţul era atunci singurul mijloc posibil. Îşi legă sabia cu un brâu încropit din sfori din nervi de focă.

Animalul străpunse mulţimea printr-un atac de lovituri cu colţii. Karre îl conducea. Păru să izbutească, până ce mulţimea se făcu tot mai densă, iar porcul sălbatic nu reuşi să meargă mai departe, printre grohăituri surde şi ţipete puternice, din cauza picioarelor care îl loveau. Reuşi să se elibereze ca dintr-o pădure deasă de tufişuri şi crengi, dar după puţin timp rămase din nou blocat.

Atunci Karre îl împunse în burta moale. Animalul enorm ţipă ascuţit de durere, îşi roti grumazul solid, şi mai multe persoane căzură ca nişte copaci doborâţi într-o pădure deasă, sub loviturile furioase ale colţilor.

Un ultim atac îl aduse în primul rând, pe care îl străpunse, făcând o breşă, precum un monstru marin într-un banc de sardele, ţâşnind apoi în centrul acelei arene improvizate cu ciudatul jocheu în spinare. Îşi scutură căpăţâna, în timp ce, cu mare iuţeală, Karre se lăsa să alunece la pământ şi trecea pe sub pântecele animalului, dintr-o singură mişcare, sabia cu teaca legată în brâu. Se auzi şuierul sabiei scoase din teacă.

Şi cu toţii văzură refuzul sec al lui Sin.

Nu mai avea suflu nici măcar cât să răspundă, dar scutura capul în semn de negare. Plină de sânge, se ridică iarăşi, pregătindu-se pentru un nou asalt, în vreme ce Alaw

îl gonea pe micul Karre cu suliţa, ca pe o insectă sâcâitoare.

Conan îl căută din ochi pe Cathbad, îngrijorat, şi observă că nu mai zâmbea. Străinul n-ar fi putut să se arunce el însuşi în mijloc şi nici să-l amestece pe Magmor fără să o ruşineze pe luptătoarea Geal Chossach. Ar fi încălcat orice regulă sacră, iar jignirea ar fi degenerat într-un masacru.

Sin pară încă o fandare. Apoi plăti cu preţul propriului trup încăpăţânarea ei orgolioasă. Lovitura veni dintr-o parte, atenuată totuşi de impactul cu lama mai uşoară a sabiei lui Sin. Dar destul cât să sfârtece bustul femeii în partea stângă. Suliţa începu să-i sfâşie pielea de jos, din dreptul splinei, şi urcă, rupând cu tăişul fibrele, nervii, tendoanele şi muşchii, atingând coasta şi ajungând până la umăr. Ar fi putut fi doar o cicatrice oribilă, care, după febră şi îngrijirile lui Cathbad şi ale lui Bodmall, s-ar fi vindecat, s-ar fi decolorat în timp şi ar fi rămas o amintire a acelei lupte. I-ar fi luat lui Sin rolul de „campion” pe care îl avea acum; şi atât. Dar, în drumul său nefast, *Metalul lui Danu* întâlni sânul femeii Geal Chossach şi îl traversă prin partea stângă, pe toată lungimea, sfâşiindu-l. Ceea ce rămase începu să se legene, pendulând, agăţat doar în câteva fibre şi ţesuturi, riscând să se desprindă la mişcări mai bruşte ale femeii care încerca să se apere de alte lovituri. Încă un val de sânge se adăugă lichidului roşu aprins care deja năvălea din tăietura lungă.

La urletul de durere al lui Sin, Alaw îşi îndreptă spinarea. Primul zâmbet adevărat, satisfăcut, îi apăru pe faţă, şi bolborosi ceva de neînţeles. Sigur de eficacitatea loviturii, slăbi strânsoarea.

Şi îi fu fatal.

Sin îşi adună toată fiinţa pentru a trece peste tulburarea şi arsura nebună, înşfăcă suliţa adversarului cu dreapta, chiar de sub vârful de metal, legată cu împletituri din piele de cerb, şi, strângând-o în mână cu toată puterea ei, o trase spre sine.

Nimeni, nici măcar cei din public, nu se aştepta – după o asemenea lovitură – la o reacţie atât de rapidă şi de plină de furie, la o asemenea putere interioară şi la acea energie

descătuşată ca o explozie. Rezistenţa la durere îl defineşte pe un războinic; caracterul îl face învingător.

Alaw era deja obosit. Licoarea începea să-şi piardă efectul. Suliţa Sacră îşi schimbase stăpânul.

Sin i-o înfipse cât de adânc putu. Îi străpunse umărul drept, smulgându-i un urlet disperat. Împins, sări înapoi şi căzu, iar vârful îi străpunse articulaţia, înfigându-se în pământ. Ea sări deasupra lui, îi puse piciorul pe piept şi-i scoase arma din trup. I-o puse, plină de sânge, la gură.

— *Eachtrannach!* strigă fără să se întoarcă, cerând dreptate. Îţi revine ţie acum, *Ard Righ!*

Alaw era fără apărare; nu-şi mai putea folosi braţul drept.

— Nu sunt eu judecătorul aici. Zeii, Sin, ei sunt. O ştii bine.

Conan îşi reveni cu greu.

— Iar zeii sunt în tine. Tocmai ai demonstrat-o. Fă ce e drept!

Ea se dădu un pas înapoi şi scuipă pe adversarul său.

— Voiam să te fac să-ţi simţi mirosul măruntaielor, şi am reuşit!

Alaw se târî în genunchi dureros de greu, cu braţul atârnându-i inert. Umilit înaintea tuturor. Folosi un alt truc de-al său, ca să-şi aducă moartea: respiră adânc, ca şi cum ar fi fost obosit, şi, dintr-un salt surprinzător, ajunse la sabia sa, o întoarse cu mâna stângă şi, înainte ca Sin să poată azvârli suliţa, îşi înfipse lama în pântece, fără să scoată un vaiet. Nu era un gest rar printre celţi, pentru a nu cădea prizonieri sau a nu fi dezonoraţi. Îşi tăie pântecele cu o mişcare circulară cu sabia, cu braţele ude de sânge şi limfă, cu măruntaiele ieşind purpurii, laolaltă cu excrementele.

Morc îşi lăsă bărbia în piept.

Conan nu reuşi să vorbească fiindcă alergă să o sprijine pe războinica Geal Chossach, care nu mai putea să se ţină singură pe picioare.

Capitolul 21

Sin încetă din viaţă chiar în noaptea aceea.

Noua zi fu salutată de clanul Leth-ky cu cântece şi dansuri care începuseră cu o seară înainte.

Nu la fel stăteau lucrurile pe culmea colinei, cu Gwynedd ce zăcea cuprinsă încă de febră şi cu două înmormântări de celebrat.

Cele două rituri fură modeste, nu aşa cum s-ar fi cuvenit unui mare războinic şi unui faimos druid. Nici vorbă de morminte atent pregătite şi bogate, pe măsura unor eroi. Nici o veghe funebră care să dureze nopţi întregi. Doar doi tumuli simpli de pământ, puţin în afara satului Donaganow, aliniaţi după direcţia răsăritului şi după *Crann Bethadh*, protectoarea aşezării unde văzuse lumina zilei Demne Ban. Nici un festin *fled co-lige*, nici jocuri funebre *cluiche caintech* care să celebreze renaşterea corpului în Tărâmul de Dincolo. Sin fu îngropată cu armele ei; druidul, cu toiagul său negru.

Gwynedd – care insistase să ia parte – se ridicase din culcuşul de piei, pe care îl refăcuseră într-unul dintre care, şi stătea lângă Conan, sprijinindu-se de el. Buzele îi erau crăpate, era cuprinsă de tremur şi sub ochi avea umbre albăstrui. Plânse în timpul înhumării lui Sin şi a lui Demne Ban.

— Uneori pierzi chiar şi când învingi, nu-i aşa?

Odată cu sinuciderea lui Alaw, echilibrul şubred din sânul clanului din Donaganow se spulberă. Heylin şi Sye îi jurară credinţă lui Conan, prea bătrâni fiind pentru a se mai opune unui adversar aşa de puternic şi care, în mod evident, căuta pacea. Cei din neamul Kernewek înţeleseră foarte repede cât de avantajos era să aştepte sfârşitul iernii la căldură, în propriile case, în loc să fie obligaţi să rătăcească prin păduri. Acum, că se sfârşise cu beţia fără sens a marilor cuceriri, mare parte din populaţie se întoarse la străvechiul bun-simţ, recunoscând reuşita lucrării lui Heylin şi încrezându-se în alegerea pe care o făcuse primindu-l pe

adevăratul fiu al lui Demne Ban ca nouă căpetenie e clanului, din moment ce se întorsese pe pământul său natal. Avea faima de bărbat drept, era înconjurat de personaje puternice, nu le flutura prin faţa ochilor false promisiuni de glorie, declara că vrea pace şi prosperitate pentru noul său popor. Nu le fu uşor să locuiască toţi într-un spaţiu atât de mic, dar vremea frumoasă bătea la uşă şi, odată cu ea, aveau să se ocupe de construirea unor noi locuinţe. Mai greu le era să treacă peste străvechile temeri faţă de etniile Lochlann, Fomorians şi Geal Chossach – acestea din urmă, după demonstraţia de curaj a sărmanei Sin.

Până şi unii dintre paria aleseră să rămână la adăpostul stindardului lui Conan, care oferea un cămin oricui ar fi dorit, cu condiţia să-i jure supunere.

Morc şi ai săi paria, Fergus şi nemezii lui, laolaltă cu o mână de renegaţi kernewek constituiau acum o minoritate.

Chiar şi Cathbad rămase îngrijorat de ura pe care Morc o transmitea din întreaga sa fiinţă, în vreme ce trecea – în fruntea celor rămaşi credincioşi lui – prin faţa lui Conan, părăsind satul Donaganow.

În contrast cu expresia hotărâtă a lui Conan, în ochii săi se citea acea sete de sânge care de prea multe ori degenerase în nebunie. Umilit, înfrânt, îl fixă pe fratele său vitreg, iar acesta îi susţinu privirea, zâmbind învingător şi neatins de valul de jigniri pe care le vomită desfiguratul fomorian. Legile şi jurămintele îi împiedicau să-şi sară la gât precum carnivorele, cel puţin cât avea să dureze acea pauză, graţie intervenţiei clanului Leth-ky şi regăsirii echilibrului de forţe ce fuseseră puse în joc. Gonit ca un câine vagabond, Morc se pregăti, împreună cu ai săi, pentru un nou anotimp de privaţiuni şi suferinţe în întunericul umed al grotelor, ascunşi în pântecele adânc al pădurii. La fel şi Conan, trebui să se abţină – deşi cu mare greutate – şi să-l lase să plece nepedepsit pe fiul lui Erin cea Frumoasă. Dar cu *geasa* ce fusese declarată în acele zile nu putea să-l atingă. Nici el şi nici războinicii lui.

Nimeni nu putea face nimic, prinşi în cursă de prohibiţiile *glam dichenn* precum peştii într-o încrengătură de sălcii.

Fergus şi Murna fură şi ei obligaţi să-l urmeze pe Morc. Nemedul cu războinicii săi, precum şi familiile lui Niall şi Leher, erau legaţi printr-un jurământ de credinţă faţă de stindardul cu gheară de urs. Fosta căpetenie hirsută a clanului pierduse din nou, dar nu avea aerul rătăcit al celui învins. Ceva strălucea în atitudinea sa precum o scânteie de forţă. Neliniştea şi teama uriaşă pe care nu o puteau mărturisi nici el, nici Murna, pentru a nu se trăda, erau, în schimb, legate de Wee. Ar fi vrut să o îmbrăţişeze şi s-o ia cu ei, dar nu puteau să se apropie pentru a nu cădea victimă unor eventuale represalii din partea lui Conan.

Astfel că fu doar un schimb de priviri furişe între tânără şi părinţii ei, în timp ce aceştia, pregătindu-se pentru o altă viaţă de fugari, treceau prin faţa ei printre două şiruri de mulţimi care urlau nebuneşte.

Murna plângea, dar nimeni nu-i dădu atenţie. În clipele dinaintea morţii sale, Sin îi mărturisise lui Conan ajutorul pe care Fergus i-l dăduse înainte de duel. Şi acela fu motivul pentru care Străinul făcu un semn rigid de salut cu capul spre căpetenia nemezilor când acesta trecea pe dinaintea sa; nu-şi putea permite mai mult.

Fergus răspunse şi el printr-un semn scurt, ca să arate că a înţeles. Ştia că Străinul nu avea să-l mai uite niciodată. Pe când reflecta în mii de feluri la o modalitate de a se întoarce să o ia pe Wee, îl zări din nou pe tânărul de care se îndrăgostise fiica lui. Observă cum Wee îl îmbrăţişa senină şi cu afecţiune, iar gestul acela fu de ajuns.

Membrii clanului Leth-ky îşi strângeau tabăra de la marginea pădurii şi se pregăteau să se întoarcă în satul lor. Victoria îi îmbărbătase, chiar dacă pericolele erau departe de a fi luat sfârşit; Morc şi Fergus, cu oamenii lor, aveau să vagabondeze ca nişte fiare înfometate, nu prea departe de ei, căutând pradă. Doar că de data asta rolurile se inversaseră.

În vânzoleala pregătirilor, Conan şi ai săi zăriră un mic convoi care, în loc să apuce drumul de întoarcere, se îndrepta spre ei. De la depărtare nu reuşiră să identifice acele stranii vehicule. Apoi, pe măsură ce se apropiau şi îi vedeau tot mai bine, o voce pomeni ceva despre Neamurile Străvechi şi obiceiurile lor. Văzură că era vorba despre trei sănii mari de transport, trase de puternici zimbri femelă, ţinuţi în captivitate. După ce rămăseseră nefolosite o vreme, înlocuite fiind, la transport, de care grele, cu una sau două scânduri, fuseseră repuse în circulaţie cu ocazia acelei ierni deosebit de aspre şi folosite cu inteligenţă tocmai prin zăpada înaltă, unde ele puteau înainta fără să se afunde.

— *Murrasta why.* Mulţumesc, spuse simplu Conan, folosindu-şi bruma de kernewek pe care o cunoştea.

— *Gans pub bolonjedh da!* răspunse Dryadia.

Dar dacă Străinul credea că totul se sfârşise acolo, înţelese curând că se înşela şi pricepu ce însemnau acele trei încărcături.

Dryadia era mulţumită că scăpase de Alaw, dar şi pentru noaptea cu Magmor.

Începură în acel moment tratative nesfârşite cu energica femeie, în care Conan căuta o soluţie ca să nu o jignească fiindcă refuza darul celor trei încărcături de provizii – cereale, lemne şi peşte uscat – în schimbul sclavului de culoare.

Capitolul 22

Odată cu îndepărtarea celor repudiaţi, se bucurară şi de prima zi de soare plin, caldă şi fără vântul de la miazănoapte. Oamenii ieşiră de prin case precum animalele după hibernare, strângând din ochi din pricina luminii puternice. Le venea greu să creadă că gerul ar fi putut să părăsească acele meleaguri. Culorile se distingeau bine, orbitor de strălucitoare, printre reflexele ce le arunca zăpada: îţi luau vederea şi amorţeau celelalte simţuri. Câinii lătrau şi chelălăiau, alergându-se unii pe alţii şi frecându-şi botul de copiii puşi pe joacă; adulţilor le venea uşor să râdă. Aerul prins în gheaţă trosnea, gâdilat de căldura celor dintâi raze de soare ce mângâiau blocurile translucide, începând să le topească. În câteva zile, oamenii nu aveau să mai fie obligaţi să spargă gheaţa pentru a pescui păstrăvi roşii şi somoni în josul râului. Odată cu dezgheţul, apele aveau să se umfle, transformând clipocitul timid în vuietul bine-cunoscut al râului în viitură, într-o vale devenită dintr-odată prea îngustă, printre iuţi şi impresionante învârtejiri ale apei, în stare să strecoare în suflet teama. Locul avea să mustească de apă, scoţând la iveală de peste tot mici lacuri şi râuri înspumate. Femeile nu aveau să mai fie nevoite să aducă blocuri de gheaţă pe care să le topească în oale pe foc pentru a avea apă; iar drumeagul format de paşii oamenilor care bătuseră de nenumărate ori calea de la case la râu, acoperit încă de zăpada proaspătă, avea să devină o cărare noroioasă. Căldura razelor de soare pe feţe, aerul ce trimitea cu gândul la un alt anotimp, un anotimp cald, culorile trezite de atingerea luminii – toate erau deosebit de frumoase, iar unele dintre femei profitau ca să scoată din întunericul fumegos al caselor grătarele de lemn reparate în timpul iernii aceleia lungi şi să le pună la soare, pentru a atârna mai târziu de ele la uscat somoni graşi ori bucăţi de carne de vită.

— Dacă excludem subiectul Gwynedd, care se

străduieşte să se facă bine odată cu îmblânzirea vremii, la ce altceva te mai gândeşti?

Cathbad vorbi încetişor, venind din spatele lui Conan, care rămăsese cu privirea pierdută în depărtare.

— La pământul meu verde, la Inis Fail. Care am descoperit că nu e pământul meu, din moment ce m-am născut aici, zise el strângând din buze. Mă gândeam la munţii lui.

— Îţi plac?

— Câmpia e… – căută cuvântul – e plată. Munţii, în schimb, au caracter.

Cathbad îşi privi vârfurile picioarelor, cu mâinile la spate, legănându-se pe călcâie. Şi Conan înţelese că nu despre peisaj venise să vorbească.

— Ce e?

Celălalt păru să tresară.

— Ne-am temut că am ajuns prea târziu. În schimb, se pare că lucrarea şi cunoştinţele noastre despre *Lia Fail* tot mai au căutare aici.

Făcu o încercare de a-i insufla puţin entuziasm.

— Dacă reuşim să aliniem câteva din pietre în mod corect, poate că templul… tatălui tău ar putea funcţiona. Nimic nu e încă pierdut.

Elevul său preferat încuviinţă din cap, dar nu reuşi nici să vorbească, nici să zâmbească. Iar Cathbad se întoarse pe unde venise. De un singur lucru avea nevoie acum Conan, îşi spuse el: de timp.

În anotimpul *gwenton*, până după sărbătoarea *Beltain*, care marca începutul perioadei calde, ridicară noi locuinţe, pentru a face loc tuturor. Sub impactul obiceiurilor şi al tradiţiilor acelor sate din sud, Conan şi ai săi îşi îmbogăţiră propriul bagaj de experienţe cu o mulţime de amănunte ale vieţii de fiecare zi, împletindu-le cu propriile cunoştinţe şi îmbunătăţindu-le. Folosiră mai multe pietre la temelia construcţiilor. Cei din clanul Lochlann, în schimb, veneau cu experienţa lor în prelucrarea lemnului, perfecţionând îmbinările bârnelor grosolane de lemn ce susţineau acoperişurile din paie şi pământ. Evitară o plagă tipică

pentru anotimpul frumos: acoperişurile găzduiau dintotdeauna şoarecii, iar unde erau şoareci existau şerpi şi mai ales vipere, care, odată scoase din vizuini, nu se dădeau în lături să se caţere pe case. Cu acel nou tip de îmbinări, ieşite în afară, nu ar mai fi avut incidente legate de reptile înfuriate care cădeau peste comesenii adunaţi pentru mâncare în mijlocul colibei.

Intrarea în construcţii, orientată, de regulă, spre răsărit, era prost apărată de intemperii, doar printr-o bucată simplă de piele argăsită ori chiar crudă. Înăuntru se găseau doar mese joase pe care se punea mâncare, butuci ciopliţi sumar unde se aşezau, lăzi grosolane în care se păstrau cerealele, iar pentru nevoile personale se făcea o gaură mare în peretele ce dădea spre exterior sau o gaură în pământ, săpată în partea de construcţie menită adăpostirii animalelor pe timpul iernii. Grajdul legat de locuinţă era o regulă, căci îngrijitorii de animale erau din ce în ce mai puţini. În alte sate însă, Conan zărise şi îngrădituri acoperite, ridicate pentru cirezile şi turmele mai numeroase. De cele mai multe ori, vatra era alcătuită dintr-un trepied din ţăruşi de lemn, care ţineau sus oale, *padel doms* şi găleţi din bronz şi teracotă, deasupra focului în permanenţă aprins. Fumul, atunci când vântul îi dădea voie, ieşea printr-un orificiu mare practicat în centrul acoperişului. După obiceiurile lor, membrii clanului Lochlann preferau o deschizătură lungă care însoţea toată creasta acoperişului, de formă dreptunghiulară, şi nu circulară.

Cu toată acea diversitate socială, ce creştea odată cu înmulţirea numărului de căsătorii mixte, făcând culturile să se amestece, unele nuclee familiale provenind din fomorieni optară să rămână la modelul de locuinţe al Neamurilor Străvechi de pe pământurile lor de miazănoapte: plan circular, ziduri groase din piatră netencuită, îngropate în parte ori cu o latură rezemată de un val de pământ, pentru a suplini puţinătatea materialelor, acoperiş de pământ, pe care avea să crească iarbă, nici o fereastră şi nici marchiză, ci o deschizătură în tavan, prin

care se cobora pe o scară exterioară cu trepte din lemne subţiri, ce se putea retrage în caz de apărare.

În scurtul răstimp de două luni satul deveni un loc destul de bizar, rod al diverselor idei ce convieţuiau şi se dezvoltau, în funcţie de interesul reciproc. Comunitatea era oricum mică, iar în promiscuitatea aceea, asociată cu disconfortul vieţii pe un pământ străin, cu izolarea, cu necesitatea de a se apăra de neamuri ostile şi de vremea rea, multe uniuni fură încheiate de-a dreptul cu sclavi şi servitoare.

Multe războinice Geal Chossach acceptară curtea celor din neamul Gennt. În alte cazuri însă, situaţia stătea invers, din cauza independenţei bătăioaselor femei celte, care îşi alegeau singure bărbaţii pe care îi găseau pe gustul lor. O bună parte dintre ele convieţuiră cu altele din grupul lor fără să ofenseze pe nimeni; două femei care se iubeau o puteau arăta liber, la fel şi bărbaţii. În codul verbal celt era îngăduit divorţul, iar Bodmall şi Olvik, Conan şi Cathbad avură mult de furcă cu unirea, desfacerea, refacerea căsătoriilor şi a convieţuirilor, diatribe juridice şi contestaţii ce ţineau de justiţia cotidiană. Acum aproape nu se mai distingeau diferenţele între diversele trunchiuri etnice, într-atât ajunseseră să semene în structura lor; dar nici una dintre războinicele Geal Chossach nu reuşi să treacă peste străvechea neîncredere faţă de grupul de fomorieni care îl urmase pe Rury. La fel ca nemezii şi partolonii, ei rămâneau vechii duşmani cu care luptaseră încă dinainte de vremea lui Elatha şi a lui Chicol, asasinul nobilei lor Aoife, întipărit pe vecie în memoria lor.

Conan îşi câştigă respectul tuturor, făcând dreptate aşa cum doar el ştia.

În timpul sărbătorilor *Beltain*, Magmor deveni foarte curând favoritul copiilor şi îşi merită respectul adulţilor, învingând forţa fiului unui negustor ambulant, un tânăr pe cât de impunător, pe atât de înapoiat la minte, pe care tatăl îl exploata pentru a-şi rotunji – cu pariuri puse pe forţa acestuia, în întreceri adesea imposibile – câştigurile ce-i reveneau din schimburi. Rezemaţi pe o piatră uriaşă,

rămasă de la lucrările la templu, îşi puseră mâinile stângi alături, antebraţ lângă antebraţ, cu mâna dreaptă legată, şi îşi măsurară forţele. Cine avea să-i împingă celuilalt primul mâna până jos l-ar fi obligat astfel să intre cu dosul mâinii în focul unor fitile aprinse, îmbibate cu grăsime de peşte. Bătrânului negustor nu-i veni să creadă că fiul său putuse să piardă prima probă şi pretinse o revanşă, dublând miza jocului. Schimbară braţul, iar Magmor pierdu la început terenul, rănindu-şi mâna stângă în cuiele mari întoarse cu vârful în sus, cu care fuseseră înlocuite până la urmă fitilele. Finalul îi ţinu pe toţi cu răsuflarea tăiată, până când urletul fiului negustorului anunţă că acesta pierduse înfruntarea – Magmor îl împinsese cu mâna înspre acul unuia din cei doi scorpioni mari, scos ca prin farmec de negustor din fundul uneia din traistele sale din piele de oaie.

În surpriza generală, întrecerea de băut fu câştigată de o trupeşă Geal Chossach, care reuşi să biruie concurenţa zdravănă a războinicilor lochlann. Din ziua aceea, nimeni nu mai putu să le privească pe acele femei ca pe nişte fiinţe slabe.

Limba din Iwerddon se lăsă, încetul cu încetul, înlocuită cu limba kernewek, care ajunse limbă de uz comun, cel puţin pentru uşurarea relaţiilor cu negustorii locali, cu sclavii şi cu *teuta* din apropiere – al lui Yegal şi al Dryadiei.

Populaţia se înmulţea şi pentru că pământul de acolo se anunţa mult mai fertil decât cel din Inis Fail: zeii aveau să le dăruiască recolte generoase, care să le ajungă până la *Imbolc.* Sărbătoarea avea să poarte semnul spiritului fertilităţii pe care o celebra, şi cu toţii aveau să aducă mai mulţi miei de lapte, pe care să îi treacă prin cercuri în flăcări, salutând noul anotimp. În momentul acela avea să fie suficient să desţelenească, pe rând, câte o bucată de pământ în plus, lăsată de multă vreme să se odihnească, şi să o semene cu grâu. Totul părea mai uşor decât la Inis Fail. Animalele promiteau carne şi lapte îndeajuns – porci mari şi cu pielea aspră, bovine albe, viţei sănătoşi şi zdraveni şi iezi cu o foame de lup. Din abundenţa aceea

rămânea totdeauna ceva de oferit ca sacrificiu pentru zei. Iar cele de care duceau lipsă tropăiau prin pădurile desfrunzite de tisă şi stejar de piatră, alergau printre pâlcurile de ulmi şi stejari, foindu-se printre ferigile îngălbenite până la marginea satului, unde deveneau pradă uşoară pentru vânători. Asta ajunseseră războinicii, cu câinii lor de luptă, care, fără prea mult succes, încercau să urmărească şi să înhaţe prăzile aşa cum erau obişnuiţi, ca nişte stângaci câini de vânătoare.

Sărbătorile în onoarea celor mai pestriţe divinităţi convieţuiau în bună pace cu cele în cinstea zeilor comuni. Renunţaseră la rivalităţi, ele nu mai apăreau decât între grupuri prea restrânse ca să degenereze în vărsare de sânge. Domnea bunul-simţ: sărbătoreau şi unii, şi alţii, în orice ocazie, cu *nabid*, *korev* şi *meddu.* Într-atât încât cei din clanul Lochlann al lui Olvik, care într-o vreme îndepărtată ajunseseră pe Toraigh, urmărindu-l pe Hargar, începură să îndrăgească ideea de a deveni sedentari, renunţând la spiritul lor de aventură şi stabilindu-se în regiunea aceea cu climă aspră, oricum mai ospitalieră decât pământurile lor cufundate în imensul întuneric hibernal din miazănoapte.

Conan şi familia sa lărgită ocupau marea construcţie ce fusese a lui Alaw. Era bine în special pentru Gwynedd, adesea ţintuită la pat.

Owain şi Wee se căsătoriseră şi trăiau împreună. Erau acum la vârsta când o puteau face. Ceremonia fusese oficiată de Bodmall şi de Cathbad.

Arhidruidul pusese în practică unele dintre trucurile sale de mare efect, făcând să apară sau să dispară mici animale ce ieşeau din mânecile tunicii sale, minunându-i şi incitându-i pe cei din neamul Kernewek. Şi, cu toate că el le dispreţuia ca pe nişte biete imitaţii ale adevăratei magii, îşi câştigă o bună doză de notorietate şi faima de puternic medic şi şaman; astfel că lângă casa sa stăteau în permanenţă la coadă oameni care aşteptau să fie vindecaţi de reumatisme, să primească leacuri de dragoste ori să li se alunge deochiul.

Bodmall împărţea acelaşi acoperiş cu Cathbad. Se împăcase cu divinaţiile şi cu duhoarea pestilenţială a trestiei pe care el şi-o ducea la gură cu atâta voluptate; însă vânturile lui Banan şi prezenţa lui sâcâitoare erau de nesuportat în ceea ce părea a fi cu adevărat un trio. Oricine făcea vreun comentariu în faţa bătrânului druid legat de acest aranjament risca o interdicţie, o *geasa* ofensată, care l-ar fi transformat în broască râioasă ori iepure, după cum avea bătrânul chef.

Piticul Karre îşi luase o a şasea soţie, de statură normală şi cu purtare aleasă, cum îi plăcea lui.

Olvik se instalase cu tovarăşul său în cortul din mijlocul celor ocupate de războinicii săi din Garda Aleasă.

Magmor îşi păstră aura de mister dintotdeauna, trăind de unul singur. Chiar dacă de multe ori dispărea în inima nopţii, departe de sat. Secretul nu rămase multă vreme tăinuit: riscând mânia uriaşului, Karre îl urmări şi dezlegă misterul. Suflând în fluierul său meşterit dintr-o labă de lebădă, puse apoi pe muzică şi versuri, cu ajutorul lui Og şi a lui Usk, aventurile amoroase ale marelui Magmor şi ale veşnic dornicei Dryadia.

Tascha crescuse, iar Gerd, mai liberă acum, putu să întărească legătura, netulburată vreodată, cu Gwynedd, la fel cum se întâmplă şi cu prietenia dintre Conan şi Rury.

Alţi copaci fură doborâţi pentru că ultimele trunchiuri rămase nefolosite de la lucrările de înălţare dinainte fuseseră arse din voinţa lui Alaw pentru a lumina înfrângerea sa în faţa lui Sin. Copiii se jucau pe pietrele Templului Templelor, în vreme ce noile lucrări pentru aflarea centrului templului, pentru rotirea Pietrei Altarului şi alinierea în altă poziţie a pietrelor gemene – Piatra de Sacrificiu şi Piatra Călcâiului – se desfăşurau în grabă, după noile observaţii ale lui Conan şi ale lui Cathbad.

Stejarul sacru din mijlocul satului creştea drept, într-un mod inexplicabil, ca o minune a naturii.

Conan îl surprinse pe Cathbad în timp ce îl cerceta, scărpinându-şi bărbia păroasă şi plină de purici.

— La rădăcina acestui *Crann Bethadh* a fost ascuns

Cazanul Magic al lui Dagda. A fost ideea lui Heylin. A făcut-o împreună cu tatăl tău. Şi uită-te cum creşte planta! spuse el ridicând din sprâncene. Dar tu ce poţi să înţelegi de aici? La fel ca sora Dryadiei, care şi-a tatuat lupi, tu pe cap ţi-ai tatuat creierul! spuse pe şoptite. Ar trebui să încredinţez ascunzişul doar unui prieten de încredere.

— Şi tu ai prieteni de încredere, maestre?

— Singurul pe care îl am e cel cu coadă – făcu aluzie la animalul sălbatic care îl însoţea.

Eachtrannach se prefăcu a nu auzi.

— Atunci, după apus, maestre?

Arhidruidul îşi masă mijlocul.

— Pare a fi o seară senină… Atunci, după apus. Doar dacă umezeala nopţii nu-mi înţepeneşte încheieturile!

Făcea în mod evident aluzie la cercetarea cerului: voiau să studieze aliniamentul şi să-l aplice la marele Dans al Uriaşilor. Conan îşi îngădui o plimbare până la lacul ce forma un pârâiaş sub coasta unde îşi petrecuse noaptea, atunci când ajunsese la Donaganow.

În oglinda apei, nemişcată în amurgul violaceu, se reflectau primii muguri de arin ce se iţiseră în luminişul dimprejur. Suspendat în aer, parfumul ierbii proaspăt tăiate. Câte un tufiş de păducel îşi arăta deja primele flori, iar ferigile începuseră să îmbrace malurile. Trei pescăruşi îşi luară dintr-odată zborul din stufăriş, împreună cu mierlele de apă, iar în depărtare răsuna gălăgios cântecul cocoşului-de-munte ascuns în măceşi, ce anunţa stingerea soarelui într-o lumină rozalie. Conan se gândi la cât de diferit se vedea lumea de pe stâncăria lucioasă, udată de apa mării, din Toraigh, în timp ce întrezărea în ea somonii roşii dând alene din coadă sub vălul transparent de apă. Păstrăvii păreau să se ascundă printre reflexele soarelui în oglinda lacului, reflexe asemenea unor pietre preţioase risipite pe o suprafaţă ce îl făcea luminos precum cerul limpezit de zeul Grian.

O clipă mai târziu, Tyren veni în fugă în spatele lui: Gwynedd se simţea iarăşi rău.

— Înseamnă că Morc a greşit de două ori: alinierea pe care o concepuse, mutând puţin pietrele din loc, nu era corectă, rosti Conan pe un ton distrat, cu ochii spre cerul înstelat.

Gwynedd se simţea tot mai rău. Cu ochii înfundaţi în orbite, părea propria umbră, secată de slabă ce era, cu gura uscată ca pământul în seceta cea mai cruntă. Bodmall şi Cathbad încercaseră toate leacurile pe care le ştiau: de la ierburi de leac până la licori împotriva otrăvurilor, de la fructe şi ciuperci până la apele izvoarelor consacrate, despre care se povestea că aveau puteri vindecătoare. Întrucât nimic nu avea vreun efect semnificativ, se umiliră, îşi înghiţiră orgoliul şi începură să întrebe peste tot de vreo bătrână vindecătoare care avea cunoştinţă de o asemenea boală. Totul fusese inutil.

— Trebuia să studieze mai bine cerul, aşa cum facem noi, îi spuse apoi arhidruidului. Ceea ce nu a făcut, cel puţin după câte spun Heylin şi Sye. În plus, a ales prost perioada din an, rotind Piatra Altarului, pe care noi acum am întors-o din nou spre Howl.

— Spre Grian, îl corectă Cathbad. Spre Grian, repetă, folosind cuvântul specific pământului său. Şi, pe urmă, nu el trebuia să fie cel iluminat. Acelea erau previziunile fraţilor mei, care au studiat *Stela lui Danu* şi pe care ticălosul de fomorian le-a smuls de la ei prin tortură!

— Maestre, noi doi ne-am întipărit în minte toate simbolurile de pe stelă: constelaţiile ce trebuiau privite erau Gemenii, Câinele Mic şi Câinele Mare; pe urmă, trebuiau aliniate Orion şi Cancerul. Asta nu înseamnă decât că perioada corectă a anului nu era *Gorsav howl gwavy* în timpul iernii, ci *Gorsav howl hav*, de la mijlocul verii, aşa cum i se spune aici.

Cathbad începu să-şi netezească gânditor barba bifurcată.

— Mă întreb şi acum dacă tot ce a făcut Morc e din cauza propriei greşeli sau a fraţilor din Insula de sub Mare… Sau poate asta au vrut ei să-l facă pe Morc să creadă, aşa, ca o ultimă răzbunare?

— Dar cum poate o piatră scrisă din nordul lui Inis Fail să descrie alinierea Porţilor Soarelui dintr-un templu grandios din sudul lui Inis Prydain?

Urechile bătrânului părură şi mai mari când se mişcară parcă singure, în momentul în care zâmbi.

— Îţi aminteşti de istorisirile mele şi de cele ale lui Bodmall despre cum cei din aceste ţinuturi şi-au furat de nenumărate ori unii de la alţii stela şi cazanul? În momentul de faţă nimeni nu ştie bine de unde a început totul. Cine îţi spune că *Lia Fail* nu a fost cioplită pe aici, pe aproape? întrebă, strivindu-şi un păduche cu vârful degetelor. Şi, pe urmă, cerul e acelaşi. Avem un templu care celebrează căsătoria dintre puterea lui Grian şi graţia Escăi, zeiţa lunii. Sau dintre Howl şi Loer, cum spun pe aici. Nimic mai mult. Îmbrăţişarea din dragoste cu care par să-i primească Porţile Soarelui şi Porţile Lunii însă ne face să sperăm la minunea ce trebuie să se întâmple în Cazanul Magic al lui Dagda.

— În fine, încheie Conan, nu suntem în întârziere fiindcă nimic nu s-a întâmplat încă!

— Sigur e că nimic nu e sigur, îl corectă bătrânul maestru. În afară de faptul că nu mai e mult până la *Goelowan.*

Capitolul 23

Conan îi vorbea în şoaptă şi îi mângâia părul auriu, însă Gwynedd părea că nu-l mai auzea. Până şi parfumul ei de pâine proaspătă şi aroma de miere de pe gură păreau o amintire. Febra îndepărtase totul. Bodmall intră în vârful picioarelor în cortul cel mare. Când dădu la o parte perdeaua de piele de la intrare, lumina zilei inundă încăperea. Dură doar o clipă, apoi *bandrui* se apropie de căpătâiul culcuşului de paie şi piei argăsite. Îşi puse o mână pe umărul lui *Ard Righ.*

— Acum du-te. Rămânem eu şi Gerd, trebuie să te odihneşti şi tu, nu numai ea. Sunt trei zile de când stai lângă ea.

Conan se ridică neputincios, cu faţa trasă. Încuviinţă ca un copil.

Lângă el, Gwynedd cerea întruna apă, mereu apă, cu buzele uscate, crăpate de arsură.

Neascultător, încercă să mai stea lângă soţia sa, acolo unde îşi petrecuse ghemuit ultimele trei nopţi. Cădea de somn, dar voinţa îi era mai puternică. Ca întotdeauna.

— I-am întrebat până şi pe druizii kernewek, încercă să-l mângâie Bodmall, obligându-l să se despartă de Gwynedd.

Între timp, Gerd o dezbrăcă, o spălă şi îi schimbă hainele şi tunica de in mustind de sudoare şi de izuri nesănătoase, după care le duse pe toate afară să le dea foc.

— Şamanii lor au prins o căprioară tânără, i-au făcut o tăietură ca să o umple cu cenuşa de la tunica îmbibată de boala lui Gwynedd. Au mai pus o şuviţă din părul ei, apoi au cusut tăietura, au îmbrăcat-o cu hainele lui skeld şi au lăsat-o să moară în pădure, ducând cu ea durerile soţiei tale. E un rit al Neamurilor Străvechi.

Ridică din umeri.

— Cred mai mult în infuzia asta de ierburi de leac pe care Cathbad le-a adunat pentru mine dintre stânci şi de pe malul lacului. Dacă reuşeşte să bea câte puţin fără să vomite, ar trebui să se simtă mai bine.

Owain participa la chinurile mamei sale împărţit între dependenţa afectivă a adolescentului abia trecut la vârsta adultă şi seriozitatea exagerată a războinicului încă foarte tânăr. Făcu simbolic de gardă la intrarea în locuinţa cea mare, gata să respingă duşmani inexistenţi şi totodată spirite sau spectre care ar fi putut să o atace pe Gwynedd, rămasă acum fără apărare. În mai multe rânduri Conan trebui să-l oblige, mai întâi poruncindu-i, apoi cu frumosul, să se odihnească.

Tyren încă nu-şi revenise după moartea lui Pwyll, şi acea durere în plus – pe care o trăia ca pe un doliu iminent – făcea din ea o copilă frumoasă şi nefericită lângă căpătâiul mamei sale, pe care o ajuta şi o asista împreună cu Gerd.

Iar Străinului nu-i mai rămase decât să stea lângă cele două femei ale sale, ţinând-o pe una de mână şi pe cealaltă pe după umeri, oferind, prin prezenţa sa, puţină mângâiere; vorbea astfel cu ele sau rămânea cufundat în tăcere seri întregi.

Între neliniştea pentru soarta soţiei sale şi pasiunea pentru studiul astrelor, pe care o împărţea cu maestrul său, pruncul abandonat, care îşi regăsise propriile origini şi un destin încă neştiut avu, în sfârşit, o certitudine: copilul chinuit noaptea de coşmarurile în care îi apărea Chicol, umilit în faţa lui Erin, Elatha şi Morc ca un câine vagabond rătăcit, nu mai exista acum. Mama sa şi tatăl său erau doi druizi din Kernow, iar dacă i-ar fi cerut cineva însemne sau l-ar fi întrebat despre ascendenţa sa, putea să-i răspundă cu mândrie, înşirându-i pe toţi din memorie, începând cu Demne Ban şi trecând din generaţie în generaţie, aşa cum îl învăţase unchiul său Heylin în lungile sale istorisiri din faţa focului de seară. Badb şi Demne Ban se trăgeau din părţile acelea. În locul acela îşi avea el rădăcinile, şi pentru poporul acela nu mai era un *Eachtrannach*, un Străin.

Heylin se arătă un admirator fidel al lui Conan, dar nu putu să treacă peste moartea lui Alaw. Duelul fusese drept, corect, căpetenia clanului Kernewek preferase să moară decât să fie dezonorată, iar tatăl său putea fi mândru de

asta, putea sta cu capul sus în faţa tuturor, în ciuda înfrângerii. Însă dorinţa de sânge a lui Alaw, corupţia şi faptul că îşi călcase în picioare propriile sentimente erau răni pe care Heylin nu reuşea să le vindece; mai grave chiar decât însăşi moartea fiului.

Conan şi Cathbad îl antrenară în studiul cerului înstelat – cheia pentru a interpreta felul în care trebuiau aliniate pietrele.

Cercetau cu ochiul liber grupările stelelor mai mari şi mişcările planetelor în timp. Erau conştienţi de faptul că imaginea cerului nocturn se schimba pe parcursul zilelor, în cursul anului. Constelaţiile coborau tot mai devreme înspre occident, şi noi grupuri de stele se ridicau în partea opusă, tot mai devreme, la apusul soarelui, înlocuindu-le încetul cu încetul pe cele de dinainte. De aceea, fiecare anotimp avea propriile stele, legate implacabil de culturile agricole. De exemplu, cele trei zile de sărbătoare de *Samhain* coincideau cu primul răsărit al lui Antares, astrul cel mai strălucitor din constelaţia Scorpionului. Stelele ce străbăteau cerul aproximativ în acelaşi timp pentru determinarea momentului corect al răsăritului de soare erau indicate pe *Lia Fail.* Morc cunoştea o interpretare deformată, poate ultima răzbunare, postumă, a celor pe care îi măcelărise. Din acest motiv, întregul aliniament al pietrelor din interior făcuse să eşueze ceremonia dedicată coborârii zeilor.

— În cer se găseşte triunghiul de vară, maestre.

— Ştiu, „ceţurile vârstei” mă fac să sufăr, dar nu sunt încă orb, spre norocul tău! îi replică arhidruidul, acid, lui Conan. Şi nu începe să-mi spui de vârstă. Nu sunt nici măcar bătrân, doar că m-am născut mai înainte!

— Bătrân? glăsui Heylin, ştiind cât de vanitos era *ollamh.* Cine a zis „bătrân”?

— Se vede Altair din constelaţia Acvilei, insistă Conan asupra justeţei observaţiei. Vega din Lira şi Deneb din Lebăda.

În fiecare noapte, multă vreme, scena se repetase: Conan, Cathbad şi Heylin pe culmea colinei celei mai înalte,

observând cerul, imediat ce momentul o îngăduia. Cu dureri tot mai mari în ceafă din pricină că priveau în sus, cu articulaţiile suferinde din cauza umidităţii şi cu ochii tot mai încercănaţi dimineaţa.

— Fii atent să le pui în relaţie şi cu luna, fiule, vorbea arhidruidul de la înălţimea rangului său. Nu pot să cred că Esca şi stelele nu sunt legate. Acest templu nu e legat doar de Grian!

Continua să numească acele două divinităţi cu numele din Inis Fail, refuzând limba kernewek.

— Esca e mult mai importantă decât crezi. Am fost învăţat să prevăd mareele după cursa lunii pe cer: nivelul cel mai mic şi cel mai mare al apei sunt legate chiar de asta.

Avu o expresie de satir.

— De altfel, şi femeile fertile au sângerări după un ciclu lunar.

Stabiliră ce trebuia făcut pentru repoziţionarea pietrelor.

— Par a fi pietre fermecate, sugeră plin de speranţa Heylin. Capabile să-şi transmită puterea apei izvoarelor sacre de aici din preajmă. Puterea de a vindeca orice suferinţă! Aşa spun druizii din sat.

Conan strânse ochii.

— E vorba, probabil, despre aceiaşi ticăloşi care v-au vândut pe tine şi pe Sye lui Morc…

— Chiar aşa. Ar trebui să punem mâna pe ei, să le sfărâmăm capetele, să-i aruncăm în izvor şi să vedem dacă renasc! îi sfătui acid Cathbad. Măcar am avea un rezultat limpede!

Însemnară punctul în care răsărea soarele cu o sfoară subţire de tendoane înnodate între ele, ce unea acel reper cu centrul marelui *cromlech.*

Avură nevoie de şaizeci de sclavi pentru a desface primul bloc, de tot atâţia pentru a redeschide gropile, de pârghii groase din stejar, un trepied din ulm înalt cât doi oameni şi o muncă ucigătoare de mai multe zile. Sacrificară alte animale, le jupuiră, le argăsiră pieile şi le tăiară în fâşii, din care făcură funii. Şi bineînţeles le folosiră grăsimea

pentru ungerea întregului traseu pe care urmau să fie mutate pietrele. La sfârşit însă, prima umbră corectă a uneia dintre Pietrele de Sacrificiu se contură limpede pe pământ, proiectată de lumina lui Howl. Rămâneau de mutat alte patru.

Timpul se grăbea, dar şi lucrările. De n-ar fi fost obstacolele... Conan nu-şi termină gândul. Dinspre colină veneau urletele alarmate ale câtorva cercetaşi care aveau misiunea să ia palmă cu palmă perimetrul acelui *teuta.* Un rol ingrat; după fiecare ieşire se întorceau cu unul mai puţin, prins de vânătorii lui Morc şi ai lui Fergus. Iar Conan nu putea face nimic: dezechilibraţi fiindcă îşi concentrau toate forţele pe schimbările din templu, ar fi putut pleca să vâneze după duşmani doar după *Goelowan.* Până atunci, aveau mâinile legate, lăsând flancul expus la atacurile duşmane şi căutând doar să micşoreze pierderile. Iar Morc înţelesese acest lucru. Şi în ziua aceea aveau să fie alte şi alte alarme. Până în acel moment, paria şi nemezii nu atacaseră, mărginindu-se la hărţuieli şi razii enervante în miez de noapte. Dar câtă vreme aveau să rămână lucrurile aşa?

— E deja a treia oară în două zile.

Olvik strânse din ochi îngrijorat, apărându-se cu mâna de strălucirea soarelui.

— Se pregătesc de atac.

— Lăsaţi asta. Nu acum, scutură Conan din cap. Doar dacă încercarea cu Cazanul lui Dagda şi lumina lui Grian pe Piatra Altarului va avea succes. Atunci va căuta să pună mâna pe tot, spuse cu convingere.

Nobilul skeld nu îndrăzni să-i spună în faţă vechiului său prieten că se înşela.

În semiîntunericul răcoros al marii case ce fusese odată a lui Alaw, într-un aşternut de paie şi in, care o lăsa să respire mai uşor în patul ei scăldat în sudoare, Gwynedd ardea de febră; o îngrijeau Tyren şi Owain, Gerd şi Bodmall, împreună cu Conan.

Mintea sa rătăcea prin ţinuturi necunoscute nici măcar

de Cathbad sau de Bodmall. Nici un leac sau iarbă preparate de cei doi druizi nu părea să aibă vreo putere. Şi cu atât mai puţin alifiile şi cataplasmele, adesea stranii, născute din fantezia şamanilor din Donaganow. Gwynedd nu era druidă, dar puterile ei de premoniţie erau pe cât de tangibile, pe atât de precise. Totuşi, în acel moment, nici măcar cei mai dragi ei nu reuşeau să înţeleagă dacă rătăcirea în starea aceea de semiconştienţă era datorată calităţilor ei de *banfhlaith* sau era efectul febrei. Printre razele de soare prăfuite ce pătrundeau prin acoperiş, în tăcerea şi liniştea întrerupte de suspine şi de gemete de suferinţă, vorbea despre rivalitatea lui Morc faţă de fratele său vitreg; despre dragostea plină de ură a fomorianului pentru Demne Ban; despre gelozia nebună faţă de Conan, care reuşise să-i smulgă şi dragostea Cerbului Alb, singurul tată pe care desfiguratul îl avusese vreodată; despre ura nebună faţă de toţi, după o copilărie şi o adolescenţă trăite între lipsa de afecţiune din partea lui Elatha şi a lui Erin cea Frumoasă şi opresiunea sadică a lui Chicol, fără a fi reuşit să se impună şi să se bucure de respect şi de admiraţie, înfrânt întotdeauna de un frate vitreg care îl întrecea în toate.

— Nu ne mai rămâne altceva de făcut. Dacă reuşim să săvârşim minunea din templu, în momentul lui *Goelowan*, cazanul îi va reda viaţa, comentă liniştit Rury, lăsându-i pe toţi cu gura căscată.

Războinic prin vocaţie, avea un suflet simplu; prin concluzia sa, pusese degetul pe rană.

— Ce am spus aşa de ciudat? întrebă el uitându-se surprins la feţele înmărmurite ale celor din cort. Doar la asta slujeşte Dagda, nu? Nu e oare meseria lui? De ce zeul fierar Goibnu şi ajutoarele sale Luchta şi Creidhne ar fi făurit un Cazan Magic al Abundenţei şi al Vieţii, dacă nu pentru asta?

— Eu şi Bodmall am epuizat toate leacurile pe care le cunoşteam, se declară învins Cathbad.

— E condamnată de *geasa* de moarte a neamului Partholon. Şi eu sunt unul dintre ei, ştiţi bine, scuipă Rury

pe jos. Mi-e ruşine de ce a făcut neamul meu, dar…

— Dar i-ai şi părăsit pentru asta, îl scuză Conan. Ca să vii cu mine, cu Gwynedd şi cu Anninn.

— Nu am putut să fac altceva decât să plec.

— Atunci Gwynedd stă să moară din pricina iubirii. A sfidat orice *geis* în clipa în care a hotărât să fie a mea şi apoi să trăiască împreună cu mine, luă Străinul toată vina asupra lui.

— Şi totuşi, a fost ştearsă de atâta timp.

Cathbad îşi scărpină bărbia, încruntat ca un broscoi bătrân.

— E limpede, formula care s-a folosit nu le era pe plac zeităţilor Daoine Sidhe, comentă cu sarcasm Bodmall.

Ceea ce, de fapt, însemna: „Cineva a greşit, şi singurul care trebuia să-şi dea seama de asta era Cathbad”.

— Procedura de anulare a unei *geasa*, a unui *geis* ori a unei *glam dichenn* e o treabă teribil de complicată. Greşeala probabil s-a strecurat în formula magică meditată de druidul celor din neamul Partholon! îi răspunse Cathbad, fulgerând-o cu privirea. E neobişnuit… druidul trebuia să-şi recunoască greşeala în faţa tuturor şi să ispăşească postind trei zile… şi apoi, nu eu am recitat-o! protestă ţipând ca un copil jignit.

— N-are nici un rost ca doi purici să se certe dând vina unul pe altul când sunt gata să omoare mielul pe care trăiesc, îi reduse la tăcere Conan.

Cathbad se făcu că nu auzise. Fără să-i bage în seamă pe ceilalţi, se apropie de elevul său de odinioară şi îl întrebă ceva, şoptindu-i la ureche. Apoi, auzind misteriosul răspuns, se apucă să facă un calcul complicat în minte: „De douăzeci de ori degetele de la mâini. Aşa. Atâta a trecut de când Gwynedd s-a dăruit lui Conan, primul ei bărbat!“.

— Dar nu ar fi trebuit să-şi piardă puterile de clarvăzătoare odată cu fecioria? se pierdu Olvik într-o întrebare întârziată şi plină de îngrijorare pentru soarta rudei sale skeld. Şi asta nu s-a întâmplat! Înseamnă că *geasa* nu are nici o legătură!

— Eventual, arată contrariul! Adică, *glam dichenn* nu a

fost niciodată ştearsă! spuse Cathbad privindu-l cu compătimire făţişă. Şi apoi, Gwynedd şi mama ei trăiau la marginea satului, repudiate. Faptul că nu mai era fecioară fusese o minciună răspândită de cei ca mine… Ca să nu fie violate… Cunoşti o metodă mai bună decât un blestem care se lipeşte de tine ca o căpuşă?

— Maestre, de douăzeci de ori… ce?!? nu se mai putu stăpâni Rury.

— Tu nu străluceai la lecţiile mele, nu-i aşa? îl împunse sarcastic. E numărul de luni care au trecut.

Molipsindu-se de la Rury, care se dovedise atât de inventiv, ajunseră să pună boala lui Gwynedd pe seama voinţei definitive a zeilor Tuatha De Danaan şi a puterii druizilor, care se manifesta cu două sute de luni mai târziu.

În clipa aceea, Cathbad puse întrebarea crucială:

— Tu, care eşti un partholon… Şi ţie ţi-a ieşit din calcule aceeaşi perioadă?

Nu avu nevoie de confirmare; fu suficient să vadă expresia îngrozită a Roşcatului.

Bodmall rămăsese uimită de o ceartă în piaţă la care asistase fără să vrea. Era un loc deschis din centrul aşezării, unde negustorii aflaţi în trecere expuneau cele mai variate mărfuri. Plăteau un tribut căpeteniei clanului Donaganow, ce consta într-o mică parte din marfă, şi smulgeau exclamaţii de uimire curioşilor, care se apropiau să vadă ce conţineau desagile şi traistele din piele, începeau tratative lungi şi istovitoare pentru a vinde piepteni din os şi lemn, dinţi de animale ciudate şi de monştri marini, coliere din cochilii, ambră şi jais, fuse şi caiere de lână. Bodmall era mândră şi curioasă de felul ei. Nu pierdea niciodată asemenea ocazii când apăreau la orizont negustori în trecere.

Ei nu călătoreau niciodată singuri, ci în grup, pentru a-şi uni forţele şi a economisi ce trebuiau să ofere căpeteniei teritoriului pe unde treceau în schimbul unei escorte armate care să-i protejeze până în ţinutul următor. De acolo avea să intervină puterea noii căpetenii – vechea escortă se

întorcea, după o masă bună, în teritoriul ei, o alta urmând să-i ia locul. Şi tot aşa.

Trecuseră câteva zile de când auzise vorbele unei bătrâne *tioges*, cum numea clanul Kernewek ţărăncile. Spunea că era capabilă să prevadă eclipsele şi să vindece cu ierburi şi prin punerea mâinilor pe corp.

— Desigur! *My a aswonn*... Ştiu care e locul precis în care apune Howl la *Gorsav howl gwav* şi *Goelowan,* răspunse cu vehemenţă celor care o luau peste picior. Dar câţi dintre voi cunoaşteţi ciclul lui Loer? Cine cunoaşte vremea din an când Loer e atât de jos că nu ajunge să se înalţe niciodată deasupra munţilor?

Văzând apoi că nu o luau în serios, îi scuipase şi plecase de acolo.

Asta reuşise Geal Chossach să înţeleagă în tot acel vacarm şi cu slabele cunoştinţe de limbă pe care le avea. Sau cel puţin asta îi părea că înţelesese. Avu nevoie de o zi întreagă ca să descopere unde locuia, iar cele aflate o neliniştiră destul de mult: o cocioabă în afara aşezării clanului Donaganow, mult dincolo de cele două coline sinuoase ce aminteau de sânii moi ai Donei. Pentru a ajunge acolo, ar fi trebuit să înfrunte soarta şi suliţele ascuţite ale armatei de paria. Dar pentru Gwynedd ar fi făcut încă mult mai mult.

Nu pierdu vremea. Îşi lăsă toate podoabele şi orice i-ar fi trădat rangul, luă cu sine doar o *tiag liubhairh* o mică geantă de piele, şi urcă pe o sanie trasă de o gloabă slăbănoagă, cumpărată în grabă special pentru asta. Nu luă cu sine nici o însoţitoare dintre Geal Chossach, ca să nu bată la ochi. În schimb, se alătură unui grup de negustori ce călătorea spre miazănoapte. Merse cu ei, iar la căderea serii se despărţi de grup, îndreptându-se spre coliba de pietre şi paie a bătrânei *tioges*, pierdută între stejari şi întinderi de ferigi înecate în ceaţa deasă.

Cu uimire, constată că bătrâna o aştepta în prag, cu perdeaua de piele dată la o parte.

— Ştiam că azi trebuia să primesc vizita unei persoane importante. Cel puţin asta mi-au zis tăciunii din cenuşa din

vatră, vorbi firesc, de parcă s-ar fi adresat cuiva care putea să îi înţeleagă previziunile. E bine să crezi. Dar să crezi orbeşte, fără să ţii seamă de nimic, e o prostie, nu-i aşa?

Bodmall şovăi.

— Nu mă încred în generozitatea unui templu care a cerut deja tributul atâtor vieţi.

Tioges încuviinţă surâzând. Părul zburlit avea culoarea cenuşei, şi pentru că, în mijlocul smocurilor de păr, se găsea probabil destulă. Era diformă şi cocoşată, fără dinţi, dar încă şi mai uimitori erau ochii ei cruciş, care se aventurară să se mişte în orbite când Bodmall deschise fără un cuvânt geanta de piele, arătându-i o plăcuţă de aur. *Bandrul* conducătoare a clanului Geal Chossach intră în dărăpănătura aceea mizerabilă şi plină de fum, îmbibată de mirosul rânced şi de cel al unei mortăciuni ce trebuia să fie pe aproape. Începu să explice de ce avea nevoie de *tioges…* Iar în acel moment avu o altă surpriză: bătrâna ţărancă respinse oferta.

Aceasta nu căută să afle cine era femeia aceea atât de aranjată şi de parfumată şi fără bătături în palme.

— Stau singură, începu ea. Nu mai am mult de trăit. *Owr…* Ce vrei să fac eu cu aurul ăsta?

— Aşadar, îmi refuzi darurile…

Cealaltă încuviinţă din cap, arătând că nu se risipea în vorbe.

— Nu vrei să fii plătită? Am nevoie de ajutorul tău.

Tonul lui Bodmall deveni mai rugător.

— Şi cine spune că nu îţi dau ajutorul meu? făcu bătrâna, nemulţumită de lipsa de înţelegere a celei pe care o avea în faţă. Doar că nu vreau să fiu plătită! Asta-i tot, îşi încheie ea discursul.

Ieşi din dărăpănătură fără să-şi ia nimic cu sine în afară de o traistă de stofă pe care o ţinea tot timpul după gât, iar când Bodmall, curioasă, ieşi din cocioabă ca să vadă unde se dusese, o găsi deja pe sanie, unde o aştepta cu un aer compătimitor.

Paria aruncase cu toată forţa sa tăciunele arzând.

Lemnul aprins se oprise pe acoperişul din paie şi pământ uscat al colibelor aflate mai la margine, ultimele care fuseseră ridicate, iar focul porni imediat, trosnind. Bărbatul o luase la fugă, precum cel mai iute dintre cerbii roşii ce păşteau la marginea pâlcului de copaci, şi în câteva clipe avea să-şi piardă urma, dacă o duzină de vânători Donaganow nu ar fi dat pinteni calului, pornind în urmărirea lui.

Paria aproape ajunsese la grupul de complici cu acelaşi aer mai degrabă de găinari decât de briganzi experţi. Coasta devenea mai abruptă, în special pe ultima porţiune, iar inima şi plămânii săi îşi consumau până şi ultima rezervă de aer, încetinindu-l.

Săgeata aruncată de micul *alm* îl ajunse din urmă, străpungându-i gâtul. Vârful de bronz îi frânse pe loc primele vertebre, iar capul zvâcni înainte, din cauza loviturii seci, ajungând cu bărbia în piept. Cadavrul încă alerga cu inima bătând în piept, dar omul era deja mort.

În timp ce tâlharul se lăsa moale în iarbă, cu lichidul roşu gâlgâind în afară, războinicii kernewek izbucniră într-un strigăt de triumf. Aţâţat de tensiunea la care erau permanent supuşi din cauza atacurilor sabotorilor, cel care îl lovise pe paria sări de pe cal, năpustindu-se asupra lui, îngenunche în grabă lângă trupul încă scuturat de ultimele spasme, scoase preţioasa săgeată, smucind-o afară nu fără greutate, îi sărută vârful însângerat şi, cu un zâmbet triumfător, o puse la loc în tolba de piele. Cu un gest superstiţios, îşi atinse penele de corb din păr, scoase cuţitul şi îşi făcu pe braţ încă o tăietură, ceva mai lungă de un deget – în seara aceea avea ce să arate, avea cu ce să se mândrească la întoarcerea în sat. Entuziasmul îl orbi, şi nu observă degetul tăiat al victimei sale, semn al condiţiei de sclav. Urcă înapoi în şa şi încercă pe cât putu să-i ajungă pe ceilalţi din clanul său, care erau deja mult înainte.

Vânătorii kernewek câştigau repede teren. Prada doborâtă le deschisese apetitul, şi sângele dintâi striga după alte victime.

Unul dintre paria se întoarse, vădit încolţit. Abia ieşiseră

dincolo de marginea pâlcului de arbori crescuţi la umbra unui pinten muntos înalt. Brigandul era grăsuliu şi răsufla greu. La fel ca tovarăşii săi, se descotorosise de tot ce era în plus şi o luase la picior, după tentativa stângace de represalii la lumina zilei. Acum se afla la cincizeci de paşi înaintea primului călăreţ din grupul ce o luase pe urmele sale. Puse un genunchi pe pământ şi întinse *alm,* străduindu-se cu tot trupul şi cu toată mintea să rămână calm, să-şi controleze respiraţia şi tremurul mâinilor, ca să-şi poată fixa ţinta, şi privi moartea în ochi.

Treizeci de paşi.

Slobozi săgeata.

Prinse în bătaia ei bustul călăreţului, care scoase un geamăt sugrumat, încetinind, fără să cadă însă din şa. Nu renunţă la urmărire, rana nu era mortală.

Grăsuliul se ridică cu greu, nu avu curajul să se întoarcă, dar între timp o suliţă – azvârlită de cavalerii care acum îl ajunseseră din urmă – trecu pe lângă el la câteva palme. Se aruncă apoi într-o tufă de arbuşti.

Vânătorii mârâiră ceva în kernewek:

— Afară! Scoateţi capetele afară!

Foşnetul clar ce se auzi ceva mai departe îi chemă la câţiva paşi mai încolo. Şi zâmbiră.

Speriaţi şi nesiguri, în inferioritate numerică, într-un luminiş strâmt, paria strângeau în mâini armele, fără să mai caute să-i omoare, siguri doar de ceea ce avea să li se întâmple lor în scurtă vreme.

— Păcat. Deja am coliba plină de sclavi, râse tare un kernewek. Dar aş putea să vă aranjez în ocolul porcilor! se prefăcu el surprins, pe când înainta împreună cu ceilalţi spre deznodământul vânătorii. Ca hrană dumicată bine, fireşte…

— Nici eu nu ştiu unde să-mi mai pun sclavii, îl tachină de sus o voce, într-o kernewek precipitată. Dar sunt sigur că o să găsesc şi eu o soluţie.

Morc apăru pe o mică platformă stâncoasă, escortat de circa cincizeci de oameni. Sacrificase viaţa inutilă a unui sclav pentru a-i atrage în cursa sa, încrezându-se în

agresivitatea oamenilor: o calitate îndoielnică. Şi, într-adevăr, ei nu-l dezamăgiseră, dându-i încă o dată dreptate.

Ultimul lucru pe care kernewek îl văzu erau figurile strâmbate ale prăzilor sale, care râdeau şi râdeau, monştri diformi, groteşti, ce urlau deasupra ochilor săi, închişi acum, în timp ce securea îi crăpa ţeasta, stingând orice lumină din mintea sa.

Ceilalţi izbutiră să distingă o creatură mizerabilă şi duhnitoare, care cu greu putea fi considerată om.

Aceasta zbură în jos de pe o creangă apropiată, suflând ca un jder. Cu mâinile în şolduri, cu picioarele desfăcute, îi înfruntă fără frică, zâmbind cu neobrăzare. Doar când deschise gura şi îi auziră vocea subţire, victimele sale înţeleseră că era vorba despre o femeie.

— Apropo, eu nu am porci pentru care să trebuiască să pregătesc, declară Bave, scoţând la iveală un cuţit mare pentru jupuit animalele.

Cu o expresie cât se poate de concentrată şi cu un vas ciudat în mâini, Cathbad traversă spaţiul închis în cercul templului, îndreptându-se cu pas hotărât către o ansă stătătoare a pârâului aflat nu departe.

Heylin, Sye şi Conan se priviră mulţumiţi, chiar dacă lucrările nu erau încă încheiate. Faţă de munca imensă de transport din anii trecuţi, adăugarea ultimelor detalii în faza finală a construcţiei putea părea joacă de copil. Însă precizia era fundamentală. Cel puţin asta repeta încontinuu Cathbad.

Peste tot se găseau unelte pentru cioplit şi şlefuit, pentru modelare şi finisare manuală. Umbrele ameninţătoare pe care impunătorul inel de piatră le proiecta pe pământ îl făceau să se simtă mărunt pe oricine s-ar fi găsit în faţa unui astfel de monument pe care omul fusese capabil să-l înalţe.

Nu se înregistraseră accidente mortale, nu erau în întârziere, nu avea să fie nici o sărbătoare. Decât după.

Nimeni nu o spunea cu glas tare, dar în mintea tuturor exista acum o singură dată: *Gorsav howl hav,* solstiţiul de

vară. Iar teama de începutul acelei zile era la fel de mare ca speranţa.

Cathbad se întoarse transpirat de căldură, efort şi incitare.

— Funcţionează, îi strecură lui Conan. Lasă-mă până la apus, şi vom şti ce gânduri are Crom, zeul vânturilor şi al furtunilor, şi ce ne rezervă pentru viitor!

Străinul cercetă curios ce avea în mână bătrânul maestru, dar, cu cât încerca mai mult să înţeleagă, cu atât pricepea mai puţin.

Cathbad strânse la piept supiera din lemn plină pe jumătate cu apă, ce avea în ea mai multe pahare din lemn incrustat, umplute şi ele cu apă. În fiecare din ele plutea o *liag:* o lipitoare! Cele mai mari pe care reuşise să le găsească. Fluieră ceva vesel şi îşi luă zborul cu tunica fluturând.

Capitolul 24

În Kernow era anotimpul *gwenton*, iar câmpul ce se întindea înaintea lui Bave era roşu. Dar nu era vorba despre maci sau despre alte flori.

Fusese nevoie de luni întregi de muncă din partea cercetaşilor şi a iscoadelor amestecate în acel haos în care se transformase satul neamului Donaganow, pierdut, cufundat în vălmăşagul lucrărilor la templu şi la lărgirea caselor şi a colibelor pentru nou-veniţi. Însă acţiunile pe care le comandaseră Morc şi Fergus fuseseră menite doar să producă tulburare: iscoade amestecate printre sclavi se reîntorceau noaptea la paria, semnalau punctele slabe ale aşezării, iar a doua zi sau chiar în noaptea aceea – după obiceiurile lipsite de orice respect şi blasfematoare ale lui Morc – venea atacul, care producea mai mult neplăcere decât pagube reale. Apoi, imediat, retragerea. Până cu câteva zile înainte, când Morc exclamase:

— Mai aşteptăm puţin. Dacă suntem vicleni, o să facă toată treaba la templu în locul nostru.

Acum era momentul.

Bave afişă zâmbetul ei neruşinat şi crud, arătându-şi dinţii putreziţi; apoi înfăşură la loc jungherul. Părea satisfăcută.

Grămezile sângerânde de muşchi şi carne vie împrăştiate prin iarbă continuau să fie scuturate de spasmele terminaţiilor nervoase, dând impresia că erau încă vii. Grupul de vânători din clanul Donaganow capturat de paria încă mai exista, dar numai sub formă de trofeu. Nemezii – Niall, Leher şi familiile lor – se depărtaseră imediat ce Bave se pusese pe treabă. La fel şi Murna, care, de când o revăzuse pentru o clipă pe Wee, pentru a o părăsi imediat, nu mai făcea nimic altceva decât să plângă. Până şi Hodr – de origine din neamul Gennt şi deci mai deprins cu acel gen de tortură – era dezgustat de cârpăceala căpitanului feminin al lui Morc. Bave îndeplinea orice lucrare plină de cruzime pe care i-o încredinţa

stăpânul ei cu grija scrupuloasă a celui pasionat de propria muncă.

Cu abilitatea celui obişnuit să jupoaie blănurile, desprinsese bucată cu bucată pielea de pe trupurile celor din Kernewek. Cu precizie şi răbdare, sub lumina puternică a soarelui, astfel încât să le lase neatinsă fizionomia pentru a fi recunoscuţi de rudele sau de prietenii lor. De altfel, emblema neamului Donaganow era chiar o piele umană jupuită şi argăsită; iar paria le plăteau cu aceeaşi monedă. Nimeni nu le luase apărarea atunci când Bave îşi începuse munca murdară pe trupurile goale legate în iarbă. Nici un pic de milă pentru asemenea maltratare nu exista în sufletul călăilor. Apoi femeia îşi dăduse seama că, încercând să jupoaie victimele de vii şi cu precizie era aproape imposibil, căci acestea nu stăteau locului nici o clipă. De aceea hotărâse să le ucidă. Fiindcă nu voia să le distrugă pielea găurind-o în dreptul inimii şi pentru că voia să le păstreze craniile, îi ucisese împlântându-le cât se putea de adânc în orbite lama unui pumnal lung.

O sarcină ce îi ceruse multă trudă. Pieile spălate şi argăsite fuseseră legate şi întinse pe trepiede prinse laolaltă cu pari lungi. Încastrate cu forţa între două crengi bifurcate pe care se sprijineau parii, ţestele sfidau duşmanii cu orbitele lor goale. Descărnate de curând, cu câte un capăt rozaliu de ţesut prins încă de os, cu dinţii clătinându-se, păreau a face semne şugubeţe, afişând un zâmbet fals, macabru. Între ele se afla şi craniul spart al războinicului ucis de securea grea de război.

— Fiecare par cu pielea şi cu ţeasta lui, ceruse Bave.

Apoi îşi mângâiase gânditoare bărbia.

— Sau poate nu... spuse ea ridicând din umeri. Ce importanţă mai are!

Capetele ţineau prizoniere sufletele celţilor, şi deci puterea războinicilor morţi. Pregătite astfel, stăpânite de blesteme ritualice ale şamanilor, alcătuiseră o barieră de spirite greu de trecut şi de învins. De aceea le înfipseseră noaptea la marginile Furcii de Piatră, pentru ca dimineaţă să pornească atacul având acea protecţie magică. Erau

înarmaţi cu suliţe, securi, scuturi şi mici *alm;* dar mai ales cu îndrăzneala disperată a unei vieţi de marginalizaţi – nu mai aveau nimic de pierdut.

La începutul nopţii toţi nemezii, paria şi sclavii porniseră marşul. Se înţeleseseră să se despartă înainte de a ajunge la aşezarea clanului Donaganow. O parte dintre ei avea să se ocupe de plantarea parilor cu macabrele trofee, după ce aveau să ucidă santinelele de la templu.

— Tăierea gâtului e partea cea mai bună!

Hodr se certa cu Bave.

— Dar cine face munca murdară, cine sapă gropile şi plantează parii?

Morc îi opri cu un gest categoric al mâinii. Se găseau la marginea pădurii, şi sunetele nopţii se distingeau limpede. Din cauza vântului ce şuiera printre crengi şi printre case, zgomotele din sat erau oarecum amestecate. Nu era lună, aşa că aveau să lucreze la lumina stelelor. Important era să meargă împotriva vântului, ca să nu fie adulmecaţi de câini şi să nu-i stârnească.

— Ne despărţim aici. Ştiţi ce aveţi de făcut. Lucrările la templu s-au încheiat. Aşa că ne vedem la marginea satului! şopti Morc în spatele lui Fergus.

O luă apoi fiecare în altă direcţie.

— Dacă nu ne vedem, nădăjduiesc să fie din vina ta, râse sarcastic nemedul, un râs bolborosit ca vuietul furtunii.

Capitolul 25

Toţi nobilii erau în templu, căutând să-şi ascundă neliniştea şi nerăbdarea îndărătul unei măşti satisfăcute de lucrările care în sfârşit erau aproape încheiate. A doua zi avea să fie sărbătoarea de *Goelowan.*

Pentru Conan aşteptarea era chinuitoare: Gwynedd era din ce în ce mai rău, şi singura speranţă rămăsese lupta cu timpul până când Cazanul Vieţii ar fi putut-o salva.

Cathbad veni cu supiera sa plină de pahare şi de lipitori, atent să nu le agite prea tare în timpul transportului. Întrucât soarele apusese deja, îi făcu semn lui Conan să aducă o torţă şi să lumineze ligheanul cel mare.

— Nu o apropia prea mult! Doar nu vrei s-o fierbi?! zise cu asprime bătrânul *ollamh.* Mi-e de ajuns să le văd cât se mişcă atunci când sunt liniştite.

Cathbad mormăi ceva nedesluşit, fragmente de cântece, ca şi cum ar fi legănat un copil.

— Frumoasele astea sunt liniştite, înţelegi?

— Să zicem că văd, maestre.

Conan ridică din sprâncene, oftând.

— Dar ce înseamnă?

Cathbad scrâşni din puţinii dinţi pe care-i avea.

— Eram pe coasta din Alban când am aflat asta. Stau acolo în noroi până la gât din cauza furtunilor şi a vânturilor. Urâtă vreme… Nici urmă de peşte! povesti Cathbad mimând un gest de *corrguinech,* ca şi cum ar fi arătat spre chipcelul gol. Vijelie pe mare… Oameni luaţi de Lir şi de Manannan. Întocmai ca tine pe Toraigh. Ar trebui să înţelegi cum stăteau lucrurile!

— Maestre… lipitorile, îl atenţionă Conan răbdător.

— Chiar, *liag*, reluă firul poveştii. La Alban, unul dintre druizii de pe o insulă aflată mai la miazănoapte a descoperit că lipitorile anunţă vremea rea cu mult înainte. În preajma unui uragan pe mare ele încep să se răsucească şi să dea din coadă ca un câine care se bucură.

Pentru a vedea mai bine, se apropie atât de mult cu faţa

de apa din supieră, încât Conan se temu ca nu cumva o *liag* să se lipească de nasul cel mare al maestrului său.

Cathbad însă scoase un mic strigăt de bucurie.

— Mâine o să fie frumos! Nici urmă de nori! Şi zeul Grian o să fie al nostru cu totul!

— Howl, îl corectă obosit Heylin. Zeul Howl, întări.

E nevoie de vânat proaspăt, repetă în minte Conan. Se abţinu cu greu să nu înjure. Strângând în mână *alm* al celor din Lochlann, arma potrivită pentru ţintele mari, el şi ceilalţi vânători plecaseră să caute vânat, dar în condiţiile acelea, alertaţi, riscul era cu adevărat mare.

Auzi, înainte să vadă, ceva mare ce călca peste ramurile uscate şi peste frunzele din pădure. Zâmbi, întinzând nervul de focă şi potrivind capătul săgeţii.

Aşteptă o clipă.

Orice ar fi fost, nu era a bună.

Vânătorii săi se duseseră în altă parte, astfel că vieţuitoarea ce venea acum spre el fusese cu siguranţă speriată de un pericol ce se îndrepta spre Conan.

Abia avu timp să se ascundă după un bolovan mare, că tropotul surd a doi cerbi roşii deveni tot mai puternic, răsună sec în masa pietrei, urmă un scurt moment de linişte în timp ce animalele se iveau de după blocul de piatră, executând un salt pe deasupra capului lui Conan, fără ca măcar să-l vadă, apoi pădurea deveni iarăşi calmă şi tăcută.

Străinul îşi scoase capul cu grijă, cercetând locul pe unde veniseră animalele. Nu trebui să aştepte mult.

Printre crengile de mesteacăn şi coroanele umbroase ale stejarilor, pe o cărare imaginară, paria şi nemezii se despărţeau, îndreptându-se spre vale. Erau o mulţime impresionantă la adăpostul pădurii. Ecoul copitelor, în timp ce cavalerii se opreau, se stinse cu întârziere, iar Conan putu să audă doar ultimele cuvinte.

— Ne vedem la marginea satului!

Şi replica de răspuns a lui Fergus.

Eachtrannach nu mai era în pericol. Îi fu suficient să

aştepte ca grupurile mari să se îndepărteze în alte direcţii.

În acel moment o luă la fugă, aruncând tot ce avea în plus, rănindu-se în timp ce împingea deoparte crengile, gâfâind la fel ca acele două prăzi speriate, care tocmai îi trecuseră pe deasupra capului, căci şi el, în acele momente, era hăituit. Nu mai alergase aşa, cu sufletul la gură, de pe vremea întrecerilor cu Chicol. Fiindcă toţi ceilalţi erau călare şi ar fi ajuns înainte ca el să dea alarma. Era în întârziere; o întârziere fatală. Ştia deja că nu avea să ajungă la timp. Gândul i se duse la Gwynedd, ţintuită în aşternutul ei, fără putinţa de a lupta. Imaginea mâinilor de paria întinse asupra familiei sale îi dădu aripi şi îi strecură în inimă teama îngheţată că avea să audă cornul aspru ce suna îndemnul de pornire a atacului.

— Acum! şuieră Bave, hotărâtă să ucidă.

Hodr îi răspunse femeii cu un semn de încuviinţare, din capătul celălalt al formaţiei. Nu mai fu nevoie să dea ordine. Ucise prin spate santinelele.

Precum animalele ţinute în lesă prea multă vreme, paria lor ţâşniră în jos de pe coasta lină acoperită de iarbă, atacând templul, pe nobilii şi oamenii care erau la lucru. Copitele cailor în galop, duruitul sutelor de picioare ce alergau, urletele şamanilor şi invocaţiile» ascuţite ale războinicilor şi ale vânătorilor duhnitori, zdrenţuiţi şi beţi dădeau impresia unei mase urlânde şi dezordonate, total dezorganizate.

Doar în aparenţă.

Venirea lor – anunţată de barierele de spirite pe care le plantaseră şi care, conform credinţei oricărui celt, îi apăra de farmecele şi de armele duşmanilor – era o imagine impresionantă. În penumbra dinaintea zorilor, paria plantaseră parii în pământ, la poalele colinei, orientaţi spre templu, siguri că nimeni nu ar fi îndrăznit vreodată să-i smulgă de acolo.

La vederea pieilor umane proaspăt argăsite şi a ţestelor rudelor lor fixate în furcile parilor, mulţi dintre cei din neamul Donaganow cedară în faţa fricii superstiţioase şi o

rupseră la fugă, întorcând spatele suliţelor, *alm* şi armei pe care o găsise Morc – o armă care îi permitea să compenseze numărul mult mai mic de oameni pe care îi avea: o mulţime de câini de luptă.

Îi dobândise de la negustori, dar mai ales din *teuta* Logosen vras-mor, Luh-quylkynas ruth şi Torgwalch, unde se dusese să parlamenteze; avusese câştig de cauză datorită aurului lui Fergus şi urii faţă de poporul Donaganow, pe care o alimenta prin raziile în căutare de sclavi pe care le făcuse în mijlocul acelor clanuri toată iarna, în numele lui Alaw.

Aspri, brutali, solizi şi de o agresivitate de ucigaş, inundară câmpia cu lătrături furioase, muşcând tot ce întâlneau în drum. Alergau înaintea hoardei alcătuite din paria şi din sclavii cei noi pe care Morc îi adunase în grabă de pe unde îi găsise, promiţându-le un rang şi libertatea în schimbul jurământului de a lupta sub aripa acelui nou stăpân al marginalizaţilor şi rege peste un regat ce încă nu exista. Însă, cu tot cu războinicii cei noi şi cu câinii, încă erau în inferioritate numerică. Iar asta Morc o ştia prea bine. Nu avusese suficient timp ca să culeagă oameni în plus, dar aceea era ultima zi în care ar mai fi putut să acţioneze. Trebuia, aşadar, să pună la bătaie toate forţele pe care le avea, aruncându-le la grămadă în luptă.

Mai întâi de toate, surpriza: cei de la templu nu se aşteptau la un asemenea atac, iar zidurile de apărare din scuturi alcătuite de războinicii lui Olvik şi Rury şi de războinicele Geal Chossach erau destul de firave. După cum porunciseră Conan şi Cathbad, toate eforturile fizice trebuiau concentrate în încheierea la timp a lucrărilor la noua aliniere a blocurilor.

Armata de paria nu sparse liniile. Pentru că pur şi simplu nu urmărea asta. Lovi, lăsând în urmă victime, se retrase, rapid, până pe culme, într-o poziţie sigură, de unde puteau fugi, dacă oamenii de la templu ar fi pornit cumva în urmărirea lor. Hodr şi Bave conduseseră atacul sângeros. Morc avea alte intenţii.

Cei mai buni războinici din clanul Nemed al lui Fergus care mai rămăseseră se împărţiră în două grupuri: unul sub comanda lui Morc, celălalt având-l la conducere pe stăpânul lor dintotdeauna.

Atacară satul ca lupii, după ce aşteptară ca grosul războinicilor Donaganow să plece până la ultimul în direcţia Dansului Uriaşilor, atraşi de strigătele de alarmă şi de vacarmul bătăliei.

— Mai aşteptăm puţin. Imbecilii aceia o să alerge după oamenii noştri degeaba, ca nişte câini vagabonzi care au pierdut urma, murmură satisfăcut Morc. Îi vedeţi acolo, pe colina din faţă? Arătă din şa, cu braţul întins, siluetele minuscule din depărtare care se regrupau în acea poziţie uşor de apărat. Bave şi Hodr deja se retrag pe înălţimea colinei. În siguranţă!

— Ce noroc pe tine să afli când a plecat Conan la vânătoare, zâmbi Leher, încercând să-şi strunească animalul, care necheza nervos.

— Zeii sunt cu noi din pricina ideii prosteşti pe care a avut-o fratele meu vitreg, dar în rest norocul nu are nici un amestec.

— Fără *Eachtrannach* în frunte, o să ne cadă ca păstrăvii în chipcel, adăugă Niall. Cum de ai aflat?

— Asta arată că aurul nu e menit să mulţumeşti zeilor. E bun să cumperi oamenii şi informaţiile, râse tare Morc, după care deveni iarăşi serios. Cu aşezarea aproape goală şi cu lucrările la templu practic încheiate… Donaganow ne aşteaptă! Hodr şi Bave şi-au făcut treaba. Acum e rândul nostru! Să mergem! Ştiţi ce aveţi de făcut!

Trupa de călăreţi pe care-i alesese se avântă către colibe în galop, venind dinspre răsărit, exact din partea opusă direcţiei de atac a celorlalţi paria asupra templului. Erau puţini – rapiditatea şi surpriza erau tot ce aveau.

Printre urletele femeilor şi ale copiilor care alergau înainte de a fi seceraţi de copitele cailor, printre norii de praf şi ordinele strigate cu glas puternic, nemezii atacară puţinele gărzi rămase, ţinându-le pe loc într-o confruntare de la care nu urmăreau decât să câştige timp.

Fergus profită de situaţie şi, după ce se înţelese printr-un semn cu Morc, se despărţi de acesta, îndreptându-se către o altă parte a satului.

La rândul său, Morc găsi ceea ce căuta: unde puteau fi copiii lui Conan? În faţa adăpostului lui Gwynedd, apărându-şi mama cu sabia scoasă. Îşi mână cu brutalitate înainte calul... şi îl zări pe unul din ei. Owain sau Tyren nici nu conta: amândoi erau doar carne de schimb. Chemă la el alţi doi *flaith* şi îl fixă pe tânărul care nu mai era de acum un copilandru; trecuse probele de iniţiere, aşa că putea fi învins şi apoi ucis, fără nici un drept la clemenţă.

Owain nu arătă nici frică, nici teamă respectuoasă; dar nimeni nu avea să afle vreodată ce se petrecuse în sufletul său în acele momente. Ridică sabia de bronz şi scutul din lemn, pregătindu-se pentru o luptă deja pierdută; şi totuşi, apără intrarea în casa unde zăcea Gwynedd. S-ar fi salvat dacă ar fi fugit. Dar nu se gândi nici o clipă la aşa ceva, nu-i stătea în fire. Ar fi putut chiar să câştige lupta înfruntând un singur agresor, însă doi nemezi încercaţi care-i închiseseră flancurile, împingându-l către calul lui Morc, erau prea mult pentru un singur războinic de vârsta lui. Execută două lovituri largi din lateral; prima nimeri în gol, a doua izbi scutul întărit al nemedului. În clipa aceea se aştepta să simtă arsura rănii de tăiş sau durerea mortală a loviturii date de vârful unei suliţe. Nu se întâmplă nici una, nici alta. Auzi, în schimb, deformată, vocea lui Morc.

— Nu-l saluţi pe unchiul tău?

Voia să-l scuipe şi-apoi să-i sară la gât, dar lovitura în cap îi spărsese ceva înăuntru, probabil, căci sângele pornise să-i curgă, pielea îi era sfâşiată de lovitură, iar acum nu mai reuşea să se ţină pe picioare. Totul se învârtea în jur; şi continuă să se învârtă încă o vreme, chiar şi atunci când Morc îl puse de-a curmezişul pe calul său, plecând în galop, escortat de toţi războinicii nemezi, care băteau în retragere.

Fergus fu mai puţin norocos. Acţiona de unul singur, după obiceiul său. Dar nu reuşi să o găsească pe Wee. Învingeau, şi totuşi blestemă scrâşnind printre dinţi. Trebui

să dea zdravăn pinteni calului fiindcă războinicele Geal Chossach se întorceau în plină goană de la templu pe cărarea dinspre sat, dornice doar să atârne lângă colibele lor încă un cap de nemed retezat.

Inima îi zvâcnea tare în piept, ca şi cum s-ar fi zbătut sub loviturile de baros ale lui Goibnu, iar plămânii, în goana lui nebună, îi ardeau de parcă ar fi avut înăuntru flăcările din cuptorul zeului faur din Tuatha De Danaan. „Mâine e ziua de *Goelowan.* De asta a atacat Morc“, gândi Conan când, ajuns în spatele templului, se opri din alergare, trecând pe lângă mica armată de paria retrasă pe colină. „Dar de ce nu împlântă cuţitul până la os, doar e în avantaj?“

Nu avea încă un răspuns; cunoscându-şi însă fratele vitreg, se temea de ce era mai rău. Morc nu făcea niciodată nimic fără un plan bine ticluit.

Ceva nu se potrivea. Cu siguranţă ceva nu era în regulă, pentru că altfel nu ar fi reuşit să ajungă până la templu fără să-l împiedice câteva vârfuri de suliţă de-ale duşmanilor, aşezate acolo ca să-i taie calea de întoarcere şi, în fond, de salvare.

Îi văzu pe Olvik şi pe Rury alergându-i în întâmpinare; cel dintâi rămăsese să apere Templul Luminii; cel de-al doilea se întorcea din sat. Iar chipul său avea o expresie pe care Conan nu ar fi vrut să o vadă vreodată.

— Nu e vorba despre Gwynedd.

Roşcatul văzu cum se instala pe chipul prietenului său teama şi îngrijorarea. Şovăi.

— E Owain.

Auzind asta, Conan înţelese imediat care erau intenţiile lui Morc. Se strădui din greu să rămână calm şi-şi spuse că încă mai era o speranţă: nu i-ar fi răpit fiul dacă ar fi vrut să-l vadă mort. Îi puse să povestească totul, direcţia în care fugiseră Morc şi Fergus, Niall şi Leher şi mai ales dori să afle numărul exact al nemezilor. Luă apoi cu el acelaşi număr de războinice Geal Chossach şi pe Magmor, poruncindu-le să se pregătească pentru vânătoarea de oameni. Nu voia să ia prea multe forţe din trupele înarmate

de la templu şi din sat; se aştepta la orice surpriză din partea fratelui său vitreg.

— Dar oare nu asta vrea Morc? obiectă Rury contrazicându-l, deşi era îngrijorat de soarta lui Owain, pe care îl privea ca pe un nepot. Să te atragă în capcană?

— Morc vrea să facă schimb, Rury. Mâine e *Goelowan.* Iar Morc ştie asta. Templul nu e încă gata; mai mult chiar, exact acum avem nevoie de efortul cel mai mare pentru a încheia lucrările la data cerută de zei. Şi el ne obligă să ne împărţim forţele.

— Să schimbe cazanul, şi sabia, şi magia templului, spuse cu amărăciune Rury.

— A aşteptat să facem noi munca, adăugă Olvik. Şi acum culege roadele!

— Raziile sunt ce ştie el cel mai bine să facă, comentă Străinul, strângând din dinţi. Lucrurile s-au întâmplat aşa cum ar fi trebuit să-mi închipui, nu cum voiam eu. A profitat de lipsa mea. A atacat la locul potrivit, în momentul potrivit. Asaltul armatei de paria asupra templului a fost doar o diversiune. Morc îi voia pe Owain sau pe Tyren. Şi l-a avut pe el. O să învingă! spuse Conan strângându-şi pumnii. Dar eu nu pot să nu-mi salvez fiul.

Oboseala nopţilor albe petrecute lângă Gwynedd, epuizarea după goana aceea în căldura zilei i se prelingeau pe trup ca ploaia.

— Maestre…

Făcu un semn de plecăciune: cu toată prietenia de o viaţă întreagă, nici măcar *Ard Righ* nu se putea adresa unui arhidruid fără să folosească o formulă de respect.

— Dacă nu mă întorc, ştii ce să faci cu Gwynedd. Eu mai am încă o treabă de rezolvat. Apoi am să plec la ultima vânătoare, spuse Străinul întorcându-se încă o dată înainte de a porni pe cărarea lungă spre sat. Tu şi cu Olvik rămâneţi aici, le porunci războinicilor partholon şi skeld. Trebuie doar să-i ţineţi la distanţă pe feciorii de scroafă de acolo de sus. Nu-i lăsaţi să se apropie, deşi pun rămăşag că n-o să mai coboare, cel puţin dacă am înţeles bine ce coace mintea plină de bube a fratelui meu vitreg. Şi mai ales nu

cădeţi în greşeala să vă lăsaţi provocaţi de ei şi să urcaţi până acolo. Nu e nevoie să-i castrăm; ajunge să le tăiem capul cu care gândesc. Şi de asta o să mă ocup eu!

O pornise deja la drum, dar furia surdă ce clocotea în el îl făcu să sfideze până şi blestemul spiritelor morţilor şi al spectrelor lor. Strigă, fără măcar să se întoarcă:

— O plăcuţă de aur pentru oricine doboară parii aceia şi îngroapă rămăşiţele războinicilor!

Ziua abia începuse când Bodmall dădu afară toate servitoarele din casa în care suferea Gwynedd. Se asigurase mai întâi de plecarea lui Conan la vânătoare şi a lui Cathbad la templu, unde urma să verifice ca toate preparativele pentru a doua zi să fie încheiate. Apoi *bandrui* ceru să rămână singură pentru scurtă vreme. O aduse atunci înăuntru pe bătrâna *tioges* şi o lăsă să-şi facă treaba.

Căpetenia Geal Chossach se plimba agitată în sus şi în jos, când la intrare, când la căpătâiul lui Gwynedd. Se gândise că skeld era otrăvită *tre luih eccineol* cu buruiana *eccineol*; sau cu lapte de smochin otrăvitor amestecat cu zambilă albă şi iarba cerbilor, fără însă ca antidoturile directe pe care i le administrase să aibă vreun efect. Ori poate chiar victimă a ciupercilor otrăvitoare, ca pălăria-şarpelui, dat fiind că nu era mortal; însă nu era vremea lor şi, în plus, delirase, pradă halucinaţiilor şi viziunilor dinainte de moarte. Sau poate a fructelor otrăvitoare ale arborelui de tisa, veşnic verde; nici asta nu era posibil, căci Gwynedd le cunoştea bine, şi nu ar fi mâncat vreodată aşa ceva. Nu mai înţelegeau nimic. Se strecură afară din casă, aruncând câte o privire să se asigure că nu se apropia cineva; şi, în nici un caz, Conan şi Cathbad. Dar dacă se aştepta cumva la vreo practică mai ciudată de vrăjitorie din partea lui *tioges*, rămase dezamăgită.

Bătrâna o dezbrăcă pe Gwynedd, lăsând-o goală şi întinsă pe aşternutul de paie.

Femeia skeld tremura de frig, în ciuda căldurii de vară, iar ochii adânciţi în orbite, ce păreau doar o amintire a luminii strălucitoare care ardea în spatele irişilor limpezi,

erau acum întunecaţi de suferinţă.

Tioges nu săvârşi oferte votive şi nici ritualuri stranii ori gesturi obscene, specifice pentru şamani, sau vrăjitorii cu foc. Se limită să-şi treacă mâinile pe deasupra corpului ei, abia atingând-o. Faţa ei serioasă semăna cu o mască monstruoasă tăiată în lemn, una dintre acelea pe care *aes dana* o ascundeau în pădure pentru a îndepărta vizitele nocturne nedorite ale spiritelor defuncţilor. Începu cu capul, din partea stângă, şi repetă aceeaşi operaţie pe partea dreaptă, îngânând cu gura închisă un fel de vibraţie oscilantă ce se înălţa şi cobora în intensitate şi ca ton după zona bolnavă pe care o întâlneau mâinile sale.

Gwynedd se clătină de câteva ori, arcuindu-se în sus, atrasă parcă de forţa ce venea dinspre acele mâini noduroase şi ferme.

Tioges se clătină iar şi iar, căutând să se opună energiei ce se afla în trupul bolnav al femeii din neamul Lochlann.

Exact atunci ajunse la ele, de afară, sunetul melancolic al cornului. Urmat de un vacarm clocotitor, cai în galop şi acel de neconfundat, malefic zăngănit al armelor. Cineva îi luase prin surprindere, atacând aşezarea celor din Donaganow pe când majoritatea bărbaţilor era la templu.

Ţăranca păru să nu audă nimic, absorbită de lucrarea sa, ce părea să-i îndrepte silueta, cocoşată cu câteva clipe mai înainte.

Din acel moment, Bodmall nu mai avu timp să observe cu atenţie lucrarea bătrânei *tioges*, îngrijorată fiind că paria înarmaţi şi nemezii ar fi putut năvăli înăuntru dintr-o clipă în alta. Alergă spre ieşire şi, în timp ce trecea pe lângă *tioges*, îi păru că femeia era învăluită într-o aură de lumină intensă. Dar nu reuşi să vadă bine, chemată fiind afară de strigătele de luptă şi de praful pe care călăreţii şi războinicii îl ridicau în uliţa satului. Nu băgă în seamă acea viziune de o clipă şi o puse pe seama luminii razelor soarelui ce se prefirau prin crăpăturile acoperişului de paie. Apoi faţa îi deveni lividă: îl văzu din spate pe Owain, înfruntându-i de unul singur pe Morc şi pe alţi doi *flaith* din clanul Nemed, şi închise ochii. Fiindcă nu putea face nimic să-l ajute. Când

se întoarse din nou înăuntru, căutând să vadă mai bine, totul se terminase, iar ţăranca stătea îngenuncheată la căpătâiul lui Gwynedd, sfârşită, cu bărbia în piept şi cu ochii închişi.

Bodmall o ajută să se ridice şi-i dădu să bea apă şi hidromel.

Femeia îşi reveni, tuşind şi scuipând, cu respiraţia precipitată, ca o iapă bătrână stoarsă de vlagă şi acoperită de sudoare.

Gwynedd respira deja mai liniştită.

Bodmall simţea speranţa renăscând; bătrâna *tioges* însă vorbi cu greu, încercând să se ridice:

— O să moară, spuse cu voce uscată. Dar nu azi.

Scotoci prin tolba zdrenţuită.

— Poate o să moară mâine. Dacă nu-i dai asta.

Luă câteva mâini de fructe lungi şi ascuţite şi ierburi cu spini, adăugă un praf cenuşiu şi se apropie de o masă joasă, lângă focul aprins în vatră. Începu să cureţe de spini fructele şi frunzele ascuţite, le pisă pe toate pe lemnul murdar al mesei şi le puse să fiarbă în apă.

Afară lupta continua, într-un vuiet neîntrerupt. Un vârf de suliţă străpunse acoperişul casei, urmată la mică distanţă de două săgeţi azvârlite de *alm,* care găuriră un perete lateral. Vârfurile erau unse cu grăsime de peşte şi aprinse. Dacă nu ar fi fost înăuntru Bodmall ca să stingă repede flăcările, înăbuşindu-le cu piei vechi de oaie şi cu blănuri de câine, focul s-ar fi întins, iar Gwynedd ar fi avut înainte de vreme un rug funerar, demn de o nobilă lochlann.

Ţăranca săvârşi fiecare gest fără să pară a-şi da seama de ceea ce se întâmpla afară. Îi arătă căpeteniei Geal Chossach cum să prepare amestecul şi în ce cantităţi, apoi se lăsă în sfârşit să alunece pe o grămadă de blănuri de urs pline de purici, adormind, în final, ca şi cum în jurul ei nu mai exista nimic altceva.

Geal Chossach o observă de la distanţă, privi şi la Gwynedd, care respira ceva mai liniştită, şi se surprinse zâmbind. Îşi dori ca *tioges* să se trezească şi să plece

înainte de întoarcerea lui Conan. Şi îşi mai dori să nu adoarmă: nu închisese de două zile ochii. Ce o uimise cel mai tare pe Bodmall era faptul că acea *tioges* lucrase într-un mod atât de diferit de practicile tipice ale şamanilor din orice *teuta;* nu făcuse nimic ostentativ, nu-şi arătase, privind spre cer, albul ochilor, nu scosese urlete neomeneşti; totul la ea fusese cunoaştere şi energie. Nu era vorba despre o descântătoare ramolită care recită formule magice în nopţile cu lună plină. Femeia asta nu era o ţărancă neinstruită. Îi păruse mai degrabă a fi o *bandrui* de prin acele locuri, care poate că în tinereţe studiase medicina, chiar dacă acum nimeni nu mai era dispus să o asculte sau să se încreadă în ea. Nimeni în afară de Bodmall.

Iar ea îşi dori ca lucrurile să stea chiar aşa, pentru ca Gwynedd să se bucure de toate acestea. Altfel, mânia Străinului ar fi făcut ca bătălia ce izbucnise afară să pară o joacă de copii.

Când Conan intră în semiîntunericul marii case a lui Alaw, Gwynedd era singură. Şi în mintea ei era singură. În stare de semiconştienţă, şopti cu greu câteva cuvinte confuze, abia mişcând buzele atunci când soţul ei îi luă o mână într-ale sale.

Când o atinse, Străinul simţi frigul, frigul acela care intrase în oasele femeii ajunse acum la capătul puterilor.

— Ai făcut toate astea din vina mea, din iubire. Şi eu nu pot nici măcar să-ţi mulţumesc, pentru că nu-mi auzi cuvintele, şopti. Rezistă, draga mea *Banri.* Mă duc să-l iau pe fiul nostru. El măcar o să trăiască, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care l-aş face, promise el. Şi, dacă eu n-o să mă mai întorc, va rămâne el împreună cu Tyren să se ocupe de tine.

Un sughiţ uşor îl făcu să se întoarcă spre ungherul cel mai îndepărtat al casei, părăsită acum, plină doar de o tăcere sinistră. O văzu pe fiica sa plângând încetişor, ghemuită pe jos, într-un colţ întunecat, strângându-şi la piept genunchii, cu obrajii scăldaţi în lacrimi şi căutându-şi

tatăl cu o privire rătăcită.

Conan se ridică, iar fata alergă la el, îmbrăţişându-l, chiar în clipa în care Gerd se întorcea s-o îngrijească pe Gwynedd. Nu fu nevoie de multe cuvinte. Tyren încă nu alungase din suflet suferinţa după moartea lui Pwyll. Iar acum, destinul se răzvrătise împotriva ei şi a mamei sale.

Tatăl ei o conduse afară, la soare, şi, doar atunci când se opri din plâns, dăruindu-i un zâmbet abia schiţat, el văzu cât era de palidă, de trasă la faţă şi de slabă, şi cu o expresie de suferinţă cum nu ar fi trebuit să aibă niciodată o copilă atât de frumoasă de vârsta ei.

— Şi pentru tine plec. Să-l caut pe Owain. Nu e un frate ca oricare altul, nu-i aşa? Şi nu pentru că e fiul meu, eşti de acord?

Încercă să zâmbească, strângând-o în braţe ca s-o liniştească. În pieptul lui însă inima îi era frântă, întocmai ca inima fiicei sale.

— O să-l luăm cu noi şi pe Banan, fu primul comentariu al lui Conan. E leneş şi gras, dar are un nas capabil să descopere un păduche în întunericul dintre fesele lui Magmor de la o sută de paşi distanţă.

Urcară în şa într-o atmosferă încordată şi încărcată. Femeile războinice din Cetatea Femeilor din Inis Fail, împreună cu garda de corp robustă, mare cât un munte, a Străinului şi cu un mistreţ recalcitrant venind pe urma lor.

Nu făcură nici trei paşi. O siluetă subţire, dar hotărâtă li se puse înainte.

— E bărbatul meu. Vin cu voi, îl fixă Wee pe Conan cu un aer sfidător.

Pe chipul ei, Străinul citi pentru o clipă încăpăţânare şi hotărâre; avea aceeaşi fire ca a lui Gwynedd. Owain urma să aibă ceva de furcă cu ea; în schimb, avea alături o tovarăşă minunată.

— Eu plec oricum, insistă ea, fără să scape din ochi căluţul cenuşiu şi nervos, pe care îl găsise cine ştie pe unde. În grupul vostru sau de una singură. Sunt în stare să merg pe urmele voastre…

Conan întoarse calul şi îi dădu repede pinteni, mascându-şi un zâmbet pe care nu reuşea să şi-l reţină, în ciuda situaţiei grele în care se aflau. Şi în spatele lui o porniră cu toţii într-un nor de praf.

Întrucât nu primise nici un răspuns, tânăra venea zâmbind în urmă, călărind fără şa; aproape pierdută în vârtejul acela de praf, fără să-i pese, surâzătoare.

Vânătoarea dură o bună parte din zi. Fără nici un rezultat. De mai multe ori Magmor crezu că se afla pe drumul cel bun, dar urmele, în special la ieşirea din sat, erau atât de amestecate – animale, oameni şi cai, care bătătoriseră întruna locul –, încât le venea foarte greu să distingă urmele lăsate de nemezi în goana lor. Le regăsiră de mai multe ori pe lângă râu, şi atunci avură certitudinea că fugarii foloseau cel mai vechi dintre trucurile cunoscute: urcau sau coborau călare pe firul apei, pentru a-şi pierde urma. Conan trimise patru cercetaşi, doi pe maluri, unul către munte şi ultimul către vale, pentru a identifica locul în care ceata lui Morc şi a lui Fergus părăsise râul. Fără succes însă. Nici măcar Banan nu fu mai priceput. Singurul rezultat pe care îl obţinură era puzderia de urme amestecate pe care le descoperiră în mâlul prundişului.

Magmor blestemă în felul său, gâfâind şi întărind totul prin gesturi ameninţătoare.

— *Nu se poate! Nu puteau să zboare!*

Conan îşi strânse ochii violeţi în lumina zilei ce se apropia de sfârşit. Îşi trecu mâna peste faţa obosită, sprijinindu-se de grumazul calului, la fel de extenuat ca el. Simţi în trup o nevoie disperată de a se lăsa să alunece, să doarmă, să se odihnească, să închidă măcar ochii. Dar nu o făcu. Se obligă, în schimb, să gândească. Iar şi iar. Fiindcă nu se terminase încă.

— Bătrâne Dos-Negru, chiar ai avut dreptate, mi se pare, mârâi. Au zburat. Ca pe caii înaripaţi ai lui Manannan.

Negrul îl privi urât, punând cuvintele acelea pe seama oboselii, a insolaţiei ori, chiar mai rău, crezu că îl lua în derâdere.

— Ce e? îl tachină. Eu am zis de cai! spuse Conan

zâmbind şi întorcându-l pe al său. Urmaţi-mă! Câte urme am găsit în vale? O turmă întreagă? Priviţi! S-au amestecat cu o ceată de cai sălbatici. Pun rămăşag pe masa de *fidcell* a lui Cathbad că, dacă urmăm mulţimea aceea de urme, mai devreme sau mai târziu, se despart.

Ridică tonul, în timp ce dădea din nou pinteni calului.

— Şi armele noastre îşi vor primi răsplata binemeritată.

— Dar masa e a lui Cathbad, nu a ta, îi reproşă Wee, strigându-i din urmă.

Socrul său zâmbi, fără să se întoarcă.

— Tocmai de asta o şi pun la bătaie!

— *Încep să cred că citeşti viitorul precum Cathbad!* spuse Conan zâmbind satisfăcut de comentariul lui Magmor, pe când mergeau după urmele care se despărţeau.

Mulţumirea fu de scurtă durată. Nu mai rămăseseră decât puţine ore de lumină, iar urmele se învârteau în cerc.

— Mă simt pierdut ca pe ulicioarele pietruite din Temair Luachra! răbufni Străinul. Nădăjduiesc numai să nu-l găsesc legat de un copac şi făcut bucăţi.

Amintirea Aoifei îl năpădi cotropitoare, iar Conan dădu glas propriilor temeri cu o voce egală, ce nu mai părea a lui.

— Ce-ai zice de o călăuză mai bună decât zeul pădurilor?

Limba din nordul ţinutului Inis Fail îi lăsă pe toţi fără grai, în timp ce o figură respingătoare se materializa pe un bloc mare de piatră, printre trunchiurile mestecenilor.

— Goban! exclamă Străinul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Avea înainte faţa porcină a micului sclav pe care Morc îl adusese în starea aceea de gunoi uman, retezându-i nasul şi urechile şi stâlcindu-i pentru totdeauna picioarele.

— Ar trebui să spun că îmi face plăcere să te revăd?

— Cred că da, *Eachtrannach.* Dacă îţi pasă de viaţa lui Owain.

La auzul numelui, Conan tresări. Goban era la curent cu toate.

— Cum aş putea să mă încred în tine? Pari a fi sortit să-mi fii călăuză, dar m-ai trădat deja o dată, din acelaşi motiv.

Magmor îl privi încrâncenat, amintindu-şi cum îi descoperise înşelăciunea. Pedeapsa brutală pe care o primise Goban venise tocmai după eşecul său.

Contrar aşteptărilor şi în ciuda condiţiei în care se afla, Goban izbucni în râs, un râs sarcastic.

— *Te* întreb, m-ai văzut bine? Sclavul care te-a trădat nu mai există acum! Uită-te la mine, spuse el deschizându-şi braţele într-un gest dezarmant. Puternice *Ard Righ*, nu ai de ales. *Trebuie* să te încrezi în mine.

— Şi dacă te ţintuiesc de mestecenii de colo, în amintirea vremurilor de demult?

— Sigur, ai putea s-o faci, se strâmbă îngăduitor. Dar ce ai avea de câştigat din asta? Cu corpul pe care îl am acum, sunt deja mort. Chiar de atunci, de când ne-am întâlnit ultima oară!

— Ce vrei?

— Încă n-ai înţeles? Şi tu, la fel ca Eochy, crezi că orice lucru poate fi cumpărat?

Chipul şchiopului se întunecă dintr-odată.

Iar Conan înţelese câtă ranchiună purta în el.

— Ia-mă cu tine, şi n-o să-ţi pară rău. Atât îţi cer.

Conan privi în sus. Se găseau în inima pădurii, iar lumina soarelui nu promitea să stăruie prea mult pe cer. În plus, coroanele copacilor o împuţinau şi mai tare, îngreunându-le tot mai mult cercetarea urmelor. Îşi îndemnă calul, se duse până sub blocul de piatră, întinse braţul drept şi-l ajută pe Goban să urce în spate, pe şaua calului său.

În timp ce-l lua pe cal, Străinul îşi dădu seama că îl bruscase, fără să vrea însă; strâmbăturile sincere de durere ale şchiopului spuneau multe despre calvarul şi suferinţele de fiecare zi pe care le purta în trup.

Cu toate acestea, Goban nu se văită. Mai mult, îşi luă o expresie de bucurie sălbatică, născută din gândul răzbunării.

— Să mergem de aici! Coboară pe coasta aceea

stâncoasă, treci pe lângă cocioaba izolată de-acolo şi pe lângă căpiţele de fân, pe urmă traversează pădurea de mesteceni.

Arătă întinzând braţul, iar Conan observă că nu avea un deget, semn al condiţiei de sclav.

— E un luminiş mare, unul singur, un râu cu apă verde şi o pajişte moale precum muşchiul, o cascadă mică, transparentă, şi o serie de grote parfumate de cimbru şi de orhideele sălbatice. Pare locul jocurilor Poporului Fermecat. Dar, de fapt, e bârlogul mizerabil al armatei de paria, acolo l-au ascuns pe fiul tău. În vizuina lui Morc, spuse el cu voce tare ca să se facă auzit în şuierul galopului. Gândul lui era să vină mâine la templu şi să-ţi propună schimbul, dar noi o să-l luăm pe nepregătite şi o să-i răsturnăm planurile.

— *Sunt toţi ai voştri*, gesticulă Magmor înspre escorta de Geal Chossach.

Pentru el nu era, cu siguranţă, o problemă să evite orice şoaptă, în timp ce pregăteau ambuscada.

— *Conan s-a dus cu Goban: înseamnă că pentru el asta-i o joacă de copii. Noi trebuie să avem grijă să-i prindem!*

Contrar obiceiurilor sale, Wee nu se opuse. Cu o expresie bizară pe faţă trecu înainte, în umbra „campionului” uriaş cu piele de abanos.

Femeile-soldat formară un evantai în jurul platoului larg, stâncos, din fundul pădurii de ulmi, nuci şi mesteceni.

Cei câţiva nemezi nu se aşteptau, cu siguranţă, la o ambuscadă în acel ascunziş neştiut aproape de nimeni. Şi niciodată nu se gândiseră că aveau să fie trădaţi de Goban; pentru ei era doar un şchiop care abia de se mişca. Obosiţi în urma raziei din sat, îşi pregăteau acum tabăra şi aprindeau focurile înăuntrul grotelor ce împânzeau zona.

— Nemed înseamnă sacru. Dacă te mişti, o să te duci să explici asta poporului de pe Colinele Fermecate! mormăi o femeie-soldat, punând lama scurtă la gâtul primului dintre nemezii care trecu pe-acolo.

Nu fu nevoie să i se traducă, vorbeau aceeaşi limbă, străină de acele locuri, limba din Inis Fail. Cuvintele ei arătau cât era de încordată. Aştepta o reacţie din partea lui.

Care nu veni.

Războinicele lui Bodmall se găsiră faţă în faţă cu un grup care-şi pierduse încrederea şi era gata să renunţe; cu spiritul şi orgoliul slăbite, părea mulţumit să termine odată cu anii de rătăcire în care fuseseră obligaţi să se ascundă prin păduri şi să trăiască o cu totul altfel de viaţă decât trăiau în ţinuturile lor.

Aruncară armele într-o clipită.

Ultimul ecou al zăngănitului armelor aruncate grămadă în mijlocul luminişului încă nu se stinsese când femeile nemezilor, cu bătrânii şi copiii lor, veniră în faţă, alăturându-se bărbaţilor. Mai întâi timid, apoi tot mai mulţi, roind dinspre grote. Aveau cu toţii feţele scobite şi suferinde în urma lipsurilor provocate de o viaţă de fugari. Iar acum se aşteptau la represalii din partea celor care îi capturaseră.

Apoi una dintre femeile nemed avu o străfulgerare şi le şopti alor săi:

— Sunt *ben*... Sunt toate femei!

Surâse către războinicele Geal Chossach, gândindu-se că încă mai puteau spera la îndurare. Şi la fel făcură şi celelalte femei din grupul de fiinţe disperate.

— *Violenţa are feminin doar numele*, îngână Magmor.

Gesticulă pentru prizonieri, şi o războinică traduse.

— … nu eu hotărăsc. Tot ce pot să vă promit e că aici nu vor fi masacre. Urmaţi-mă, şi *Ard Righ* vă va hotărî soarta.

Femeia căută să-şi păstreze o expresie dură, dar pesemne că nu fu destul de convingătoare, căci mulţi dintre copii şi mamele lor îi răspunseră zâmbind.

— E adevărat că un sclav de-al meu comandă acum duşmancele mele?! se auzi din spatele rândurilor războinicelor vocea provocatoare a lui Fergus şi totodată şuierul sabiei ieşind din teacă.

Ştia că în înfruntarea aceea inegală nu avea nici o speranţă de reuşită; toate duelurile cu Magmor se încheiau repede, însă onoarea trebuia să primeze.

Situaţia deveni încordată. Armele încă mai erau în mijlocul luminişului, iar dacă nemezii ar fi reacţionat, ar fi

fost o înfruntare deschisă.

Magmor fu cel care înţelese primul asta. În situaţia aceea rămasă într-un suspans periculos, el le opri pe războinicele lui Bodmall cu un gest categoric şi se întoarse să-l înfrunte pe Fergus.

— *Pe mine mă vrei*...

— Mi-ai scăpat la graniţa ţinutului meu. Apoi în câmpia de lângă Cetatea din Tbraigh... Te-am răscumpărat de la negustorii din ţinuturile de dincolo de mare, de la miazăzi, continuă încercata căpetenie de clan, învârtindu-se în jurul lui fără să-i pese de ceilalţi. E vremea să-mi iau înapoi ce-i al meu, îl sfidă el, aplicând prima lovitură cu sabia lui cea lungă.

Magmor pară cu securea sa uriaşă, pusă de-a curmezişul.

— *Şi eu am ceva de-al tău*, gâfâi fără ca rivalul lui să-l poată înţelege.

Se depărtă la trei paşi către marginea pădurii, puse mâna pe creatura care se ascunsese între mesteceni, îşi făcu din ea scut, ţinând-o de gură, şi înaintă spre tatăl ei.

Din rândurile nemezilor răsună geamătul Murnei; interveniră mai multe braţe ca s-o împiedice să alerge spre fiica sa.

Fergus strânse ochii şi scoase un horcăit gutural, ca şi cum cuvintele l-ar fi sugrumat.

Magmor puse lama la gâtul fetei.

— *Ce e? Nu mai vrei să vii să mă iei?* se minună el de expresia stupefiată a celuilalt. *Cum e să ai propria fiică sub ameninţarea morţii? Singurul lucru ce ţi-e scump pe lume! Tu n-ai avut indurare de a mea!*

De astă dată nu fu nevoie de nici o traducere; gesturile negrului şi disperarea sa îi îngăduiră lui Fergus să-şi aducă aminte de sfârşitul copilei de culoare pe un promontoriu îndepărtat, cu mulţi ani în urmă.

Wee nu se speriase atunci când Magmor pusese mâna pe ea. Fusese întotdeauna protejată de el. Magmor fusese întotdeauna – ca şi pentru ceilalţi copii din grupul lui Conan – un prieten sincer, credincios, cu un aer jovial şi protector.

În situaţia aceea critică însă, o trecură sudori reci. Părea că forţa brută nemăsurată pe care era în stare s-o descătuşeze acel colos nu mai putea fi ţinută în frâu.

Fergus înţelese şi el asta. Şi fu cuprins de groază.

Era exact ceea ce voia Magmor, care strângea în mână securea uriaşă, aşezată la gâtul lui Wee.

Nimeni nu mai spuse nimic.

Bolborosind încetişor, nedesluşit, căpetenia nemezilor căzu în genunchi, cu bărbia în piept, iar vârful sabiei sale inutile se opri în pământ. Apoi aşteptă. Nu mai avea în urechi decât vuietul sângelui ce-i pulsa în cap din cauza groazei. Clipe infinit de lungi; până când, într-un final, îşi regăsi orgoliul şi fu în stare să ridice capul, privindu-şi moartea în faţă.

Magmor se depărtase la o distanţă bună. Şi, cu el, războinicele Geal Chossach şi toţi oamenii lui Fergus. Doar el mai rămăsese să li se alăture, şi s-o pornească la drum cu toţii.

În faţa nemedului era acum numai Wee, care se aplecă să-şi îmbrăţişeze tatăl şi să plece împreună cu el.

„Surpriza e totul!" se gândi Conan la cuvintele Dryadiei când apăruse pe câmpul de luptă cu toţi ai săi din clanul Leth-ky, hotărând soarta înfruntării. Locul unde era ţinut Owain se afla la depărtare de tabără.

— Te salut, frăţioare!

Îşi opri calul în luminiş, luând un ton de parcă de-abia s-ar fi întors după o plimbare lungă. Erau singuri. În acel moment păreau să fi revenit la vremea tinereţii lor, la Toraigh, la confruntările şi la vechea rivalitate, încă vie.

Năucit, Morc se răsuci ca o fiară pe care o prinzi de coadă. Nu mai ştia ce să creadă. Era absurd: Conan se afla acolo.

— E imposibil… lăsă să-i scape fomorianul, trăgând instinctiv cu ochiul către intrarea în grota cea mai apropiată.

Un semn de dezorientare abia simţit, care însă nu-i scăpă Străinului; cel puţin după cât îl cunoştea pe Morc.

Fratele său vitreg avea sabia la şold, deci nu după armă se uita, îşi dădu seama Conan.

— Ar trebui să-ţi vezi faţa, îl tachină el. Imposibilul e doar o încercare. Iar cei ca tine n-au înfruntat-o niciodată. Până azi. Pentru că acum o să-ţi dau eu posibilitatea să-ţi îndrepţi greşeala, ameninţă printre dinţi, coborând de pe cal.

— Foarte bine. Facem schimbul în seara asta, spuse cu un calm prefăcut, ca al norilor negri ce vestesc uraganul.

Avu o tresărire surprinzătoare chiar şi pentru Conan şi ţâşni spre grota unde era limpede că-l ţinea prizonier pe Owain. Se opri o clipă din fugă, întorcându-se spre fratele său vitreg, ca să măsoare avantajul pe care-l avea faţă de el, şi-l văzu râzând. Râdea hohotind, vesel, cu mâinile în şolduri. Nu înţelegea nimic. Se răsuci ca să privească înainte, spre deschizătura grotei, aflată la un pas în faţa sa. Şi, dintr-odată, îl învălui întunericul dureros al leşinului.

Goban sălta cum putea, urcat deasupra bolţii de piatră. Ţinea încă în mână bâta groasă cu care îl pocnise atât de crunt în frunte pe călăul său, trimiţându-l în Ţara Uitării; cel puţin pentru o vreme.

Greşeala lui Conan fu graba. Dar e greu să rămâi calm şi atent la toate când eşti cuprins de nelinişte pentru viaţa fiului tău. Păşi peste corpul lui Morc şi se precipită înăuntrul peşterii largi, în ajutorul lui Owain.

În culcuşul puricos care îi fusese pregătit, întins pe o saltea de paie şi acoperit cu o cuvertură din blană de câine, tânărul sângera dintr-o parte a capului, dar nu-şi pierduse spiritul bătăios. La lumina palidă a unei torţe umede, cu un ochi umflat, lovit, şi cu celălalt acoperit de smocul de păr năclăit de propriul sânge, el se pregăti imediat să se apere – ducându-şi la ceafă mâinile legate – de alte lovituri, insultându-şi călăii.

— Aşa îl primeşti pe tatăl tău? Ăsta e respectul tău? căută Conan să glumească, în timp ce-l dezlega în grabă, ascunzând durerea pe care o avea în suflet.

În mod evident, refugiul acela era doar provizoriu. Morc nu intenţiona să-l ţină în viaţă pe Owain prea multă vreme dacă târgul cu ostaticul ar fi eşuat. Conan încercă să nu se

gândească la ce durere ar fi îndurat fiul său odată rămas singur cu cel care-l răpise.

Nu avură vreme nici măcar pentru întrebările urgente sau pentru o îmbrăţişare. De afară veni vocea răguşită a lui Goban şi, în timp ce străbăteau în fugă grota, ecoul unei lupte scurte, violente, şi gemete de durere.

Morc, în picioare, se clătina ameţit, cu o umflătură ce-i creştea pe frunte.

La picioarele sale, Goban încă mai tresărea, zvâcnea ca un câine lovit, de nerecunoscut, zăcând într-o baltă de sânge, cu ţeasta spartă de bâta groasă.

Fomorianul nu reuşi să pună mâna pe sabie. Conan nu-i dădu răgaz. Lovi cu capul plecat, continuându-şi drumul cu avântul pe care şi-l luase. Se azvârli pur şi simplu asupra lui, punând în acel gest toată ura de atâţia ani de abuzuri şi suferinţe. Îndurate nu numai de el.

Lovitura cu capul îl ajunse pe Morc în torace, făcându-l să-şi piardă dintr-odată tot aerul din plămâni şi să se sufoce.

Străinul îl înşfăcă pe fratele său vitreg de părul rar, obligându-l să se ridice chiar aşa îndoit de mijloc cum era. Dintr-o singură mişcare, genunchiul lui Conan îl lovi cu precizie în nas, spărgându-i din nou, cu un zgomot surd, osul, care deveni moale precum pântecele.

„Nu. Nu din nou… “, fu ultimul gând conştient al lui Morc. Apoi sângele îi inundă faţa, chiar dacă, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, văzu doar alb înaintea ochilor.

Avea în cap un bâzâit continuu. Sternul şi coastele îl dureau atât de tare încât îi întorceau stomacul pe dos. Încerca să alerge, dar era ca şi cum ar fi avut prinşi de glezne colţii ascuţiţi ai lui Morrigan, câinele fratelui său vitreg. Deschise ochii, trezindu-se cu totul. Ar fi vrut să nu se trezească, ci să se arunce la loc, în visul cleios al leşinului. Morc gemu, atingându-şi faţa umflată şi învineţită, năclăită de sânge. Ridică apoi ochii injectaţi, îşi văzu glezna înlănţuită de parul central al unei căpiţe de fân lângă cocioaba pe care o zări la o mică distanţă de marginea pădurii de mesteceni. Piciorul era sfâşiat în întregime de

încercările inconştiente de a se elibera, din timpul leşinului.

Se răsuci şi întâlni zâmbetul lui Conan. Stătea aplecat lângă el, la trei paşi distanţă.

— Bună ziua, frăţioare. Voiam să te trezesc, dar nu-mi venea să-ţi stric surpriza!

Părea radios; satisfacţia care-l încerca alungase pentru câteva clipe durerile din suflet.

— Bine ai venit din nou în lumea celor vii. Pentru încă puţină vreme.

Puse pe pământ un jungher lung, cu lama ciobită şi prost ascuţită, astfel că semăna mai mult cu un mic ferăstrău.

— Cadoul meu de adio, zise, zâmbind cu o prefăcută amabilitate.

Culcat pe spate cum se găsea, fomorianul se dădu instinctiv înapoi, trăgându-se pe coate. După doar câteva mişcări, lanţul se întinse.

Conan se ridică. Nu mai zâmbea.

— Umblă vorba că generozitatea e cea care ne deosebeşte pe noi doi: eu îi dau întotdeauna o şansă duşmanului meu; tu n-ai dat niciodată vreo şansă nimănui. De câte ori oamenii mei la Mur Ollamhan – rosti apăsat cuvintele jignitoare, repudiindu-i pe fomorieni – nu au tremurat văzând coiful cu craniul de lup care anunţa prăpădul tău! O să vedem dacă ai în piept inima de lup pe care te lauzi că o ai!

Conan se apropie de căpiţe, întrebându-se cum de fusese ales să fie chiar el un instrument în mâinile zeilor Tuatha De Danaan: nu cunoştea blestemul aruncat de Laery.

— Să mă ierte zeii, dar am ajuns întotdeauna în întârziere. De abia acum reuşesc să te opresc. Pentru Maev şi Cetren, pentru Aoife, pentru masacrul de la Mur Ollamhan, pentru cel din Insula de sub Mare, pentru fiul meu, pentru Goban. Şi pentru toţi cei pe care i-ai lovit mişeleşte.

— Ai de gând să-mi tai gâtul cu aia?

Morc făcu semn către jungher. Tonul îi era bătăios, dar vocea, neliniştită.

— Nu, scutură Conan din cap. Ţi-am zis doar. Asta e şansa pe care ţi-o dau, adăugă aruncând arma fomorianului, care încă nu înţelegea. Dacă ai sorbit în tine tot curajul lui Elatha, devorându-i inima, ar trebui să reuşeşti să-ţi tai piciorul cu unealta asta.

Arătă spre bronzul ciobit al lamei.

— O să-ţi ia ceva timp, dar poate că merită efortul.

Intră în cocioabă pentru a ieşi, după o clipă, cu un tăciune aprins. Dădu foc căpiţei mari de fân, după care aruncă acolo şi torţa. Se dădu apoi îndărăt câţiva paşi: căldura devenea deja insuportabilă.

Morc nu se putu abţine să nu înghită în sec. Porni să smucească de lanţ, încercând, fără nici un succes, să se elibereze. Glezna începu să-i sângereze.

— Întoarce-te! Nu pleca! ţipă, obligat acum să-şi apere ochii de căldura care-l învăluia din ce în ce mai mult.

Panica îl cuprinse tot mai tare.

— Lasă-mi sabia! Sabia mea! imploră, rupându-şi unghiile şi însângerându-şi degetele în încercarea de a se elibera.

Străinul o apucase pe cărarea ce ducea la grote. Acolo îl aştepta fiul său.

Flăcările începură să trosnească. Vocea lui Morc abia de se mai auzea.

— Nu pleca! Dă-mi măcar o moarte de războinic!

Vocea i se făcu tot mai slabă, şi sughiţurile îi luară locul.

Conan nu se întoarse. Ceea ce făcuse era un act necesar, un gest de dreptate, şi nu de răzbunare, pe care, ca *Ard Righ* era dator să-l facă. Dar – spre deosebire de fratele său vitreg – execuţia nu-l bucura.

Plânsul îndepărtat lăsat în urmă se transformă în strigăte sfâşietoare, venind din trupul chinuit lent de flăcări, în urlete ce se ridicau mai sus chiar decât fumul acelui rug, răsunând în întreaga vale, ca un semn al actului de dreptate ce se săvârşea.

Luminişul dintre mesteceni se arăta acum liniştit şi senin.

Conan îşi privi atent fiul umflat la faţă de lovituri şi

sângerând. Înfăţişarea lui Owain vorbea de la sine despre felul în care se luptase. Dar era în siguranţă. Tatăl său îl strânse în braţe ca şi cum ar fi fost acelaşi copil pe care-l ducea odinioară pe umeri. *Şi* mai era cineva care voia să ia parte la îmbrăţişare. În timp ce Magmor, Geal Chossach şi prizonierii treceau de marginea pădurii de mesteceni, Wee se desprinsese de ei şi alerga să-şi întâlnească bărbatul.

— Două lucruri drepte sunt pe lumea asta, spuse Conan. Dragostea şi moartea.

Lui Fergus i se opriră cuvintele în gât pentru a doua oară în ziua aceea. Îl văzu pe Străin mângâind creştetul acelui tânăr de care se îndrăgostise Wee. Şi, dintr-odată, înţelese adevărul, care îl făcu să-şi simtă stomacul în gât: fiica sa alesese să-l ia de bărbat pe întâiul născut al duşmanului său.

Pentru Conan, noaptea în care se întoarseră în sat fu încă o noapte albă. Aproape că nu le mai ştia numărul, după cum nu mai ştia ce însemna oboseala, pe care nici măcar nu o mai simţea. Trăia una din zilele cele mai importante ale vieţii sale; euforia de după regăsirea fiului şi energia pe care i-o dădea actul de dreptate prin care îl pedepsise pe Morc, încheind acest capitol din trecutul său, îl făceau un om în sfârşit liber, fără coşmaruri. Se simţea răsplătit pentru tot. Mai rămânea acum boala necunoscută care-i aducea atâta suferinţă lui Gwynedd.

Descălecă, făcând un salt stângaci ce-i trăda oboseala. Dar ajunsese la timp.

Ceremonia era pe cale să înceapă. Soarele nu se ridicase încă deasupra orizontului, dar primele licăriri de lumină erau suficiente pentru a-i da ocazia pe care o aştepta.

Ca un tribut în cinstea victoriei, Străinul îşi pictase faţa cu albastru de drobuşor. Ţinea în mână ţeasta carbonizată a fratelui său vitreg, ridicată în sus, ca un trofeu, înnegrită cum era de flăcări şi aproape de nerecunoscut. Le-o arătă din fundul văii lui Bave şi lui Hodr. Scoase apoi un urlet teribil, în care puse toată fiinţa sa – de la ororile copilăriei până la acele ultime clipe de luptă –, şi azvârli către paria

macabrul trofeu. După care, pecetluind această victorie, înălţă spre cer Suliţa lui Finias, asupra căreia Morc se înstăpânise şi de care nu se despărţise niciodată.

Şi mulţi îşi uniră din toată inima strigătele cu strigătul său de victorie.

Conan strigă încă o dată, iar ecoul îi făcu strigătul şi mai înfricoşător.

Şi în sfârşit a treia oară, numărul sacru pentru oricare celt. În aceeaşi clipă, întreaga câmpie izbucni într-un vuiet imens, ca pentru a pune capăt unui coşmar. Şi pentru a începe o eră de pace.

Vestea că Morc murise, iar Fergus se predase se răspândi la fel de iute ca epidemia de la Temair Luachra. Cu iuţeala instinctivă a tâlharilor, Hodr şi Bave înţeleseră că înfruntarea se încheiase, că stăpânul lor din ţinuturile nimănui şi ale celor alungaţi era acum bucăţi şi împrăştiat prin vale, în loc să se bucure de o înmormântare fastuoasă. Felul în care sfârşise era cel mai potrivit posibil cu felul în care trăise. Dar Fergus… Paria făcură ochii mari: nemedul urma drapelul lui Conan, călărind tăcut lângă o fată cu păr luminos, mândră şi surâzătoare. În spatele lui, Leher, şi Niall, şi toţi cei rămaşi fideli căpeteniei clanului ghearei de urs; dezarmaţi şi în umbra stindardului cu stejarul şcolii Mur Ollamhan şi cu acvila skeld – emblema lui *Eachtrannach* şi a femeii sale, pe care toţi o cunoşteau. Cu siguranţă, abjuraseră şi făcuseră un nou legământ de credinţă, sărutând *Sabia lui Danu,* despre care se povesteau atâtea de când stătea la şoldul Străinului.

Paria se împrăştiară. Bave scuipă dezgustată, vărsând numai fiere şi amărăciune. Ea plecă prima, gata să pună rămăşag că foarte curând avea să o zărească în fundul văii pe Muma, împreună cu celelalte neamuri din familiile nemezilor, îndreptându-se spre aşezarea clanului Donaganow.

Încetul cu încetul, se duseră pe rând cu toţii, cu coada între picioare, lăsând întreaga vale şi platoul Templului Sacru noilor săi ocupanţi.

Capitolul 26

Gwynedd fusese culcată înaintea Pietrei Altarului. Respira uşor, cu ochii deschişi. Pieptul se ridica şi cobora ritmic, sub veşmântul lung, de în alb, cu care o îmbrăcase Gerd.

Conan fu atât de impresionat văzându-şi soţia, încât doar după aceea îşi dădu seama că tot spaţiul sacru era împodobit de sărbătoare şi înconjurat de o puzderie de persoane. O mulţime imensă ce stătea în tăcere, aşteptând doar *Gorsaw howl hav*, punctul în care se oprea soarele în miezul verii. Se găseau acolo neamuri care nu mai fuseseră văzute niciodată şi veniseră din câte o aşezare pierdută; care doar auziseră vorbindu-se despre minunea ce avea să se întâmple. Pe laturi, se adunaseră toţi cei din clanul Leth-ky conduşi de Dryadia şi de Leven. Şi chiar familiile din clanul de pe coastă al lui Yegal, cu tot cu al lor *Ri*, acoperit din cap până-n picioare de tatuaje. Mai erau apoi oameni din alte *teuta*, care veniseră în pace, de la mari depărtări, chemate de ecoul celor ce aveau să se întâmple şi cerând doar să-şi poată invoca propriii zei pentru un viitor mai bun. În mijlocul clanurilor Lochlann şi Geal Chossach, Nemed şi Kernewek, conduse de Heylin şi de Sye, cu ochii umezi, Cathbad şi Bodmall celebrau ritul, înconjuraţi de un impresionant cerc de şamani şi druizi ai locului.

Femeile din Donaganow pregătiseră de mâncare cu câteva zile înainte, în aşteptarea banchetului. Cu toţii – oaspeţi şi gazde – îmbrăcaseră tunicile şi veşmintele cele mai bune pe care le găsiseră; câte unul avea chiar şi o manta *tugen* de ceremonie. Bărbaţi şi femei îşi puseseră bijuterii şi podoabe făurite din bronz şi – ale celor mai bogaţi – din plăcuţe de aur, dinţi de monştri marini, coliere de ambră şi de jais. Un stol de raţe sălbatice trecu în zbor pe deasupra templului şi toţi se bucurară pentru semnul acela de bun augur, chiar dacă din spaţiul templului încă se mai simţea duhoarea de sânge animal de la sacrificiile propiţiatorii pe care le pretinseseră şamanii.

Ţinându-şi uşor ridicată în sus tunica, Cathbad dansa de bucurie pentru că alinierea blocurilor din templu se încheiase la timp.

— Nu-mi place s-o spun, pentru că e maestrul nostru… îi şopti Rury lui Olvik, dar acum chiar pare un broscoi secat.

Sye şi Heylin se apropiară de Conan.

— Prezenţa ta aici, cuvintele tale, visurile tale au limpezit cerul de orice nor şi l-au făcut pe Howl să se arate. E de bun augur, îi zise Heylin nepotului său, zâmbind.

— Grian, îl apostrofă acru Cathbad. Îl cheamă Grian. Sau preferi să-l jigneşti?

Bodmall tremura, invocând zeii în tăcere cu toată fiinţa ei. Nu dormea de două nopţi.

— Ce mai cearcăne ai! o luase Cathbad în derâdere puţin mai înainte, supărat de absenţa ei. S-o fi strecurat în aşternutul tău vreun sclav tinerel?

În dimineaţa aceea, Bodmall îi administrase lui Gwynedd tot ce mai rămăsese din infuzia de ierburi pregătită de *tioges.*

Apoi, la un moment dat, veni momentul când nu mai era nimic de făcut decât să aştepte ca degetele de lumină ale lui Grian să străbată Poarta Soarelui şi să atingă Cazanul Sacru al lui Dagda. Şi totul se cufundă în tăcerea aşteptării.

Nefirească şi apăsătoare ca plumbul.

Simţindu-se cu totul inutil, Conan îşi privi soţia, acum pe moarte.

Încercase din răsputeri, dar sarcina pe care i-o cereau zeii ar fi făcut pe oricine să amuţească: trebuia să creadă în puterea lor, în pofida tuturor celor întâmplate. Crezuse întotdeauna că împlinise cu conştiinciozitate absolut tot ce îi impuneau jurămintele, nu călcase niciodată peste simţul onoarei, peste datoria sa şi peste voia zeilor Daoine Sidhe. Dar nu era de ajuns. Acum, în situaţia cea mai greu de îndurat, îi spuneau să se încreadă o dată în plus. Când era un orfan lipsit de afecţiune, abandonat abuzurilor lui Chicol, când întreaga sa lume se prăbuşise la Temair Luachra, în mijlocul ciumei şi al distrugerii, când îi pierduse până şi pe Anninn sau pe Pwyll, pe tatăl său pentru a doua oară, de

fiecare dată tot ce era în jurul său dispăruse, se transformase într-un vârtej frenetic, scăpat de sub orice control, o alcătuire strâmbă, fără nici o noimă. Iar el se răzvrătise, îi insultase şi îi blestemase pe zeii aceia, chiar şi pe Tuatha De Danaan, care râdeau de el, răsplătindu-i în felul acesta credinţa. Fiindcă ajunsese la concluzia că tot ce avea, tot ce cucerise ori construise se datora sabiei şi inteligenţei sale, voinţei şi sacrificiului său, curajului şi forţei sale.

Dar oare era chiar aşa? Îşi aminti cuvintele Fidelmei: „E doar un om, un biet muritor. Care îşi va împlini destinul graţie energiei dinăuntrul său, capacităţilor sale... şi ajutorului unei femei”. „Gwynedd“, îşi spuse Conan. Şi, ca întotdeauna, îşi dădu seama că era o piesă de *fidcell* în mâinile zeilor şi că tot ceea ce se întâmplase nu era fără rost.

Încercase să trăiască fără credinţă, fără gândul că viaţa sa era ceva cu care zeii doar îşi treceau timpul. Dar nu fusese cu putinţă. Se simţea de parcă ar fi fost pe moarte. Ba chiar mai rău, de parcă ar fi murit deja. Voise apoi să meargă mai departe, să treacă dincolo, căutând mângâierea în părerile lui Cathbad, pe care îl pusese la grea încercare cu întrebările sale. Voise să-şi imagineze o lume guvernată de ceva mai înalt decât ceea ce numim soartă, destin; de ceva orice ar fi fost şi oricum s-ar fi chemat – care să fie dincolo de divinităţile din pietre, din copacii pădurilor sacre, din apele izvoarelor magice.

Iar acel gând îl făcuse să se întoarcă pe firul hotărârilor pe care le luase, conducându-l înapoi la primii paşi. Se vedea limpede acum că fiecare persoană pe care o întâlnise în viaţa sa avusese o semnificaţie anume pentru el, avusese ceva să-i transmită. Gwynedd fusese cea mai importantă. Ca şi cum totul ar fi făcut parte dintr-un plan pe care nu-l înţelegea bine, în care sarcina sa era ca tot ce realiza să dobândească printr-o luptă continuă, zi de zi. Căci pentru asta venim pe lume: să luptăm ca să fim mai buni. Iar singurul lucru ce stă în puterile omului este să încerce să-şi dea seama ce plan au zeii pentru el şi să

aleagă atunci cum să folosească timpul pe care ei au hotărât să i-l dăruiască, pe drumul pe care ei i l-au trasat deja.

Nu era cu putinţă să trăiască fără să creadă. Iar aceea era una din nenumăratele dovezi: Gwynedd era în pragul morţii; şi ce putea face omul? Chiar dacă nu înţelegea pe deplin care era motivul pentru toate acestea, fiindcă era mai presus de înţelegerea sa, cel care fusese puternicul *Ard Righ* începu să implore acel ceva care îl însoţise încă de la naştere şi nu-l părăsise niciodată: o magie mult mai înaltă decât toate celelalte, văzute ori nevăzute, de care se slujise împreună cu Cathbad.

Soarele aruncă provocarea.

Acolo unde eşuaseră Demne Ban şi Morc.

— Uitaţi-vă! invocă, în lumina zorilor, Cathbad. Uitaţi-vă!

— Zeul soarelui e aici! se rugă Heylin.

— Coboară printre noi. Treci prin *Dorastu*, poarta pe care ţi-am ridicat-o! veni ecoul lui Sye, întâmpinând soarele ce răsărea.

Primele luciri ale zilei ce se năştea veniră să mângâie bogatele ornamente ale recipientului.

— Inundă cu lumină şi abundenţă cazanul! declamă Cathbad, ridicându-şi către cer braţele osoase, fără să lase din mână toiagul.

Suliţele de lumină aurie atinseră cele două Pietre – a Călcâiului şi a Sacrificiului se răsfrânseră în ele de mii de ori, orbitoare, mângâiară cu strălucirea lor blocurile acoperite cu iarbă care flancau cărarea ce ducea până în centrul Dansului Uriaşilor, săltară printre pietrele luminoase ale Porţii Soarelui şi loviră în plin cazanul de argint, care începu să scânteieze ca învăluit de flăcări. Lumina formă mai întâi o aură în jurul lui, apoi se răspândi tot mai departe, ca un mănunchi de raze ce porneau din interiorul scobit şi luminos al sacrului recipient.

Din mulţimea infinită se înălţă un murmur de admiraţie, urmat de un suspin.

Razele orbitoare o atinseră pe Gwynedd, şi ea tresări. Şi se reflectară apoi albe, strălucitoare, ca o explozie de

lumină. Părea că şuvoiul scăpărător se îndrepta către zei, alcătuind o punte luminoasă, o cale deschisă pentru toate rugăciunile şi dorinţele bieţilor muritori.

Toţi îşi ţinură răsuflarea, iar timpul se opri în loc, odată cu bătăile inimilor.

Dar nu se petrecu nimic. Nimic nu se întâmplă. Nu porniră să curgă râuri de lapte şi bogăţii. Nici aurul şi nici abundenţa pe care le aşteptau; nu se ivi nici cortegiul eroic de *flaith* îmbibaţi de sfânta mânie războinică, care se întorceau de pe Tărâmul de Dincolo, din Lumea de Apoi, traversând, într-o aură de lumină, Podul de Săbii ce leagă lumea aceasta de cea de dincolo de Al Nouălea Val, de pe Insula Morţilor.

Se petrecu totuşi o mişcare în faţa cazanului. Mişcările celei care se trezea parcă dintr-un somn lung, greu, vâscos, ca o teribilă amorţeală. Mai întâi degetele goale de la picioare, după aceea mâinile şi braţele. Îşi ridică apoi capul şi, în sfârşit, cu o încetineală exasperantă, se aşeză în capul oaselor.

Nimeni nu îndrăzni să scoată vreun cuvânt, în timp ce Gwynedd revenea la viaţă.

Cathbad se întoarse dintr-odată spre Bodmall, cu o expresie stupefiată, ce părea a spune: „Eu nu am nimic de-a face cu toate astea!“.

Încântătoarea Geal Chossach ridică din umeri, prefăcându-se că nu ştia nimic.

Frumoasa skeld se ridică, tremurătoare şi nesigură, căzu, fără ca vreunul dintre cei prezenţi să se ducă să o ajute. Trebuia să răzbească singură, să demonstreze tuturor de ce era în stare forţa aceea magică a pietrelor. Se ridică din nou, sleită de putere, făcu şovăitor doi paşi, răsuflând greu, ca un pui abia ieşit din ou. Încăpăţânată cum era, avea să o facă fără ajutor. Fu, în sfârşit, în picioare, dreaptă, iar pe buze îi apăru un surâs abia schiţat atunci când văzu lacrimile de fericire ale fiicei sale, cele de bucurie ale lui Owain, care o privea cu capul bandajat, chipul tras şi cearcănele adânci, precum dârele în urma plugului, ale bărbatului ei. Şi deodată izbucniră strigătul de triumf al lui

Rury şi cel al lui Gerd, al lui Olvik şi al celor din neamul Lochlann. Primi apoi îmbrăţişarea caldă şi timidă a lui Bodmall şi sărutul pe frunte al lui Cathbad. Până şi Karre şi Banan se apropiară, uitând de toate.

De toate dezamăgirile.

Căci Cazanul Sacru al Abundenţei funcţionase numai pentru Gwynedd. Nu şi pentru ceilalţi.

Capitolul 27

Grian trecuse deja de multe ori prin marile porţi, când Conan, aflat în mijlocul templului, se simţi cuprins din nou de acea senzaţie, cea mai minunată pe care o cunoştea: braţele calde ale femeii sale care îl învăluiau într-o îmbrăţişare din nou plină de putere şi de siguranţă.

— Aşadar, nu s-a întâmplat nimic. Nici vorbă de comori, bogăţii, abundenţă de hrană din partea acelui sărman… oloi, îl înţepă ea.

— Să ştii că nu e aşa. Tu trăieşti… iar eu mi-am găsit tatăl. Nu e puţin. Şi nimic n-o să mai fie ca până acum. N-o să mai fiu un *Eachtrannach…* Când l-am găsit pe el şi am descoperit Dansul Uriaşilor, am ştiut cine sunt.

Închise o clipă ochii de un violet întunecat şi de nepătruns.

— Şi te-am salvat pe tine.

Se întoarse şi o sărută. Ea îl strânse tare, îmbrăţişându-l parcă pentru prima oară. Trăia fiecare zi de după renaşterea sa în faţa Pietrei Altarului ca şi cum ar fi fost prima.

— Câteodată învingi şi dacă pierzi.

Erau amândoi atât de absorbiţi unul de altul, încât nu o văzură pe Bodmall. Urcată într-un mic car, femeia o apucase pe cărarea dinspre miazănoapte, cu o faţă senină şi satisfăcută.

Femeia bărbătoasă şi cu piept bogat era singură. Nu voise să ia pe nimeni, trezind suspiciunile şi gelozia lui Cathbad. Dar persoana pe care îşi propusese să o surprindă cu vizita sa neaşteptată trebuia să rămână secretă. O află, în schimb, pe bătrâna *tioges* aşteptând-o din nou în pragul cocioabei sale. Hotărât lucru, nu contenea să o uimească. Coborî din micul car, şi fu pentru a doua oară uimită: ţăranca se prosternă înaintea ei, bâlbâind cuvinte prin care se scuza şi îşi cerea iertare.

Neînţelegând nimic, Bodmall o ajută să se ridice.

Bătrâna înălţă, în sfârşit, privirea, ruşinată.

— Ţi-am greşit leacul, stăpână, îi mărturisi ea cu ochi lucioşi. Fiinţa aceea nu poate fi vindecată cu poţiunea pe care ţi-am dat-o. N-o să meargă niciodată! Nu era un leac pentru otravă! Sunt mai proastă decât catârul de la carul tău, adăugă ea, şovăitoare; din ce în ce mai des mintea mea nu mai ştie ce face! Ţi-am dat poţiunea mortală făcută din ciupercile elfilor, venin de viperă gravidă şi aripile Poporului Fermecat, spuse cu un glas pierdut, în timp ce punea în mâinile lui Bodmall un alt săculeţ din lână plin de ierburi. Acesta era leacul pe care ar fi trebuit să ţi-l dau imediat! mai e vreme?

O nouă zi se ivea de dincolo de linia orizontului. Pe colina joasă, de unde ochiul se bucura de tabloul Dansului Uriaşilor, în tăcerea zorilor umezi şi ceţoşi, străpunşi de ciripitul păsărelelor printre ramurile înfrunzite, cel care fusese *Eachtrannach* – Străinul – credea că era singur.

Fixă Furca de Piatră. Plutind prin pâcla ce îi îmbrăţişa picioarele, Templul Templelor părea să se înalţe în văzduh, suspendat pe valurile de ceaţă. Îl privi îndelung. Apoi puse un genunchi pe pământ.

El, *Ard Righ*, bărbatul cel mai puternic de pe tot pământul Iwerddon, Regele Regilor din Inis Fail, îşi lăsă în jos capul în semn de recunoştinţă.

Nimeni nu ar fi trebuit să-l vadă.

Og strânse din ochi; nu-i venea să creadă ce vedea. Privirea îi era deja atinsă de vălul pe care neamul său îl numea „ceaţa vremii“. Se aşeză pe un trunchi doborât şi putred acum; se simţea asemenea copacului aceluia căzut, cu oasele care îl dureau, cu picioarele slăbite, cu toţi aceşti ani în care făcuse călătorii uimitoare, contemplase panorame de care puţini se puteau bucura, luase parte la petreceri de neuitat şi trăise zile de glorie. Dar şi frigul, foamea, suferinţele, oboseala şi neplăcerile la care e supus orice muzicant rătăcitor. Toate îl împovărau cu o greutate pe care o îndura tot mai greu. Şi totuşi, îşi trăise viaţa, şi n-ar fi schimbat-o cu a nimănui. Poate doar cu a bărbatului pe care îl privea de acum din spate, de la câţiva paşi. Se

întrebă ce avea să se întâmple cu Usk, ce avea să se aleagă de trupul său şchiop, diform, când Og – bătrânul său mentor şi tovarăş de călătorii şi de muzică – avea să dispară. Îşi spuse că se putea găsi o soluţie, era suficient să bată la poarta inimii acelei persoane care tocmai atunci îşi plecase capul; el îi primise întotdeauna alături pe cei mai nevoiaşi.

Pentru bărbatul acela, aşadar, Og mai trebuia să facă un lucru, cel mai important, înainte de a nu fi prea târziu pentru bătrânul *filin.* Usk avea să-l înveţe şi el, făcându-l apoi cunoscut celorlalţi şi având grijă să ajungă pe buzele tuturor. Îşi luă harpa puţin dezacordată şi începu:

Se credea rege, cel ce-şi ţinea cu credinţă
jurămintele,
şi stăpânea orice taină a profeţiei.
Nu muri de mâna lui Fergus al nemezilor
şi nici de-a lui Morc fomorianul.
Învinse cu doar două arme, ce nu erau săbii magice.
ci, înainte de toate, dragoste.
Şi îngenunche înaintea unui templu,
acela în care crezuse întotdeauna
că sălăşluia un zeu unic,
cel mai puternic,
fiindcă îi dăruise încă o armă, pacea.
Să fie oare o păcăleală pentru bieţii muritori?
Nu ştiu, spuneţi-mi voi.
Dar întrebaţi-i pe cei cu inima curată
şi-o să vă spună că e o poveste adevărată…

Lista locurilor şi a personajelor

Locuri

Alban, termen kernewek (Britannia de Sud) care denumeşte Scoţia.

Al Nouălea Val, loc imaginar, reper pentru Tărâmul de Dincolo, lumea de apoi a celţilor. Numită şi Tărâmul Umbrelor.

Banba, divinitate, soţia lui Mac Cuill, rege al zeilor Tuatha De Danaan, sora lui Eire/Eriu şi a Fotlei; la fel ca numele surorilor sale, şi al ei este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Connaught, una dintre provinciile în care era împărţită Irlanda, cea în care se găsea chiar reşedinţa regelui, la Cruachan.

Emhain Macha, fortăreaţă din Navan, capitală a provinciei Ulaid, cca 370 î.Hr. Înseamnă „gemenii lui Macha".

Eriu/Eire, divinitate, soţie a lui Mac Cuill. Nume antic ce desemna Irlanda.

Fotla, divinitate, soţie a lui Mac Cuill. Nume de origine al Irlandei.

Inis Fail, sinonim pentru Eriu, Banba sau Fotla, cele trei divinităţi surori de la care şi-a luat numele Irlanda actuală.

Inis Prydain, Britannia.

Insula de sub Mare, loc de prizonierat al druizilor.

Iwerddon, termen kernewek (Britannia de Sud) care denumeşte Irlanda.

Kembra, termen kernewek care indică Ţara Galilor.

Kernow (Cornish), zonă celtică unde se vorbeşte cornish, de unde şi numele limbii lor: kernewek. Neamurile din Kernow au trăit la sud de Anglia încă înainte de anul 3000 î.Hr., având o identitate ce i-ar putea defini ca „proto-indoeuropeni". Constituiau regatul Dumnonii, al locuitorilor provinciei Cornwall, Devon şi West Somerset de azi. În jurul lui 2000 î.Hr., acest trunchi lingvistic a început să se

desprindă de celelalte trunchiuri de origine indo-europeană, evoluând până la punctul în care a fost identificat drept „celtic” propriu-zis, la fel ca şi cultura eroică a celor care îl vorbeau, regatele în care era vorbit şi legendele sale. De prin 1500 î.Hr. până la întâlnirea culturală cu trunchiul latin al romanilor din Antichitate (circa 350 d.Hr.), limbile celtice s-au împărţit în două grupuri distincte: ramurile „P“ şi „Q“. Celui dintâi îi aparţineau cornish, galeza şi bretona; celui de-al doilea, irlandeza, gaelicoscoţiana şi manx. Declinul limbii celtice a început în secolul al XVII-lea; apăruse de acum limba care va conduce la engleza modernă.

Kesair, izvor magic între izvoarele din munţii Wicklow.

Lagin, una dintre provinciile în care era împărţită Irlanda.

Magh Slecht, câmpia masacrului, unde era venerat Cromm Cruach.

Mumu, una dintre provinciile în care era împărţită Irlanda. Reşedinţa regelui său era la Temair Luachra. Localitate ce devine apoi reşedinţa Regilor Supremi din Inis Fail.

Mur Ollamhan, şcoală druidică peripatetică frecventată de Conan şi de Anninn.

Pământul Făgăduinţei, unul dintre sinonimele Tărâmului de Dincolo.

Raidhe, golf în insula Toraigh.

Sidhe, sălaş sacru din Tărâmul de Dincolo, locuit de spirite şi de fiinţe magice.

Stonehenge, prin antonomază, loc de cult al populaţiilor celtice. Situat în câmpia calcaroasă din Salisbury, la sud de Inis Prydain (sau insula Prydain, Anglia de Sud, actualul Mid-Wiltshire), în mod intenţionat nu este numit niciodată în carte, fiindcă atunci ar fi vorba despre o incongruenţă cronologică. Numele Stonehenge derivă, de fapt, din „piatră” şi ar însemna „furca de piatră”. Invadatorii care s-au perindat la construcţia acelui templu se refereau la blocurile suspendate deasupra pământului numindu-le *henge.* Acel peisaj al misterelor este, de aceea, denumit în diferite moduri, creaţii ale fanteziei omului:

Templul Luminii, Dansul Uriaşilor, Cetatea Sacră, Cromlech al Luminii, Cercul Pietrelor Suspendate, Pădurea de Pietre. Au fost probabil folosite atunci, dar şi în epocile ulterioare perioadei celor trei faze de construcţie (3100-1600 î.Hr.), despre care se cunoaşte foarte puţin, nu există informaţii scrise, iar aportul de dovezi istorice este exclusiv arheologic. Construcţia sa datează dintr-o perioadă precedentă civilizaţiei celtice, dar, acceptând scrierile lui Christopher şi ale lui Jacquetta Hawkes, se poate spune că a fost opera proto-celţilor.

Tărâmul de Dincolo, unul dintre termenii ce identifică Lumea Cealaltă. Univers paralel şi miraculos cu o natură necontaminată, cu peisaje imense, cântece şi muzică de instrumente, lipsit de meschinăria vieţii pământeşti. Poate fi pe fundul oceanelor, în măruntaiele pământului ori pe îndepărtatele insule de la nord sau vest. Numit şi Pământul Făgăduinţei şi legat de lumea noastră printr-o lume de săbii.

Tărâmul Morţilor, loc de provenienţă a invadatorilor milesieni (Spania).

Tech Duinn sau **Casa lui Donn** sau **Insula lui Donn,** o serie de insule mici la sud-vest de Inis Fail, considerate locuri în care ajung defuncţii.

Temair Luachra (corespunde şi cu Tara, comitat din Meath), vechea capitală a Irlandei, reşedinţă principală a druidismului, nu doar a Regilor Supremi ai Irlandei. Fortăreaţă situată pe o colină ce domina un orizont vast. Legenda spune că tocmai la Temair Luachra Merlin a identificat pietrele cele mai potrivite pentru construcţia unui mare templu în Britannia (Stonehenge) şi că le-a dus acolo prin puterea magiei sale.

Tir Na N'og, Tărâmul Tinereţii Veşnice sau Lumea de Apoi, unde s-au retras şi trăiesc Tuatha De Danaan în dragoste, jocuri şi petreceri fermecate.

Tir Taimgiri, Pământul Făgăduinţei.

Toraigh, insulă, sălaş al fomorienilor. Acolo era capitala regatului lor.

Uisce Uasal, grotele cu apă înaltă, bazin natural situat

lângă ocean, supus unor maree puternice.

Uisneach, colină înaltă unde se ţinea adunarea anuală a druizilor din Inis Fail.

Ulaid, una dintre provinciile în care era împărţită Irlanda, numită şi Ulster, cu reşedinţa regelui provinciei la Emain Macha.

Wicklow, lanţ muntos la sud de Băile Atha-Cliath (actualul Dublin). Întrucât nu există referinţe scrise despre această zonă în perioada în care se desfăşoară naraţiunea, a fost folosit apelativul contemporan al locului, care dă şi numele comitatului de azi.

Personaje

Aes Crann, Poporul Copacilor.

Alaw, fiu **al** lui Heylin, nobil, căpetenie a vânătorilor şi căpetenie a clanului Donaganow, pe Inis Prydain, care i-a urmat tatălui său.

Amairgen, druid foarte bătrân din Irlanda antică.

Anninn, *cainte*, păstrător al secretului lui Danu.

Aoife, femeie-campion din comunitatea Geal Chossach.

Arawn, campion al neamului Partholon, care l-a înlocuit pe Rury. Este numele unui rege din Lumea de Apoi.

Ardan, tânăr pescar, prieten al lui Ferlee.

Asa, câine de război al lui Morc, poartă numele unei divinităţi a neamului Lochlann.

Badb, soţie clarvăzătoare a lui Demne Ban.

Banan, mistreţul lui Cathbad şi al lui Conan.

Bave, acolita lui Morc din ceata de paria.

Bodmall, druidă, căpetenie a comunităţii feminine Geal Chossach, prietena lui Cathbad.

Cailbh, druid al fomorienilor.

Cathbad, arhidruid al şcolii Mur Ollamhan.

Ceridwen, bunică a Dryadiei, căpetenia femeie a clanului Leth-ky din Kernow.

Cethren, tânăr amant al lui Erin cea Frumoasă.

Chicol Grinchenchos, Cel Fără Picior, campion al fomorienilor, fiu al lui Goli, la rândul său fiu al lui Garbh.

Cobhthach, căpetenie a oamenilor din munţi care făcea parte din rândul fomorienilor.

Conan, dintre fomorienii din insula Toraigh, zis şi *Eachtrannach*, adică Străinul.

Corco mo-druad, înseamnă „sămânţa druidului meu“, un trib al druizilor din Inis Fail.

Covac, tovarăş de joacă al lui Owain.

Dalan, unul dintre druizii bătrâni din Temair Luachra.

Dela, căpetenie de *tuath* din clanul Aes Crann, Poporul Copacilor.

Demne Ban, druid, tatăl natural al lui Conan; înseamnă „cerbul alb“.

Donaganow, popor dintr-un clan/trib din Inis Prydain din care provin Demne Ban şi Badb. Înseamnă „gura Donei“, tribut către mama acelor ţinuturi, omoloagă a zeiţei-mamă Danu din Inis Fail. Numit şi Poporul Donei. Au ca macabră emblemă un stindard făcut din pielea întreagă, argăsită, a unui om, a unui trădător, şi poartă în păr şi pe arme pene de corb sau de şoim.

Donn, fiu al lui Erglan, campion al neamului Partholon, succesor al lui Arawn. Este numele zeului morţii.

Dryadia, femeia căpetenie a clanului Leth-ky din Kernow.

Elatha, rege al fomorienilor, soţ al lui Erin, tatăl lui Morc.

Ere, druid al nemezilor.

Eochy, Rege Suprem din Temair Luachra.

Eolas, unul dintre cei trei druizi ai neamului Partholon; înseamnă „cunoaştere”.

Erin cea Frumoasă, fiica lui Delbaeth, suverană a fomorienilor, mama lui Morc.

Etar, fierar şchiop ce sustrage o parte din *Metalul lui Danu.*

Faber, războinic din Poporul Copacilor, fiu al lui Guary.

Fergus din clanul Nemed, unchiul lui Gwynedd.

Ferlee, tânăr pescar, tovarăş de lucru al lui Ardan.

Fidelma, preoteasă în *crannog* pe mare.

Fios, unul dintre cei trei druizi din neamul Partholon; şi acest nume înseamnă „cunoaştere”.

Fir Droirich, Druidul Negru.

Fochmarc, unul dintre cei trei druizi din neamul Partholon; şi acest nume înseamnă „cunoaştere”.

Fomorieni, populaţie mitologică reprezentând întruparea răului, probabil vikingi la origine. Li se atribuiau caracteristici supranaturale; au fost descrişi ca nişte duşmani de moarte ai zeilor Tuatha De Danaan; înfrânţi fiind, au fost exilaţi în fundul oceanului. Aveau un steag negru, dar, odată cu venirea lui Conan pe tron, emblema lor devine stejarul lui Mur Ollamhan împreună cu acvila albastră a neamului Skeld.

Geal Chossach, comunitate de femei druide; înseamnă „picioare albe”.

Gerd, femeia lui Rury.

Goban, iscoadă trimisă la Conan de către Morc, torturat apoi de acesta din urmă.

Gwynedd, fiică a unei căpetenii lochlann din clanul Skeld şi a unei femei din neamul Partholon.

Haglak, războinic lochlann.

Hargar, suveran, căpetenie a neamului Lochlann.

Havgan, campion al lui Eochy.

Heylin, fratele mai mic al lui Demne Ban, odinioară căpetenie a clanului Donaganow, din Inis Prydain.

Hodr, asasin din ceata de paria a lui Morc. De origine din neamul Gennt.

Ib-hell, căpetenie pitic a Micului Popor; înseamnă „obraz luminos”.

Illan, noua căpetenie de *tuath* din neamul Partholon, succesor al lui Oengus.

Iman, mamă a Dryadiei, căpetenia femeie a clanului Leth-ky, din Kernow.

Ith, fiul lui Fergus din neamul Nemed.

Iubdan, druid din neamul Nemed.

Karre, conte/nobil, interpret la curtea regelui Hargar; e pitic.

Kicva, una dintre soţiile lui Dela, căpetenia de *tuath* din clanul Aes Crann.

Kymon, războinic fomorian, mâna dreaptă a lui Chicol.

Labraid, druid din clanul Corco mo-Druadh.
Laery, căpetenie a Gărzii Alese a lui Elatha.
Leher, campion al clanului Nemed.
Leogaire, unul dintre druizii bătrâni din Temair Luachra.
Leth-ky, *teuta*/clan Kernow din Inis Prydain, nu departe de Donaganow. Înseamnă „lapte de câine”.
Leven, soţul Dryadiei, din clanul Leth-ky, din Kernow.
Llassar, fiul lui Cimbaoth, căpetenia santinelelor din Insula de sub Mare.
Lochlann, vikingi, cei mai mulţi norvegieni şi danezi. Numiţi şi gennti, însemnând „străini”.
Logosen vras-mor, *teuta*/clan Kernow pe coasta din Inis Prydain, nu departe de Donaganow; înseamnă „şobolani de mare”.
Luh-quylkynas ruth, *teutajelan* sângeros, ce locuia în mlaştinile din Inis Prydain, nu departe de Donaganow; înseamnă „lacul cel roşu al broaştelor”.
Maelsuthan, vrăjitor, tânăr elev al lui Cailbh.
Maev cea Roşcată, concubina lui Elatha.
Magmor din clanul Mori, garda lui Conan.
Morc, stăpân al fomorienilor şi fratele vitreg al lui Conan.
Moriath, căpetenie femeie a clanului Fomorian, din nordul zonei stâncoase de coastă.
Morrigan, câine de luptă al lui Conan.
Mugh Ruith, druid faimos, căruia îi lipsea ochiul drept.
Murna, una dintre soţiile lui Fergus, mama lui Wee. Sclavă islandeză.
Naisi, fiul lui Usna, căpetenia de *tuath* al zimbrilor, din sudul ţinutului Inis Fail.
Nemed clan din Inis Fail, înrudit cu clanul Partholon. Înseamnă „loc sacru“. Emblema nemezilor este gheara de urs.
Niall, războinic rămas credincios lui Fergus.
Oengus din clanul Partholon, bunicul lui Gwnedd.
Og, filin bătrân din suita lui Conan, pe Inis Prydain.
Olc Aiche, druid al clanului Nemed.
Olvik, fiul lui Fjorth, fiul lui Edgtho, locotenent al regelui

Hargar, iar apoi garda lui Gwynedd şi Conan. Căpitan lochlann al Gărzii Alese.

Owain, primul din cei doi gemeni ai lui Conan. E un *mac,* un băiat.

Partholon, clan din Inis Fail, înrudit cu clanul Nemed. Emblema lor este un craniu de lup plin de sânge. Este, de asemenea, numele unuia dintre strămoşii celţilor din Irlanda. După numeroase izvoare, partholon ar fi fost Troianul scăpat după căderea Troiei şi care şi-a găsit adăpost în Irlanda, unde a fondat o nouă dinastie.

Micul Popor, *tuath* al piticilor care trăiesc pe apă, pe plute.

Poporul Donei, vezi Donaganow.

Primul Popor/Oamenii Pietrelor/Neamurile Străvechi/Poporul celor O Mie de Ani, termeni generici cu care erau numite populaţiile celtice ce trăiseră în epocile precedente.

Pwyll, prieten de suflet al lui Owain (băiatul lui Conan).

Rury, din clanul Partholon, campion şi prieten al lui Conan, numit şi Roşcatul.

Scarach, mama lui Gwynedd.

Sin, femeie-războinic, căpetenie a neamului de femei războinice Geal Chossach, succesoare a lui Aoife.

Sinlan, căpetenia satului fomorian.

Skeld, trib/clan lochlann condus de tatăl lui Gwynedd. De aici se trag şi Gwynedd, şi Olvik. Emblema lor este o acvilă azurie.

Skena, femeie-şaman din *tuath*-ul Poporului Copacilor.

Skull, războinic bătrân din neamul Partholon.

Sye, omul care conduce transportul pietrelor folosite la construcţia Templului Templelor, cumnat al lui Heylin şi credincios lui.

Tasha, fiica lui Rury şi a lui Gerd.

Tor-Gwalch*, teuta*/clan Kernow de pe Inis Prydain, nu departe de Donaganow; înseamnă „colina şoimului”.

Tyren, a doua născută între gemenii lui Conan. E o *dert, o* fată.

Usk, unul dintre cei doi *filin-i* din suita lui Conan, pe Inis

Prydain.

Wee, fiica lui Fergus din neamul nemezilor şi a sclavei Murna.

Yegal, şaman, căpetenia unui *teuta*/clan Kernow pe coasta din Inis Prydain.

Glosar de irlandeză antică

Adaltrach, adulteră.

Aedh**,** foc.

Aes, popor.

Aes Aedh, poporul focului.

Aes Dana, oameni de artă/oameni cu dotări speciale (artizani abili etc.).

Aes Duir, poporul stejarilor.

Aes *Sidhe*, Poporul Colinelor sau Poporul Fermecat, sau Poporul Uitării.

Ailfinn, piatră albă.

Ailill, rege în Connaught, fiu al lui Matach Murise, unul dintre protagoniştii ciclului epopeic al ţinutului Ulster.

Ailim, ulm.

Aill na mirenn, piatra dezbinărilor.

Aimsir togu, vârsta consimţământului, la care băieţii deveneau bărbaţi, la şaisprezece ani.

Ain phuill, joc cu mingea jucat de băieţi. Înseamnă „a introduce într-o gaură”. Fiecare jucător are o minge, o parte atacă, cealaltă îşi apără jumătatea de teren, alternativ.

Aine, zeiţa iubirii din panteonul zeilor Tuatha De Danaan.

Ainm, suflet/nume.

Aire, om liber. E o stare socială, nu un rang social. De exemplu, era folosit şi pentru *flaith* (războinici) şi pentru *aithech* (ţărani).

Airemh, ţăran. Numit şi *aithech.*

Amra, lamentaţie funebră (numită şi *Nuall-guba).*

An fhirinne în aghaidh an tsaoil, adevărul opus lumii, declamaţie antică.

Anmehara, suflet prieten.

Anruth, grad la care se ajungea după şapte/nouă ani de studiu într-o şcoală druidică. Înseamnă „nobilul râu“. Aceşti studenţi purtau o crenguţă argintată ca semn de recunoaştere a gradului atins.

Aonbarr, armăsar fermecat al lui Manannan; calul putea galopa şi pe pământ, şi pe apă.

Ard Righ, Rege Suprem, căpetenie simbolică pe Inis Fail.

Argatlam, Mână de Argint.

Arias, unul dintre cei patru druizi care îi învăţa pe Tuatha De Danaan: un druid al zeilor.

Aşa, zeiţă a neamului Lochlann (vikingi).

Audumla, vaca magică a divinităţilor lochlann (vikingi).

Badb catha, corb de luptă.

Baile, sat.

Baili, viziuni.

Bârne, joc de copii asemănător cu hocheiul pe iarbă.

Balb, bâlbâit sau chiar o persoană care vorbeşte o altă limbă.

Balor, rege al fomorienilor; după cum arată mitologia, poseda un turn magic de cristal.

Ban, femeie (singular).

Ban, alb.

Banais rigi, nunta regală.

Banan, rege la jocul de *fidcell.*

Banba, divinitate, soţia lui Mac Cuill, rege al Tuatha De Danaan, sora lui Eire/Eriu şi a Fotlei; ca şi numele surorilor sale, şi al ei este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Banchomarba, moştenitoare de parte femeiască într-o familie.

Bandrui, druidă (singular).

Banfăith, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfhlaith, femeie clarvăzătoare (singular).

Banfili, femeie clarvăzătoare (singular).

Banrigh/Banri, regină.

Bard, barzi (poeţi britanici).

Beithe, mesteacăn.

Beltain, sărbătoare celtică a primăverii, se desfăşură la sfârşitul lui aprilie, începutul lui mai.

Ben, femei (plural).

Bendruad, druide (plural).

Benfăthi, femei clarvăzătoare (plural).

Benfhlaith, femei clarvăzătoare (plural).

Benfilid, femei clarvăzătoare (plural).

Ben-Reine ny hoiey regina nopţii, formulă folosită pentru a mulţumi lunii.

Biail, secure.

Bile, un copac, atunci când era considerat sacru.

Bile, nobil războinic; divinitate care, împreună cu Danu, l-a avut pe Dagda, zeul cel bun.

Bir, suliţă scurtă. Numită şi Foga.

Birag, druidă a fomorienilor.

Boann, zeiţa râului Boyne, numită şi Vaca Albă. După unele izvoare, era zeiţa dragostei. A fost perechea lui Dagda.

Brandubh, unul dintre cele trei jocuri de masă.

Brandubh, negru ca pana corbului.

Brass, puternic, viguros.

Brat, mantie.

Breitheamh, judecător.

Bress, divinitate din Tuatha De Danaan; tiranul care fuge la fomorieni după ce a fost alungat de popor.

Bri, colină, coastă.

Brigit, fiica zeului Dagda. Ocrotea femeile în momentul naşterii.

Bron, furie.

Bron Bherg, Casa Suferinţelor; primul spital din Irlanda.

Bruidhen, han la ţară care îi adăpostea pe zeii de pe Tărâmul de Dincolo. Într-o continuă sărbătoare, în centrul său se găseşte ceaunul veşnic plin de carne, într-o lume plină de magie şi de muzică.

Buanann, zeiţa numită Cea Veşnică, fiica lui Danu.

Buanbach, unul dintre cele trei jocuri de masă.

Caech, orb.

Caii lui Manannan, valurile zeului mării.

Cainte, autor de satire.

Cairthin, scoruş sălbatic.

Cana, grad la care se ajungea după al cincilea an în şcoala druidică.

Cashel, echivalent cu *rath*, dar construit în piatră în locurile unde era din belşug.

Cazanul Abundenţei, un recipient ce nu se goleşte niciodată, din care zeul Dagda putea scoate hrană după voie. Una dintre cele patru comori magice ale Irlandei, provenind din cetatea fermecată Murias. La un moment dat, a fost făcută o paralelă între el şi Sfântul Graal, cupa în care a fost strâns sângele lui Isus în agonie.

Cecht, plug.

Ceile, tovarăş. Mai înseamnă şi luarea în folosinţă a animalelor, plătind nobililor comunităţii.

Cele, om liber din popor, aflat sub protecţia stăpânului său.

Celsine, clientelă. **A** face servicii diverse către *Ri* local în schimbul protecţiei.

Celtchair dhichlethi, mantie de ceaţă sau întuneric.

Ceo druidechta, ceaţă magică.

Cernach, divinitate. Înseamnă „victorios”.

Cian, zeu, tatăl lui Lugh.

Cimb, tribut.

Cin, vină.

Claideb, sabie.

Cleith, pilon de la casă.

Cli, grad la care se ajunge în al şaselea an de scoală druidică.

Cliodna, zeiţă ce transforma oamenii în zburătoare. Păsările cu pene lucioase care o slujeau puteau să-i adoarmă pe bolnavi cu cântecele lor gingaşe.

Cluiche caintech, jocuri la funeralii.

Cnoc an Bhaird, colina bardului.

Coli, laur.

Combid, prizonier.

Conall, divinitate. Înseamnă „puternic ca un lup“.

Conchobhar Abrat Ruadh, Conchobhar cel cu

Sprâncenele Roşii.

Conn, unul din fiii lui Lir.

Corco mo-Druad, „sământa druidului meu“.

Corrguine, vrăjitorie.

Corrguinech, mag.

Craebh-ciuil, ornament al druizilor şi al poeţilor: clopoţei care erau purtaţi la ceremonii şi scoteau clinchete la fiecare pas.

Crann, copac.

Crann Bethadh, copacul vieţii, planta sacră din mijlocul tribului.

Crannog, insulă artificială pe lac sau în radă, constituită din colibe ridicate pe piloţi.

Craobh Righ, Războinicii din Ramura Regală din Ulster.

Craobh Ruadh, Războinicii din Ramura Roşie din Ulster.

Creidhne, divinitate. Era fierar şi ajutor al zeului făurar Goibnu. Împreună cu Luchta, meşteşugarul, făurea arme magice.

Crimthann Nia Nair, Crimthann, Războinicul cel Modest.

Criss, faşă sau centură.

Crom, zeul focului şi al vânturilor.

Cromlech, circ megalitic din pietre ridicate ori suspendate, sinonim cu locul de cult (religios sau astronomic) la populaţiile celtice, legat în cea mai mare parte de perioada paleoliticului sau de Epoca Bronzului, în mod arbitrar am folosit termenul pentru un astfel de templu sacru atunci când era vorba despre o perioadă despre care nu se cunoaşte aproape nimic. Cei mai severi ar putea considera asta o imprecizie din partea mea, un mod elegant de a rezolva situaţia.

Cromm Cruach, idol însetat de sânge, semiluna morţii.

Cu, „copoi“ sau „câine“.

Cu Cuchlainn, războinicul cel mai cunoscut din Ulster.

Cuill, sâmbure.

Cuithe, gât.

Cumal, epitet pentru o femeie sclavă.

Da Chich Anann, sânii lui Danu.

Dagda, Marele Părinte sau Zeul cel Bun al zeilor Tuatha De Danaan, adică al tuturor zeilor, fiu al creatorilor primordiali ai întregului univers: Bile şi Danu, soţ şi soţie. Era numit şi Eochaid Ollathar, zeul magiei. Lui îi aparţineau Cazanul Abundenţei (un recipient ce nu se goleşte niciodată, din care se putea scoate hrană după voie), măciuca a cărei putere era de a da şi de a lua viaţa (un capăt ucidea, iar celălalt readucea la viaţă) şi o harpă ce putea aduce somnul, râsul sau plânsul; avea putere asupra climei şi era divinitatea recoltelor. Soţia sa a fost Boann, care i l-a dat pe Oengus Mac Oc.

Danu/Dana, „apa din ceruri“, Marea Zeiţă-Mamă a zeilor Tuatha De Danaan, soţia lui Bile.

Daoine Sidhe, alt nume pentru zeii Tuatha De Danaan, când şi-au stabilit lăcaşul pe Colinele Golaşe.

Dara, stejar sacru. Mai este numit şi Duir.

Deiseal, spre dreapta.

Delg, fibie ce încheia mantia.

Deoch suain, doctorii/poţiuni pentru somn.

Der, fiică.

Derbfine o Fine, familie.

Dercad, meditaţie.

Derga, un zeu al morţilor.

Dian Cecht, unul dintre zeii Tuatha De Danaan; zeul medicinii, strămoş al lui Lug. Cu magia sa, readucea morţii la viaţă, rostind descântece înaintea unui izvor sacru de apă, unde erau scufundate trupurile războinicilor viteji ucişi.

Diberg, brigand.

Diblidecht, senilitate.

Dicheltair/Fe-fiada, mantie ce-l făcea invizibil pe cel care o purta.

Disert, sihăstrie.

Dligid, datornic.

Doi, pajişte.

Dolmen, blocuri de piatră amplasate pentru a delimita un spaţiu ritualic. Dată fiind lipsa precizărilor cronologice şi imposibilitatea de a găsi alţi termeni pentru o perioadă despre care nu se cunoaşte aproape nimic, termenul este

folosit arbitrar în această lucrare, cu scopul de a numi pietrele ridicate sau suspendate dintr-un cerc megalitic, locul de cult al celţilor.

Domnu, zeiţa-mamă a fomorienilor (a luptat cu Danu).

Donn, tenebrosul zeu al morţii.

Doon, izvor sacru din ţinutul fomorian.

Dos, gradul la care se ajungea după cel de-al patrulea an de şcoală druidică (înseamnă „copac tânăr").

Draigin, prun arbust.

Drean, pitulice.

Druad, druizi (plural).

Drui, druid (singular).

Druidecht, vrăjitorie/magie.

Druidi, castă de preoţi; erau medici, vindecători, experţi în magie, oameni ai legii şi oameni de cultură. Trebuie făcută o precizare: termenul utilizat în această lucrare trebuie considerat unul convenţional. În fond, ar fi vorba despre proto-druizi, păzitori ai ştiinţei şi sfătuitori ai regelui în orice clan sau trib.

Druim, spinare.

Dubh, negru.

Duir, stejar sacru. Mai este numit şi Dara.

Dun, fortăreaţă/colină fortificată. Este de asemenea partea centrală a fortăreţei, unde locuiau suveranii.

Eachtrannach, străin.

Eccineol, iarbă ucigătoare cu care se prepara otrava.

Echtrai, aventuri.

Ecnaire, rit pentru răposaţi.

Ecne, zeu dintre Tuatha De Danaan; bunica lui era Danu.

fiiclips, eclipsă.

Eirr, erou (literal, înseamnă „bărbatul din car").

Emhain, gemeni.

Eochaid Ollathar, vezi la cuvântul *Dagda.*

Eochaidh, cal.

Eolus leis an reltainn, ghidarea cursului vieţii după stele (adică citirea horoscopului cuiva).

Eriu/Eire, divinitate, soţia lui Mac Cuill, rege al zeilor

Tuatha De Danaan, sora Banbei şi a Fotlei; ca şi numele surorilor sale, şi al ei este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Esca, zeiţa lunii.

Etain, preafrumoasa soţie a regelui Eochy.

Ethlinn, zeiţa-mamă a lui Lugh.

Fail, destin.

Faith, (singular), clarvăzător (profet) şi şaman. Numit şi *fiii.* Numit şi *flaidh* sau *fhlaith.*

Faithliaig, doctor (compus din cuvintele „clarvăzător” şi „lipitoare”).

Falias, una dintre cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici vine *Lia Fail* sau Piatra Destinului.

Fathi, (plural), clarvăzători (profeţi) şi şamani. Numiţi şi *filid.* Numiţi şi *flaidh* sau *fhlaith*, sau *Făithi*, sau *Ovati.*

Fet baston de plop ce vibra, cu care se măsurau mormintele.

Felmac, elev.

Fhlaith, bărbat clarvăzător.

Fian, piesă la jocul *fidcell.*

Fiann, bandă de prădători condusă de Finn, erou mitologic aparţinând ciclului omonim.

Fid, lemn.

Fidcell, unul dintre cele trei jocuri de masă.

Fidne-med, grup de copaci sau boschet sacru.

Fiii, clarvăzător (singular). Numit şi *faith*/*flaidh*/ *fhlaith.*

Filid, clarvăzători (plural). Numiţi şi *faith* / *flaidh* / *fhlaith.*

Filin, poeţi şi cântăreţi de curte; echivalentul irlandez al barzilor britanici. Aveau în mână legile.

Find, Cel Frumos, alt nume/poreclă a zeului Lugh. Mai înseamnă şi „alb“.

Fine o Derbfine, familie.

Finias, una dintre cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici vine Suliţa Victoriei.

Finn, erou mitologic aparţinând ciclului omonim, fiu al lui Cumall şi al lui Muirne Muncaim.

Finn Eces, este poetul care primeşte darul cunoaşterii

după ce a mâncat un somon fermecat; i-o va transmite lui Finn, eroul ciclului omonim.

Fir, oameni.

Fir, adevărat (adjectiv).

Fir Bolg/Firbolg, „oameni cu desagă“ şi sunt o populaţie compusă din trei triburi: Fir Galeoin, Fir Domnann şi Fir Bolg. Aparţin mitologiei ca protagonişti ai celei de-a Treia Invazii din Inis Fail.

Fir flatha, adevăr (substantiv).

Fisatdir, astrolog.

Fithithir. Învătător.

Flaith, războinici.

Flaithi, nobili.

Fled co-lige, sărbătoare funerară sau ceremonie de înhumare.

Fochlacăn, arbust.

Fochluc, primul grad de studiu atins într-o şcoală druidică.

Focul lui Bel sau ***Focul Sacru***, focul originar de la care era aprins orice foc pe Inis Fail.

Foga, suliţă scurtă. Numită şi *bir.*

Fota, lung.

Fotla, divinitate, soţia lui Mac Cuill, rege al zeilor Tuatha De Danaan, sora lui Eire/Eriu şi a Banbei; ca şi numele surorilor sale, şi al ei este unul dintre străvechile apelative ale Irlandei.

Fosterage, separarea copiilor de familia de origine pentru a le forma educaţia pe lângă o familie de rang mai înalt.

Fragarach, sabia zeului mării Manannân. Putea pătrunde orice platoşă. Înseamnă „garant”.

Fuat, sicriu.

Fursundud, iluminare, chiar şi poetică.

Gae, suliţă. Numită şi *sleg.*

Gaeli/Goideliy descendenţi ai lui Mil, strămoşii mitologici ai irlandezilor de azi.

Geasa, interdicţie.

Geis/Glam dichenn, blestem/interdicţie.

Geissed, panoplia cu suliţa şi scutul încredinţată băiatului la trecerea la vârsta adultă, la şaisprezece ani, după încheierea perioadei de *fosterage.*

Gennti, „străini”. Vikingi, cei mai mulţi norvegieni şi danezi. Numiţi şi Lochlann.

Geo bheo, Gan baistedach (proverb): fără aţă, fără botez.

Giall, ostatic.

Gillacht, pubertate.

Glam dicin, satiră înţepătoare.

Gleinntlidhe, botez.

Goibnu, zeul făurar dintre Tuatha De Danaan. Era şi gazdă în Lumea de Apoi, unde băuturile sale şi hidromelul dădeau nemurire. Avea două ajutoare: Luchta, meşteşugarul, şi Creidhne, fierarul; împreună făureau arme magice.

Gorias, una dintre cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici vine o sabie – *Lama lui Danu* – precursoare a lui Excalibur.

Grian, soarele.

Gwel, vedere.

Hafskip, vas de comerţ viking, numit şi *knarr*, mai încăpător decât *skeld* sau *drakar.*

Hoclachus, vârsta adultă.

Ibormeith, fructul tisei.

Imbas forasnai, lumină a previziunii.

Imbolc, sărbătoare celtică de la începutul lui februarie. Legată de perioada de alăptare a mieilor.

Immrama, călătorii.

Inar, tunică.

Jboir, arbore de tisă.

Labraid loins each, marinarul care vorbeşte.

Lama lui Danu, una dintre cele patru comori ale poporului Irlandei, provenind din cetatea fantastică Gorias. Unii o consideră precursoarea lui Excalibur, sabia regelui britanic Arthur.

Lamh, mână.

Lamh-luaide, mână de plumb, joc de forţă.

Lamhcomairt, bătaie din mâini ce acompaniază ritul *ecnaire* (rit pentru răposaţi).

Lănamnas ecne, căsătorie prin răpire.

Lănamnas tothla, căsătorie prin seducere secretă.

Leabhar*y* carte.

Leabhar Gabhala, Cartea invaziilor.

Leabhar na h uidre, Cartea vacii brune.

Lesy lumină.

Lia Fail sau ***Stela lui Danu***, piatră mitologică a destinului poporului irlandez. Provenea din cetatea fermecată Falias. După multe izvoare, ar fi fost obiectul unor dispute între facţiuni adverse (scoţieni şi irlandezi). Sustrasă prin forţă, a suferit stricăciuni, trecând prin tot felul de întâmplări, până când o presupusă Piatră a Destinului a fost recunoscută în Westminster Abbey, sub scaunul considerat a fi tronul regal destinat încoronării suveranilor englezi. Furată, la ordinul lui Edward I, din localitatea Scone, din Perthshire (de unde şi numele de *Stone of Scone* – „Piatra din Scone“), a fost adusă înapoi în anul 1977, la ordinul reginei Elisabeta, cu o ceremonie fastuoasă.

Liaig, lipitoare.

Lios, (vezi termenul *rath).*

Lir, zeu oceanic, tatăl lui Manannân.

Lochtachy vină.

Loegairey fort/fortăreaţă.

Log n-Enech, „greutate socială” sau „preţ onorific”.

Lond, sălbatic.

Lorg, măciucă.

Luaide, plumb.

Luchta, divinitate. Era ajutorul meşteşugar al zeului făurar Goibnu. Împreună cu Creidhne, fierarul, făurea arme magice.

Lugaid Riab Nderg, Lugaid cel cu Dungi Roşii.

Lugh Lamhfadha/Lug Lamfota (adică Lugh cel cu Braţul Lung/Mână Lungă), fiul lui Cian şi-al lui Ethlinn/Ethne (fiica lui Balor a fomorienilor), zeul tuturor artelor şi meseriilor, cunoscut şi ca Find cel Frumos. Inventator al

jocului de *fidcell* şi al jocului cu mingea. Mag şi războinic, a fost crescut de către Tailtu, regina neamului Fir Bolg. În bătălie folosea magia, sabia fermecată a lui Manannan (Fragarach) şi barca lui Manannan. Era un zeu al luminii, a cărui sărbătoare estivală se numea *Lughnasad.*

Lughnasad, sărbătoare celtică de vară celebrată în prima zi a lui august.

Luib, iarbă.

Liinasa, august.

Lynn, lac.

***Mac**, fiu (masculin).*

Mac cuilly fiul alunului.

Mac fuirmidy grad atins în al treilea an de şcoală druidică.

Mac oc, fiu tânăr.

Mac seinghesa, fiu al străvechii înţelepciuni.

Macdachty copilărie.

Macha Mong Ruadh, Macha cu Şuviţe Roşii.

Mael, chel.

Maghy câmpie.

Magh Mell, câmpia miraculoasă.

Magh Slechty câmpie a masacrului.

Magmor, zeu descendent din Tuatha De Danaan.

Manannân, zeul mării şi suveran al Tărâmului de Dincolo, fiul lui Lir. Avea o ambarcaţiune ce se supunea gândurilor marinarului, un cal (Aonbarr) care putea galopa fie pe pământ, fie pe mare şi o sabie (Fragarach) ce străpungea orice platoşă. Porcii săi magici puteau fi ucişi într-o zi, pregătiţi şi mâncaţi, iar în ziua următoare reveneau la viaţă, gata de un nou festin.

Mare, cal.

Med, constelaţia Balanţei.

Medb, zeiţă a fertilităţii.

Meddu, hidromel. Băutură alcoolică.

Messam, mai rău.

Miach, zeu, fiul lui Dian Cecht.

Midir/Mider, zis şi Cel Mândru. Divinitate Tuatha De Danaan numită şi Coamă Galbenă.

Mil, cel din care descinde o întreagă rasă mitologică, protagonistă a celei de-a cincea invazii pe teritoriul Irlandei.

Milesieni, populaţie (ţine de miturile irlandeze) care l-a învins pe poporul lui Danu, adică pe zeii Tuatha De Danaan.

Mden, mut.

Morias, unul dintre cei patru druizi care le dădeau învăţătură zeilor Tuatha De Danaan: şi zeii îşi aveau druizii lor.

Morrigan, îngrozitoare şi furibundă zeiţă a războiului. Regina Demonilor sau Marea Regină provoca masacre şi era heraldul victoriei sau al înfrângerii fiecăreia dintre cele două părţi aflate în luptă. A fost perechea lui Dagda.

Murdhuacha/Merrows, sirene.

Murias, una dintre cele patru cetăţi fantastice din care se trăgeau Tuatha De Danaan. De aici provine Cazanul Abundenţei.

Nabid, tip de bere lochlann.

Năidenacht, prima copilărie.

Neladoir, ghicitul în nori.

Nemain, groază.

Nuada, suveran drept şi generos al zeilor Tuatha De Danaan, zis şi Argatlam (Mână de Argint) care a fost călăuza Fiilor lui Danu când au ajuns prima oară în Inis Fail, în ciclul mitologic.

Nuall'guba, lamentaţie funerară (numită şi *amra).*

Oc, tânăr.

Oenach, adunare, reuniune sau chiar târg.

Oenar, solitarul.

Oenfer, fiu unic.

Oengus Mac Oc/Angus Og, fiul lui Dagda şi Boann, zeu al iubirii.

Ogma, fiul lui Dagda, zeu al elocinţei şi al literaturii, aşadar, zeu al tuturor druizilor. Fiica lui s-a căsătorit cu Dian Cecht, zeul medicinii.

Oilean, insulă, numită şi Inis.

Oimelg, naştere.

Oisin/Demne, cerb tânăr.

Ollamh, profesor/istoric/savant (sau bard aflat la un

nivel mai înalt decât gradul al şaptelea). Un druid. Purta o crenguţă de aur, ca recunoaştere a gradului atins într-o şcoală druidică după doisprezece ani de studiu.

Orna, sabia lui Tethra, care vorbea şi povestea faptele sale.

Oscar cach i geeird araili (proverb): omul potrivit la locul potrivit.

Pwyll, înţelepciune.

Racholl, ştergar.

Rath, teren agricol întărit cu un val de pământ circular care apăra casele izolate. Protejat printr-un şanţ şi amplasat îndeosebi în zonele înalte, cum sunt, de exemplu, vârfurile colinelor.

Re, lună.

Rehollys, lumina lunii.

Reithes Grian, roată solară (se referă la zodiac).

Ri, rege provincial: erau mai mulţi, unul pentru fiecare subregat.

Ri An Domhain, rege al lumii (singular).

Ri Echraide, rege al cailor.

Ri Ruirech, rege al regilor superiori, termen similar cu cel de *Ard Righ.*

Rig În Betho, rege al lumii (plural).

Rothf roată (reprezintă soarele). De asemenea, disc sau sferă.

Roth Fail, roata destinului.

Ruadh, roşu.

Ruam, iarbă roşie pentru cosmetice.

Run, secret.

Sal, călcâi.

Samhain, sărbătoare celtică a morţilor celebrată la 1 noiembrie. Celebra nu numai începutul iernii, ci şi începutul anului. În acea noapte, Sidhe îşi deschidea porţile şi îngăduia spiritelor să întâlnească fiinţele umane.

Scalm, fantomă sau spirit.

Sciath, scut.

Sen, bătrân.

Sendacht, bătrâneţe.

Senias, unul dintre cei patru druizi care le dădeau învătătură zeilor Tuatha De Danaan: druid al zeilor.

Set, unitate de valoare în schimburile comerciale, echivala cu jumătate din valoarea unei vaci de lapte.

Shollys, lumină.

Sidhf turnul magic sau chiar colină magică. Fiecare zeu are unul, care e sălaşul său din Fericita Lume de Apoi.

Sin, furtună sau vreme urâtă.

Sitchain, pacea sufletului.

Skeld, navă de război vikingă, numită şi *drakar.* Mai mică şi mai rapidă decât *hafskip Iknarr.*

Slat an draoichta, toiagul druidului.

Sleg, suliţă. Numită şi *gae.*

Solam, nume al unui meridian străvechi după care se calcula ora.

Stadr, loc.

Stan, staniu (metal).

Stroinseir, străinul.

Strophais, crengi verzi şi dese de mesteacăn cu care erau acoperite cadavrele.

Suliţa Victoriei, una dintre cele patru comori magice ale poporului Irlandei. Provine din cetatea fantastică Finias. Unii au considerat-o, mai târziu, suliţa cu care Longin a împuns coasta lui Isus Hristos.

Tabhfheis, sărbătoarea taurilor.

Tamailte, râu lent sau râu întunecat.

Tamlorga filidh, versurile poetului.

Tech, casă.

Tethra, misterios zeu al mării la fomorieni.

Ya liubhair, geantă.

Tigemmas, stăpân al morţii, legat de idolul Cromm Cruach.

Tigh'n alluis, casa sudorii.

Tir, pământ sau pământesc.

Torann, tunet.

Torque, colier lucrat din aur, simbol al războinicilor şi al druizilor.

Treb, casă sau sălaş.

Tricha cet, „treizeci de sute”, termen ce indică o forţă de trei mii de oameni.

Troscad, post ritualic.

Tuaith, spre stânga.

Tuath, trib.

Tuatha De Danaan sau **Oamenii zeiţei Dana,** popor divin, fii ai zeiţei Danu, compus din trei clase: Tuatha, căpeteniile, De, zeii, şi Dan, meşteşugarii şi artiştii. Au devenit Daoine Sidhe când şi-au stabilit sălaşul pe Colinele Golaşe.

Tugen/Taiden/Stuige, mantie.

Uaim, grotă.

Uasal, înalt.

Ucht, piept.

Uisce, apă.

Uriaş, unul dintre cei patru druizi care le dădeau învătătură zeilor Tuatha De Danaan: şi zeii îşi aveau druizii lor.

Vafthrudhnir, divinitate gigantică lochlann (vikingi).

Glosar de britonică antică şi cornică

cu toponomastică, aspecte sociale şi religioase
din Britannia-Comish,
Old Cornish şi Brythonic

Unde este posibil, în baza cercetărilor, vocabulele din paranteze se referă la apartenenţa la trunchiul lingvistic din care au evoluat de-a lungul secolelor: cel mai recent, Kernewek-Cornish (fără o notaţie anume), Old Cornish (OC) şi cel mai vechi, Brythonic (Br.).

A vennough why cafus banna? Vrei să bei ceva**?**

A vennough why cawas sau ***cafus tam?*** Vrei să mănânci ceva?

A ***vynn'ta mos?*** Vrei să pleci?

Aberth, sacrificiu.

A'Berth, fără.

A-Bervedh, la bord/înăuntru.

Aberyow, vărsare (a râului).

Abrans, sprânceană.

Abransow/Dewabrans, sprâncene.

Achren, copaci.

Alargh, lebădă.

Alban, Scoţia.

Albaneky scoţian.

Als, stâncă.

Alter, altar.

A'rn Kerydh? Mă iubeşti**?**

Amanyn, unt (masculin).

An Dioges, o ţărancă.

An Jydh, ziua.

An Lann, malul unui râu (feminin).

***An-Vebyon**,* fete.

***Arhans**,* argint (feminin).

***Art**,* urs.

***Arvor**,* coastă.

Aswonn, cunoscut.
Aval, măr (masculin); ***avalow*** (plural).
Avon, aven, râu (feminin); ***avonyow*** (plural).
Baban, nou-născut (masculin).
Bakken, şuncă.
Bal/Hwel, al meu.
Balyow/Hwelyow*,* ai mei/ale mele.
Banna moy, încă puţin/puţin mai mult.
Bara, pâine (masculin).
Bargen-tir, fermă; ***bargen-tiryow*** (plural).
Bebeluşii cenuşii, *(sau* ***grey wethers),*** e vorba despre pietrele Sarsen din Stonehenge, blocuri de gresie provenind de la Mariborough Downs şi numite astfel deoarece în mediul lor erau asemănătoare cu nişte oi risipite. Numite şi Saracen Stones, datorită ciudăţeniei lor: de aici, numele Sarsen.
Bedw, mesteacăn.
Benyn, femeie; ***benyes*** (plural).
Bijalis (Br.), secure. (Va deveni ***bol/bolyow*** plural în Kernewek-Cornish).
Bledjo (Br.), lup. (Va deveni ***bleit*** în Old Cornish şi apoi ***bleydh/bleythas*** pluralj în Kernewek-Cornish).
Blejen, floare (feminin).
Bleujenn*9* floare; ***bleujennow*** (plural).
Blew/Golls, păr.
Blydhen, an; ***blydhynyow*** (plural).
Boes/Sosten, hrană.
Boes losowek, hrană vegetariană.
Bolyk, acceptă; ***bolygow*** (plural).
Bord, masă (masculin).
Bos, casă.
Bos, a fi (verb).
Bosow, case.
Bourne, pârâu.
Bras, mare.
Brav, frumos.
Bre, colină; ***breow*** (plural).
Breten vyghan, Britannia.

Briech/Breg, braţ.

Broch, turn de piatră cu bază circulară. Cuvântul e din nordul ţinutului Prydain, Scoţia de azi.

Bronn, colină; ***bronnow*** (plural).

Brythonic, limbă străveche kernow (vezi cuvântul **Kernewek).**

Bugh/An vugh, vacă.

Bury, mormânt.

Byghan, mic.

Bywa, a trăi/a fi viu.

Bywnans, viaţă.

Cad, luptă.

Cad *gwydd*, luptă în pădure.

Callester, cremene; ***kellester*** (plural).

Cans, o sută.

Caretysen, morcov (feminin).

Carr, stâncă.

Carrek, stâncă; ***carregy*** (plural).

Chambour, dormitor (masculin).

Chy, casă (masculin); ***chiow*** (plural).

Chymbla, vatră; ***chymblys*** (plural).

Clafoma sau ***Clafofvy***, Sunt bolnav/Mă simt rău.

Cofe, barcă.

Collel, cuţit (feminin); ***kellyl*** (plural).

Colom, porumbel (masculin); ***colomas*** (plural).

Colomen, porumbiţă (feminin); ***colomenas*** (plural).

Conyn, iepure (masculin).

Cowas, ploaie torenţială (feminin).

Coweth wheg, prietene al meu.

Crogen, cochilie (feminin).

Culbren, baros; ***culbrenyer*** (plural).

Cumb/Coombe, vale.

Cuyf (OC), pădure. (Va deveni ***coys,*** apoi cos în Kernewek-Cornish.)

Da Jowr orna, totul e în regulă.

Da, bun.

Dalleth, a începe.

Dannvon, a trimite.

Darras, uşă (feminin).
Daru (Br.), stejar. (Va deveni ***derowen derow*** plural în Kernewek-Cornish.)
Davas, oaie (feminin).
De, zece.
Delen, frunză (feminin).
Den, bărbat.
Derivadow. Informaţie.
Deth da, bună ziua.
Deves, oi.
Deu; *genough*, adio.
Dew, doi.
Dewdhek, doisprezece.
Dewlagas, ochi.
Dewluf, lufyowy mâini.
Dinas, castel.
Diskwedhes, a arăta.
Diwskoedh, umeri.
Diwskovarriy urechi.
Diwvregh, braţele (feminin, plural).
Diwwarr, picioare.
Dohajydhy după-amiază.
Dona, marea zeiţă-mamă. Echivalentul britanic al irlandezului Danu.
Dor, fund.
Dorastu (Br.), uşă. (Va deveni ***darat*** în Old Cornish şi apoi ***darras/Darrjow*** plural în Kernewek-Cornish.)
Dorn, lufy mână (masculin).
Domla, strângere de mână (feminin).
Dos, a veni (verb).
Dowry apă (masculin).
Dowryowy ape (plural).
Drogy rău.
Due, negru.
Durdatha whyy îţi urez bună ziua.
Dybriy a mânca (verb).
Dydh da! *Salve!*
Dydh, zi; ***dydhyow*** (plural).

Ea, Salut!
***Ebrenn**,* cer.
***Ebyl gwyscas**,* cârlig (masculin).
Edhen, pasăre sau zburătoare; ***edhen, ydhyn*** (plural).
Efander, spaţiu.
Elergh, lebede.
Eneb, profilul feţei (masculin).
Enep, faţă; ***enebow/bejeth/bysaj/fasigreuviminl tremmyn*** (plural).
***Englyn**,* strofe poetice sau pe muzică.
***Esedha**,* a şedea (verb).
Estyllen, raft; ***estyl*** (plural).
***Eth**,* opt.
***Ethek**,* optsprezece.
Ev/hi a wra, el/ea face.
Fas, chip.
***Fatel erough why cui**?* Ce faci?
***Fatla genough why**?* Ce mai faci?
Fav, fasole.
Flogh, copil; ***fleghes*** (plural).
Ford, vad.
Fordh, stradă.
Fos, zid.
Fow, gogoy kavy mogow, pivniţă sau subterană.
Frut, fruct (masculin); ***frutys*** (plural).
***Ganow* (m),** gură.
Gans oil an colon vy, din toată inima mea.
Gans pub bolonjedh da!, salut de despărţire. Literal, înseamnă „Cu tot binele posibil”.
Garr, picior.
Geis, prohibiţii, interdicţii.
Glan, curat.
Glann, banc de nisip.
Glas, albastru. Folosit şi pentru a numi culoarea verde a unor lucruri vii, dar şi culoarea cerului.
Glastanenn, stejar veşnic verde.
Glyb, ud.
Godhvos, a cunoaşte.

Godrev, parte/sătuc/aşezare.
Goeles/Gwoeles, mai jos.
Goelowan, miezul verii sau ajunul Sf. Loan Botezătorul, solstitiul de vară.
Goen/Hal/Ros, pârloagă.
Goenyow/Halow/Rosyhow, pârloage.
Goes, sânge.
Goesefe, sângeros.
Gofannon, zeul făurar. Corespunde zeului irlandez Goibnu.
Golvan, vrabie (masculin).
Gorher, capac (masculin).
Gorhol, navă; ***gorholyon*** (plural).
Gorsav howl gwav, literal, înseamnă „loc în care se opreşte soarele iarna“, solstiţiul de iarnă.
Gorthewer da, Bună seara!
Gorthugher, seară.
Gorthugher da! Bună seara!
Goslowes, ascultare.
Gour, soţ.
Grysyow, scări.
Guenes, albeaţă.
Guhyen, viespe (feminin); ***guhy*** (plural).
Gul, a face (verb).
Gwag of vy! Mi-e foame!
Gwalch, şoim.
Gwarak an glaw, curcubeu (feminin).
Gwarak, arc, ***gwaregow*** (plural).
Gwari, joc/a juca.
Gwartha, mai înalt.
Gwavf iarnă.
Gwedhen, copac (feminin).
Gwelesy a vedea.
Gwely, pat, aşternut (masculin); ***gweliow*** (plural).
Gwenenen, albină; ***gwenyn*** (plural).
Gwenton, primăvară.
Gwer, soti.
Gweus, buză (feminin).

Gwreg, soţie; ***gwrageth*** (plural).
Gwrys, făcut (verb).
Gwydd, pădure.
Gwydh, copaci.
Gwydhenn, copac.
Gwynn, alb.
Guryr, verde.
Gyki/Geek, a iscodi.
Hag/Ha/Ha'n, şi (conjuncţie). **I/a** era folosit înaintea vocalelor, i/a era folosit înaintea consoanelor. I/avi se traducea „şi urmată de articolul determinativ".
Hanafy cană (masculin).
Hanav, cupă; **hanavow** (plural).
Hansel, mâncare de dimineaţă.
Hatt, pălărie.
Hav/Haved, vară.
Hebask, liniştit.
Hedhi, a se opri.
Helig, salcie.
Herdhya, a împinge.
Heudh/Lowen/Heudh, fericit, multumit.
Heil, estuar.
Hir, lung.
Hogh, porc (masculin).
Hoghes, porci.
Hos, raţă sălbatică (masculin).
Hot, pălărie (masculin).
Hou*!* Salut!
Howl, soare (masculin).
Hughel, înalt.
Hwi a wra, voi faceţi.
I a wra, ei fac.
Ilow/Menystrouthi, muzică.
Isel, jos.
Iwerddon, Irlanda.
Iwerdhonek, irlandez.
Jyn oma! Mi-e frig!
Jowanna, păpuşă (feminin).

Kaer efrawc, York.

Kales, dur.

Kammneves, curcubeu. Literal, „săritura oii”.

Kan, cântec.

Kara, a iubi.

Karav. My a’th kar! Da, te iubesc!

Karrek, stâncă.

Karty construcţie fortificată.

Kasf ură.

Kas yw genev… Eu urăsc…

Kavoes, a găsi.

Kehysedh, echinocţiu.

Kellif a pierde.

Kellys/Koll, pierdut.

Kelorn, găleată (masculin).

Kelyn, laur.

Kelyonenn, muscă.

Kelyonennowlgwibesenn, muşte.

Kembra, Ţara Galilor.

Kembrek, galez.

Kemer weyth*!* Fii atent!

Kemerough weyth na wra why gasa an vorth goth rag an vorth noweth (proverb): Cine lasă drumul cel vechi pentru unul nou ştie ce pierde, dar nu ştie ce găseşte.

Kenaky căldură (masculin); ***kenakogas*** (plural).

Kenynen ewynek, usturoi.

Kerdh, plimbare.

Kerdhes, a umbla.

Kerdhow, plimbări.

Kerens, părinţi.

Kerensa, iubire.

Keresen, cireaşă (feminin).

Kernewek, limbă şi populaţie din Kernow (Cornish), dar şi adjectiv referitor la tot ce ţine de Kemow (Cornish), în stadiul actual al cercetărilor, această limbă primitivă din Anglia meridională şi din Ţara Galilor este împărţită în „forma antică” şi „forma recentă”; chiar dacă prin recent se înţelege secolul al VI-lea d.Hr., perioada în care trunchiul

lingvistic s-a separat, dobândindu-şi propria identitate. Forma străveche a limbii comice (kernewek) este brythonica, ale cărei origini se pierd într-o perioadă nedefinită dinainte de Hristos. Însă despre limbajul folosit în acea zonă în perioada epocii bronzului cercetătorii nu cunosc practic nimic. De aceea, referinţele lingvistice cornice şi brythonice din acest text trebuie considerate convenţionale.

Kerra vy, dragă vere (toţi cei din neamul Kernow se considerau veri).

Kest brânză (masculin).

Keus, brânză.

Kewsel, a vorbi.

Ki yw, e un câine.

Kig, carne.

Klav, bolnav.

Kledha, sabie.

Klywes, a auzi.

Koen, mâncare de seară.

Koes, lemn.

Kogh, roşu (se referă la sânge).

Kommoly nor.

Kommolek, înnorat.

Kompoes, şlefuit.

Korevy bere.

Korevowy beri.

Korf corp; ***korfow*** (plural).

Kosely tăcut, calm, liniştit.

Kosky somn.

Koska, a dormi.

Kothy bătrân (adjectiv).

Kovy memorie.

Kowethy prieten; ***kowetha*** (plural).

Kows yn syger marpleg! Te rog, vorbeşte mai rar!

Kresy pace.

Ky, câine (masculin).

Kynyav, toamnă.

Kysty cutie.

Lag as, ochi.

Lagha, lege.

Leth, lapte (masculin).

Leur, podea.

Leurlenn, covor.

Leu, voce.

Leven, loc plan.

Leverel, a vorbi.

Li, prânz.

Likka (Br.), lespede. (Va deveni ***legh/leghow*** plural sau ***leghyon*** plural în Kernewek-Cornish.)

Linen, linie.

Lleu, zeu al artelor şi al meseriilor. Echivalentul britanic al zeului irlandez Lugh.

Lludd llaw ereint, suveran al zeilor originari. Şi el avea o mână de argint şi corespunde zeului irlandez Nuada.

Llundein, Londra.

Llynn y peir, lacul cazanului.

Loer, luna.

Logosen, şoarece (feminin).

Logosen vras, şobolan (feminin).

Loiter/Gwibessa (verb), a prinde muşte, a nu face nimic.

Lorgh bras, baros; ***lorhow bras*** (plural).

Losow, verdeaţă.

Lowarth, grădină (feminin).

Lowen oma! Sunt fericit!

Lowen yns*!* Sunt fericiţi!

Lowena dheugh why sau ***Bedheugh why lowenak,*** fericire şi prosperitate.

Lm, flotă.

Lugh ovf Eu sunt Lugh.

Lult, lac.

Lukato (Br.), ochi. (Va deveni ***lagat*** în Old Cornish şi apoi ***lagas/lagajow*** plural în Kernevek-Cornish.)

Lyft raşchetă.

Ma anes dhym, Sunt răcit.

Ma sehes dhym, Mi-e sete.

Ma yehes genam, Mă simt bine.
Mab, fiu.
Magno (Br.), piatră. (Va deveni ***men/meyn*** plural în Kernewek-Cornish.)
Manak, mănuşă (feminin).
Manawyddan, zeu al mării. Echivalentul zeului irlandez Manannan.
Mandubrad, insulă ce înseamnă „trădător mizerabil”.
Maneky mănuşă; ***manegow*** (plural).
Marchawc, călăreţ.
Margh, cal (masculin).
Marpleg sau ***Mara pleg***, Te rog.
Maw, băiat (masculin).
Me wa iryrc cows iwerddon, Nu vorbesc limba din Irlanda.
Mebyon, băieţi/fii.
Medhel, moale.
Melen, galben.
Melyn, galben.
Merc, piatră.
Menydh, munte.
Menydhyow, munţi.
Mergh, cai.
Meur, larg.
Meur ras, mulţumesc.
Meyn, pietre.
Afoes, masă.
Afor, mare (masculin).
Afor ruth, zmeură (feminin).
Mor ah, delfin.
Morlader; pirat; ***morladron*** (plural).
Morryb, coastă.
Morthol, ciocan, baros ritualic (masculin).
Mos, a merge.
Mowes, fată (feminin).
Mowesi, fete.
Afoy, încă/în plus.
Mum, mamă (feminin).

Murrasta why sau ***Gromercy,*** Mulţumesc.
My a aswonn… Eu ştiu… (o persoană, un fapt).
My a dhannvon dhis, Eu îţi trimit ţie.
My a dheber ow bara, Mănânc pâinea mea.
My a gar mor, Iubesc marea.
My a hedhf Mă opresc.
My a vynn mos Vreau să merg.
My a wel Eu văd.
My a woer… Eu ştiu (ceva).
My a woslow orth ilow, Ascult muzica.
My a wra, Eu fac.
Mynnav, y fynnav mos, Da, vreau să merg.
Mynnes, a vrea.
Myrgh, fiică; ***Myrghes*** (plural).
Myternes, regina (feminin).
Mytten da, Bună ziua.
Najethy ac (feminin).
Nant (OC), vale largă. (Va deveni nans în kemewek-cornish.)
Naiv, nouă.
Nawnjek, nouăsprezece.
Nen, tavan.
Neuvya, a înota.
Ni a wra, Noi facem.
Nija, zbor.
Nimed oure saxes, Scoateti-vă cutitele.
Norvys, Pământ (planeta).
Nos, noapte.
Nos rilia, Noapte bună.
Nosow, nopţi.
Nowydh, nou.
Nujyen, fir (feminin).
Ny garav. Na'th karav! Nu, nu te iubesc!
Ny* roi; *favenn goeg anodho! Nu-ţi face griji! Literal, „Nu dau pe asta un singur bob de fasole gol".
Ny vynnav, Na ***vynnav most*** Nu, nu vreau să merg.
Nyth, cuib (masculin).
Oas, aproape, lângă.

Ojyon, bou; ***Ohen*** (plural).
Onen hag oil, Toţi şi unul (moto al neamului Kernow).
Onyonen, ceapă (feminin).
Owr, aur.
Owraval, portocaliu (culoare) (masculin).
Oy, ou (masculin).
Oyow, ouă.
Pan a dermyn a vennough why dos? Când vrei să vii?
Pandra vennough why kemeres/cafus? Ce ţi-ar plăcea?
Peir, cazan.
Pel, minge; ***An bel*** (feminin);
Pelyow (plural).
Pell, departe.
Penn, cap.
Pennbardd, căpetenie a barzilor.
Pennow, capete.
Peren, pară (feminin).
Peswar, patru (masculin); *peder* (feminin).
Peswardhek, paisprezece.
Plos, murdar.
Plumen, prună (feminin).
Pobel, oameni/lume.
Poenya, a alerga (nu în sensul de competiţie).
Pons, pod (masculin).
Popet, păpuşă (masculin).
Pom; *sows****,*** Anglia.
Pryf del, larvă; *Pryves del* (plural).
Pryskenn, tufiş.
Prysyow, anotimpuri.
Puelven, pilastru; *puelveyn* (plural).
P'ur a vedhough why omma/ena? Când o să fii aici/acolo?
Pushes, peşti.
Pymp, cinci.
Pymthek, cincisprezece.
Pysk, peşte (masculin).

Pyskessa, a pescui.
Quylkyn, broască; *Quylkynas* (plural).
Resek, a alerga (într-o întrecere).
Ros, picior (feminin); *Treys* (plural).
Ruth, roşu.
Ruthwyn, trandafir.
Sagh, geantă (feminin).
Scavel cronek, ciupercă (feminin).
Seith, şapte.
Seth, săgeată.
Seth*,* oală (masculin); ***Padel dom*** (feminin), ***Paddelly dorn*** (plural).
Seth, ibric; ***Sten***, ***stennys*** (plural).
Seytek, şaptesprezece.
Seyth, şapte.
Skath, barcă.
Skathow, bărci.
Sketo (Br.), scut. (Va deveni ***scuit*** în Old Cornish şi apoi ***scos/scojow*** plural în Kernewek-Cornish.)
Skoedh, umăr.
Skoedhya, a sprijini pe umeri, a suporta.
Skoellya*,* a refuza.
Skovarn, ureche.
Skwattya, a bate.
Slynkya, sanie.
Sowena! Salut!
Sowsnek*,* limba engleză.
Spernenn wynn, păducel.
Squyth oma, Sunt obosit.
Ster, stele.
Stevell, cameră.
Sfofe, bloc de piatră; ***stokkys*** (plural).
Streyl, opac.
Syres dlm glapp*!* Ţine-ţi gura!
Synsi, tandru.
Syvy, fragi (feminin).
Tabour, tobă.
Tadt tas! tatf tată.

Tam moy, puţin mai mult.
Tan, foc.
Tar an, săgeată.
Tegen, jucărie (feminin).
Tenna, a trage.
Ternestadha oppure Nos da dheugh why! Noapte bună!
Tesen, dulce (feminin).
Teu, zeu.
Teuta, trib.
Tewes, nisip.
Teylu, familie; ***Teyluyow*** (plural).
Teyfe, ţăran, fermier.
Tioges, ţărancă, soţie de fermier.
Tiogesowy ţărănci.
Tiogyon, ţărani.
Tir, pământ; ***Tiryow*** (plural).
To, acoperiş; ***Tohow*** (plural).
Tom orna, Mi-e cald.
Tor, colină.
Torghibadh, porc sălbatic.
Torgh koes, mistreţ de pădure.
Toulen, unealtă (feminin).
Trawethak oma, Sunt trist.
Tre, sat/centru locuit/asezământ/fermă.
Tredhek, treisprezece.
Treth, plajă (masculin).
Trew, copac.
Triga, a locui.
Trigys ov yn rysrudh, Locuiesc la Redruth.
Troen, nas; ***Troenyow*** (plural).
Tron/ Frygow, nas.
Trosek, tare (volum).
Truedhek, trist.
Tty, trei (masculin); ***Teyr*** (feminin).
Tils, oameni.
Ty o tura, Tu faci.
Tygry, şoim; ***Tygras*** (plural).

Tes moy bos/boos*?* Mai e şi altceva de mâncare?
Ugans, douăzeci.
Ug, (număr), ***Onen*** (pronume), unu.
Ujdh, într-o zi (o zi).
Unnek, unsprezece.
Uskis, repede.
Whegh, şase.
Whetek, şaisprezece.
Woja, după.
Yar, pui (feminin).
Ydhyn, păsări.
Yeghes, sănătate.
Yeghes da*!* Sănătate!
Yehes ha sowena*!* Sănătate şi prosperitate!
Yer, pui (plural).
Yet, poartă (feminin); ***Yettys*** (plural).
Yma ki, Aici e un câine.
Ynk, cerneală.
Ynys, insulă.
Yth esov a9m esedh, Mă aşez.
Yth esov ow mos… Mă duc…

Mulţumiri

Profesorului de limbi celtice Phil Knight, Penzance, Cornwall. Rareori se întâmplă să întâlneşti un profesionist atât de pasionat de propria muncă şi să fie în acelaşi timp şi o autoritate în materie. Autor a numeroase eseuri, este el însuşi un bard comish din comitatul Gorsedd şi, în plus, membru al Comish Language Board numit cu apelativul bardic Tan Gaelowann (Focul din Miezul Verii).

Profesorului de limbi istorice Craig Weatherhill, pentru observaţiile extrem de detaliate şi de precise legate de miile de nuanţe ale limbilor cornish, cornish antică şi chiar mai îndepărtata brythonică. Un expert arheolog, istoric şi, pe lângă asta, autor de romane de limbă engleză: *Belerion, Cornovia*, *Myths Legends of Cornwall, The Lyonesse Stone*, *Seat of Storms.*

Lui Maijo Vichnevski, Johan Myreboe, Joanne Van Aken, Wayne Coleman, Juha „Moose” Lundgren, Dan Ward, Ola Boestrom, Marla O’Keefe, Vicky Petersen, pentru sugestiile istorice şi teologice, tehnice şi legate de natură, geologice, toponomastice şi topografice, precum şi echipei formate din Patrick Mecoy, Sean Kelly, Mats Joansson, Yngre Staalstroem, Morgan Bailey, pentru consultaţiile etnologice, zoologice şi etologice.

Lui Gianni Mortella, pentru că a desfiinţat un loc comun: nu e adevărat că prietenii cei mai buni sunt neapărat cei pe care îi avem alături din copilărie.

Doamnei doctor Luisa Lombardelli, care a avut amabilitatea de a-mi furniza răspunsuri la solicitările mele legate de ştiinţş medicinei, foarte utile în aceste texte, precum şi pencru onoarea pe care mi-a făcut-o devenind preşedintă a „fanclubului” meu.

Doctorului Roberto Minări, un expert în consultanţa medico-chirurgicală, dar şi în practica pescuitului sportiv.

Doamnei doctor Lorella Petrucci, pentru indicaţiile tehnice din domeniul pediatric, oferite cu atâta profesionalism.

Expertului în materie Roberto Rossi şi profesorului Luigi ’Ibrelli, cadru didactic la Departamentul de Ştiinţe ale Pământului de la Universitatea de Studii din Parma, pentru indicaţiile ce ţin de geologia marină.

Lui Alberto Conforti, deoarece, cu mult înainte de a deveni director editorial de cărţi ilustrate, *Alice în Ţara Minunilor* vorbise deja pentru el: „Vă întreb: la ce serveşte o carte fără poze?“.

Doctorului Marco Bisi, pentru că valoarea unei prietenii e dată de ceea ce un prieten te ajută să faci; iar dacă el îţi este şi medic, atunci şi de ceea ce te împiedică să faci.

Lui Stefano Gărzi, un profesionist în a face socoteli, dar care nu tine socoteala a tot ceea ce îi datorez eu în calitate de prieten.

Lui Flavio şi Caterinei, care ştiu totul despre mine, şi totuşi mă plac aşa cum sunt.

Lui Luigi şi Danielei, care au putut să demonstreze că singurul mod de a avea prieteni e să te comporţi ca un prieten.

Lui Stefano Rotondi, fiindcă, prin sugestiile sale tehnice, se dovedeşte un critic literar şi cinematografic foarte talentat, cu toate că face un lucru grav: nu-şi pune la treabă acest minunat dar, practicând în schimb o cu totul altă meserie.

Lui Marco Crestan, care ştie să îmbogăţească mereu o captivantă pagină de internet, cu aceeaşi pasiune cu care de curând a început să o facă pe tăticul.

Lui Giuseppe Incerţi, care e capabil să demonstreze că prietenia poate fi chiar moştenită.

Lui Adriano Guareschi, fiindcă – asemenea unui celt – a lucrat ca un veritabil maestru de arme, făcând din duelul în „nobila artă“ o şcoală a corectitudinii.

„Exilaţilor”: Erio Leonardi, Claudio Bigi, Massimo Bondavalli, Mirko Sassi.

Prietenilor de la Medioman Trial Club: mi-au spus că eu pe o motocicletă de teren sunt chiar mai dramatic decât personajele romanelor mele. Aşa cum spune Enzo Flaiano, „obosiţi să fim infinit de mari şi infinit de mici, ne-am

dedicat unei vieţi infinit de mediocre”.

Lui Gianfranco „Tiburzio” Ferrari şi lui Giordano „Calimo” Cavatorta: numeroase articole şi texte le-am putut scrie fiindcă am învăţat mai mult de la ei, din poveştile lor „de pe malul barului”, decât din multe cursuri postuniversitare.

Enricăi Romanini, o minunată vecină, dar o şi mai minunată sfătuitoare într-ale literaturii.

Lui Giovanni Costi şi poveştilor sale trăite: de la încăierările cu cei din Legiunea Străină şi până la aventurile cu petrolierul pe trei oceane. Acum nu mi le mai poate spune; şi îmi lipsesc.

Lui Michael J. Coffey şi lui Seth, cu speranţa că nu mă vor părăsi niciodată. Nu încercaţi să înţelegeţi; numai ei o pot face.